

Giới thiệu Man Hoang Hành

Bát Hoang Lục Hợp, Cửu U ma chương. Thanh Vân chứng chí, sơn hà cảm tú...

Một tác phẩm khác của **Tiêu Đình** - người làm mưa làm gió thị trường tiểu thuyết Trung Quốc với tác phẩm tiên hiệp lừng danh: **Tru Tiên**. Tác phẩm này kể về tiền truyện của Tru Tiên, kể về hành trình của bảy nhân vật cùng Vạn Kiếm Nhất tới Thánh điện ma giáo năm đó.

Tuy thời gian viết có hơi lâu và ra mắt chậm trễ, nhưng tác phẩm đã hoàn thành nên các bạn không sợ tác giả drop (nhưng vẫn sợ dịch giả drop à nha). Truyện đầy hứa hẹn, mong là sau khi đọc, bạn sẽ thích nó.

Lời Tiêu Đình:

Man Hoang Hành cuối cùng cũng được ra mắt, sau khi ta viết xong, cảm thấy thật là lâu, như Chu Tước được che bởi tấm mạng.

Hơn mười năm rồi!

Trong mấy ngày nay, kể từ hôm vừa mới viết xong, ta có cảm thấy hơi giật mình, tưởng như một giấc chiêm bao, những nhân vật trong cuốn chuyện đã được nói qua từ rất sớm, dù chỉ là một chút nhưng cũng là cuộc sống của bọn họ. Họ là Vạn Kiếm Nhất, Đạo Huyền, Điền Bất Dịch, Chu Tước, Thương Tùng, Tô Như, Thủy Nguyệt, Tăng Thúc Thường, Quý Vương, Thanh Long...

Ta từng nghĩ sẽ viết hết về họ, ta từng muốn đưa viết một câu chuyện thật hay về những người đó. Có điều bởi vì lười... Đúng rồi, ta nghĩ chủ yếu chính là nguyên nhân này, không tìm viện cớ nào khác. Bởi vì lười, cho nên kéo theo không viết.

Có cảm giác thiếu nợ bọn họ.

Bất quá may mắn, tuy rằng có chút hơi chậm trễ, nhưng đúng là đã viết xong Man Hoang Hành. Có kích tình, có mừng rỡ, có cảm xúc! Quyển sách này, ta viết rất chăm chú, câu chuyện này, ta cảm thấy rất đẹp. Hi vọng nhiều năm như vậy trong lòng một số bạn đọc vẫn còn có sự chờ đợi, mong là sau khi đọc, bạn cũng sẽ thích nó.

Trở lại truyện của ta, xin nói hai câu.

- Năm đó, thời điểm viết Tru Tiên, bởi vì... (Đang lười - dịch tới đây thôi, sẽ bổ sung sau ^_^)

Bạn đang đọc truyện *Man Hoang Hành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1: Vây công (thượng)

Dịch: Bánh Bao Xâm Lấn

Đề tự: avast1, Vạn Nhân Vãng

Mười năm một cõi mộng mơ,

Man Hoang Hành truyện bây giờ đã xong,

Đọc giả còn nhớ trong lòng?

Còn chờ, còn đợi, còn mong bao phần?...

Sừng sững dãy núi Thanh Vân,

Thất sơn hùng vĩ, chúng nhân trầm trở,

Danh môn đại phái khổng lồ,

Đệ tử tuấn kiệt có vô số người...

Nhưng nay, khói lửa mù trời,

Ma Giáo vây đánh, khắp nơi huyết hồng,

Liệu rằng: Chính thẳng Tà không?

Hay là máu chảy thành sông chốn này...

(avast1)

Trung Nguyên chính đạo, hữu Thanh Vân

Uy danh cổ lão, trọng muôn phần

Ma giáo man hoang, thượng xâm lấn

Chính đạo nguy nan, tựa ngàn cân.

(Vạn Nhân Vãng)

Dãy núi Thanh Vân sừng sững Trung Nguyên, bảy ngọn hùng vĩ cao vượt mây xanh, tư thế thông thiên, khí thế thần tiên.

Thanh Vân Môn khai sơn lập phái đã hơn hai ngàn năm, bắt đầu từ Thanh Vân Tử tổ sư, trải qua thời đại huy hoàng của Thanh Diệp tổ sư rồi truyền tới ngày nay. Chương giáo hiện tại, Thiên Thành Tử chân nhân đạo hạnh sâu không lường được, là người đức cao vọng trọng cả thiên hạ đều kính ngưỡng, trong môn phái nhân tài xuất hiện tầng tầng lớp lớp, cùng thế hệ chương giáo còn có các bậc cự phách chính đạo danh chấn thiên hạ như Chân Vu, Trịnh Thông..., hàng đệ tử trẻ tuổi lại càng vô số tuần kiệt thiên tư hơn người, trong đó hai đệ tử thân truyền được Thiên Thành Tử chân nhân dốc lòng bồi dưỡng là Đạo Huyền và Vạn Kiếm Nhất xuất sắc nhất, có thể coi là kỳ tài ngàn năm có một.

Thiên hạ đều cho rằng Thanh Vân Môn xứng danh danh môn đại phái, lãnh tụ của chính đạo.

Từ chân núi Thanh Vân ngẩng đầu lên ngọn núi hùng vĩ cao vạn trượng, tầm mắt người ta không cách nào bao quát toàn cảnh, nó càng khiến thế nhân sinh lòng hướng tới, chẳng biết trên đỉnh ngọn sơn hùng vĩ kia là thắng cảnh thần tiên phồn hoa đẹp đến mức nào.

Tiên sơn hùng vĩ như vậy, danh môn chính phái lưng lẩy như vậy đáng lẽ phải là nơi để muôn vạn chúng sinh trong thiên hạ ngưỡng mộ, nhưng suốt một năm qua, giáo chủ Ma Giáo Cửu Vong Tẩn dốc hết tinh huyết trong giáo, từ Thánh Điện trên man hoang Tây Bắc quét ngang thiên hạ tiến thẳng tới núi Thanh Vân, trong tiết trời ẩm áp đầy hoa và nắng của mùa xuân, đại quân Ma Giáo vây chặt Thanh Vân, ào ạt tấn công lên núi.

Trước khu rừng rậm dưới núi Thanh Vân có hai người đang đứng, một người trẻ tuổi cương nghị, khí độ hào hùng đang cau mày nhìn chăm chú lên ngọn sơn hùng vĩ đâm tận mây xanh, vẻ mặt tỏ ra hơi lo lắng, cạnh hắn là một người mặc quần áo đen kịt, ngay cả khuôn mặt cũng được che kín bằng chiếc khăn đen, chỉ lộ ra đôi mắt thâm trầm.

Cánh rừng sau lưng họ không hề yên tĩnh mà đầy đó vẫn có bóng người lóe lên, thậm chí thỉnh thoảng còn thấy ánh đao ánh kiếm lấp loáng khiến người ta phải lạnh sống lưng.

Một lúc sau, người trẻ tuổi bỗng cất tiếng thở dài rồi chấp tay sau lưng đi qua đi lại tựa hồ đang hết sức sốt ruột, người áo đen bên cạnh chỉ liếc hắn rồi rời mắt đi ngay, không hề có ý khuyên bảo.

Cứ như vậy, người trẻ tuổi mất kiên nhẫn trước, hắn quay đầu lại cau mày nói với người áo đen:

- Quý tiên sinh, trong lòng ta vẫn lấy làm khó hiểu, việc lớn như vậy tại sao tông chủ bắt ta ở lại dưới núi không cho tham dự, chẳng lẽ ông ấy mang lòng nghi ngờ ta sao?

Người áo đen chỉ hừm một tiếng, lão không đáp mà hỏi lại:

- Bản lĩnh của ngươi học được từ đâu?

Người trẻ tuổi đáp:

- Tông chủ truyền cho.

Người áo đen lại hỏi:

- Tông chủ đối xử với ngươi thế nào?

Người trẻ tuổi trầm ngâm rồi gật đầu trả lời:

- Ôn nặng như núi, không khác nào cha mẹ.

Người áo đen hừ một tiếng:

- Người tự hiểu lấy là tốt, theo ta thấy lão tông chủ đối xử với người thực sự quá tốt, cơ nghiệp của Quý Vương Tông ngày sau tất sẽ rơi vào tay người, đừng có suy nghĩ nhiều nữa.

Người trẻ tuổi thờ dài rồi quay người liếc đỉnh núi Thanh Vân chìm lấp trong mây, nói:

- Nếu đã vậy, tại sao lão tông chủ không cho ta tham gia vào sự kiện to lớn như tấn công Thanh Vân Môn mà bắt ta dẫn theo người đứng chờ trong khu rừng này, làm chuyện tiếp ứng còn con?

Người áo đen im lặng một lát mới nói:

- Chuyện này có hai khả năng, một, lão tông chủ biết đây là trận chiến hết sức hung hiểm, Thanh Vân Môn là đại phái có lịch sử ngàn năm, cao thủ vô số, chỉ hơi sơ sẩy liền rơi vào kết cục bỏ mạng nên ông ấy cố tình tìm cách để người đứng ngoài sự việc, khả năng thứ hai...

Nói tới đây, lão bỗng hạ giọng xuống rất khẽ, bước tới một bước đứng cạnh người trẻ tuổi, quay đầu cẩn thận nhìn trước nhìn sau mới nói:

- Thứ hai, có lẽ chính lão tông chủ cũng có cái nhìn bi quan về kết quả trận chiến này, vì suy nghĩ cho cơ nghiệp Quý Vương Tông nên mới phái người tới đây tiếp ứng đề phòng bất trắc.

Nghe vậy, người trẻ tuổi giật mình kinh sợ, hần quay đầu nhìn người áo đen, trầm giọng nói:

- Quý tiên sinh, xin chỉ giáo?

Người áo đen chỉ cười hà hà tỏ vẻ chẳng để tâm đến lời nói vừa nãy của mình, lát sau lão lại thản nhiên nói:

- Đó chẳng qua là suy đoán lung tung thôi.

Người trẻ tuổi lạnh mặt nhìn lão chăm chăm, môi nhấp nháy muốn nói nhưng cuối cùng vẫn không thành lời, hần lặng yên xoay người ra phía khác, tiếp tục ngàng đầu nhìn đỉnh núi.

Đúng lúc này, bỗng có tiếng âm ỉ vang ra từ trong rừng cây phía sau, người trẻ tuổi nghiêm mặt quát lớn:

- Chuyện gì thế?

Rất nhanh, một nam tử kéo theo lão già dáng vẻ như tiểu phu từ trong rừng chạy ra, khuôn mặt nam tử có vẻ hoảng hốt tựa hồ hần cũng kính sợ người trẻ tuổi, lúc đến gần, nam tử kia nói:

- Bẩm phó tông chủ, chúng tôi bắt được lão già này gần khu rừng.

Người trẻ tuổi dùng ánh mắt lạnh ngắt nhìn lão già kia.

Một luồng uy thế vô hình ập tới, lão già dường như chỉ là tiểu phu tầm thường lại thêm tâm trạng chưa hết hoảng sợ sau khi thấy bóng đao bóng kiếm trong rừng thì sao chịu đựng nổi, đôi chân lão liền nhũn ra ngã nhào xuống đất, miệng lắp bắp kêu la như hết hơi, không biết đang kêu gì.

Người trẻ tuổi hừ lạnh rồi quay ra nhìn tên thủ hạ, tên thủ hạ vội bấm báo đầu đuôi câu chuyện:

- Phó tông chủ, nãy giờ chúng tôi tra hỏi rồi, lão già này là người thôn làng quanh đây làm nghề đồn củi, hôm nay chỉ tình cờ đi ngang qua.

- Hà? - Người áo đen được gọi là Quý tiên sinh kia bỗng lên tiếng, lão cau mày hỏi: - Là thôn nào?

- Một thôn nằm cách đây hơn ba dặm, ngay dưới chân núi Thanh Vân, tên là thôn Thảo Miếu.

Quý tiên sinh lắc đầu nói:

- Gần quá, e rằng nơi ẩn thân của bọn ta sẽ lộ mất, sao trước đây không ai phát hiện ra vậy? Để ta dẫn người đi diệt cái thôn kia...

- Khoan!

Quý tiên sinh chưa nói xong đã bị cắt lời, lão nhíu mày hỏi người trẻ tuổi:

- Tiểu Vạn, sao vậy?

Người trẻ tuổi kia chỉ cười nhạt phẩy tay ra hiệu cho thủ hạ kéo lão già kia vào rừng rồi thản nhiên nói:

- Chẳng qua là một kẻ phàm phu tục tử thôi, uy danh của Thánh Giáo ta nào phải được tạo ra nhờ giết chóc bừa bãi, chẳng phải khiến đám môn phái Trung Nguyên coi thường sao? Hơn nữa đại quân Thánh Giáo ta đã tấn công lên núi, giết thì cũng có lợi gì? Tốt nhất là đừng về thêm chuyện.

Quý tiên sinh suy nghĩ một lát rồi lặng lẽ gật đầu, người trẻ tuổi mà lão gọi là Tiểu Vạn lại tiếp tục ngẩng đầu nhìn núi Thanh Vân phía xa, vẻ mặt liên tục biến hóa tựa hồ đang lo lắng cho những người trên núi.

Bỗng trông mắt của Tiểu Vạn co lại.

Chỉ thấy trên bầu trời trong xanh bỗng một đám mây đen cuộn cuộn kéo tới, nó lập tức phá tan những đóa mây trắng vẫn trôi lững lờ khắp bầu trời.

Bạn đang đọc truyện *Man Hoang Hành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Vây công (hạ)

Dịch: Thanh54321

Đề tự: Vạn Nhân Vãng, avast1

Thông Thiên vốn dĩ tựa tiên gia

Nhưng nay Ma giáo đánh đến nhà

Một lòng bảo vệ không lùi bước

Thần Kiếm Ngự Lôi quyết không tha.

(Vạn Nhân Vãng)

Đôi câu nói, tỏ lòng thành thực,

Vì lý tưởng, hùng hực quyết tâm,

Thấy mây đen phủ sơn lâm,

Kẻ hô may mắn, người thâm hoang mang...

Quân Ma Giáo quét ngang thiên hạ,

Dồn tổng lực, đánh phá Thanh Vân,

Chém giết hãi tục kinh nhân,

Chính phái gặp nạn, còn phần thắng chăng?

(avast1)

Đám mây đen vừa kéo tới lớn đến nỗi người ta có cảm giác như nó đã chiếm cứ toàn bộ bầu trời phía trên Thanh Vân Môn rồi. Màu sắc của nó đen đặc như mực, không khí xung quanh nó thâm trầm như sao biển, phẳng phát như nó có khả năng nghịch chuyển càn khôn vậy.

Thân hình Tiểu Vạn chấn động, trên mặt hắn hiện ra nét vui mừng khó giấu, hô to: " Là ' Thiên Ma Phiến' ! Giáo chủ xuất thủ rồi!"

Quý tiên sinh đứng ở sau lưng Tiểu Vạn, ánh mắt cũng đang chăm chú nhìn lên đỉnh Thanh Vân Sơn. Trong mắt lão ẩn hiện hào quang lập lòe, nhưng lại

không hoàn toàn chỉ có sự vui mừng, dường như đầu đó còn có một nét lo âu.

※※※

Trên ngọn Thông Thiên Phong của Thanh Vân Sơn, vốn dĩ đây là nơi thắng cảnh tiên gia luôn luôn chìm trong biển mây trắng tinh khiết, giờ phút này lại bị mây đen bao phủ bốn phía kèm theo mùi huyết tinh ngập tràn. Những đám mây trắng noãn còn sót lại đang trôi lờ lờ dường như cũng biến thành màu sắc đỏ sẫm làm cho người ta trông thấy phải ghật mình. Vô số bóng người ẩn hiện dưới bầu trời màu đen quỷ dị đang quyết chiến sinh tử. Dao quang kiếm ánh, máu tươi bắn ra, ánh sáng của đủ loại pháp bảo, tiếng kêu la thảm thiết, thỉnh thoảng còn có vài bộ phận cơ thể cùng huyết hoa bay lên, tất cả những điều đó làm cho tình hình trở nên thê thảm đến cực điểm.

Lần này Ma giáo tấn công Thanh Vân Môn có thể nói là đã sử dụng lực lượng mạnh nhất. Chủ lực của họ bao gồm tứ phái là Trường Sinh Đường, Vạn Độc môn, Quỷ Vương Tông và Hợp Hoan phái, cũng là bốn phái mạnh nhất của ma giáo. Hơn thế nữa, dưới sự dẫn dắt của giáo chủ Cửu Vong Ngữ, họ lại đang điên cuồng vây công danh môn đại phái Thanh Vân Môn.

Nói đến Cửu Vong Ngữ, người ta phải thừa nhận rằng đây là một vị tuyệt thế kỳ tài nghìn năm khó gặp của ma giáo. Theo truyền thuyết, ngay từ khi còn bé, thiên tư của Vong Ngữ đã vượt trội khác thường. Sau khi gia nhập ma giáo, Vong Ngữ đã nhận được một cơ duyên to lớn trong Vạn Hoang Thánh Điện, nhờ đó đạo hạnh tinh tiến khó lường, cộng thêm đầu óc khôn ngoan quả quyết mà chỉ trong thời gian hai mươi năm sau khi công phu đại thành, ông ta đã thống nhất được ma giáo. Nhờ đó mà ma giáo vốn chịu cảnh phân liệt nhiều năm đã được đổi mới hoàn toàn, đánh chiếm khắp nơi. Nếu tính thời gian từ khi ông ta lên ngôi giáo chủ đến thời điểm hiện tại đang vây đánh Thanh Vân Môn, cũng chỉ vèn vèn không quá hai năm mà thôi.

Với một nhân vật vô cùng tài năng như vậy, nếu cho ông ta thêm một thời gian ngắn nữa, ông ta có thể đạt tới thành tựu gì thì thật khó tưởng tượng.

Trong lúc này, phía dưới mây đen, Thanh Vân, Ma giáo song phương đều đang liều chết chiến đấu tới mức cực hạn. Ma giáo cầm đầu là tứ đại môn phái, gào thét xông lên. Kỳ nhân dị sĩ quỷ dị cùng Pháp bảo tầng tầng lớp lớp, đáng vẻ khí thế độc ác ngập trời. Trái lại Thanh Vân môn lại chỉ có một mình, tuy rằng ngay từ đầu đã rơi vào thế hạ phong do bị đánh lén, nhưng mà đại phái ngàn năm Thanh Vân Môn há lại chỉ có hư danh? Phóng tầm mắt quan sát, ta sẽ thấy Thanh Vân đệ tử hoặc vài người kết hợp, hoặc độc lập tác chiến, kiếm quang sáng rực, thanh quang đầy trời, dùng cứng chọi cứng chống trả lại thế công mãnh liệt của ma giáo.

Lúc này trên đỉnh Thanh Vân có một vài chỗ chiến đấu đặc biệt quyết liệt. Có thể kể đến là một trung niên nam tử mặc áo đạo bào, mày rậm mắt to, dung mạo bình thường, nhưng trong tay lại cầm một thanh linh kiếm màu xanh đang liên tục toả ra hào quang chói mắt. Giống như một con rồng đang bay lượn, lại như nước chảy mây trôi, ông ta tiến thoái bay lượn một cách vô cùng biến ảo khiến cho người trong ma giáo nhìn chỉ thấy hoa mắt, phạm vi ảnh hưởng trong cả một khu vực rộng lớn của trận chiến trên đỉnh Thanh Vân.

Nhưng mà ma giáo cũng nhanh chóng cử cao thủ ra ứng phó. Đó là một nam một nữ. Nam thì thân hình kỳ quái, khuôn mặt Âm Dương, một nửa thì trắng nõn, một nửa thì lại đen như trong lò than, thoát nhìn thập phần quỷ dị; nữ tử ngược lại tướng mạo cực đẹp, mặt mũi đầy xuân ý, sóng mắt dịu dàng lưu chuyển có thể câu hồn đoạt phách của bất cứ ai, đúng là hai vị thủ lĩnh trong tứ đại phái của ma giáo, nam là môn chủ Trường Sinh Đường Đoạn Hậu, nữ là môn chủ Hợp Hoan phái Nguyệt Hoa tiên tử.

Hai đại cao thủ vừa ra tay, lập tức liền khiến cho thân pháp của trung niên nam tử kia bị trì trệ. Cùng lúc đó, Nguyệt Hoa tiên tử xinh đẹp như làn nước mùa xuân cười nói: "Trịnh Thông lão nhân, nhiều năm không gặp, xem ra còn cường tráng nha!"

Nam tử diện mạo bình thường kia chính là Môn chủ Đại Trúc Phong Trịnh Thông, người này thành danh đã nhiều năm, là sư đệ của chương giáo chủ Thanh Vân Môn. Đạo hạnh của lão cực cao, từ trước đến nay danh vang thiên hạ. Giờ phút này tuy rằng phải đối chọi với hai đại cao thủ ma giáo, nhưng Trịnh Thông vẫn phô diễn những chiêu thức tiêu sái, linh kiếm vẫn bay lập loè, lấy một chọi hai mà vẫn chưa hoàn toàn rơi vào thế hạ phong. Sau khi nghe Nguyệt Hoa tiên tử giễu cợt, lão hừ lạnh một tiếng, mắt liếc nhanh nữ tử xinh đẹp, chỉ nói một câu nhàn nhạt: "Yêu phụ!"

Nguyệt Hoa tiên tử che ngực mỉm cười, trông ôn nhu vô hạn, nhưng thủ đoạn của nàng thì vẫn vô cùng âm hiểm, tầng tầng lớp lớp âm phong đều nhắm tới chỗ hiểm yếu của Trịnh Thông, không hề dung tình chút nào.

Tuy thế Trịnh Thông không quá để ý đến Nguyệt Hoa Tiên Tử, người ông ta chú tâm chính là Đoạn Hậu vốn im lặng từ đầu. Người này cơ thể có dị tượng, trên mặt phân âm dương, pháp bảo trong tay cũng là Âm Dương Bảo Kính, thay đổi liên tục, nhiều lần có biến hoá quỷ dị, khiến cho người ta khó lòng phòng bị.

Nhưng Trịnh Thông cũng đã thành danh nhiều năm ở Thanh Vân Môn, không có tình cảnh nào là chưa từng gặp qua. Tuy rằng hai yêu nhân Ma giáo hết sức lợi hại, lại đang liên thủ vây công, nhưng mà lão vẫn chống trả được. Dù sao lão cũng không còn có thể đi trợ giúp những đệ tử khác, làm cho thế trận dường như lại nghiêng về phía ma giáo.

Đầu hơn mười hiệp, lông mày Trịnh Thông càng nhăn chặt hơn, trong mắt lướt qua một tia lo lắng, trái lại Đoạn Hậu và Nguyệt Hoa đều tỏ vẻ thông thả, chỉ theo sát Trịnh Thông không cho lão ly khai.

Mắt thấy trận chiến đang đến hồi quyết liệt, bỗng nhiên Trịnh Thông sắc mặt biến đổi, hét lên một tiếng giận dữ. Lão không kịp ngăn cản luồng ánh sáng màu đen phát ra từ Âm Dương Kính trong tay Đoạn Hậu, chỉ nghe phịch một tiếng, lão đã bị thứ ánh sáng ấy đánh trúng thân thể, lập tức run lên cảm cập, miệng phun máu tươi, toàn bộ cơ thể bị bắn về phía sau cả trượng.

Một tiếng rít quỷ dị trầm thấp truyền đến, từ phía sau Trịnh Thông vang lên. Sau một lát, một đám mây toả ra, một con Thất Vĩ Ngô Công quỷ dị vỗ cánh bay lên, ở giữa không trung kêu to hai tiếng về phía Trịnh Thông, rồi lập tức bay về phía sau, thoáng cái chui vào bên trong tay áo của một thân hình không biết xuất hiện từ lúc nào.

Trịnh Thông sắc mặt hơi tái, lạnh lùng nhìn nam tử thon gầy vừa xuất hiện, lạnh giọng nói: "Lão độc vật!"

Đoàn Hậu lông mày nhíu lại, không nói câu gì. Bên cạnh lão, Nguyệt Hoa tiên tử nở nụ cười, nói: "Độc Thần, ngay cả ta cũng không nhìn ra ngươi!"

Nam tử này chính là môn chủ của vạn độc môn Độc Thần. Hắn dung mạo thon gầy, tóc xám trắng, nhìn qua có vẻ già nua, nhưng hai mắt lại bắn ra tinh quang bốn phía. Lão nhân nhát quan sát Trịnh Thông, cũng không tức giận, chỉ cười đáp: "Trịnh đại Tiên nhân từ trước đến nay mắt cao hơn đầu, tự nhiên là thấy chúng mắt vói tà ma ngoại đạo như ta rồi."

"Phi!"

Trịnh Thông cười lạnh một tiếng, cũng không có ý định nói nhảm với những tên yêu nhân này. Lão chỉ thẳng linh kiếm lên trời, ngạo nghễ không lộ chút vẻ sợ hãi. Nhưng mà môn chủ của ba đại phái ma giáo chiến lực cao vô cùng, cho dù là Trịnh Thông đã thành danh nhiều năm cộng với đạo pháp tinh thâm, lúc này ba người vây công khiến lão nhanh chóng rơi vào thế hạ phong. Đặc biệt là Độc Thần, một thân Độc công cường hãn vô song của lão tạm chưa bàn đến, chỉ riêng việc thỉnh thoảng thả ra một ít độc vật quỷ quái, cũng đủ để Trịnh Thông phải khó nhọc chống đỡ rồi.

Kể từ đó, Thanh Vân môn càng đánh càng thua thiệt. Bầu trời vẫn mây đen cuộn cuộn. Dường như cái truyền thuyết về Ma giáo bí điển 《Thiên Ma Sách》và dị bảo Thiên Ma Phiên còn có tác dụng giúp cho yêu nhân ma giáo gia tăng công lực. Đại quân Ma giáo khí thế ngập trời, thế công tầng tầng lớp lớp, lớp sau cao hơn lớp trước.

※※※

Vào thời điểm nguy cấp, trên bầu trời, một luồng sấm sét đột ngột xuất hiện. Trong chớp lát chỉ thấy điện quang ầm ầm gào thét, một bóng người hiện thân giữa không trung, cầm trong tay một thanh tiên kiếm màu lam ánh sáng lập loè, lừng không một cái bay đi bảy trượng, giờ kiếm hướng lên trời, trong miệng tụng chú. Liên tiếp xuất hiện tiếng sấm vang động, rồi lại đột ngột tan biến. Nhưng rất nhanh, một luồng điện quang như một trụ lớn đánh xuống từ phía chân trời trong nháy mắt. Uy thế rung trời chuyển đất, dường như toàn bộ ngọn núi này, vào thời điểm hiện tại đều đang rung lên bần bật.

Người trong ma giáo tất cả đều biến sắc. Nguyệt Hoa tiên tử hét lên một tiếng kinh hãi, thân thể không tự chủ lùi lại, đồng thời trong miệng hô: "Thần Kiếm Ngự Lôi Chân Quyết!"

Độc Thần lắc mình một cái, thân thể giật lại phía sau, chớp mắt đã lẩn vào trong đám người.

Khi Đoàn Hậu đang muốn rời đi, đột nhiên phát hiện tất cả những tia sét hỗn loạn trên bầu trời lúc này bỗng hợp lại làm một, toàn lực bổ xuống đầu mình.

Thân người Đoàn Hậu chấn động, sắc mặt trong nháy mắt trở nên trắng bệch. Lão không ngờ rằng chiêu thức kia chỉ làm ra vẻ sẽ tấn công nhiều mục tiêu cùng một lúc, hoá ra chỉ là hư trương thanh thế, mục tiêu thực sự của nó thực tế chỉ có mình lão.

Trong lúc nguy cấp, Đoàn Hậu quát to một tiếng, lấy Âm Dương Kính che chắn thân người. Âm Dương biến ảo không ngớt, trong nháy mắt chuyển đổi vô số lần, dường như làm cho không gian xung quanh trở nên vụn vụn, mà thân ảnh của lão trong quang kính cũng trở nên mơ hồ.

Chỉ có điều chiêu thức kia mang theo cả thiên uy, phạm nhân khó lòng kháng cự. Một kiếm đánh xuống, núi non rung chuyển, Âm Dương kính liền vỡ vụn, như lưu vân bay ra.

Trong tiếng nổ, Đoàn Hậu gầm lên giận dữ, thân hình bắn ra, chỉ chớp mắt không thấy bóng dáng. Xa xa truyền đến một tiếng quát tức giận kèm theo tiếng chửi rủa: "Vu lão tử bà, ngươi dám ám toán ta, mi sẽ phải trả giá. . ."

Giữa không trung thân ảnh nữ tử hừ lạnh một tiếng, đáp xuống. Chỉ thấy bà mặc đạo bào màu trắng, thân hình cao lớn, hai bên mai ẩn hiện sắc trắng, nhưng tinh thần quắc thước, thần sắc lạnh lùng. Bà liếc nhanh tình huống chung quanh, trong lúc nhất thời, không yêu nhân Ma giáo nào dám can đảm tiến lên.

Trịnh Thông thở dài một cái, tiến lên chấp tay, nói: "Đa tạ sự tỷ."

Vị nữ tử này chính là chủ tọa Tiểu Trúc Phong Chân Vu đại sư, luận bối phận bà thậm chí còn là sư tỷ của đương kim Chương giáo chân nhân Thiên Thành Tử, là một trong các vị tiền bối đức cao vọng trọng của Thanh Vân Môn. Thường ngày bà tính tình nghiêm khắc, từ trước đến nay luôn khiến các đệ tử phải kính sợ.

Khi Chân Vu đại sư sử dụng tuyệt học Thanh Vân Thần Kiếm Ngự Lôi Chân Quyết, đã tạm thời bức lui ba đại cao thủ ma giáo, làm cho tình thế khá hơn một chút, nhưng phía chân trời vẫn mây đen cuộn cuộn, ở trên chiến trường vẫn là Ma giáo hoàn toàn chiếm thế thượng phong. Hơn nữa vô luận Chân Vu hay là Trịnh Thông, giờ phút này trên mặt đều có vẻ sầu lo, kim lòng không được ngừng đâu cố gắng nhìn vào phía trong đám mây đen.

Cũng chính ở thời điểm này, bỗng nhiên ở trong dải mây đen sì như mực, đột nhiên truyền đến một tiếng cười dài. Âm thanh như chuông đồng, lập tức phát ra một giọng nam tử vang vọng khắp thiên địa, nói: "Thiên Thành lão nhi, ngươi chiêu số đã hết, hiện tại như ngọn đèn cạn dầu, không phải đối thủ của ta nữa, còn không thức thủ chịu trời sao?"

Tựa hồ như là hưởng ứng theo giọng nói trầm thấp của nam tử kia, mây đen trong nháy mắt cuộn cuộn như nước thủy triều, như nước sông trào che khuất bầu trời.

(ngày đầu tiên ra chương, thấp thỏm trong lòng, lựa chọn chủ nhật, phiếu đề cử phải dựa vào các vị độc giả đáng yêu rồi.)-lời lão tiêu.

[/SPOILER]

Bạn đang đọc truyện *Man Hoang Hành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Anh Kiệt (Thượng)

Dịch: thanh54321

Đề tự: Đông Hy

Nhóm dịch: Thanh Văn Môn

Cửu Vong Ngự - bậc kì tài,

Ngàn năm khó gặp, ít ai sánh bằng,

Một đường phát triển thẳng băng,

Thống nhất Thánh giáo làng nhàng bấy lâu,

Thân mang công lực thâm sâu,

Đem quân diệt "gã đứng đầu" hôm nay,

Cường già sắp sửa ra tay,

Ai dám hàng phục kẻ này tại đây?

Nhưng đột nhiên, ở sâu trong dải mây đen kịt trên vòm trời, bỗng nhiên xuất hiện một quả cầu màu bạc, trông nó đẹp như tinh quang trên bầu trời đêm.

Nó vừa giống như một ngôi sao, lại vừa giống như một cái đinh ghim chặt vào giữa bầu trời. Sự xuất hiện của nó ngay lập tức làm nổi lên một loạt những tiếng quỷ khóc âm phong từ trong đám mây đen, nghe rợn cả người. Tuy thế, tia sáng vẫn lập loè không ngừng, mây đen xung quanh nó vẫn liên tục bị nhuộm trong ánh hào quang. Tiếp đó, sáu quả cầu khác cũng lần lượt xuất hiện, trôi nổi cố định ở phía trên đám mây đen. Trong nháy mắt, bảy khối cầu lớn đại phát hào quang, nối liền quang huy của chúng thành một dải. Khí thế to lớn, xu thế đại thịnh. Thấy vậy, đám mây đen cũng ngay lập tức có phản ứng. Nó liên tục tạo ra áp lực để chen ép lại bảy khối cầu bạc.

Trên Vân Hải Thông Thiên Phong, vô số người đang phóng ánh mắt của mình về phía đằng xa. Các đệ tử Thanh Văn Môn từ trên xuống dưới tinh thần đều trở nên hưng phấn. Ở giữa bọn họ có kẻ không nhịn được mừng rỡ reo to: "Thất tinh kiếm thức!"

Trong đám người phái Thanh Văn, Chân Vu và Trịnh Thông liếc nhau một cái. Tuy rằng thần thái của bọn họ vẫn là thập phần thận trọng chứ không như đám đệ tử xung quanh, nhưng đáy mắt thì vẫn lộ ra những tia mừng rỡ.

Tuyệt học "Thất Tinh Kiếm Thức", chính là một môn đạo pháp cực kỳ ảo diệu được Thanh Văn Môn lưu truyền. Nó tuy vô cùng phức tạp rắc rối nhưng bù lại uy lực khôn cùng, đặc biệt nếu như phối hợp với một kiện pháp bảo của Thông Thiên Phong tên là "Thất Tinh Kiếm", thì sau khi thi triển sẽ có được uy lực của trời đất, có khả năng đe dọa quỷ. Chiêu này và chiêu Thần Kiếm Ngự Lôi Chân Quyết mà Chân Vu đại sư vừa thi triển đều là tuyệt học nhân gian và đều được liệt vào một trong Thanh Văn Tứ Đại Chân Quyết.

Mà hôm nay khi trường môn Thiên Thành Từ chân nhân thi triển "Thất Tinh Kiếm thức", pháp bảo mà lão sử dụng vừa hay lại là Thất Tinh Tiên Kiếm. Đồng thời, trong nhiều năm qua, lão cũng là người duy nhất của Thanh Văn Môn tu thành Thất Tinh Kiếm Thức.

Thần thông vừa được thi triển, mây đen trên bầu trời lập tức bị dải quang huy do sáu quả cầu tạo thành cắt đôi thành hai khúc. Bầu trời cao xanh thẳm

của ban ngày, lại một lần nữa được xuất hiện. Ngay lập tức, cuộc chiến trên đỉnh Thanh Vân đổi chiều. Khí thế của ma giáo lập tức bị áp chế, mà Thanh Vân Môn bên kia thì sĩ khí tinh thần đại chấn.

Bên trong đám mây đen, thân ảnh của Vong Ngữ bỗng nhiên "Ồ" lên một tiếng. Nghe như có vài phần kinh ngạc, nhưng cũng không có vẻ bối rối, ngược lại bật cười nói: "Đây chính là tuyệt học nổi tiếng của Thanh Vân Môn là 'Thất Tinh Kiếm Thức' sao, quả nhiên rất cao minh, không ngờ có thể đối chọi lại được với Thiên Ma Phiến. Thiên Thành lão nhi, ngươi quả nhiên cũng không phải là kẻ chỉ có hư danh."

"Hừ!" Thiên Thành Từ Chân Nhân hừ lạnh một tiếng, mang thêm vài phần tức giận. Từ phía sau bảy quả cầu bạc, lão nói tiếp: "Tà ma ngoại đạo, nhận lấy cái chết!"

Tiếng nói vừa dứt, chỉ thấy quang huy màu bạc đột nhiên đại thịnh, dồn lực bức tới phía sâu trong đám mây đen, đúng là nơi phát ra thanh âm của giáo chủ ma giáo. Một khắc sau, thanh âm của Vong Ngữ cũng trở nên lạnh lẽo, quát: "Éch ngồi đây giằng, để ta cho ngươi mở mang kiến thức một chút, cho ngươi biết thế nào là tuyệt thế thần thông truyền thừa ngàn năm của thánh giáo ta!"

Tiếng quát này của Vong Ngữ như mệnh lệnh của thánh thần, âm thanh vừa dứt thì chiêu thức cũng tới, chỉ thấy bầu trời đầy mây đen ầm ầm mở rộng, xoay tròn cực nhanh tạo thành một vòng xoáy, mà ở phía trên mây đen thì xuất hiện hai thân ảnh. Một người thân thể khá gầy, mặc áo đạo bào màu xanh sẫm, trên vạt hoa văn từng vân, trước sau lão có đồ án Âm Dương bát quái, cầm trong tay thanh pháp bảo Thất Tinh Tiên Kiếm, hai mắt tinh quang bức người, đúng là đương kim chủ môn của phái Thanh Vân Môn Thiên Thành Từ Chân Nhân.

Ở cách lão một quãng khá xa, là một nam tử đang cúi đầu nhìn chúng nhân phía dưới, chính là giáo chủ Ma Giáo Cửu Vong Ngữ. Nếu nhìn xuyên qua làn hắc khí đang lượn lờ ở xung quanh hắn, có thể thấy đây là một người cao lớn mặt mũi khôi ngô, khuôn mặt kiên nghị, vẻ mặt hung phấn. Giờ phút này tuy rằng đang trong lúc kịch chiến, nhưng thần thái vẫn hết sức thông dong, phong thái khí độ làm người ta kinh ngạc.

Linh quang do Thất Tinh Kiếm Thức tạo thành áp sát Cửu Vong Ngữ cực nhanh. Hắn gào to một tiếng, cánh tay phải đột nhiên đưa lên trước dò xét, trong nháy mắt quanh thân hắn liền tuôn ra hắc khí, ngưng thành một cái cự chảo màu đen cực lớn. Cùng lúc đó, một khu vực rộng lớn trong không gian như có hàng vạn con quỷ gào thét, tình cảnh kinh tâm động phách, vô cùng khủng bố. Chiêu thức của Vong Ngữ vừa tung ra liền lập tức phóng đến thất tinh kiếm thức mà nghênh đón.

Dùng cứng chọi cứng, không hề có chút kỹ xảo nào cả. Hôm nay dù đang phải đối mặt với đệ nhất nhân của chính đạo là Thanh Vân đương kim Thiên Thành Từ Chân Nhân, vị giáo chủ của Ma Giáo này vẫn không hề có chút nao núng nào cả.

Trên Vân Hải, Chân Vu bỗng nhiên nhú mày một cái, thanh âm trầm thấp, lộ vẻ khó tin, sợ hãi nói: "Cái này chẳng lẽ là..."

"Huyền Âm quý khí." Trịnh Thông tiếp lời, sắc mặt xuất hiện vẻ ngưng trọng, hai mắt chăm chú nhìn chăm chăm lên bầu trời, đồng thời nói tiếp: "Chiêu thức vô cùng cường đại này trong ma giáo đã thất truyền nhiều năm, không ngờ thẳng khốn kiếp này lại tu luyện được."

Chân Vu đại sư im lặng một lát, sắc mặt bỗng nhiên trở nên khó coi, lạnh giọng nói: "Theo như thiên hạ đồn đại thì kẻ này khi ở Man Hoang Thánh Điện, đã có cơ duyên lấy được tuyệt thế tà thư là 《Thiên Ma Sách》, hẳn là chuyện thật rồi."

Trịnh Thông sắc mặt biến hóa, có vẻ muốn nói chuyện tiếp, đồng thời thần sắc của lão càng trở nên cảnh giác hơn. Phía trên đám mây đen, hai đệ nhất nhân trong thiên hạ cũng đã bắt đầu giao thủ.

Chỉ nghe một tiếng nổ mạnh, một đường sóng khí tuy vô hình mà lại hữu hình toả ra từ giữa trung tâm vụ nổ. Đất rung núi chuyển, tất cả mây trên đỉnh Thanh Vân đều lập tức tiêu tán, những kẻ đạo hạnh hơi kém một chút thì đều không thể đứng vững.

Nhưng mà giờ phút này không có một ai quan tâm đến tình cảnh trên đỉnh Thanh Vân, ánh mắt mọi người đều nhìn lên bầu trời, chăm chú quan sát cuộc quyết chiến của hai đại nhân vật trong thiên hạ đương thời.

Chỉ thấy, quang huy rực sáng của Thất Tinh Kiếm Thức và hắc khí đen kịt của Huyền Âm Trảo vừa quấn chặt lấy nhau, lại lập tức tách rời mà bạo phát lực lượng ra xung quanh, khiến cho chúng sinh bên dưới không cách nào quan sát rõ cuộc đấu, thậm chí ngay cả thân ảnh của thủ lĩnh hai phe đều trở nên mờ nhạt.

Giữa tình thế một mất một còn, trên Vân Hải bỗng nhiên vang vọng tiếng cười dài hùng hậu của Vong Ngữ, như búa tạ nện vào đầu của từng đệ tử Thanh Vân: "Thiên Thành lão nhi, lần này ngươi còn gì muốn nói!"

Hắc khí từ từ bốc lên, ngược lại tinh quang trở nên ảm đạm. Một làn khói đen vụt qua che mất thân ảnh của họ trong khoảnh khắc, khi nó đi qua thì hai người bọn họ đã biến mất, chẳng biết từ lúc nào lại xuất hiện ở một nơi khác hẳn vị trí ban đầu. Giáo chủ Ma Giáo Cửu Vong Ngữ vươn người đứng thẳng, ngực hắn xuất hiện hai cái lỗ lớn, cánh tay phải cũng ẩn hiện một vết máu lớn, nhưng thần sắc hắn ngược lại đầy vẻ hưng phấn, trong ánh mắt có vài phần kích động. Hắn ngửa mặt lên trời cười dài, vênh mặt lên, giống như một vị thần đang giương mắt thương xót chúng sinh.

Ngược lại với hắn là Thiên Thành Từ Chân Nhân. Sắc diện của lão khiến cho tất cả đệ tử Thanh Vân Môn trở nên sợ hãi. Chỉ thấy sắc mặt Thiên Thành Từ trắng bệch, đạo bào như bị hắc hỏa đốt cháy, cháy đen cả một mảnh. Cánh tay phải vô lực rũ xuống, dù cách khá xa, mọi người đều có thể trông thấy cổ tay lão đang run rẩy không ngừng, tựa hồ chỉ có thể miễn cưỡng giữ Thất Tinh bảo kiếm trong tay.

Sau một lát, mang theo vài phần thê lương, quang huy màu bạc cuối cùng không chống đỡ nổi, từ từ tiêu tán. Trên đỉnh Thanh Vân, khắp nơi đều yên lặng.

Bạn đang đọc truyện *Man Hoang Hành* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4: Anh Kiệt (hạ)

Dịch: todryan

Đề tự: Vạn Nhân Vãng

Nhóm dịch: Thanh Vân Môn

Bạch y, bích kiếm, hoành thiên hạ

Tinh cảnh bất lợi, liền xông ra

Khi thế hiện ngang không thể tả

Thần kiếm Trảm Long, đấu chiến Ma

Cừu Vong Ngữ cười lạnh một tiếng, ánh mắt lãnh khốc quét qua, quát lên: "Để cho nhà ngươi nhìn xem hiện tại là ai mới là kẻ phải chết !"

Lời còn chưa dứt, cự trảo màu đen kia lại lần nữa xuất hiện ở giữa không trung, như là một loài ác quỷ vô cùng hung tợn bổ nhào xuống phía Thiên Thành Tử. Trên Vân Hải, trong nháy mắt khắp Thanh Vân Môn trở thành một mảnh hỗn loạn, không biết có bao nhiêu người vỗ áo đứng lên, trong đó nhanh nhất chính là hai người Chân Vu cùng Trịnh Thông, chớp mắt cả hai đều cầm Pháp bảo, bay thẳng lên trên không.

Mà giờ khắc này phía trên Thông Thiên Phong không chỉ có người của Thanh Vân Môn, người của Ma giáo thậm chí còn đông hơn, chỉ nghe âm thanh quát lớn vang lên trong nháy mắt, nhóm người của Ma giáo đồng loạt xông tới, lập tức liền ngăn cản những tên đệ tử Thanh Vân Môn muốn đi cứu viện chương môn nhân, đồng thời trong miệng trắng trợn trào phúng giễu cợt, không dứt bên tai.

Tốc độ của cả Chân Vu cùng Trịnh Thông vô cùng nhanh, trực tiếp bỏ qua những tên đệ tử của Ma giáo, thế nhưng thân hình mới vọt lên không đến mấy trượng, đột nhiên nghe tiếng gió sắc bén, như tiếng đao kiếm từ bên sườn xẹt qua. Đòn đánh lên này vô cùng âm tàn sắc bén, hơn nữa khí thế hung hãn, cho dù cả Chân Vu và Trịnh Thông đều là những người tu luyện được đại thần thông cũng không dám coi thường, đành phải nghiêng mình, quay người ra tay ngăn cản cái một đòn đánh lên này, vì thế mà một đòn này đã ngăn cản được.

Một thân ảnh xuất hiện ở trước mặt hai người Thanh Vân Môn Đại trưởng lão, lơ lửng ở giữa không trung, đó là một lão đầu dáng người nhỏ gầy, tóc hoa râm khuôn mặt xấu xí, nhìn lại đã vô cùng già nua, nhưng duy chỉ có đôi mắt lại thập phần sáng ngời, trước ngực còn treo một chuỗi hạt màu đen quý dị, mỗi một viên hắc châu đều khắc hình dạng Khô Lâu.

Sau khi thấy rõ bộ dáng của lão nhân này, đồng tử của cả Chân Vu cùng Trịnh Thông đều hơi hơi co rút lại, Trịnh Thông trong lòng chấn động, trầm giọng quát: "Quý Vương!"

Trước mắt tuy chỉ là một kẻ già nua ốm yếu, thế nhưng đây chính là tông chủ của một trong tứ đại Ma Giáo, tông chủ nhất phái Quý Vương Tông, mà nhìn qua thần sắc của Chân Vu cùng Trịnh Thông, tựa hồ lão đầu này so với đám Ma đầu của ba đại phái Ma giáo kia còn đáng để lưu tâm hơn một chút. Trên thực tế, mặc dù tên Quý Vương này dung mạo không dễ nhìn, nhưng một đòn vừa rồi, xuất thủ tàn nhẫn vô cùng, chọn thời cơ cực chính xác, lấy lực lượng một người cứng rắn cầm chân hai cường địch này lại.

Phía dưới, cảnh tượng đánh nhau hỗn loạn, tất cả mọi sự cứu viện của Thanh Vân Môn đều bị người trong Ma giáo chặn đường bao vây, kể cả Chân Vu cùng Trịnh Thông tạm thời cũng bị tên Quý Vương đột nhiên xuất hiện kia bức phải dừng lại. Phía trên đám mây, Cừu Vong Ngữ ngửa mặt lên trời cười lớn, Huyền Âm Quý Trảo vô cùng hung lệ xông đến trước người Thiên Thành Tử cách đó không xa, mắt thấy muốn đánh lên thân thể chương môn Thanh Vân Môn.

Vào thời khắc này, đột nhiên một tiếng thét dài truyền đến, ở trên bình đài đằng kia, bên trên Vân Hải, trong đám người của Thanh Vân Môn có một bóng trắng đột nhiên phóng thẳng lên trời.

Gió núi thổi qua, áo trắng tung bay, đây rõ ràng là một nam tử trẻ tuổi mày kiếm mắt sáng, ánh mắt lạnh lùng, trong tay cầm một thanh Bích Lục Tiên Kiếm, như mũi tên rời cung, ngược gió bay lên. Bên cạnh sớm có vài tên trong Ma giáo gào thét đánh tới, muốn cản trở người này, trong nháy mắt đã có ba năm người nghênh đón trước mặt.

Bên cạnh có người lên tiếng kinh hô, thanh âm mang theo sự kinh hoàng, nhưng chỉ thấy nam tử áo trắng sắc mặt như sắt, không có chút động dung nào, cả người như đập nổi chìm thuyền, thế tiến không tri hoãn chút nào, vượt qua mấy tên Ma giáo thẳng vọt lên. Ở bên trong tiếng rít gào, lực mạng trong tay

hắn tăng vọt, ngay sau một khắc, đột nhiên Vân Hải lặng im, ngay sau đó chợt nghe một tiếng rỗng ngâm thét dài, âm thanh chấn động Cửu Thiên, phía chân trời bên mây đen cuộn cuộn có vô số bích quang lập loè, trong nháy mắt rút thành một đoàn lửa sáng nóng rực đem nam tử áo trắng này bao bọc lấy.

Bọn Ma giáo đang cản trở mọi người đột nhiên kinh hãi, như thế mà không chờ bọn họ kịp phản ứng, liền chỉ thấy dường như vô số Thái Dương trong nháy mắt bắn ra, hào quang vạn trượng, giống như muốn đem toàn bộ hắc ám trên thế gian này khu trừ hầu như không còn. Một thân ảnh, như thần linh chấn nhiếp Cửu Thiên, bỗng nhiên hiện ra.

Xa xa, tên Quỷ Vương đang cùng hai đại cao thủ Chân Vu và Trịnh Thông giằng co đột nhiên quay đầu lại nhìn qua, thân hình chấn động, trong miệng thấp giọng nói trong vô thức: "Trảm Long Kiếm! Trảm quỷ thần!"

Gió thổi mây bay, thiên địa xơ xác tiêu điều, người nam tử áo trắng cầm trong tay Trảm Long Thần Kiếm, bích quang từ trên người hắn phát ra, dường như vô cùng vô tận; nhưng thấy hai mắt của hắn thần quang sáng ngời, nhân kiếm bỗng nhiên hợp nhất, thịnh linh hóa thành một cột sáng vô cùng lớn, giống như Khai Thiên Cự Kiếm, khí độ hùng vĩ, dường như khinh thường cả thiên địa quỷ thần, một thân cao ngạo, điên cuồng không bị trời buộc mà âm thầm đánh tới.

Ở bên trong vạn đạo hào quang, Trảm Long Kiếm phát ra tiếng rít gào ầm ầm, khí thế ngút trời, mặc dù ở trên không, phạm vi phía dưới biển mây tầm hơn mười trượng, mây trôi tán loạn, cuồng phong gào thét, lực mang như sóng to, vài tên trong Ma giáo đứng mũi chịu sào, thậm chí còn chưa kịp ngăn cản, ngay lập tức bị chân quyết uy lực tuyệt thế trảm quỷ thần chém tới, thân thể vỡ vụn một đi không trở về.

Huyết hoa bay đầy trời, thế nhưng lại bị kiếm quang xanh biếc che phủ, đột phá vòng vây của những tên Ma giáo đang ngăn cản, thế tiến tới của nam tử áo trắng không có chút nào chậm lại, thậm chí dưới kiếm quang vạn trượng chiếu rọi xuống, hắn chạy như bay, tốc độ nhanh hơn, thẳng như một đoàn hỏa diễm cực lớn điên cuồng thiêu đốt như muốn phệ tiên, bay thẳng lên trời, tới vị trí hai người Cửu Vong Ngữ cùng Thiên Thành Tử đang quyết chiến.

Xác thực mà nói, hắn thậm chí cũng không phải xông về phía Thiên Thành Tử để chi viện, trong một khắc, người nam tử áo trắng này dường như tỏa ra khí tức vô cùng điên cuồng liêu lĩnh, lấy thể lõi đỉnh phá vạn quân, nghịch thiên tạo nên, một kiếm mang theo sát ý thiên địa, một loại khí thế đồng quy vu tận không chết không thôi, đâm thẳng vào Cửu Vong Ngữ.

Mây đen cuộn cuộn như lõi đỉnh gào thét, bích quang vạn trượng, đâm rách biển mây, kiếm thế bậc này, dường như trong nháy mắt khiến thiên địa biến sắc!

Cửu Vong Ngữ đứng lặng trong đám mây không khỏi động dung, nhìn không được than thở một câu, quát lên: "Hảo kiếm!"

Chỉ là dưới mắt của tên Cửu Vong Ngữ này, quả thật là thiên tài tuyệt thế, người có thiên phú dị bẩm nhất gần năm trăm năm nay của Ma giáo, đối mặt với một kiếm kinh Thiên động Địa, nghịch thiên trảm quỷ thần này, hắn lại chẳng tỏ ra chút nhượng bộ nào, ngược lại là cánh tay trái đồng thời duỗi lên, giờ vuốt phóng ra hư ảo. Trong chốc lát, từng trận âm phong rít gào như tiếng quỷ khóc, đứng là lại lần nữa xuất hiện một cái Huyền Âm Quỷ Trảo vô cùng lớn, chắn trước người của hắn.

Dù sao "Huyền Âm quỷ khí" cũng là thần thông cường hãn tuyệt luân của Ma giáo, đương nhiên không có khả năng thi triển dễ dàng như vậy, hắn chỉ mới ngưng tụ ra Quỷ Trảo thứ hai, cái quỷ trảo lúc trước đánh về phía Thiên Thành Tử nhất thời khí thế đại giảm, màu đen bên ngoài trong nháy mắt nhạt đi rất nhiều.

"Oanh!"

Một tiếng vang thật lớn, kiếm quang xanh biếc mang khí thế kinh người trực tiếp đánh vào Huyền Âm Quỷ Trảo, hào quang văng tung tóe, điên cuồng lưu chuyển, nhưng mà theo thời gian trôi qua, hắc khí vô cùng cường đại vẫn như thủy triều che lấp, từng chút một áp chế hào quang xanh biếc.

"A. . ."

Một tiếng rên, nhưng là từ trong miệng nam tử áo trắng truyền ra, đầu hắn hơi ngửa, sắc mặt trắng bệch, phun ra một ngụm máu tươi, giọt máu rơi xuống trên vạt áo trắng, từng chấm huyết sắc loang lổ, làm cho người ta nhìn thấy mà giật mình, thân thể của hắn cũng lập tức rơi xuống phía dưới.

Mà đúng lúc này, bên kia đột nhiên cũng truyền đến một âm thanh lạ, cuối cùng đòn Huyền Âm Quỷ Trảo đầu tiên rút cục cũng đánh trọng thương Thiên Thành Tử, chỉ là vừa vướng phải một trận vừa rồi, uy lực dĩ nhiên giảm đi rất nhiều, dù thế vẫn đánh cho Thiên Thành Tử phải liên tiếp lui về phía sau, thân hình run rẩy, cánh tay phải lại càng run rẩy mạnh hơn, rốt cuộc cũng cầm không nổi chuôi Thất Tinh Tiên Kiếm nữa, từ trên không trung rơi xuống.

"Ha ha ha ha. . ."

Một tràng tiếng cười lớn đầy kiêu ngạo, từ trong miệng tên nam tử hùng vĩ "lấy một địch hai vẫn chiếm được thế thượng phong" truyền tới, Cửu Vong Ngữ đứng thẳng trên đám mây, ánh mắt ngạo nghễ, dường như đang bề nghệ chúng sinh, trong mắt không còn chút cô kỵ nào nữa.

Phía trước người hắn mây trướng, sắc mặt Thiên Thành Tử trắng bệch, trong hai mắt lộ vẻ sầu thảm, trong đó còn ẩn chứa sự thống khổ, nhưng mà hắn cúi đầu nhìn về phía dưới, nơi vẫn còn vô số đệ tử Thanh Vân Môn còn chiến đấu hăng hái không ngớt, đánh hung hăng cắn chặt răng.

"Vạn sự huynh!"

Theo thân hình tên nam tử áo trắng như điều đứt dây giống từ giữa không trung rơi xuống, phía trên Vân Hải đồng thời vang lên mấy tiếng kinh hô, nữ có nam có, mấy thân ảnh cùng một chỗ lao đến, đều muốn đỡ lấy thân thể của hắn.

Thế nhưng thời điểm nam tử áo trắng sắp rơi xuống đất, thân thể của hắn đột nhiên từ trên không trung bắn ra, cứng rắn ngừng lại thân hình đang rơi xuống, trở mình một cái văng vàng đáp xuống mặt đất.

Bên cạnh mấy tên đệ tử trẻ tuổi của Thanh Vân Môn đuổi tới đều vô cùng vui mừng, xông vào đầu tiên là một nữ đệ tử dung mạo thanh lệ, vui mừng kêu lên: "Vạn sư huynh, huynh không có việc gì chứ?"

Lời còn chưa dứt, tên nam tử áo trắng được bọn hắn gọi là Vạn sư huynh bỗng nhiên lao đảo một cái, tay vỗ ngực, trong miệng lại lần nữa phun ra một ngụm máu tươi.

Lần này mọi người lại bị hù sợ, mỗi người không biết làm như thế nào cho phải, chỉ có đằng kia, một cô gái cùng một tên nam tử khác lao đến, vội vàng đỡ hắn.

Có điều sau khi thổ huyết, tuy rằng sắc mặt có chút tái nhợt, nhưng mà hắn quay đầu lại cười cười, thân thể một lần nữa đứng vững, lập tức đẩy hai người kia ra, sắc mặt rõ ràng còn có chút phóng khoáng, phát tay cười nói: "Không sao, Vạn Kiếm Nhất ta đây đâu có chết dễ dàng như vậy."

Một câu kia nói ra, dường như là một liều thuốc an thần, nhất thời khiến cho thần tình của chúng đệ tử Thanh Vân Môn xung quanh thần tình buông lỏng.

Hiển nhiên, tên nam tử được mọi người xưng là Vạn Kiếm Nhất thường ngày rất có danh vọng trong lòng mọi người. Vạn Kiếm Nhất quay đầu về phía nam tử đứng bên cạnh mình nhẹ gật đầu, nói: "Đa tạ người rồi, Thương Tùng sư đệ."

Nam tử tên là Thương Tùng gật gật đầu, lui ra một bước. Vạn Kiếm Nhất lại xoay đầu lại, trông thấy cô gái vừa rồi vẫn đứng bên cạnh mình, trong hốc mắt ẩn chứa sương mù, bộ dáng suýt nữa muốn khóc lên, không khỏi kinh ngạc nói:

"Ô Như sư muội, muội làm sao vậy?"

Ô Như cắn cắn bờ môi, giọng nói mang thêm vài phần nước nở, nói:

"Xem huynh kia, vừa rồi suýt nữa, suýt nữa thì. . ."

Vạn Kiếm Nhất thở dài, nói:

"Tốt rồi, ta nói không sao là không sao cả. Thế nhưng quả thật tên giáo chủ Ma giáo kia quả thật đạo hạnh thông thiên, ta còn không phải là đối thủ của hắn."

Nói qua hắn dừng một chút, đảo mắt nhìn về bốn phía chiến trường.

Chỉ thấy trên bầu trời, Cửu Vong Ngự đứng ngạo nghễ trên đám mây, không một ai bì nổi, đang bức về phía chướng môn chân nhân Thiên Thành Tử, còn phía dưới Vân Hải là một mảnh hỗn loạn, vô số người của cả Ma giáo cùng với Thanh Vân Môn đang hỗn chiến, kể cả hai vị đại cao thủ Chân Vu, Trịnh Thông cũng bị người trong ma giáo ngăn lại, hơn nữa vào giờ phút này đã không chỉ còn mỗi tên Quý Vương, mà còn mấy tên Độc Thần, Nguyệt Hoa tiên tử thậm chí là môn chủ Trường Sinh Đường Đoàn Hậu bị trọng thương, vừa mới mất tích cũng cùng lúc xuất hiện để chặn đường hai đại cao thủ này.

Chân Vu, Trịnh Thông Pháp lực bắt đầu khôi phục trở lại, đạo hạnh cao hơn, vội vàng cũng không cách nào đột phá tứ đại cao thủ Ma giáo ngăn trở, mà ở chân trời phía trên, dĩ nhiên Cửu Vong Ngự đã bức lại gần Thiên Thành Tử, mắt thấy sắp ra tay.

Dường như dấu hiệu Thanh Vân Môn nhất phái thất thủ đã hiện ra trước mắt, Linh khí vạn năm hùng phong bay tán loạn, tựa hồ mắt thấy lúc này sẽ phải tan biến đi.

Khuôn mặt Vạn Kiếm Nhất trở nên nghiêm trọng, ánh mắt tỏ ra vô cùng lo lắng, thấp giọng vội la lên: "Đạo Huyền sư huynh đâu rồi? Rốt cuộc là huynh ấy đang ở đâu?"

Bạn đang đọc truyện *Man Hoang Hành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5: Cổ kiếm (thượng)

Dịch: thanh54321

Đề tựa: Vạn Nhân Vãng

Nhóm địch: Thanh Vân Môn

Thanh Vân chiến hỏa, khói ngập trời

Hắc vân Ma đạo phủ khắp nơi

Lòng người hoang mang suốt trận chiến

Chinh Ma, thắng bại khó thành lời

Giờ phút này, trên đỉnh Thông Thiên Phong của Thanh Vân Sơn, toàn bộ biển mây vĩnh cửu đều trở nên hỗn loạn. Tình thế Thanh Vân Môn trở nên nguy cấp, mà mấu chốt đương nhiên chính là việc chưởng môn chân nhân Thiên Thành Tử dường như đã không còn địch nổi giáo chủ ma giáo Cửu Vong Ngự. Mọi người đều thấy chỉ ít phút nữa thôi Chân Nhân sẽ bị Cửu Vong Ngự giết chết. Mặc dù có một đệ tử xuất sắc của Thanh Vân Môn là Vạn Kiếm Nhất bay lên đỡ giúp một đòn, nhưng Thiên Thành Tử Chân Nhân vẫn bị Cửu Vong Ngự bức lui.

Hiện tại hy vọng cuối cùng của toàn bộ đệ tử Thanh Vân Môn đều đặt ở Chân Vu đại sư và Trịnh Thông trưởng lão cộng với toàn bộ các cao thủ tiền bối khác. Tuy nhiên, mọi người đều biết ngoài giáo chủ ma giáo Cửu Vong Ngự ra, tay chân của hắn còn có tứ đại cao thủ là chưởng môn của bốn chi phái, đều đang chặn trước mặt hai người Chân Vu và Trịnh Thông, ngăn cản bọn họ đi cứu viện Thiên Thành Tử.

Kỳ thật nếu chỉ xét đạo hạnh của Chân Vu và Trịnh Thông, thì nhiều năm trước họ đã danh vang thiên hạ, thần thông đạo pháp đều vô cùng vô tận. Nếu là ngày thường, bất kỳ người nào trong tứ đại cao thủ của ma giáo đấu một chọi một với một trong hai bọn họ thì đều chỉ có nước thua chạy, thậm chí dù có lấy một chọi hai, cũng chưa chắc đã rơi vào thế hạ phong.

Mà giờ khắc này tình thế như nghìn cân treo sợi tóc, bốn người ma giáo lại chỉ muốn kéo dài thời gian, liên tục bám sát hai người bọn họ, khiến cho hai người Chân Vu và Trịnh Thông không cách nào rảnh tay đi cứu Thiên Thành Tử. Nhất là kẻ lớn tuổi nhất trong bốn người, Quỷ Vương, ra tay thập phần tàn nhẫn, thường thường mỗi lần ra tay đều khiến cho đối phương vô cùng khó chịu, làm hai người Thanh Vân tuy lòng nóng như lửa đốt nhưng lại vô kế khả thi.

Trên trời dưới đất, đều là thăm đậm, mây đen tụ lại, dường như trong khoảng khắc sẽ nuốt chửng cái danh sơn ngàn năm này.

Trong cuộc hỗn chiến, giữa không trung bỗng nhiên xuất hiện ánh sáng lập loè, rồi trong tay Thiên Thành Tử rơi xuống thanh Thất Tinh Tiên Kiếm, từ giữa không trung cứ thế rơi thẳng xuống mặt đất. Thân Kiếm đều đã bị vỡ nát, có thể thấy được áp lực mà nó phải chịu khủng khiếp như thế nào.

Thanh Tiên Kiếm như điều đứt dây, chuẩn bị chịu cảnh rơi vỡ tan nát trên mặt đất. Xung quanh trận chiến dữ dội như lửa, máu tươi vung vãi tung tóe, căn bản không có ai chú ý tới thanh phế kiếm này. Chỉ là đúng lúc này, một cơn gió mạnh thổi tới, một thân ảnh màu xanh bỗng dưng xuất hiện, đảo mắt một cái đã hiện ra ở vị trí của Thất Tinh Kiếm.

Một cánh tay rắn chắc duỗi tới, cũng không rõ bằng cách nào, đột nhiên thanh Thất Tinh Kiếm bỗng biến mất rồi xuất hiện trong tay người này. Năm ngón tay thon dài lần lượt khép lại, nhìn tưởng chậm chạp nhưng thực tế lại nhanh như thiểm điện. Đồng thời dường như xuất hiện một tia sấm sét chuyển động ở phía chân trời xa xa.

Thanh linh kiếm vốn đang ảm đạm vô quang, lúc ấy lại một lần nữa sáng lên, giống như ánh sáng toả ra khi Thiên Thành tử Chân Nhân đang sử dụng Thất Tinh Kiếm Quyết. Gió lớn lại lên, Thanh y bay nhảy. Bóng người áo xanh đột nhiên biến mất, rồi lại bất ngờ xuất hiện ở bên cạnh hai người Chân Vu và Trịnh Thông.

"Uông!"

Một tiếng thét dài, âm thanh như sấm sét, giữa không trung lại hiện lên tinh quang sáng chói, như ánh sao lấp lánh giữa trời đêm, đại phóng hào quang của nó toả khắp nhân gian. Một quả cầu lớn xuất hiện ở giữa vòm trời, lập tức làm hiện lên các tia sáng trắng lập loè, lần lượt sáng lên, trong nháy mắt biến thành xu thế Thất Tinh Bắc Đẩu, lại một lần nữa xuất hiện ở trên bầu trời.

Kiểm thế huy hoàng, bài sơn đảo hải, cuồng phong gào thét, cuốn tới phía trước.

Thân hình người áo xanh hiện ra, rõ ràng là một nam tử cùng thế hệ với Vạn Kiếm Nhất, toàn thân đạo bào màu xanh, thần thái kiên nghị khí độ trầm hùng, thẳng lưng mà đứng, dường như có cái thế ngạo thị nhân gian, không giận mà uy. Chỉ nghe tiếng hắn nói: "Sư thúc đi đi, để ta lo bọn chúng."

Kèm theo tiếng nói, Thất Tinh Kiếm trong tay hắn ầm ầm phóng tới, khiến cho tinh quang trong nháy mắt đại thịnh, như một trận mưa ánh sáng, bỗng bành rơi xuống. Hắn phóng lên phía trước, đối mặt bốn đại tông chủ Ma Giáo mà mặt không đổi sắc, kiểm thế cuồng dã như sóng lớn, cứ như vậy mà lao đi. Khoảnh khắc ấy trên Vân Hải, dường như đều đã bị khí thế ấy bao trùm.

Bốn đại tông chủ đều là nhân vật cao cường, ánh mắt, kiến thức đều là bất phàm. Khi linh quang của kiểm thế phóng tới, sắc mặt Quỷ Vương biến đổi đầu tiên, thất thanh hô to: "Thất Tinh Kiếm Thức!"

Ba người kia cũng đồng thời nhận ra, kiểm thế này huy hoàng mãnh liệt như sóng to gió lớn, cộng thêm ánh sao màu bạc đầy trời, chẳng phải chính là một trong tứ đại tuyệt kỹ của Thanh Vân Môn là Thất Tinh Kiếm Thức? Chỉ có điều thiên hạ đồn rằng trong nhiều năm qua chỉ có Thiên Thành Tử là tu thành tuyệt thế thần thông này hay sao? như thế nào lại xuất hiện thêm một người nữa vậy!

Hơn nữa, người này dường như chỉ là một nam tử hai mươi bảy hai mươi tám tuổi, mặc dù thực tế tuổi có khả năng lớn hơn một chút. Nhưng dù vậy thì mới ngần ấy tuổi mà đã tu thành Thất Tinh Kiếm Thức, thật sự là trên đời hiếm thấy.

Các đại ma đầu ma giáo đều có chung một ý nghĩ ấy. Vốn bọn chúng chỉ chú ý đến hai người Chân Vu, Trịnh Thông, giờ phút này đột nhiên bị một gã thanh y nam tử áp sát tung ra một chiêu cực mạnh, tuy rằng mỗi người phản ứng đều cực nhanh nhẹn, nhưng trong lúc vội vã vẫn có chút luống cuống. Dù sao uy lực của Thất Tinh Kiếm Thức không phải chuyện đùa, cộng thêm Thất Tinh Kiếm gia tri uy thế, dù là người trẻ tuổi kia đạo hạnh còn kém Thiên Thành Tử, cũng không phải chỉ tùy tiện là có thể đón đỡ được.

Một phen hỗn loạn, kiếm thế phiêu tán khắp nơi, bốn đại tông chủ ma giáo bị bức lui hơn một trượng.

Áp lực lên hai người Chân Vu, Trịnh Thông lập tức được buông lỏng. Chân Vu lập tức gạt đầu với Trịnh Thông, không nói một lời, lập tức bay thẳng lên trời cao, phóng về phía Thiên Thành Tử. Trịnh Thông vừa định hành động, chợt nghe thấy thanh y nam tử hừ nhẹ, thanh âm mang theo vài phần đau đớn.

Trịnh Thông lắp bắp kinh hãi, vội vàng quay đầu nhìn lại, chỉ thấy thanh y nam tử sau khi tung ra kiếm thế rợp trời, trên mặt hần liền hiện ra một tia thống khổ, khóe miệng tràn ra một tia máu đỏ tươi. Cùng lúc đó, trong bốn tông chủ của ma giáo, ngoại trừ Quý Vương ra, ba người khác đều cực kỳ giận dữ, trong nháy mắt phản công, thế công như vũ bão chen chúc nhau áp tới.

Thanh y nam tử dù sao tu hành vẫn còn nông cạn, lại lấy một địch ba, lập tức chuẩn bị mất mạng tới nơi.

Trịnh Thông không dám rời đi, vung kiếm xông lên, cùng thanh y nam tử kẻ vai sát cánh chiến đấu, đồng thời lớn tiếng nói: "Đạo Huyền sư diệt, ngươi không sao chứ?"

Thanh y nam tử nghe vậy liền lui về phía sau một bước. Chỉ thấy trên người đã có vài vết thương, nhưng nhìn hần thì thấy thần tình tự nhiên, bản thân không thêm đề ý, chỉ mỉm cười. Cái vẻ oai phong hùng hậu lúc đầu bỗng nhiên biến mất, thay bằng khí chất tao nhã, cười nói: "Một chút vết thương nhỏ, không có gì đáng ngại."

Trịnh Thông cười ha ha, linh kiếm tung bay, đã ngăn được đại bộ phận thế công phía trước. Bằng vào đạo hạnh thâm hậu của lão, trong nháy mắt liền ổn định được thế trận. Thậm chí trong lúc chiến đấu còn có thể nhìn về phía đạo huyền, trong mắt có vài phần vui mừng và tán thưởng, nói: "Hảo tiểu tử, mi đã tu thành Thất Tinh Kiếm Thức, quả nhiên là rất giỏi."

Ba người Độc Thần, Nguyệt Hoa và Đoàn Hậu đều nộ khí bừng bừng, vây quanh Trịnh Thông và Đạo Huyền điên cuồng tấn công. Đánh được một hồi, Độc Thần chợt phát hiện có vẻ không đúng, giống như chiến trường thiếu đi một người, vội vàng quay đầu nhìn lại, chỉ thấy quý vương phía sau lưng cách đó không xa, ánh mắt nhìn chăm chăm vào Đạo Huyền, sắc mặt hiện lên vẻ phức tạp.

"Quý Vương, ngươi còn không ra tay!" Độc Thần phẫn nộ quát to một tiếng.

Quý Vương thân thể khẽ chấn động, tựa hồ trong nháy mắt như bừng tỉnh, nhưng mà hần vẫn không lập tức ra tay, mà vẫn nhưu chặt hai hàng lông mày, liếc nhìn Đạo Huyền. Nhìn một lát, ánh mắt hần dời đi, quan sát một nam tử áo trắng thân pháp bồng bềnh tiêu sái, kiếm khí tung hoành, chính là Vạn Kiếm Nhất. Trong khoảng thời gian ngắn, sắc mặt hần bỗng nhiên trở nên đen tối, tựa hồ nghĩ tới điều gì, thấp giọng lầm bầm: "Hai người này trẻ tuổi như vậy, đã có thần thông đạo hạnh như thế, đều là kỳ tài ngàn năm một thuở. Thanh Vân Môn, Thanh Vân Môn. . . Có hai người này, đâu dễ bị tiêu diệt, đây rõ ràng là điềm báo đại hưng đại thịnh!"

Sắc mặt hần liền tiếp thay đổi mấy lần, đột nhiên lộ ra vẻ tàn nhẫn, gầm nhẹ một tiếng, bỗng nhiên lao thẳng tới, căn bản không để ý tới Trịnh Thông, công kích Đạo Huyền vô cùng mãnh liệt. Các loại chiêu thức âm độc được tung ra tầng tầng lớp lớp, thế công khủng bố, trong nháy mắt dồn ép Đạo Huyền phải liên tiếp lui về phía sau, khiến cho hần nhất thời không thể thở nổi.

Độc Thần và hai người còn lại lắp bắp kinh hãi, tựa hồ không nghĩ tới việc tên Quý Vương này đột nhiên dờ chừng. Lấy thân phận địa vị của lão, tấn công một đệ tử trẻ tuổi một cách cuồng bạo và điên rồ như vậy, thật sự có chút khó coi. Bất quá dưới thời khắc sinh tử, tự nhiên mọi người cũng không để ý được nhiều như vậy, ba người lập tức cùng xông lên, sát chiêu xuất hiện liên tục.

Trịnh Thông và Đạo Huyền tuy hết sức chống đỡ, nhưng bốn người kia đều là cao thủ, từ từ bị rơi vào thế hạ phong.

Tình thế lại một lần nữa trở nên ác liệt, nhưng Chân Vu đại sư đã thành công tách ra, lập tức thân như tia chớp, bay thẳng lên trời cao. Thoát khỏi sự vây bọc của bốn đại tông chủ ma giáo, dĩ nhiên không ai còn đủ khả năng ngăn cản bà. Sau một lát bà đã lướt lên phía trên đám mây đen, thấy được Thiên Thành Tử và Cửu Vong Ngữ.

Cửu Vong Ngữ quay đầu lại liếc nhìn Chân Vu, hắc hắc cười cười, dường như cũng không thêm đề ý đến Chân Vu đại sư danh chấn thiên hạ, vung tay tung ra một trào, trong nháy mắt lập tức hiện ra mây đen cuộn cuộn. Một cái cờ màu đen xuất hiện trên tay của hần, chính là trọng bảo của ma giáo Thiên Ma Phiến.

Cửu Vong Ngữ vừa cầm Thiên Ma Phiến, không có chút do dự, lập tức tấn công Chân Vu. Chỉ nghe "Hô" một tiếng, mây đen đầy trời trong nháy mắt như sôi trào, theo hiệu lệnh của Thiên Ma Phiến hoá thành một con hắc long, bay thẳng tới Chân Vu.

Dù Chân Vu đại sư có đạo hạnh thâm hậu, giờ phút này cũng hơi biến sắc, dùng Tiên Kiếm phòng thủ trước mặt, Linh quang trong nháy mắt đại phát hào quang, chống chọi lại luồng hắc khí màu đen đang mãnh liệt lao tới.

Phía bên kia, Cửu Vong Ngữ vừa ngăn cản Chân Vu, không chút chần chừ, lập tức ngưng tụ Huyền Âm Quý Trào, đánh về phía Thiên Thành Tử, quát:

"Chết đi!"

Khuôn mặt Thiên Thành Tử vặn vẹo, trong mắt lướt qua một tia ngoan cường, sờ tay vào ngực giống như là muốn lấy thứ gì đó. Cừu Vong Ngự quan sát động tác của đối phương, lông mày nhíu lại, hừ lạnh một tiếng, cũng không biết hẳn thức giục như thế nào, đột nhiên Huyền Âm Quỷ Trảo tốc độ tăng nhanh, như mũi tên rời cung bay thẳng tới, tựa như một con Ác Long, mở ra cái miệng lớn dính máu mà đớp Thiên Thành Tử chân nhân.

Trong lúc nguy cấp, trên Thông Thiên Phong của Thanh Vân Sơn bỗng nhiên đất rung núi chuyển. Một tiếng gầm vang xuyên thủng đất trời từ đầu xuất hiện, một thân ảnh khổng lồ bay nhào đến trước người Thiên Thành Tử, lập tức đánh bay Huyền Âm Quỷ Trảo!

Bạn đang đọc truyện *Man Hoang Hành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6: Cổ kiếm (Hạ)

Dịch giả: Đông Hy

Đề tự:

Linh tôn gào gió thét mây

Trong cơn cuồng vũ chuyển xoay đất trời

Tru Tiên cổ kiếm sáng ngời

Binh đoàn Ma giáo rồi bởi lui quân.

-----***-----

Nước chảy như sóng lớn ào ạt cuộn trào vào hư không, quần quanh con cự thú vừa đột ngột xuất hiện che chở cho Thiên Thành Tử ở phía sau.

Trên đỉnh Vân Hải, vô số đệ tử Thanh Vân Môn vui mừng khôn xiết đang rối rít reo lên.

- Linh tôn!

- Linh tôn đến rồi!

Chỉ thấy trên mây, phía trước Thiên Thành Tử bỗng nhiên xuất hiện một con thú khổng lồ, khuôn mặt dữ tợn, thân hình to lớn, tiếng gầm từ miệng vang dội tựa sấm sét. Vô số dòng nước đang xáo động tung bay lơ lửng bên cạnh con cự thú. Quả đúng là thượng cổ dị thú Thủy Kỳ Lân trong truyền thuyết, cũng chính là linh thú trấn sơn của Thanh Vân Môn.

- Gầmmm!

Một âm thanh như tiếng sấm thét gào, giữa bầu trời, Thủy Kỳ Lân đang gầm lên đầy giận dữ với Cừu Vong Ngự, tựa như một vết sấm sét rền vang phía cuối chân trời.

Cừu Vong Ngự nhìn chòng chọc vào con cự thú, cau mày lại, dường như không ngờ rằng Thanh Vân Môn lại ương ngạnh như vậy. Tình hình bên trong cũng vững chắc đến không ngờ, lúc nào cũng xuất hiện lắm điều phiền toái khiến người ta không thể tưởng tượng nổi.

Nhưng có lẽ với bậc tuyệt thế như hẳn thì ý chí luôn cứng cỏi như gang thép, tuy có hơi rắc rối nhưng lại không hề tỏ ra sợ hãi, trái lại càng đánh càng hăng, lao thẳng người về phía trước, giáng một nhát như búa bổ vào con Thủy Kỳ Lân, không xem con thượng cổ kỳ thú này ra gì.

Thủy Kỳ Lân chính là kỳ thú mà Thanh Diệp tổ sư đã thu phục năm xưa, linh thú này đã đắc đạo lâu năm, chẳng phải thú có thể sánh bằng. Lúc này nó lại gầm lên giận dữ, sóng nước quanh mình xáo động, điên cuồng xoay tròn rồi phóng ra, không ngừng lao về phía Cừu Vong Ngự. Đồng thời, cả thân thể con cự thú cũng lao thẳng về phía tên giáo chủ Ma giáo, tạo thành một khối sức mạnh thống nhất.

Nhưng mãi hồi lâu, chỉ thấy Huyền âm quỷ khí bốc lên ngùn ngụt trên bầu trời, rõ ràng là Cừu Vong Ngự thật sự rất cao minh, đến bậc dị thú như Thủy Kỳ Lân cũng phải trầy da tróc vẩy và bị dồn vào thế bất lợi trước Huyền âm quỷ khí của hắn.

Nhưng may mà lúc này, Chân Vu đại sư đã kịp tới chiến trường hợp lực chiến đấu cùng Thủy Kỳ Lân sau khi đã ngăn cản Thiên Ma Phiến, lúc này mới từ từ xoay chuyển thế bất lợi, nhưng vẫn không làm gì được tên giáo chủ Ma giáo kêu ngạo không coi ai ra gì này.

Trên bầu trời gió mây vần vũ, chiến cuộc đã đến hồi gay cấn và nguy hiểm nhất. Ngay lúc này, khi mà ánh mắt của mọi người đều bị thu hút bởi Chân Vu đại sư, Thủy Kỳ Lân và đặc biệt là giáo chủ Ma giáo Cừu Vong Ngừ, sắc mặt Thiên Thành Tử tái nhợt, nhưng tay phải của hắn lại vươn ra lần nữa.

Chẳng biết từ khi nào và chẳng biết từ đâu, trên tay hắn lại cầm một thanh kiếm.

Thanh kiếm thoát nhìn có vẻ bình thường, không có gì đặc sắc, cũng chẳng sáng bóng, nhưng nhìn chất kiếm khá kỳ lạ, đá cũng chẳng phải đá, kiểu dáng thì cổ xưa, chỉ thấy trên lưỡi kiếm được khắc rõ nét hai chữ —— Tru Tiên!

※※※

Thiên Thành Tử cúi đầu nhìn chăm chú vào thanh cổ kiếm trên tay, vẻ mặt khó hiểu và lạ lẫm, có kiêng sợ, có đau đớn; dường như đang lo lắng và lưỡng lự. Nhưng khi hắn ngẩng đầu lên lần nữa, tất cả những cảm xúc này bỗng dung biến mất, trên mặt chỉ còn vẻ nghiêm nghị, lạnh lùng.

Cầm cổ kiếm trong tay, ngực vươn thẳng lên.

Dường như có một khoảnh khắc trời đất bỗng nhiên tĩnh lại.

Gió lặng mây ngừng, đất trời yên ắng, đến cả Cừu Vong Ngừ cũng khẽ đôi sắc mặt, đột ngột quay đầu nhìn lại.

Thiên Thành Tử bị thương nặng trong người, trọng mắt nghiêng rã, bỗng giương kiếm lên trời. Cùng lúc đó ngay giữa khoảnh khắc ấy, sắc mặt hắn cũng đột nhiên trắng bệch tựa như không còn chút máu nào cả.

Một luồng từ khí hùng hồn bất chợt bay lên từ phía sau ngọn núi Thông Thiên Phong hùng vĩ, lao vút lên trời rồi ầm ầm rơi xuống, bao phủ trên người Thiên Thành Tử.

Theo vết từ khí bay tới, trên thân thanh Tru Tiên cổ kiếm bắt đầu tỏa ánh hào quang sáng rực, một uy lực khó mà tưởng tượng nổi đang phát ra mạnh mẽ từ lưỡi kiếm, khiến cho trời đất cũng phải đổi màu.

Nhưng Thiên Thành Tử có vẻ như vẫn cạn kiệt pháp lực, ánh hào quang vòng quanh thanh Tru Tiên cổ kiếm tuy gọn sóng chập chòn nhưng cũng không thay đổi gì nhiều. Thiên Thành Tử cắn chặt hàm răng, miệng thở hổn hển tựa như lúc này cơ thể đang gánh chịu sức nặng nghìn cân. Nhưng khi ngẩng đầu nhìn ra xa, lại chỉ thấy khoảng trời mênh mông, không có động tĩnh gì nữa.

Dãy núi Thanh Vân xa xa chỉ còn lại sáu ngọn núi đều đứng im trầm lặng.

Thiên Thành Tử cười vói vẻ sầu thảm, đột nhiên miệng, mũi, tai, mắt, cả thất khiếu* đều chảy máu, trông thật thê lương.

* Thất khiếu: gồm hai tai, hai mắt, hai lỗ mũi và miệng.

Các đệ tử Thanh Vân Môn trên đỉnh Thông Thiên Phong đang hết sức kinh ngạc, liên xô xao nháo nhác.

Nhưng Cừu Vong Ngừ chỉ cảm thấy trống ngực bồng đập dồn dập, dường như cảm nhận được sự khiếp sợ chưa từng có phía trước. Trong sự kinh hãi, hắn liên kết luận rằng nhất định là hôm đó cổ kiếm đã tác oai tác quái trong tay lão Thiên Thành Tử. Vì vậy hắn ra quyết định thật nhanh, hét lớn một tiếng, Huyền âm quý khí ngưng tụ thành quý thảo khổng lồ điên cuồng tấn công, đồng thời uy hiếp Thủy Kỳ Lân và Chân Vu; sau đó thình lình lao vút tới chỗ Thiên Thành Tử. Dù thế nào cũng phải giết cái lão kỳ quái này rồi tính sau.

Thiên Thành Tử liếc mắt dò xét hắn, thất khiếu trên mặt chảy máu không ngừng trông như ác quỷ, chợt hét lớn một tiếng:

- Tổ sư, giúp ta!

Chưa dứt lời thì cuồng phong ập đến, chiếc áo đạo sĩ màu xanh sẫm của hắn quay cuồng theo gió, rồi một nhát kiếm đâm ra từ trong luồng gió từ khí.

Ánh sáng của thanh cổ kiếm Tru Tiên tỏa ra rực rỡ trên đỉnh núi Thanh Vân và giữa vòm trời đất. Lúc đó bỗng nhiên như chỉ còn lại thanh kiếm cổ xưa, dường như hiện ra khung cảnh thuở sơ khai chưa có trời đất, thuở hồng hoang mông muội, dường như thanh kiếm đã phân chia cả âm dương... Vô số ánh sáng cuộn cuộn tuôn chảy, dòng thời gian nhân đó mà đảo lộn trong chớp mắt.

Luồng quý khí tối đen như mực bỗng như nước triều xuống, dần dần tan đi. Thanh cổ kiếm xé phẳng trời mà tới, thanh trũng hết thấy mọi trời buộc trong đất trời, chỉ nghe một tiếng:

- Phù

Rồi không còn một tiếng động nào nữa.

Tất cả mọi người trên đỉnh núi Thanh Vân đều ngẩng đầu nhìn.

Thiên Thành Tử cầm kiếm xông tới, một nhát Tru Tiên kiếm đâm vào ngực của Cừu Vong Ngừ rồi xuyên thủng cả lồng ngực.

Ai nấy đều ngăn người như không thể tin được vào mắt mình.

Thiên Thành Tử nắm chặt chuôi kiếm chỉ cách Cừu Vong Ngữ không quá gang tay, mặt vàng ệch, lão đảo sắp ngã.

Cừu Vong Ngữ thoát nhìn dường như hơi nghi hoặc, có phần không thể tin được. Sau khi cúi đầu trông thấy thanh cổ kiếm Tru Tiên trên ngực mình, đôi mày hắn hơi nhíu lại, sau đó nhẹ nhàng thở dài một hơi.

- Kiếm tốt đấy!

Hắn chợt nở nụ cười rồi nói một câu từ tận đáy lòng.

Thiên Thành Tử lặng lẽ nhìn hắn, không hiểu vì sao những thớ cơ thịt trên mặt hơi méo đi.

Cừu Vong Ngữ ngẩng đầu nhìn Thiên Thành Tử, một lúc sau chợt nói:

- Nếu không có thanh Tru Tiên cổ kiếm này thì ngươi không phải đối thủ của ta.

Thiên Thành Tử lặng im không nói gì, tay cầm kiếm hơi run rẩy.

Cừu Vong Ngữ nhìn hắn rồi bỗng nhếch miệng cười, sau đó hạ giọng xuống, nói với mức âm thanh chỉ Thiên Thành Tử mới có thể được:

- Cần gì cơ chứ? Ta đi trước một bước, thế nào ngươi cũng phải theo sau trên con đường hoàng tuyền mà thôi.

Mặt Thiên Thành Tử biến sắc, hình như vừa muốn mở miệng ra nói gì đó thì đột nhiên một bóng người lao vụt ra từ trong đám người Ma giáo, thực sự không như dự tính của tứ đại tông chủ. Thân thủ của hắn nhanh nhẹn hơn người, chỉ chốc lát đã vụt tới bên cạnh Cừu Vong Ngữ, ôm lấy y, rồi nhanh chóng rút lui ra phía sau.

Tru Tiên cổ kiếm rời ra khỏi ngực, máu thịt của Cừu Vong Ngữ ở những nơi đi qua có rất nhiều khói trắng bay lên, trông thật kinh khủng, chính hắn cũng vô cùng đau đớn ngửa mặt lên trời gào thét. Nhưng khi thân kiếm đã rời khỏi cơ thể, hắn liền nghiêng răng kìm nén, quát người bên cạnh mình:

- Đi thôi! Rút quân xuống núi...

Chưa dứt lời, đầu hắn ngã xuống rồi ngất lịm đi.

Bạn đang đọc truyện *Man Hoang Hành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7: Hôn mê (thượng)

Dịch giả: Gacon3492

Tru Tiên xuất thế, trăm phong ba

Xoay chuyển càn khôn, định chính - tà

Kẻ thương người chết, tan tác chạy

Dẫu rằng thắng lợi, họa chẳng xa.

---***---

Ở bên cạnh, Chân vụ đại sư cùng Thủy Kỳ Lân lúc này cũng bay vút đến, Chân Vụ đại sư liếc mắt nhìn người đang ôm lấy Cừu Vong Ngữ một cái, đột nhiên hừ lạnh một tiếng, một kiếm đâm ra, đồng thời quát lên: "Thanh Long, để cái mạng lại đây."

Người nọ cười lạnh một tiếng, một đạo kiếm quang màu xanh ánh lên, lập tức thân thể vô cùng nhanh chóng cúi mình xuống mặt đất, thoát mình mấy cái, đã mang theo Cừu Vong Ngữ rời khỏi mặt đất phi độ mà đi !

Phía trên trời tình hình trận quyết chiến này thay đổi trong nháy mắt, chương môn chân nhân Thanh Vân Môn vốn té xuất cổ kiếm Tru Tiên, chỉ một chiêu

đã đánh trọng thương Giáo chủ Ma giáo, Cửu Vong Ngữ, kẻ vừa mới đây vẫn còn oai phong凛冽, ngồng cuồng tự cao tự đại, trên Vân Hải vô số giáo chúng Ma giáo nhất thời hỗn loạn.

Nhưng mà khi lâm vào tình thế nguy cấp, trong ma giáo lại nhảy ra một cao thủ, giữa lúc gian nguy đã ngăn trở Chân Vu đại sư, đoạt Cửu Vong Ngữ, rồi ngay tức khắc trốn chạy.

Ngoại trừ Ma giáo tứ đại Tông chủ ra vẫn còn có cao thủ như thế, bởi vậy có thể thấy được, ngày nay thực lực của Ma giáo thật là khiến cho người ta không thể khinh thường.

Chỉ có điều theo lý mà nói, giờ phút này Thiên Thành Tử đang ở trước người Cửu Vong Ngữ, lại đang cầm cổ kiếm Tru Tiên trong tay, khí thế quả là không gì sánh được, ngay cả Cửu Vong Ngữ cũng bị Tru Tiên Kiếm đánh đến bị thương nặng, trên Thông Thiên Phong lúc này lại càng hầu như không có người nào có thể trực tiếp chịu được một đòn của nó. Thế nhưng không biết vì sao thần sắc Thiên Thành Tử lúc này tựa như có phần hoảng hốt, lại mặc kệ Thanh Long cướp Cửu Vong Ngữ đi mà cũng không hề có bất kỳ một động tác nào.

Thanh Long ôm Cửu Vong Ngữ trở xuống mặt đất, không có chút do dự nào trực tiếp phi thân phóng đi, tốc độ nhanh như thiểm điện. Cực kỳ lạnh lùng dứt khoát, chẳng những người trong ma giáo chấn động mà ngay cả đại bộ phận người của Thanh Vân Môn ở đây cũng không phản ứng kịp.

Thông Thiên Phong nhất thời rơi vào trong một sự im lặng quái dị, thế nhưng chỉ chốc lát sau, đột nhiên tiếng kêu - "GIẾT" - lại một lần nữa vang lên, hai bên lại lao vào nhau chém giết.

Chỉ có điều lúc này chiến cuộc dĩ nhiên đã hoàn toàn thay đổi, Giáo chủ Ma giáo bị thương trốn chạy, quân không còn chiến tâm, kể cả tứ đại Tông chủ cũng nhao nhao lui về phía sau.

Mà ở giữa không trung, Chân Vu mãnh liệt quay người lại hét lên một tiếng với Thiên Thành Tử: "Chưông môn, người làm sao vậy ?"

Thân hình Thiên Thành Tử đột nhiên run lên cặp mắt vốn hơi mơ màng bỗng nhiên khôi phục lại sự trong sáng, tựa như vừa từ trong cơn ác mộng giật mình tỉnh lại, một lần nữa khôi phục phong thái uy nghiêm của người lãnh tụ chính đạo trong thiên hạ, cùng lúc đó một cỗ khí tức cường đại dường như từ cổ kiếm Tru Tiên trong tay truyền lên giúp thần sắc của ông ta trong nháy mắt hồi phục rất nhiều.

Ông ta nhẹ gật đầu với Chân Vu đại sư, ánh mắt quét về phía Tây, lập tức thấy rõ tình thế chiến cuộc hôm nay. Vốn là lực lượng tương đương, thậm chí là cục diện Ma giáo hơi chiếm thượng phong, giờ đây lại thay đổi hoàn toàn, giáo chúng Ma giáo vừa đánh vừa lui, hiển nhiên đã có ý tháo chạy, mà Thanh Vân Môn thì lại càng đánh càng hăng. Ngoài ra, Thủy Kỳ Lân vốn dĩ đang ở giữa không trung lúc này bỏ nhào xuống mặt đất, xông vào trong trận thế Ma giáo với xu thế bài sơn đảo hải.

Sức mạnh Thượng cổ dị thú bậc này thật là đáng sợ, ngoài một vài cao thủ đạo hạnh uyên thâm ra, đám đệ tử Ma giáo phổ thông hầu như hoàn toàn không có cách gì chống đỡ nổi, trong nháy mắt không biết có bao nhiêu người chết dưới móng vuốt sắc bén, cái miệng không lồ của Cự thú nữa.

Khí thế của Ma giáo trong chốc lát đã bị triệt tiêu, chúng nhao nhao lui về phía sau, chỉ có điều dù sao cũng là đại giáo tông môn cực kỳ hùng mạnh, cho dù là bắt đầu rút lui cũng là gọn gàng đầu vào đuôi, còn có tứ đại Tông chủ ở phía sau ngăn cản truy binh, sát chiêu xuất hiện liên tục, mới miễn cưỡng tạm thời bức ép được Thủy Kỳ Lân. Đặc biệt là Độc Thần đột nhiên thả ra rất nhiều độc vật quý dị xả trùng phô thiên cái địa ập ập kéo đến, làm cho người ta sờn hết cả gai ốc, cũng làm cho rất nhiều đệ tử Thanh Vân Môn trong lúc nhất thời luống cuống tay chân.

Đã có bốn người này dốc sức liều mạng ngăn cản, Thanh Vân Môn trong lúc nhất thời đúng là có chút không biết làm sao, tuy rằng rất nhiều đệ tử phần nộ gào thét, nhưng vẫn chỉ có thể nhìn không ít giáo đồ Ma giáo đang nhanh chóng thoái lui.

Bên trên bầu trời, Thiên Thành Tử thấy rõ ràng trên Thông Thiên Phong, vốn là Vân Hải bình đài rộng lớn, đẹp tựa như bông lai tiên cảnh lúc này đã có vô số thi thể ngã xuống, trong đó có Ma giáo giáo đồ, cũng có đệ tử Thanh Vân Môn, máu tươi chảy như suối, dường như mây khói chung quanh đây cũng nhuộm một màu máu.

Trong mắt Thiên Thành Tử chợt xẹt qua một vẻ tức giận hung ác, một tiếng hét giận dữ, cầm kiếm xông thẳng về phía tứ đại Tông chủ Ma giáo.

Người còn chưa đến, kiếm thế đã thành, từ khí hùng hực, hào quang toả ra bốn phía, giờ phút này vị chưông môn Thanh Vân Môn trông như Chiến Thần, âm âm mà đến, trong chốc lát đã đoạt hết khí thế trên chiến trường.

Cổ kiếm Tru Tiên tách ra hàng nghìn hàng vạn ánh sáng rực rỡ, tứ đại Tông chủ Ma giáo kinh hãi ngẩn đầu không hện mà cùng nhanh chóng lùi lại phía sau.

Chỉ là Thiên Thành Tử lúc này như có Thần nhân trợ giúp, trong lúc đó thân ảnh vụt sáng đột nhiên đã tới trước mắt, một kiếm chém ra, bắn ra quang ảnh đầy trời, Tru Tiên Kiếm kêu lên một tiếng rít thê lương. Nguyệt Hoa Tiên Tử đứng mũi chịu sào, toàn bộ thân người văng ra ngoài, cùng lúc đó một cỗ tiên huyết phun thấu trời cao, một cánh tay đã bị chém đứt.

Mưa máu ào ạt, Thiên Thành Tử không hề né tránh, thân ảnh xuyên qua màn máu, máu dính vào khuôn mặt và vạt áo của hắn, tựa như sát thần tắm máu lại như ác quỷ chốn Địa Phủ, khiến cả đám Ma giáo cao thủ đều kinh hồn bạt vía, không còn chiến ý.

Quý Vương trợn mắt gầm lên: "Đi mau!". Dứt lời, bay thẳng lên trời.

Đúng là dứt khoát từ bỏ việc đoạn hậu, liền phi thân lao về phía chân núi ! Nhưng mà khi người đang ở không trung bỗng nhiên một đạo từ khí quét tới, hung hăng đánh trúng phía sau lưng của hắn, Quý Vương hừ một tiếng khó chịu, thân thể lung lay giống như là điều đứt dây, nhưng hắn ở giữa không

trung lại cường ép thân thể khôi phục như cũ, nhìn ra hẳn là gắng gượng chống đỡ một kích này, thoát một cái hẳn đã đi xa.

Còn lại Độc Thần, Đoạn Hậu lại càng không dám ham chiến, đồng thời lui về phía sau.

Nhưng mà Thiên Thành Từ xem ra càng đánh càng hăng, cổ kiếm Tru Tiên kiếm thế ngập trời, những nơi nó đi qua đều là đất nứt núi lở, thế như thiểm điện trong nháy mắt rút cuộc nhốt hai người bọn họ ở trong đó.

Hai người này sợ đến vỡ mật, mắt thấy sẽ phải mất mạng nơi này, thế nhưng vào thời khắc này, đột nhiên Thiên Thành Từ kêu lên một tiếng đau đớn, thân thể lay động dữ dội, kiếm thế hùng mạnh kia vậy mà lại tán loạn quá nửa.

Cùng lúc đó, từ khí hùng vĩ dựng lên trên bầu trời phía sau núi Thông Thiên Phong trước đó trong một tích tắc cũng nhanh chóng phai nhạt đi, thân thể Thiên Thành Từ lung lay sắp đổ, thoát nhìn thậm chí có chút bộ dáng kinh khủng.

Mọi người Thanh Vân Môn ở phía sau hẳn cực kỳ sợ hãi, trong tiếng kinh hô tới tấp xông về phía trước, mà hai người Độc Thần, Đoạn Hậu vốn bị vây khốn lúc này đã tìm được đường sống trong cũi chết, sau khi liếc mắt nhìn nhau, Độc Thần đột nhiên thấp giọng quát: "Giết hắn đi !"

Đoạn hậu cũng là kẻ hung lệ, trong mắt ánh lên vẻ hung ác, trong chớp mắt, gầm lên một tiếng hổ gầm, trực tiếp nhào tới Thiên Thành Từ.

Thanh Vân môn hạ gào lên không ngớt, Chân Vu trên không, Trịnh Thông dưới đất, Đạo Huyền, Vạn Kiếm Nhất, tất cả mọi người sắc mặt đại biến, rồi rít xồng đến.

Nhưng thân hình Thiên Thành Từ lúc trước xông lên phía trước quá nhanh, giờ phút này trở trêu thay lại là hai người Độc Thần và Đoạn Hậu gần ông ta nhất. Mắt thấy Đoạn Hậu lao tới Pháp bảo Âm Dương kính đã đến trước người, Thiên Thành Từ lại tựa hồ như cũng không còn sức đánh trả.

Đoạn Hậu vui mừng khôn xiết, gương mặt thoát nhìn cơ hồ vạn vẹo quỷ dị, nếu có thể nhất cử giết được chương môn chân nhân của Thanh Vân Môn, hẳn chính là công thần lớn nhất của Thánh giáo trong trận chiến này, nói không chừng còn có thể làm cho trận chiến này của Thánh giáo khởi từ hồi sinh, vậy Trường Sinh Đường của hắn chẳng lẽ không phải trong Thánh giáo sẽ có thanh thế không ai sánh bằng hay sao, nói không chừng ngày sau còn có thể leo lên được bảo tọa Giáo chủ không chừng.

Tâm tình kích động, Đoạn Hậu ngửa mặt lên trời điên cuồng gào thét, thế nhưng theo phía sau hắn, con ngươi của Độc Thần đột nhiên co rút lại, bất thành linh trông thấy Thiên Thành Từ giương mắt nhìn đến, tuy rằng sắc mặt dữ tợn trắng bệch như tờ giấy, nhưng mà cổ kiếm Tru Tiên trong tay vốn dĩ bởi vì từ khí tan biến mà âm đạm tối tăm lại một lần nữa sáng rực. Độc Thần trong lòng trầm xuống, mãnh liệt dừng lại.

Đoạn Hậu lại không chú ý tới những thứ này, hãy còn hồ to xông lên, sau đó trước mắt hắn bỗng nhiên sáng lên một đạo ánh sáng rực rỡ đẹp mắt.

Thân hình của Thiên Thành Từ đang kịch liệt run rẩy, như lá rách trong gió, dường như bất cứ lúc nào cũng có thể đổ sụp xuống nhưng mà một kiếm này vẫn là xu thế không thể đỡ, kiếm khí bao trùm trời đất.

Đoạn Hậu quát to một tiếng, trong mắt đột nhiên xẹt qua một tia tuyệt vọng, dưới kiếm quang, một tiếng vang thật lớn, Pháp bảo Âm Dương kính bay ngược ra ngoài, ngay sau đó như sóng lớn biển lửa ầm ầm đánh xuống, thân hình của Đoạn Hậu ở dưới kiếm quang trong nháy mắt bị chia làm hai nửa !

Độc Thần phi thân mà chạy, không dám liếc mắt một cái, cấp tốc hướng về phía chân núi chạy như bay, cùng lúc đó, bất thành linh có một đạo dị quang từ trên trời giáng xuống ngay cạnh thân người lão ta, Độc Thần liếc mắt xem xét, bất ngờ lại chính là Pháp bảo Âm Dương Kính kia. Trong lòng hắn khê động, tiện tay đã nắm món pháp bảo này, lúc ấy mới cao chạy xa bay.

Trận Chính Tà Đại Chiến kinh thiên động địa đến lúc này đại cục đã định.

Tuy rằng Ma giáo khí thế hùng mãnh, trong môn vô số cao thủ, Giáo chủ Cửu Vong Ngự lại càng là nhân tài tuyệt thế, một thân thần thông Ma Môn sâu không lường được, nhưng cuối cùng dưới thần uy tuyệt thế của pháp bảo trấn sơn của Thanh Vân Môn - cổ kiếm Tru Tiên- Ma giáo vẫn phải tháo chạy, thua trận chiến này.

Mặc dù như thế, Thanh Vân Môn cũng chẳng có kết cục tốt đẹp gì, trên binh đài rộng lớn của Vân Hải trên Thông Thiên Phong, xác phơi đầy sân. Cho dù là kẻ chiến thắng thì cũng chịu thương vong vô cùng thảm trọng. Mà giờ khắc này đại quân Ma giáo tuy nhiên thối lui nhưng vẫn còn có vô số dư nghiệt đầy khắp núi đồi, cho nên đệ tử Thanh Vân Môn dưới sự chủ trì của hai đại chân nhân Chân Vu và Trịnh Thông rất nhanh chóng tập hợp thành từng tốp xuống núi truy sát tàn dư Ma giáo, chỉ chừa số ít đệ tử ở lên Thông Thiên Phong chính đồn chiến cuộc, cứu chữa đồng môn bị thương.

Về phần trận đại chiến cuối cùng của chương môn chân nhân Thiên Thành Từ tại đây, sau khi chém chết môn chủ Đoạn Hậu của Ma giáo Trường Sinh Đường trong nháy mắt, rút cuộc thì Thiên Thành Từ cũng nhịn không được nữa mà té xỉu trên đất, được đại đệ tử của ông ta Đạo Huyền lưu lại chăm sóc, đưa Thiên Thành Từ chân nhân đưa về Ngọc Thanh Điện nghỉ ngơi.

Đại chiến qua đi bên trên, Thông Thiên Phong mùi máu tanh vẫn chưa tản đi, khói mây vẫn mờ ảo như cũ, nhưng lại không che giấu được mùi của cái chết. Đệ tử Thanh Vân Môn tốp năm tốp ba đang đi tới đi lui trên Vân Hải, cứu chữa đồng môn, tách biệt thi thể của từng người hai phái Thanh Vân và Ma giáo ra, thần sắc tuy có một mối, sau khi đau buồn chứng kiến huynh đệ đồng môn đã chết, nhưng mà nhìn chung quanh chiến trường đầm máu này đúng là vẫn còn tồn tại niềm vui sướng sau khi thắng lợi.

Một đường lướt qua Vân Hải mờ ảo, chính là một cái tên nổi tiếng trong Thanh Vân lục cảnh - Hồng Kiều-, kéo dài qua trời đất thẳng lên đến tận mây xanh, đi về phía trước, chính là Bích Thủy Hàn Đàm. Sau khi đánh đuổi yêu nghiệt Ma giáo, Thượng cổ dị thú Thủy Kỳ Lân lại không hề xuống núi truy sát, mà quay về lại nơi này, yên ổn ở trong làn nước chìm nổi bất định, thỉnh thoảng sẽ ngẩng đầu nhìn lên bầu trời quang đãng sáng sủa, phun ra một cút

nước màu trắng.

Bạn đang đọc truyện *Man Hoang Hành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Hôn mê (Hạ)

Dịch giả: Đông Hy

Thiên Thành Tử hôn mê không dứt

Khiến Đạo Huyền thao thức chẳng yên

Thất Tinh - Cổ Kiếm - Ma Phiến

Hất tung bốn biển, lặng yên nơi này.

-----***-----

Bên cạnh Hàn Đàm là những bậc đá dài và cao ngùn ngụt vươn thẳng đến Thông Thiên Phong, đồng thời cũng là Ngọc Thanh Điện - tọa lạc trên đỉnh núi cao nhất của dãy Thanh Vân Sơn. Trong trận chiến này, Đạo Huyền không xuống núi truy sát đám tàn binh Ma giáo mà đưa sự phụ là Thiên Thành Tử đang mê man tới đây.

Lúc này trong tịnh thất của Chương môn chân nhân phía sau Ngọc Thanh Điện chỉ có hai người là Đạo Huyền và Thiên Thành Tử.

Vốn do xả thân chiến đấu anh dũng nên toàn thân Thiên Thành Tử nhuộm đầy máu tanh, giờ đây vẫn đang hôn mê bất tỉnh nhưng trên người đã sạch sẽ. Đương nhiên là do đệ tử Đạo Huyền đã hầu hạ hẩn thay y phục, đắp chăn nệm mềm mại, nằm trên chiếc giường ngọc.

Xem ra Đạo Huyền đã thay hết quần áo nhưng vẫn mặc chiếc áo đạo sĩ màu xanh, lúc này ngồi ở đầu giường, chau mày nhìn Thiên Thành Tử, nét mặt thoáng chút lo lắng.

Vị Chương môn chân nhân của Thanh Vân Môn đang trong cơn hôn mê, tình hình có vẻ không được khả quan, hai mắt nhắm nghiền, nét mặt luôn thay đổi thất thường, lúc thì hoảng loạn, lúc lại tức giận, miệng thì thỉnh thoảng nói mớ vài câu khó hiểu, dường như đang chìm trong cơn ác mộng nhưng không cách nào vùng vẫy thoát ra được.

Ngoài ra, trên mặt bàn cách đầu giường không xa có đặt hai thanh trường kiếm. Một thanh tràn đầy linh khí có khắc bảy ngôi sao lớn, chính là Thất Tinh Kiếm - pháp bảo hộ thân của Thiên Thành Tử chân nhân. Một thanh khác nhìn khá cổ và bình thường, trông chẳng phải đá hay sắt, trên lưỡi kiếm có khắc hai chữ "Tru Tiên", đương nhiên chính là cổ kiếm Tru Tiên - báu vật trấn sơn của Thanh Vân Môn qua nhiều đời nay.

Đạo Huyền rời mắt khỏi Thiên Thành Tử, sau khi khẽ thở dài một tiếng thì đứng dậy đi tới cạnh bàn, đưa mắt nhìn hai thanh tiên kiếm vô cùng quan trọng với Thanh Vân Môn trên bàn. Quảng sáng vẫn lưu chuyển, một sáng một tối. Đạo Huyền lặng im không nói gì, vàng sáng trong mắt nhấp nhóa, dường như đang ngơ ngẩn nghĩ về điều gì.

Khi đang chìm trong dòng suy nghĩ thì chợt nghe thấy ngoài cửa tịnh thất bỗng truyền đến một loạt tiếng bước chân, một lát sau có người gõ cửa nói:

- Đệ tử Triều Dương Phong Thương Chính Lương, bái kiến Chương môn sư bá.

Đạo Huyền đến mở cửa, chỉ thấy một đệ tử Thanh Vân Môn dáng người trung bình đứng ở ngoài cửa. Ánh mắt hai người nhìn nhau, vẻ mặt của nam nhân ngoài cửa khá cung kính, chắp tay nói:

- Sư huynh, ta muốn bái kiến Chương môn sư bá, kính mong sư huynh báo với sư bá một tiếng.

Đạo Huyền lắc đầu nói:

- Thương sư đệ, đệ tới không đúng lúc rồi, sư phụ vẫn chưa tỉnh lại.

Thương Chính Lương "À" một tiếng, ánh mắt lướt nhìn vào tịnh thất sau lưng Đạo Huyền, gương mặt không kìm được vẻ khá lo lắng, khẽ nói:

- Chương môn sư bá không sao chứ?

Đạo Huyền nhìn hần, vẻ mặt bình tĩnh không bộc lộ cảm xúc gì nhiều, thản nhiên nói:

- Không sao cả, chắc chỉ kiệt sức quá độ nên giờ đang ngủ, chỉ cần ngủ một chập là khỏe lại thôi.

Thương Chính Lương thờ phào nhẹ nhõm, nở một nụ cười rồi nói:

- Thế thì tốt rồi.

Đạo Huyền nói:

- Không phải Thương sư đệ có việc ở Vân Hải sao? Sao đột nhiên lại tới đây?

Thương Chính Lương vội nói:

- Là thế này, lúc đệ đang dọn dẹp chiến cục, chữa trị cho các sư huynh đệ ở Vân Hải thì vô tình tìm được vật này, thấy việc hệ trọng nên đặc biệt tới xin ý kiến của Chưởng môn sư bá... sư huynh xem thử đi, rốt cục nên xử lý thế nào?

Vừa dứt lời, hần lấy một vật đen sì từ sau lưng rồi đưa ra.

Đạo Huyền đưa tay nhận rồi bỗng nhíu mày lại, chỉ thấy khắp vật này đen ngòm nhưng ánh lên sáng ngời, nhìn kỹ thì giống ngọc đen, hình dạng như lá cờ vải. Rõ ràng là Thiên Ma Phiến - pháp bảo mà giáo chủ Ma giáo Cửu Vong Ngự đã cầm khi diễn ra cuộc chiến giữa chính và tà.

Cầm trong tay món pháp bảo này vẫn cảm thấy chút nộ khí hung hãn mơ hồ phá vào mặt, dù thấy rằng sức mạnh của nó không hề tầm thường. Nhưng dù sao thì cũng là đồ vật của bọn tà ma ngoại đạo, người thuộc chính đạo chưa bao giờ ưa thích. Lúc này Đạo Huyền lại nhíu mày, nhớ lại trận đại chiến đã qua, đúng là sau khi Cửu Vong Ngự bị Tru Tiên cổ kiếm đánh trọng thương thì tình hình trở nên rối loạn, thật sự chẳng ai chú ý tới tầm tích của món pháp bảo Ma giáo này.

Sau một hồi đắn đo, hần khẽ gật đầu và nói với Thương Chính Lương:

- Đây chính là Thiên Ma Phiến, là món báu vật rất quan trọng của bọn yêu nghiệt Ma giáo, sát khí nặng nề, ma lực như vực thẳm, đệ có thể tìm được nó là đã lập công lớn đấy.

Mặt Thương Chính Lương tỏ ra khá vui mừng, thái độ càng kính cẩn và nói:

- Vậy vật này nên giải quyết như thế nào? Kính xin sư huynh chỉ bảo.

Đạo Huyền nghĩ ngợi rồi nói:

- Thiên Ma Phiến chính là đồ vật của giáo chủ Ma giáo, là thứ rất quan trọng, ngay cả ta cũng không thể tùy tiện quyết định được, vẫn phải chờ sau khi sư phụ tỉnh lại đích thân người sẽ xử lý. Thế này đi, đệ cứ để Thiên Ma Phiến ở đây rồi trở về chờ tới khi sư phụ tỉnh lại, ta liền bẩm báo việc này với người.

Thương Chính Lương ngó ra bên gập đầu nói:

- Vậy đành phiền sư huynh rồi.

Ngừng một lúc rồi nói tiếp:

- Trên Vân Hải vẫn còn rất nhiều việc, tiểu đệ xin cáo lui trước.

Đạo Huyền gật đầu nói:

- Đệ đi đi.

Thương Chính Lương quay người đi, nhưng khi mới bước được một bước, đột nhiên truyền ra một tiếng thét từ trong tịnh thất. Đúng là tiếng của Thiên Thành Tử, mà âm thanh đó lại nghe hơi sắc lạnh khiến cho lòng người kinh hãi.

Cơ thể Thương Chính Lương run lên, quay người lại, cùng Đạo Huyền nhìn vào trong tịnh thất, nhưng chỉ thấy Thiên Thành Tử vẫn đang nằm trên giường, hai mắt nhắm nghiền, mền che ngực, ngoại trừ một tay bỗng nhiên duỗi ra ngoài mền như là muốn bắt cái gì nhưng lại không còn sức lực nên đành buông xuống, nhìn không khác gì lúc trước, nhưng đôi môi trên miệng hần lại khẽ mấp máy, sau đó khẽ lẩm bẩm mấy câu nhưng chẳng ai nghe rõ.

- Thế này... thế này là sao?

Thương Chính Lương hơi hoảng sợ, ngạc nhiên hỏi Đạo Huyền.

Nét mặt Đạo Huyền hơi đanh lại, một lát sau nói:

- Có lẽ là sự phụ vẫn đang kiệt sức quá mức thôi.

Vừa nói vừa ngẩng đầu nhìn Thương Chính Lương.

Ánh mắt của hắn bình tĩnh, ôn hoà, không hề có chút cấp bách nào, cả dáng người cũng ôn tồn nho nhã. Nhưng không hiểu vì sao, Thương Chính Lương bỗng cảm thấy chột dạ, hơi thấy ớn lạnh sau lưng. Hắn không dám hỏi nhiều nữa, khẽ nói:

- Vậy tiểu đệ xin cáo từ.

- Ừm.

Đạo Huyền thần nhiên đáp một tiếng, sau đó thấy Thương Chính Lương bước nhanh đi, sau khi đứng một lát ở cửa mới trở lại tịnh thất. Tiễn tay đóng cửa rồi đi tới chiếc bàn cạnh đầu giường, khẽ đặt Thiên Ma Phiên cạnh Thất Tinh Kiếm và Tru Tiên cổ kiếm.

Hắn lặng lẽ đưa mắt nhìn ba món pháp bảo trên bàn, nét mặt khá phức tạp, chỉ là không ai có thể hiểu được trong lòng hắn giờ đây đang suy nghĩ điều gì, một lát sau hắn lại ngồi xuống cạnh giường, nhìn Thiên Thành Tử đang nằm hôn mê bất tỉnh trên giường, cúi người cẩn thận đặt lại cánh tay đang duỗi ra ngoài của Thiên Thành Tử vào dưới mền, rồi lại ngồi nhìn Thiên Thành Tử vẫn đang hôn mê bất tỉnh, chốc chốc lại nói sáng. Ánh mắt hắn dần hiện lên vẻ nôn nóng, lo âu.

Bạn đang đọc truyện *Man Hoang Hành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9: Bay lên (thượng)

Dịch giả: thanh54321

Mây đen biến mất, ánh mặt trời lại quay về với mặt đất. Bầu trời ban ngày lại hiện ra, giống như sau cơn mưa trời lại sáng. Thanh Vân Sơn một lần nữa đắm chìm trong ánh mặt trời rạng rỡ, Tiên khí ngập tràn. Từ xa nhìn lại giống như chốn tiên cảnh, không hổ danh là thắng cảnh đệ nhất Trung Thổ trong hàng nghìn năm nay.

Tuy nhiên, nếu như từ trên cao nhìn xuống, có thể trông thấy vô số thân ảnh mau lẹ đang từ trên đỉnh núi phi thân xuống. Khói đen mờ mịt bốc lên bốn phía, tranh đấu khó phân thắng bại, trận đại chiến giữa hai phe chính tà vẫn đang tiếp diễn. Đạo quang kiếm ảnh tung bay, tiếng gào thét xen lẫn máu tươi vung vãi khắp nơi. Tuy nhiên, đại thế của Ma Giáo trong lần vây công này vốn đã mất rồi. Từ trên đỉnh núi xuống đến đây, đại đa số đều là các đệ tử Thanh Vân Môn thuận thế chém giết cũng như truy đuổi các tàn dư của Ma Giáo.

Ở một khu vực tại chân núi phía nam ngọn Thông Thiên Phong, một trận chém giết đang diễn ra vô cùng ác liệt. Một bên là khoảng bảy tám giáo đồ ma giáo, bên kia chỉ có hai đệ tử Thanh Vân, một cao một thấp, nhìn qua đều là những người còn ít tuổi. Người cao thì tướng mạo tuấn tú, cầm trong tay một thanh tiên kiếm màu vàng, tiêu sái tự nhiên, thân thủ bất phàm; mà người còn lại thì tướng mạo bình thường, hình dáng mập lùn, cầm trong tay một thanh Xích Diễm Tiên Kiếm. Tuy mặt mũi không có gì đặc biệt nhưng kiếm chiêu của người này lại hoa mỹ bay bổng, thập phần trầm ổn, hiển nhiên anh ta cũng là một đệ tử có căn cơ vững chắc của Thanh Vân Môn.

Ma giáo ỷ có đông người, vốn định bao vây rồi tiêu diệt hai tên đệ tử Thanh Vân không biết trời cao đất dày là gì này, rồi mới bỏ đi. Ai ngờ song phương sau khi giao thủ, thì hai đệ tử trẻ tuổi này lại thể hiện đạo pháp vô cùng biến ảo. Dù trông có vẻ như họ đang ở thế hạ phong, nhưng thực tế kết quả của trận chiến vẫn rất khó đoán biết. Thậm chí họ còn có thể cầm chân đám người của ma giáo, khiến cho bọn họ không thể rút lui.

Trong hai người, vị đệ tử mập lùn khuôn mặt ngưng trọng, vẻ ngoài chất phác, nhưng động tác lại cực kỳ nhanh nhẹn, nhất là thanh pháp bảo Xích Diễm Tiên Kiếm của anh ta thì luôn bay lượn như múa, ngay cả khi phải đối mặt với thế công như nước thủy triều của các giáo đồ ma giáo, hắn vẫn thủ không hề hở, trầm ổn vô cùng. Trong mười phần thì hắn phải gánh chịu đến bảy tám phần thế công của đối thủ, nhưng vẫn chiến đấu quyết liệt không lùi một bước.

Mà ở bên cạnh hắn, động tác của vị đệ tử còn lại thậm chí còn bay bổng hơn nữa. Kiếm quang màu vàng phiêu dật như gió, mềm mại như nước, như muôn vạn đoá hoa nở rộ giữa không trung, thật sự khiến cho người ta được mở rộng tầm mắt. Mà kiếm pháp của anh ta tuy nhìn chỉ như những cơn gió nhẹ, nhưng mỗi khi những cơn gió này lướt qua, những giáo đồ ma giáo đều tránh xa cuống quýt. Hiển nhiên uy lực của thứ kiếm pháp hoa mỹ này là không thể xem thường.

Kịch đấu hồi lâu, Giáo đồ Ma giáo vẫn chiếm thế thượng phong. Nhưng trong ánh mắt bọn họ vẫn không giấu nổi vẻ lo lắng. Với tình hình hiện tại, ai cũng biết không thể lại nơi này lâu, nhưng đường đi lại bị hai tên mặc dịch này dùng hết sức ngăn cản.

Hơn nữa, hai người này hiển nhiên cũng đã có tính toán. Họ không hề tham công, chỉ một mực phòng ngự, rõ ràng là muốn dây dưa cầm chân đám giáo đồ này, chờ đợi viện binh từ trên núi xuống, một mẻ bắt gọn.

Tình thế hiện tại ai cũng hiểu, ai cũng có thể thấy được. Tất nhiên đám giáo đồ ma giáo sẽ không khoan tay chịu chết. Một tráng hán thân hình cao lớn đột nhiên gầm lên giận dữ, pháp bảo trong tay liên tục tung ra sát chiêu, rõ ràng là nộ nóng lắm rồi.

Tiếng gầm của gã giống như một mệnh lệnh, tất cả những kẻ khác lập tức nảy sinh ý nghĩ liều mạng, tung ra tất cả mọi tuyệt kỹ mạnh nhất của mình.

Trong nháy mắt, áp lực đại tăng, hai gã đệ tử Thanh Vân dường như không chống đỡ nổi, bắt đầu phải lùi lại phía sau. Đồng thời trong hai người, vị đệ tử sử dụng pháp khí màu vàng trở nên kém linh hoạt đi rất nhiều. Ngược lại vị đệ tử mập lùn tuy cũng bị áp chế, nhưng kiếm quang vẫn rợp trời, nỗ lực chèo chống.

Vị đệ tử cao gầy lùi lại vài bước, trên mặt lộ ra vẻ giận dữ, quát: "Đoan Mộc Thiết, ngươi đừng hòng chạy, chỉ lát nữa chúng ta sẽ lấy máu của ngươi để tế vong hồn các đệ tử đã bỏ mạng của Thanh Vân Môn!"

"Phi!" Tráng hán hung hăng đáp trả, căn bản không để ý tới vị đệ tử kia. Bỗng nhiên quay đầu lại phẫn nộ quát: "Lão quý, ngươi còn không ra tay?"

Câu nói ấy khiến cho hai vị đệ tử Thanh Vân Môn giật mình. Họ vừa vùng kiếm ngăn đón thế công của đối thủ, vừa liếc mắt về sau lưng để phòng việc bị gã lão quý bí ẩn nào đó tập kích bất ngờ. Tuy nhiên, khi họ quay đầu nhìn lại thì thấy phía sau lưng chẳng có ai cả.

Vị đệ tử mập lùn là người phản ứng đầu tiên, hô gấp: "Cẩn thận..."

Lời còn chưa dứt, dị biến xuất hiện, một huyết ảnh vô cùng khủng bố ở đâu hiện ra áp sát hai đệ tử Thanh Vân Môn. Kèm theo đó là vô số tiếng âm phong kêu khóc, giống như ngàn vạn con quỷ đang thút thít ni non. Bầu trời cũng dường như trở nên tối sầm. Huyết ảnh vừa hiện ra, lập tức hung hăng lao đến tấn công vào sau lưng vị đệ tử mập lùn.

Ánh mắt mọi người cùng lúc đều đổ dồn vào huyết ảnh. Họ chỉ thấy giữa không trung có một kiện pháp bảo đang lơ lửng, chính là một cái hồng phấn khô lâu. Trên thân nó nổi lên những vết máu đỏ thẫm, khủng bố vô cùng. Xung quanh huyết khí bốc lên, chỉ cần nhìn qua cũng biết đó là một kiện tà vật hung lệ vô cùng.

Trước khi biến cố này xảy ra, hai đệ tử Thanh Vân Môn vốn không hề nghĩ rằng Ma Giáo dù đang chiếm thế thượng phong, vẫn còn có một cao thủ chưa xuất chiến. Hẳn lại còn tấn công khi họ không đề phòng, khiến cho vị đệ tử mập lùn sắp táng thân đến nơi.

Trong lúc nguy cấp, đột nhiên vang lên một tiếng quát thanh thúy. Một dải lụa màu Hồ Phách từ đâu xuất hiện, nhanh như thiểm điện vọt tới bên cạnh vị đệ tử mập lùn, tuy đi sau khô lâu nhưng lại đến trước. Nó bảo vệ gã này bằng cách tấn công khô lâu.

Chỉ nghe "Phanh" một tiếng, Huyết Khô Lâu và dải lụa cùng bắn ngược lại.

Hai thân ảnh thon thả đáp xuống từ trên bầu trời, ngay cạnh hai nam đệ tử. Đó là hai cô gái rất xinh đẹp. Một người có dung mạo thanh lệ, xinh đẹp động lòng người, chính là Tô Như đã từng xuất hiện trên Vân Hải. Trên tay nàng lơ lửng một dải lụa, chính là Hồ Phách Chu Lăng. Trên thân pháp bảo này linh lực dao động không ngừng, hiển nhiên, chính nàng đã dùng nó để cứu vị đệ tử mập lùn kia vào lúc nguy cấp.

Ngoài Tô Như, hạ xuống mặt đất còn có một nữ tử khác. Nữ tử này hình dáng cao gầy, lưng đeo linh kiếm, dung mạo so với Tô Như thậm chí còn tinh xảo hơn vài phần, nhưng hai bên lông mày nhăn lại mang theo vẻ lạnh lùng, tựa hồ là không thích giao thiệp.

Cuối cùng thì cứu viện cũng đã tới, khiến cho tinh thần của hai gã nam đệ tử thoải mái hơn rất nhiều.

Tuy thế phe ma giáo vẫn đông hơn, chưa kể còn có một kẻ bí ẩn vô cùng gian xảo, không biết đang nấp ở chỗ nào, chỉ sử dụng một khô lâu để tấn công chứ không ra mặt. Khô lâu của hắn rất khó chịu, liên tục quấy rối các đệ tử Thanh Vân Môn. Những nơi khô lâu bay qua đều nổi lên tiếng ma rên quỷ khóc, chỉ cần không cẩn thận một chút bị khô lâu đánh trúng là có thể táng mạng như chơi. Điều này khiến cho bốn người rất dè chừng cái khô lâu này. Hơn nữa cái tên Đoan Mộc Thiết kia đạo hạnh cũng không hề tầm thường, chỉ huy các giáo đồ ma giáo liên tục tấn công, thế công như nước thủy triều.

Tuy nhiên, sau đó nửa khác, bỗng tất cả giáo đồ ma giáo đều tách ra, nhao nhao chạy trốn chết.

Họ chạy quá nhanh, thật khó đuổi kịp. Chưa kể tất cả còn chia nhau chạy theo nhiều hướng, như những con chuột chuyên nghiệp, chỉ trong khoảnh khắc đã mất tăm mất tích. Không thể đuổi kịp, bốn đệ tử phái Thanh Vân đành mặc cho bọn chúng chạy thoát.

Hai nam hai nữ đứng đối diện nhau. Nam đệ tử cao gầy chấp tay cười nói: "Đa tạ nhị vị sư tỷ xuất thủ tương trợ, tại hạ là Tăng Thúc Thường của Phong Hồi Phong. Còn vị này chính là bạn tốt của ta, Điền Bất Dịch đến từ Đại Trúc Phong."

Điền Bất Dịch thu hồi Xích Diễm Tiên Kiếm, nhớ tới việc chút nữa thì mất mạng, trong lòng vẫn còn cảm thấy sợ hãi, thờ phào một cái. Hắn nhớ ra người cứu mình đang ở trước mặt, vội vàng gơ hai tay ôm quyền nói: "Ách, tại hạ Điền Bất Dịch, đa tạ..."

Lời còn chưa dứt, một Khuôn mặt xinh đẹp đập vào mắt hắn. Tóc đen mũi ngọc, mắt sáng như sao. Bỗng một con gió thổi qua khiến vạt áo nàng tung bay bồng bềnh. Nàng vẫn mỉm cười đứng đó, làm cho khoảnh khắc ấy thiên địa như bừng sáng. Điền Bất Dịch cảm thấy thanh âm như tắc lại, trong khoảnh khắc lòng hắn xao động không yên, khiến cho những lời muốn nói đều như bay đi đâu mất.

Tô Như nhìn Điền Bất Dịch. Chỉ thấy vị đệ tử mập lùn này cử chỉ chất phác, nói năng hơi chút cà lăm, trên mặt ẩn hiện mồ hôi, khiến cho nàng cũng có chút hảo cảm, vội vàng cười nói: "Ta là Tô Như, vị này chính là sư tỷ của ta Thủy Nguyệt, chúng ta đều là đệ tử của Chân Vu trên ngọn Tiểu Trúc Phong."

Vu đại sư chính là một nhân vật đức cao vọng trọng ở Thanh Vân Môn, danh vọng chẳng kém chừng môn là bao, từ trước đến nay đều được các đệ tử từ trên xuống dưới kính trọng. Thúc Thường và Điền Bất Dịch cũng vốn vô cùng ngưỡng mộ, cùng ôm quyền nói: "Ngưỡng mộ đã lâu."

Lúc này nữ tử đứng cạnh Tô Như sắc mặt trở nên khó coi, quan sát Điền Bất Dịch. Bỗng nhiên nàng mở miệng hỏi: "Ngươi là môn hạ Đại Trúc Phong, vậy Trình Thông sư thúc là gì của ngươi?"

Điền Bất Dịch đáp: "Là... Gia sư." Đáp được một câu, hắn nhìn không được lại liếc Tô Như. Chỉ thấy nàng đang nhìn lại mình, da thịt trắng hồng như đoá hoa đào, càng nhìn càng thanh lệ đến say lòng người, khiến trong miệng hắn hơi lẩm bẩm điều gì đó.

Thủy Nguyệt "Ừ" một tiếng, chậm rãi gật đầu, nhưng nàng lập tức chứng kiến ánh mắt bất thiện của Điền Bất Dịch. Gã cứ thỉnh thoảng lại liếc nhìn sư muội Tô Như. Điều này làm cho nàng rất khó chịu, định quát một tiếng.

Tô Như từ nhỏ sống cùng vị sư tỉ này, tình cảm rất tốt. Chưa kể nàng cũng biết rõ tính tình Thủy Nguyệt, chỉ nhìn qua một cái là biết sư tỉ mình sắp nổi giận. Nàng vội vàng kéo tay sư tỉ, đồng thời cười hỏi: "Sư tỷ, vì sao tỉ tức giận vậy?" Nói xong, nàng lại ngoắt cổ tay sư tỉ mình một cái, thấp giọng nói: "Điền sư huynh mồm miệng không được tròn trịa, tỉ đừng vì thế làm khó người nhà được không?"

"Mồm miệng không tròn trịa?" Thủy Nguyệt hơi ngơ ngác, nghi hoặc nhìn Điền Bất Dịch, dường như không mấy tin tưởng bộ dạng của hắn.

Mà Điền Bất Dịch và Tăng thúc thường cũng đã nghe thấy những lời này, nhất thời hai mặt nhìn nhau, cũng hơi ngạc nhiên.

Tô Như còn muốn nói tiếp, nhưng bỗng nhiên ánh mắt nàng ngưng tụ, nhìn về phía xa xa ở dưới chân núi, lớn tiếng nói: "A, mọi người nhìn bên cạnh mà xem!"

Bạn đang đọc truyện *Man Hoang Hành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Bay lên (hạ)

Dịch giả: thanh54321

Ba người kia nghe thấy vậy đồng loạt quay người nhìn. Đập vào mắt họ là một đạo kiếm khí xanh biếc vọt thẳng lên bầu trời từ khu vực bìa rừng dưới chân núi. Khí thế của nó to lớn vô cùng, dù họ đang ở cách rất xa nơi nó bay lên nhưng vẫn cảm thấy khí lạnh thấu xương truyền đến. Uy lực to lớn đến vậy, quả thực khiến cho bất kỳ ai cũng đều cảm thấy khiếp hãi.

Phóng tầm mắt khắp trên dưới Thanh vân Môn, có thể tạo ra kiếm khí như vậy chỉ vền vẹn có một người mà thôi.

Hai mắt Thủy Nguyệt thấy vậy sáng lên. Tương tự, Tô Như cũng nắm chặt hai tay, trên mặt lộ ra vẻ kích động, kêu lớn: "Đó là Vạn sư huynh, nhất định là huynh ấy đang giao đấu với ma giáo, chúng ta nhanh đi giúp huynh ấy một tay!"

Dứt lời, nàng kéo tay Thủy Nguyệt, cùng với sư tỷ bay về phía phát ra đạo kiếm quang.

Chỉ còn lại Điền Bất Dịch và Tăng Thúc Thường. Họ liếc nhau một cái. Cái liếc mắt như một ám hiệu. Họ lập tức bay theo sát phía sau hai người Tô Như, Thủy Nguyệt. Lúc đang đang trên không trung, Tăng Thúc Thường đột nhiên ho khan một tiếng, dùng ánh mắt mờ ám nhìn Điền Bất Dịch.

Điền Bất Dịch không quay đầu lại, dường như đã đoán được ý của họ Tăng, gã hỏi thẳng: "Sao vậy?"

Tăng Thúc Thường nở nụ cười, trên mặt lộ ra vẻ ranh ma, trả lời: "Hảo tiểu tử, ta không ngờ ngươi lại có thể tán tỉnh được một cô nương xinh đẹp mà bản sư cũng không tệ ha!"

Điền Bất Dịch "Phi" một tiếng, nói: "Nói hươu nói vượn. Từ trước đến nay, ta và ngươi đi đến đâu thì các sư tỷ sư muội trong môn cũng đều xúm lấy ngươi giống như cá gặp nước, ngược lại đá ta ra một bên, coi như ta không tồn tại, không phải vậy sao?"

Thúc Thường suy nghĩ một chút rồi nói: "Ngươi nói vậy cũng không phải không có lý. Cũng phải thôi, ta đẹp trai anh tuấn như vậy, đương nhiên được

các cô nương yếu mến rồi. Tuy nhiên, hôm nay thì lại khác. Vị sư muội Thủy Nguyệt kia lạnh lùng băng giá, căn bản không hề để ý tới chúng ta. Thế nhưng sao sư muội của cô ấy là Tô Như lại cười với người, ngược lại không thêm để ý tới ta là sao đây?"

Điền Bất Dịch "HAAA" một tiếng, dường như rất cao hứng, sau đó nghiêm mặt nói: "Đây là vị Tô sư muội Tâm Lan Huệ chất, thông minh hơn người, nhìn ra giữa ta và người ai mới thực sự là người có giá trị!"

"Cút!"

※※※

Thủy Nguyệt, Tô Như và Điền Bất Dịch, Thúc Thường bốn người thân hình như gió, trong nháy mắt đã lướt xuống đến chân núi. Họ phi hành hướng thẳng tới vị trí của luồng kiếm khí xanh biếc. Khi còn chưa tới nơi, đột nhiên vang lên một tiếng cười dài sáng khoái, đây về tiêu sái phóng khoáng, đúng là thanh âm của Vạn Kiếm Nhất: "Chạy đi đâu!"

Kèm theo tiếng cười, kiếm khí màu xanh đột nhiên trở nên cuồng đại gấp đôi lúc trước, tạo thành một cái vòng tròn lớn ngay giữa không trung, chụp xuống phía dưới. Sau khi vòng tròn úp xuống được một lúc, bỗng nổi lên hàng loạt tiếng quát tháo, trong đó xen lẫn không ít tiếng thở hổn hển. Có thể đoán được có người đang tức giận bốc hỏa, chửi bới không ngớt.

Những kẻ đang đánh nhau sống chết với Vạn Kiếm Nhất, đương nhiên chính là người trong ma giáo. Hơn nữa nghe thanh âm, rõ ràng nhân số còn không có ít. Bọn Điền Bất Dịch trong lòng nôn nóng, vội vàng tăng tốc độ bay, như chim lao đi vun vút, chỉ sau một lát đã tới được nơi phát ra thanh âm Vạn Kiếm Nhất.

Tuy nhiên khi họ đến nơi và quan sát trận chiến, những gì đang diễn ra khiến họ không khỏi trợn mắt há miệng.

Một bên là sáu giáo đồ ma giáo, còn một bên lại chỉ có độc một mình Vạn Kiếm Nhất. Tuy rằng nhân số phe ma giáo cực kỳ áp đảo, nhưng thể trận thì ngược lại hoàn toàn. Chỉ thấy Vạn Kiếm Nhất áo trắng bông bênh, thân hình phiêu dật, đang cầm trong tay thanh Trảm Long Thần Kiếm thì triển chiêu thức. Kiếm quang sáng rực, lấy một địch sáu, dồn ép người trong ma giáo phải liên tục lùi về phía sau.

Ngoài ra, trên mặt đất, đã có hai giáo đồ ma giáo bị hạ gục. Nhìn dáng vẻ của họ, có lẽ chín phần chết một phần sống. Bên cạnh đó, còn có hai đệ tử Thanh Vân khác, một nằm một đứng. Người đang đứng không ai khác chính là Thương Tùng. Gã đang trợn trong hai mắt và nhìn chăm chăm vào thân ảnh của họ Vạn; người đang nằm thì mặc đạo bào màu xanh, nhìn qua thì có vẻ đã hôn mê rồi.

Điền Bất Dịch bỗng nhiên ồ lên một tiếng, chỉ vào sáu tên giáo đồ ma giáo đang giao đấu với họ Vạn, cau mày nói: "Mấy người này không phải là những kẻ mà chúng ta vừa gặp sao?"

Hắn vừa dứt lời, lập tức Tô Như, Thủy Nguyệt, Thúc Thường cũng đều giật mình nhìn kỹ lại, quả nhiên đúng là nhóm giáo đồ ma giáo do Đoàn Mộc Thiết cầm đầu mà họ vừa giao đấu. Hơn nữa, trong đó còn có thêm một tên khuôn mặt dữ tợn đáng người thấp bé, điều khiển một cái Khô Lâu bay tới bay lui, hiển nhiên chính là kẻ lúc nãy đã đánh lên Điền Bất Dịch.

Những kẻ này càng đánh càng hăng, đạo hạnh quả không tệ. Nhưng không thể tưởng được bọn họ sáu người đấu với một mình họ Vạn lại rơi vào thế hạ phong. Qua đó có thể thấy được thiên phú, thực lực của họ Vạn ghê gớm đến thế nào, thực sự là đáng kinh ngạc.

Tô Như, Thủy Nguyệt, Điền Bất Dịch quan sát Vạn Kiếm Nhất, trong lòng nảy sinh sự kính nể và tán thưởng hâm mộ. Còn đám giáo đồ kia thì đang vô cùng sợ hãi, lấy sáu địch một còn không thể thắng, thì còn hy vọng gì nữa chứ.

Quan trọng là, bọn họ tuy muốn chạy trốn, nhưng lại vấp phải một Vạn Kiếm Nhất sở hữu kiếm thể bao trùm bốn phương, uy thế vô cùng, chỉ cần tiện tay tung ra vài đòn là đã có thể ép họ quay trở lại. Thịnh thoảng hẳn còn tung ra những chiêu thức vô cùng nguy hiểm nhắm tới bọn họ.

Huyết hoa văng khắp nơi, tiếng kêu rên tuyệt vọng truyền khắp bốn phía. Cái gã sử dụng khô lâu đột nhiên hung tính đại phát, nổi giận gầm lên một tiếng: "Vạn Kiếm Nhất, lão tử liều mạng với ngươi!"

Trong tiếng rống giận dữ, Huyết Khô Lâu huyết quang đại thịnh, khiến cho cả một vùng không gian rộng lớn xung quanh nó đều bị biến thành màu đỏ. Không khí cũng như sôi sục, như biển máu đỏ tới, ập thẳng vào người Vạn Kiếm Nhất. Cùng lúc đó, gã khô lâu cũng đồng thời nhào tới, dường như muốn cùng Vạn Kiếm Nhất đồng quy vu tận.

Đám giáo đồ xung quanh vốn đang sợ hãi, khi thấy cảnh này cũng lập tức bị kích phát hung tính, tất cả đều ngửa mặt lên trời gầm lớn, cầm binh khí xông tới, khí thế nhất thời tăng vọt.

Đám Điền Bất Dịch, Tô Như thấy vậy biến sắc mặt, vội vàng té Pháp bảo xông lên tương trợ. Nhưng họ chưa kịp hành động thì bỗng nhiên Vạn Kiếm Nhất hú dài một tiếng, thân ảnh lướt về phía trước. Thanh Kiếm trong tay hắn tinh quang đại thịnh, kiếm thể huy hoàng, đúng là cảnh Nhân Kiếm Hợp Nhất!

Trước vô số các loại pháp bảo nguy hiểm của kẻ địch, Vạn Kiếm Nhất không tránh không né, tạo ra bích quang liệt điểm phóng thẳng lên trời, chính diện nghênh đón thế công của đối phương.

Lấy một địch sáu, vô song vô đối!

Lúc này, kiếm khí xanh biếc dường như đã kích phát đến cực hạn, khiến cho thiên địa cũng hưởng ứng theo, tạo ra quang huy xanh biếc, gió lớn không

ngừng, khắp cả bốn phương.

"Oanh!"

Một tiếng nổ thật lớn, mây tan đá nát, trên mặt đất đột nhiên xuất hiện một cái hố lớn. Kẻ xông lên đầu tiên là tên sử dụng huyết khô lâu, hiện tại lộ ra vẻ kinh hoàng. Nhưng vẻ mặt ấy của hắn cũng không tồn tại lâu, chỉ chớp mắt sau đột nhiên vang lên tiếng rạn nứt, "Đùng" một cái, toàn thân hắn nát vụn, tan thành mây khói.

Bạn đang đọc truyện *Man Hoang Hành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11: Chu Tước (thượng)

Dịch giả: Trác Hồn

Tên lùn ngửa mặt lên trời gào thét, phun ra một ngụm máu tươi, thân thể ngã văng ra ngoài.

Đoan Mộc Thiết quá sợ hãi, vội vàng tiến lên ôm lấy hắn, nhưng trong lúc di chuyển, chỉ nghe âm thanh kinh thiên động địa giữa kiếm quang ngập trời, tiếp đó là chuỗi âm thanh rú thảm, huyết vũ ngập trời.

Thân hình bốn giáo đồ Ma giáo ngay phía trước Đoan Mộc Thiết không xa đang lao đảo bước vài bước, kèm theo đó, mau tươi đỏ thẫm từ trên xuống dưới điên cuồng bắn ra, sau một lát nhao nhao ngã trên mặt đất.

Đoan Mộc Thiết trợn mắt há hốc mồm, toàn thân phát run, tên người lùn kia trong mắt cũng đầy tuyệt vọng, mờ mịt nhìn vào giữa không trung. Lúc này gió đã ngừng, kiếm quang tàn đi, một nam tử áo trắng như tuyết bỗng bành roi xuống.

Cánh tay vung khê, Trảm Long Kiếm lập tức lặng yên không một tiếng động nhập vỏ, nam tử áo trắng xoay người lại, mỉm cười, nói: "Muốn cùng ta đốc sức liều mạng, dựa vào ngươi cũng xứng?"

Ánh mặt trời từ phía trên không rơi xuống, phủ lên người nam tử áo trắng này, dường như vì hắn mà ánh lên hào quang kim sắc. Vẻ mặt hắn đầy hưng phấn, hăng hái, hào quang ấy dường như là đặc sắc nhất cùng chói mắt nhất cuộc đời hắn từ trước đến giờ.

Không gian nhất thời yên tĩnh, sau một lát đột nhiên có một tiếng hoan hô, Vạn Kiếm Nhất quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Tô Như khuôn mặt tươi cười đang chạy tới, thần sắc hưng phấn hiện rõ trên khuôn mặt đẹp, cười nói: "Vạn sư huynh, huynh thật lợi hại!"

Vạn Kiếm Nhất thấy Tô Như, trên khuôn mặt tuấn tú mảy mềnh cũng gian ra, mỉm cười lộ rõ nét ôn hòa, thoát nhìn tựa như ánh mặt trời ấm áp trên cao, khác hẳn thần thái tựa sát thần vừa rồi. Hắn mỉm cười với Tô Như: "Sao muội cũng tới?"

Nói xong, ánh mắt của hắn lướt qua đỉnh đầu Tô Như, thấy được sau lưng nàng có ba người đang đi tới, hắn nhẹ gật đầu với Thủy Nguyệt, vuốt cằm nói: "Thủy Nguyệt sư muội." Lập tức ánh mắt hắn rơi vào hai người khác, thoát nhìn không quá quen thuộc, nói: "Các người là..."

Tăng Thúc Thường cùng Điền Bất Dịch vội vàng tiến lên, thần thái kính cẩn, báo tên của mình, xuất thân. Hôm nay bên trong Thanh Vân Môn, vị Vạn sư huynh này tất nhiên là đại danh鼎鼎, hắn bái Chương môn đương thời Thiên Thành Tử Chân Nhân làm sư phụ. Hắn là đệ tử thứ hai, nhưng vô luận là thiên tư hay đạo hạnh Thần Thông, đều nổi tiếng là kỳ tài, chỉ vài năm hắn đã sánh ngang hàng cùng với sư huynh của hắn là Đạo Huyền, được xưng là Thanh Vân Môn kì tài trăm năm.

Trong hai sư huynh đệ, Đạo Huyền đại khí trầm ổn, Vạn Kiếm Nhất phóng khoáng tiêu sái. Bên trong Thanh Vân Môn từ trước tới nay, nhất là trong các đệ tử ngang hàng, bọn họ rất được mọi người kính ngưỡng, đặc biệt là lúc Ma giáo đột kích, trong Chính Tà Đại Chiến, hai người cùng nhau tỏa sáng, làm cho người kính nể.

Chẳng qua nếu như đánh giá kĩ hơn, dường như vẫn là Vạn Kiếm Nhất tỏa sáng hơn vài phần, dù sao với thân phận một đệ tử trẻ tuổi như hắn, ngang nhiên tấn công Giáo Chủ Ma Giáo Cửu Vong Ngự nhân vật tuyệt thế bậc này, thậm chí Cửu Vong Ngự ta chính là cũng nhịn không được quát ra rồi một tiếng hãi.

Bất quá tuy rằng danh khí rất lớn, nhưng Vạn Kiếm Nhất hiển nhiên không phải loại người tính tình kiêu căng, đội Điền Bất Dịch cùng Tăng Thúc Thường báo qua tên họ, hắn cũng cười và nhẹ gật đầu với bọn họ, nói: "Nguyên lai là hai vị sư đệ Đại Trúc Phong cùng Phong Hồi Phong, lần này xuống núi truy kích dư nghiệt Ma giáo, mặc dù chúng ta thế lớn, nhưng người trong ma giáo từ trước đã hung hãn âm độc, các người phải cẩn thận một ít."

Điền Bất Dịch cùng Tăng Thúc Thường tất nhiên là kính cẩn đáp ứng. So sánh với hai người bọn họ, Tô Như cùng Thủy Nguyệt dường như đã sớm quen

biết Vạn Kiếm Nhất, giữa họ đã hết sức quen thuộc, Tô Như càng giống một tiểu muội muội, đuổi theo bên cạnh Vạn Kiếm Nhất hồi hạn.

Thủy Nguyệt thì ngược lại, thoạt nhìn tuổi khá lớn, cũng rụt rè vài phần, tuy nhiên trước mặt Vạn Kiếm Nhất cũng mang theo ý tứ kính trọng.

Vạn Kiếm Nhất cùng bốn người bọn họ hàn huyên vài câu, sau đó quay người đi về phía Thương Tùng, về phần hai tên yêu nhân Ma giáo té trên mặt đất, hẳn cũng không liếc nhìn, dường như không để trong lòng nửa điểm.

Trông thấy Vạn Kiếm Nhất đi tới, Thương Tùng liền vội vàng tiến lên chào, Vạn Kiếm Nhất gật đầu với hắn, đồng thời nhìn về người đang ngã trên mặt đất phía sau hắn, khẽ nhíu mày, hỏi: "Thiên Vân sư đệ ra sao?"

Thương Tùng oán hận nhìn về phía Đao Mộc Thiết cùng tên lùn, nói: "Thiên Vân bị tên Huyết Khô Lâu kia đánh lén, đánh trúng phía sau lưng, nội phủ bị thương, đến giờ vẫn hôn mê bất tỉnh."

Vạn Kiếm Nhất gật đầu, tiến bên cạnh Thiên Vân, ngồi xổm xuống, cẩn thận xem xét, cuối cùng trầm ngâm một lát, từ trong áo móc ra một cái bình ngọc, đổ ra một quả đan dược nhét vào trong miệng Thiên Vân, sau đó mới đứng lên.

Lúc này Thủy Nguyệt, Tô Như, kể cả Điền Bất Dịch, Tăng Thúc Thường cũng đã đi tới, hơn nữa Thủy Nguyệt và Tô Như quen biết rất rộng rãi, cùng Thương Tùng cũng là người quen, nên lại mở miệng hỏi thăm.

Lúc đầu, Đao Mộc Thiết cùng một bọn ma giáp bao vây Điền Bất Dịch, Tăng Thúc Thường, lúc sau cả bọn một đường lao xuống chân núi, vừa lúc đó Thương Tùng cùng Thiên Vân hai người đi ngang qua nơi đây, hai bên gặp nhau, lập tức lao vào cuộc chiến.

Thương Tùng, Thiên Vân hai người đạo hạnh mặc dù không bằng kỳ tài như Đạo Huyền, Vạn Kiếm Nhất kỳ, nhưng cũng đã tu hành nhiều năm, thực lực không kém, với sự góp sức của họ, Ma giáo trong mắt mọi người vừa chiếm được thượng phong lại bị ngăn chặn, bất quá tên lùn đang che giấu kia lại quyết định ra tay, trực tiếp ngự sử Huyết Khô Lâu đánh bất ngờ Thương Tùng, Thiên Vân khiến hai người họ không kịp chuẩn bị.

Trong hai người thì Thiên Vân thực lực hơi yếu hơn, phần lưng bị Huyết Khô Lâu rấn chấn mà hung ác đụng phải một chút, khiến miệng phun máu tươi sau đó lập tức hôn mê, Thương Tùng vừa sợ vừa giận, ngay lập tức lọt vào vây công của bọn Ma giáo, tình thế cực kỳ nguy hiểm. Trong lúc nguy cấp, may mắn Vạn Kiếm Nhất đột nhiên xuất hiện, đại phát thần uy, lấy một địch nhiều, không chỉ cứu hai người Thương Tùng, Thiên Vân, còn dùng một chiêu đánh tan Đao Mộc Thiết cùng một đám yêu nhân Ma giáo.

Lúc này đây, Vạn Kiếm Nhất quay đầu nói với Thương Tùng: "Ta đã quan sát rồi, thương thế Thiên Vân sư đệ quả thực không nhẹ, lục phủ ngũ tạng đều có dấu hiệu chấn động, cần chữa thương tinh dưỡng lập tức. Ta đã cho hắn ăn vào linh dược của Thông Thiên Phong là 'Tam Thanh Đan' có thể bảo vệ tánh mạng hắn, nhưng vẫn phải nhanh chóng đưa hắn về trên núi, đề phòng bất trắc."

Thương Tùng nhẹ gật đầu, trên mặt vẻ cảm kích, sau khi đối với Vạn Kiếm Nhất ôm quyền tạ ơn, liền bước lên ôm lấy Thiên Vân đi nhanh về Thanh Vân Sơn.

Sau khi xử lý xong sự tình của Thiên Vân, Vạn Kiếm Nhất xoay người lại, bọn Tô Như dường như chờ đã lâu, vừa định tiến lên nói với hắn gì đó, bỗng nhiên chỉ thấy Vạn Kiếm Nhất sắc mặt lạnh lẽo, quát: "Đứng lại!"

Bốn người đồng loạt quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Đao Mộc Thiết đang đỡ tên lùn, chẳng biết lúc nào đã bò dậy, dường như muốn thừa dịp Vạn Kiếm Nhất không chú ý mà thừa dịp bỏ đi, ai ngờ Vạn Kiếm Nhất như có mắt đằng sau, lên tiếng ngăn cản.

Hai người kia đứng tại nguyên chỗ, trong lúc nhất thời thân thể cứng đờ, trên mặt hiện lên vẻ tuyệt vọng.

Vạn Kiếm Nhất lạnh lùng cười cười, đi nhanh tới, đồng thời miệng nói: "Tiểu yêu hút máu, người thủ đoạn âm độc, vì luyện chế Huyết Khô Lâu dơ bẩn kia mà tạo bao nhiêu nghiệt, lại đã thương đồng môn sư đệ ta, bây giờ còn muốn chạy trốn sao?"

Những lời tên lùn muốn chửi bới này giờ dường như đều thốt ra, khàn giọng mắng Vạn Kiếm Nhất: "Mẹ mày nữa chứ! Lão tử ta. . ."

Âm thanh của hắn đột nhiên gián đoạn, trước mặt hắn đột nhiên xuất hiện một bạch ảnh, chỉ nghe "Đùng" một tiếng, Vạn Kiếm Nhất đã tát một cái trên mặt hắn.

Cả người tên lùn bị đánh bay ngược về sau, trên miệng đầu máu, dường như hàm răng mất đi mấy cái.

Tốc độ này cực nhanh, ra tay rất mau lẹ, làm cho người hoa mắt, thậm chí cả Đao Mộc Thiết đều không có phản ứng kịp, sau đó thấy trên tay mình chột nhẹ đi, tên đồng bạn thì đã bay ngược về sau.

Vạn Kiếm Nhất hừ một tiếng, về mặt khinh thường, dường như không có ý cùng hai dư nghiệt ma giáo dây dưa, liền muốn lấy mạng bọn chúng. Nhưng vào lúc này, bỗng nhiên trong rừng rậm cách đó không xa, đột nhiên thổi tới một hồi gió nhẹ.

Lông mày Vạn Kiếm Nhất chau lên, ánh mắt lướt tới, thần sắc biến đổi, nhưng phát giác gió này không phải thổi tới mình, mà là đám người Thủy Nguyệt, Tô Như đang đứng phía sau.

"Cẩn thận!" Vạn Kiếm Nhất hét lớn một tiếng, thân hình bay lên, quả quyết bỏ lại Đao Mộc Thiết cùng tên lùn hút máu, lướt tới đám Điền Bất Dịch.

Dường như ngay lúc đó, cơn gió nhìn như bình thường kia, bỗng dưng lóe lên vài đạo quang mang, một bóng đen chột lao lên, kéo theo đó là một màn

lửa cuồng bạo, vọt tới Điện Bát Dịch.

Điện Bát Dịch đột nhiên bị tập kích, nhưng lại không loạn, thân thể mập lùn lùi về sau hai bước, chỉ nghe một tiếng loảng xoảng, Xích Diễm Tiên Kiếm đã vào trong tay, đồng thời Liệt Diễm hóa thành một bức tường lửa, chắn trước người.

Hai bên đều là hỏa diễm, nhưng một bên cuồng bạo, một bên trầm ổn, lập tức đụng vào cùng một chỗ, chỉ nghe một tiếng vang lớn, Điện Bát Dịch lui tiếp ba bước, thân hình chấn động, nhưng lập tức định trụ thân hình, sắc mặt khê biến.

Cùng lúc đó, trong ngọn lửa cuồng bạo kia cũng truyền đến một tiếng trầm trầm "Ồ", dường như rất kinh ngạc vì người đệ tử Thanh Vân môn tướng mạo bình thường lại có thể ngăn được một chiêu đó.

Bất quá giữa lúc đó, Vạn Kiếm Nhất đã lướt đến, trong tiếng thét dài, như nghe thấy Long Ngâm, Trảm Long Thần Kiếm lập tức xuất vò, trong lúc nhất thời kiếm quang tăng vọt, như hồng thủy sóng cả, phóng tới bóng đen trong màn lửa kia.

Thân ảnh màu đen kia khê hừ một tiếng, dường như cũng biết Vạn Kiếm Nhất thực lực quá mạnh mẽ, cũng không muốn cứng chọi cứng, nên thân thể hần uốn éo một chuyển, hỏa diễm quanh thân đột nhiên dập tắt, thân hình của hắn cũng lập tức biến mất, sau một lát, lại như quỷ mỵ xuất hiện ở biên giới rừng rậm xa xa, quát Đoàn Mộc Thiết: "Còn không đi!"

Đoàn Mộc Thiết chột hiểu đây là cứu binh của bốn giáo, vui mừng quá đổi, vội chạy đến nâng đầu tên lùn hút máu, quay đầu bỏ chạy.

Đám người Thủy Nguyệt tất nhiên không dễ yên, cùng kêu lên quát mắng, vội đuổi theo, thân hình Vạn Kiếm Nhất cũng muốn lao đi, bỗng nhiên cảm thấy hoa mắt, đột nhiên giữa không trung kéo tới một mảnh nóng rực, ngọn lửa kia chợt xuất hiện giữa không trung, cuốn tới, đồng thời nghe được một âm thanh thanh thúy, âm thanh của một cô gái, quát: "Người lưu lại!"

Bạn đang đọc truyện *Man Hoang Hành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Chu Tước (hạ)

Dịch giả: Thiên Vu

Thân thể Vạn Kiếm Nhất chợt bị phong tỏa, nâng Trảm Long Kiếm bích quang tỏa sáng lên chống lại đoàn hỏa diễm giữa bầu trời kia, kiếm quang quá mức sắc bén chỉ chớp lát đã phá vỡ đoàn hỏa diễm, gào thét như mũi tên tiến thẳng tới bóng đen kia. Giờ phút này, đoàn hỏa diễm kia phân tán hết đi hiện ra thân hình một nữ tử toàn thân là hắc y, trên mặt đeo một chiếc khăn đen chỉ để lộ ra đôi mắt sáng rực.

Trong mắt nàng lúc này cũng lộ ra vài phần kinh hãi, dù sớm biết thực lực Vạn Kiếm Nhất rất mạnh nhưng cũng không nghĩ tới hắn mạnh đến mức này. Mắt thấy kiếm quang gào thét lao tới với khí thế trùng thiên dường như không thể ngăn cản, nữ tử áo đen quát lớn một tiếng, dang hai tay ra tức thì hỏa diễm quanh thân tức thì sáng rực lên, trong nháy mắt hình thành một hỏa diễm cự đầu trước người nàng, nó ở giữa không trung giữa mặt lên trời kêu vang một tiếng thanh thế bức người. Hỏa diễm này vừa xuất hiện thì độ nóng xung quanh tăng nhanh lên gấp mấy lần, khí thế cùng lúc trước bất đồng hiển nhiên đây là một môn thần thông lợi hại của nữ tử áo đen này. Kiếm quang xanh biếc bất ngờ đánh tới nhưng hỏa diễm không hề né tránh mà tiến thẳng nghênh đón, chỉ nghe tiếng nổ liên hồi âm thanh như sấm vang khiến cát đá bay tán loạn, dĩ nhiên lại có kẻ ngăn cản được một kiếm bất phàm của Vạn Kiếm Nhất.

Vạn Kiếm Nhất phiêu phù giữa không trung, ánh mắt tỏa sáng như điện nhìn qua dáng người thon thả của nữ tử chợt nhíu mày trầm giọng nói: "Ma giáo Tử sư Chu Tước ?". Hỏa diễm kia quanh thân rực lửa, lạnh lùng quay đầu đôi đồng tử đỏ rực không chút tình cảm nhìn chằm chằm Vạn Kiếm Nhất, hai bên giằng co một lát nhưng nữ tử áo đen kia cũng không có đáp lại một lời, mà kêu to một tiếng rồi quay người rời đi. Trên bầu trời con hỏa diễm kia lượn một vòng ở sau lưng nữ tử rồi mới bay đi theo, cơ hồ có ý bảo hộ phía sau, hiển nhiên nữ tử này cực kỳ kiêng kỵ với Vạn Kiếm Nhất. Vạn Kiếm Nhất vừa định đuổi theo nhưng bỗng nhiên quay đầu nhìn lại một phương hướng khác, phía xa xa có tiếng quát lớn huyền ảo truyền đến, là phương hướng đám người Điện Bát Dịch truy tung, có vẻ bọn hắn lại cùng quân ma giáo chiến đấu. Vạn Kiếm Nhất do dự một chút, nhìn qua hướng nữ tử áo đen rồi đi, liền quay người hướng một phương hướng khác bay đi áo trắng phấp phới đảo mắt đã biến mất ở phía xa.

Thiếu nữ áo đen đã bay đi khá xa mới quay đầu nhìn lại thấy Vạn Kiếm Nhất cũng không đuổi theo mới thở ra một hơi, nhắc tay đem hỏa diễm đang bảo hộ phía sau tán đi. Hồi tưởng lại trận kịch chiến trong điện quang hỏa thạch kia, trong mắt thiếu nữ lập lòe quang mang kỳ lạ. Mặc kệ từ phương diện nào mà nói, nam tử áo trắng khiến chi đối thủ có áp lực thật sự quá lớn, làm cho người ta có cảm giác hít thở không thông. Nếu thật muốn chiến đấu nữa, thiếu nữ áo đen lần đầu tiên có cảm giác vi diệu không cách nào chống lại. Việc này đối với nàng về sau tu luyện mà nói là một sự tình rất hiếm thấy, cũng làm trong lòng nàng thấp phần không vui. Bất quá tình hình chung trước mắt đã sụp đổ, người thánh giáo chạy tán loạn, đương nhiên không phải thời điểm suy nghĩ nhiều, thiếu nữ áo đen không quay đầu lại mà thấp thoáng nấp cái giữa không trung liền nhanh chóng đi xa.

Bay qua rất nhiều địa phương đều trông thấy rất nhiều chúng đồ Ma giáo bị đệ tử Thanh Vân Môn đuổi giết, chẳng qua thiếu nữ áo đen cũng chỉ là vội vàng đảo qua, tối đa khi đi ngang qua thuận tay cứu một chút hơn nữa tuyệt không dừng lại lâu, một đường bay vút mà đi. Nhiều giáo chúng tán loạn như

vậy, nàng cũng vô lực ứng cứu, hơn nữa Thanh Vân Môn nội tình thâm hậu trừ giống như Vạn Kiếm Nhất, Đạo Huyền bậc này nổi tiếng thiên tài, trong những đệ tử trẻ tuổi cũng không ít tài năng không cần thận một chút ngay cả bản thân nàng đều phải lưu lại.

Nàng cứ bay một đường như vậy lướt qua toàn bộ chiến trường, cuối cùng đi tới một vùng đồi núi nhấp nhô cách Thanh Vân sơn mạch khá xa, xung quanh phụ cận cũng không thấy đệ tử Thanh Vân đuổi giết đến, tại một mảnh chiến trường hỗn loạn nơi này lộ ra chút yên tĩnh dị thường. Thân hình nàng vừa mới hạ xuống khu đồi này thì có hai thân ảnh mang vẻ mặt đề phòng hiện thân, nhưng khi nhìn thấy rõ là thiếu nữ áo đen thì đều thở ra một hơi, vội vàng tránh đường cho nàng. Nữ tử áo đen nhẹ gật đầu với hai thủ vệ rồi đi về phía trên đồi, trên đường chỉ thấy thấp thoáng vài chục bóng người nhấp nhô cao thấp đề phòng sâm nghiêm, nhưng đều là ma giáo đệ tử Quỷ Vương Tông.

Phía trên đồi nhỏ có đứng hoặc ngồi mấy người, trong đó có ma giáo giáo chủ Cửu Vong Ngữ cùng Quỷ Vương Tông tông chủ Quỷ Vương đều xuất hiện ở đây. Cửu Vong Ngữ đang được một nam tử khoảng ba mươi tuổi ôm trong ngực, khí tức yếu ớt, vết thương nơi ngực có khối trắng nhẹ nhàng bay lên, có thể thấy rõ huyết nhục đang nhúc nhích liên tục muốn chữa trị vết thương, nhưng không biết miệng vết thương kia lưu lại đồ vật gì lợi hại mà có thể dồn ép huyết nhục không thể tiến thêm được dù máu chảy đầm đìa. Mà ở một bên, Quỷ Vương được nam tử trẻ tuổi Tiểu Vạn - người từng thủ dưới chân núi kia đỡ lấy, mặt như giấy vàng, hô hấp yếu ớt, thoát nhìn tình huống cũng không ổn.

Trừ mấy người này ra, ở sau lưng Tiểu Vạn và Quỷ Vương còn đứng một người áo đen, đúng là Quỷ Tiên Sinh, mặt khác bên cạnh Cửu Vong Ngữ cùng thanh y nam tử còn đứng hai người, một là nam tử cao lớn khí thế hùng tráng, một người khác là một lão giả tầm năm mươi tuổi trắng trẻo mập mạp đôi mắt nhìn vô thần, bất quá trong mắt bọn họ lúc này lộ vẻ lo âu, gắt gao mà nhìn chăm chăm vào Cửu Vong Ngữ. Nghe thấy tiếng bước chân, trừ Cửu Vong Ngữ cùng Quỷ Vương, những người khác đều đồng thời nhìn về phía thiếu nữ áo đen.

Sau một lát, thanh niên nam tử đang ôm Cửu Vong Ngữ là người đầu tiên lên tiếng hỏi: "Chu Tước, như thế nào?"

Thiếu nữ áo đen tên Chu Tước này lắc đầu nhẹ, nói: "Trường Sinh Đường Đoạn Hậu đã chết, còn lại môn nhân tứ tán; Hợp Hoan Phái Nguyệt Hoa Tiên Tử thì trọng thương được môn nhân cứu bỏ chạy, thoát nhìn một ý chạy trốn chết đã mất chiến tâm."

Chung quanh mọi người một mảnh trầm mặc, một cỗ áp lực bao phủ mọi người, sau một lúc lâu, bỗng nhiên một tiếng thoàn nhẹ phát ra từ giáo chủ Ma giáo Cửu Vong Ngữ khí tức yếu ớt kia.

Lập tức mọi người kinh hãi vội vàng vây qua, chỉ thấy Cửu Vong Ngữ đã mờ hai mắt ra, mặc dù bị trọng thương phía dưới, thần tình lại vẫn tự nhiên thậm chí còn có vài phần ý tứ giễu, nói: "Không nghĩ tới vậy mà lại thất bại a."

Nam tử hùng tráng như mãnh thú kia lộ vẻ bi phẫn sâu sắc, tiến lên phía trước nói: "Giáo chủ, người chớ lo lắng, chỉ cần dưỡng thương cho tốt, chúng ta tự nhiên có thể ngóc đầu trở lại, trở lên Thanh Vân Sơn giết cho bọn họ cái mãnh giáp cũng không còn."

Cửu Vong Ngữ mỉm cười, nói: "Tốt, Bạch Hổ, về sau việc này liền giao cho người rồi."

Bạch Hổ ngạc nhiên, trong lúc nhất thời nói không ra lời. Câu nói này có chút không rõ ý vị, sau đó Cửu Vong Ngữ liếc ngang nhìn lại, bỗng nhiên nói: "Vạn Độc Môn bên đó đây?"

Bạn đang đọc truyện *Man Hoang Hành* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13: Di mệnh (thượng)

Dịch giả: Đình Phong

Vong Ngữ giáo chủ đòi liệt oanh

Ôm mộng bá vương mãi không thành

Thiêu thân lòng mang đầy tiếc hận

Gục đầu nhắm mắt trước mây xanh. (Thanh Vân)

Vong Ngữ giáo chủ đòi liệt oanh

Ôm mộng bá vương mãi không thành

Thiêu thân lòng mang đầy tiếc hận

Gục đầu nhắm mắt trước mây xanh (Thanh Vân).

Chu Tước hừ một tiếng: "Độc Thần lông tóc không bị tổn thương, sau khi xuống núi cũng có người tiếp ứng hiện tại đã dẫn môn nhân Vạn Độc Môn lui đi."

Mọi người tại đây vẻ mặt kinh sợ, sau một lát lão đầu mập trắng bộ dáng buồn ngủ đứng bên cạnh Bạch Hồ bỗng nhiên nở nụ cười nói: "Lão độc vật quái nhiên nhiều mưu, sớm an bài đường lui, tiến thoái tự nhiên, có thể nói cùng Quý Vương Tông chủ ưu điểm a."

Tiểu Vạn trẻ tuổi vịn Quý Vương mãnh liệt ngẩng đầu, nhìn chăm chăm người kia mập trắng lão nhân, ánh mắt lạnh lùng quát: "Huyền Vũ tôn sư, lời này của ngươi là có ý gì?"

Huyền Vũ thoát nhìn là người rất hòa khí, cũng không tức giận chỉ mỉm cười nói: "Ta là có ý gì, ngươi nghe không hiểu sao?"

Tiểu Vạn ánh mắt đột nhiên mãnh liệt, nhưng Quý Tiên Sinh đứng bên cạnh hắn bỗng nhiên nhẹ nhàng ho khan một tiếng thấp giọng nhắc nhở: "Tông chủ tính."

Tiểu Vạn kinh sợ liền vội cúi đầu nhìn lại, chỉ thấy Quý Vương mặt như giấy vàng chậm rãi mở hai mắt, không khỏi nửa mừng nửa lo: "Tông chủ, người vẫn tốt chứ?"

Quý Vương thoát nhìn có chút suy yếu, khó khăn thở dốc hai cái sau đó bảo Tiểu Vạn đỡ mình ngồi xuống đối mặt Cửu Vong Ngữ cùng bốn người khác cười khổ một cái nói: "Giáo chủ, bốn vị Thánh sư, Tiểu Vạn trẻ tuổi không hiểu chuyện, các ngươi không nên so đo với hắn."

Thoạt nhìn Huyền Vũ đối với vị này Quý Vương có chút tôn trọng, nghe vậy lắc đầu không nói thêm gì.

Cửu Vong Ngữ ngược lại nở nụ cười: "Tên đồ đệ này của ngươi rất không tồi, gặp thời quyết đoán không sợ hãi, ít nhiều coi như là cứu được hai người chúng ta, là một nhân tài. . . Tỉ!" Nói được một nửa, hắn bỗng nhiên hít một hơi khí lạnh, trên mặt lướt qua một tia thống khổ.

Mọi người đều kinh hãi, nam tử ôm hắn kêu một tiếng, Cửu Vong Ngữ thở dốc vài cái, lập tức khoát tay thờ dài: "Tru Tiên kiếm kia thật lợi hại, liền bí pháp ghi chép trên Thiên Ma sách đều không áp chế nổi cổ sát khí kia." Dứt lời cũng không đợi người chung quanh mở miệng, trực tiếp kêu: "Thanh Long."

Nam tử bên cạnh hắn thân thể hơi chấn động, cúi đầu vuốt cằm nói: "Có thuộc hạ."

Cửu Vong Ngữ thần sắc bình tĩnh nói: "Thương thế ta như vậy dĩ nhiên sẽ chết, không thể sống trở về Man Hoang Thánh Điện rồi, hôm nay hậu sự có vài việc không yên lòng muốn giao cho ngươi."

Ma Giáo tứ đại thánh sư biến sắc, bao gồm ba người Quý Vương Tông bên này cũng thế, chỉ thấy sắc mặt Quý Vương biến ảo kịch liệt, khàn giọng nói: "Giáo chủ, có gì nói ra lời ấy?"

Cửu Vong Ngữ cười cười, đẩy Thanh Long ra chậm rãi ngồi thẳng người nói: "Sinh tử bất quá là chuyện bình thường, ta cố chấp vậy công Thanh Vân, nay bị đại bại liên lụy vô số giáo chúng mất mạng, đến kết cục này chắc hẳn Thánh Mẫu, Minh Vương hai vị tôn thần cùng phật xuống, bọn ngươi không cần nhiều lời."

Thanh Long, Bạch Hồ, Huyền Vũ, Chu Tước cùng quỳ xuống trước người hắn. Thanh Long thân thể khẽ run, mắt hồ rung rung cắn răng nói: "Giáo chủ, người vạn nhất không được dễ dàng vứt bỏ tính mạng, đệ tử Thánh Giáo chúng ta đau khổ đợi ngàn năm vừa hôm nay nghênh đón thịnh thế đại cục, nếu không có người ở đây, chỉ sợ Thánh Giáo lại là, lại là..."

Cửu Vong Ngữ im lặng một lát than thở: "Đều là ta tham công lớn, khinh thường anh hùng thiên hạ nên bị báo ứng cũng là đáng, chỉ hận Thánh Giáo cục diện tốt rồi lại mất vào tay ta, khiến ta trở thành tội nhân thiên cô. Mà thôi, không cần nói nữa. Hôm nay bại cục, ta cũng không có thể diện quay về Thánh Điện, sau khi ta chết ngươi đem di thể ta hỏa táng tại đây, đem tro cốt rải dưới Tu La tháp tại Man Hoang Thánh Điện, để nắng phơi gió thổi chuộc lại tội lớn của ta hôm nay."

Thanh Long thân hình run rẩy, răng môi phát run kinh ngạc nhìn Cửu Vong Ngữ nhất thời không nói nên lời. Mà Bạch Hồ phía sau hắn phần nộ muốn điên rồi lại hết sức áp chế tiếng gào thét trong miệng, Chu Tước áo đen thân thể cúi thấp trên mặt đất nghẹn ngào khóc ò lên.

Nhưng dưới ánh mắt chăm chú của Cửu Vong Ngữ, Thanh Long trong miệng khàn giọng, hai hàng nước mắt chảy xuôi xuống rớt cuộc cũng dập đầu sát đất trước Cửu Vong Ngữ phát ra một tiếng trầm đục: "Vâng."

Cửu Vong Ngữ trầm ngâm một lát, lại trầm giọng nói: "Lần này Thanh Vân chi địch, ta xem một đời trẻ tuổi anh kiệt số lượng rất nhiều, quả thật lúc phục hưng, bên trong mấy chục năm đại thịnh, thực lực mạnh hơn xa trước đây, trái lại bên trong Thánh Giáo ta, tuy rằng người đạo hạnh cao cường không ít nhưng lại không có người có khả năng áp đảo các hệ phái khác. Sau khi ta chết, Thánh Giáo tất nhiên đại loạn nội đấu không ngừng." Hắn gượng cười một tiếng, nhìn xem Thanh Long, thấp giọng nói: "Sau khi ta chết, ngươi lập tức dẫn người lui về Man Hoang, cản thủ Thánh Điện, và lại trong sáu mươi năm không cho phép quay lại Trung Thổ, nhớ lấy, nhớ lấy..."

Thanh Long khấu đầu thật lâu không thể ngẩng đầu run giọng nói: "Vâng."

Trên mặt Cửu Vong Ngữ lần nữa lướt qua một tia đau đớn, thân thể nghiêng qua một cái bất quá mạnh mẽ chống đỡ ngồi thẳng lại ánh mắt nhìn về phía Quý Vương Tông chủ một lát, chậm rãi nói: "Quý Vương Tông chủ, ta làm ngươi thất vọng rồi a."

Quý Vương kinh hãi, cũng không biết khí lực ở đâu phát ra mà kịch liệt đứng lên, Tiểu Vạn vội vàng đỡ hắn sau đó bị Quý Vương bắt cánh tay kéo hắn

quỳ xuống hướng Cừu Vong Ngữ, đồng thời khàn giọng nói: "Giáo chủ cố gì nói ra lời ấy! Thánh giáo ta nội loạn mấy trăm năm, khó khăn không chịu nổi, may có giáo chủ xuất thế ngang trời, nhất thống Thánh giáo, dốc lòng xây dựng mới vừa có kết quả hôm nay. Ta đầu nguyện giáo chủ thiên thu vạn tải, sau này ai dám vu oan giáo chủ, Quý Vương Tông ta đầu tiên liều mạng với hắn."

Cừu Vong Ngữ chăm chú nhìn Quý Vương thật lâu, gật gật đầu sau đó dờ mắt.

Nhưng Quý Vương vẫn quỳ trên mặt đất không dám ngẩng đầu.

Sau một lúc lâu, chỉ nghe Cừu Vong Ngữ thản nhiên nói: "Sau chiến dịch này, Quý Vương Tông cùng Vạn Độc Môn chính là hai phái thực lực mạnh nhất dưới Thánh Giáo, hộ vệ Thánh Điện các người cũng không thể chối từ, vậy nên về sớm đi a."

Quý Vương lập tức nói: "Vâng, thuộc hạ tuân mệnh."

Cừu Vong Ngữ cười cười, lập tức quay đầu nhìn ra phía trước xa xa, chỉ thấy phương xa một tòa núi nguy nga sừng sững thế gian, đắm vào mây xanh, mây mù vây quanh muôn hình vạn trạng tựa như một cự nhân cúi xem nhân gian.

Hắn kinh ngạc ngó nhìn một hồi, đột nhiên thở dài một tiếng, vốn khí khái anh hùng cương quyết bướng bỉnh đều không thấy chỉ còn lại mặt đầy tiêu điều, ánh mắt ý không cam lòng, sau một lát chậm rãi rũ đầu xuống thế nhưng trong miệng vẫn là thấp giọng lời nói: "Thanh Vân, Thanh Vân... Thanh..."

Thanh Long như cảm giác được gì bỗng nhiên ngừng đầu, vội vàng tiến lên đỡ hắn cho Cừu Vong Ngữ dựa vào người mình nhưng sau một lát, chợt thấy đầu hắn nghiêng sang một bên, không còn âm thanh.

Trong nháy mắt hoàn toàn yên tĩnh, tất cả mọi người quỳ rạp xuống đất, dường như không dám tin tưởng vào hai mắt mình mà trong đầu cũng hoàn toàn trống rỗng.

Bạn đang đọc truyện *Man Hoang Hành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14: Di mệnh (hạ)

Dịch giả: Tuyết Mưa Hạ

Đề tựa: Xiaobaobei

Tuốt gurom đẹp loạn đường tà

Thanh Vân một dải nay đã khác xưa

Đường tử đạo phân lìa đôi ngả

Âm với dương cách cả đoạn trường

Lòng người nhuộm nỗi bi thương

Hương tiêu ngọc vẫn còn vương vấn lòng.

Năm đó, Ma giáo có một anh hùng vô song là Cừu Vong Ngữ ngang trời xuất thế. Hắn đã thống nhất Ma giáo, kết thúc mấy trăm năm nội chiến, đẩy Ma giáo lên một đỉnh cao xưa nay chưa từng có. Tiếp đó lại tập trung lực lượng tấn công chính đạo Trung thổ, gây nên vô vàn sát nghiệp, cuối cùng chiến tử trong trận Thanh Vân, mà lúc này cũng mới chỉ cách khi hắn thống nhất Thánh giáo để ngồi lên vị trí giáo chủ hai năm.

Sau cái chết của người này, Ma giáo vốn vô cùng mạnh mẽ lập tức rơi vào tình trạng phân tranh hỗn loạn. Còn người đã vang danh thiên hạ này chẳng khác nào một vì sao băng, tỏa ra ánh sáng rực rỡ rồi lập tức biến mất trong dòng chảy chiến tranh giữa chính tà suốt trăm ngàn năm qua, mãi mãi không còn xuất hiện.

Trận chiến này lấy thắng lợi của Thanh Vân mà bắt đầu kết thúc, màn tàn sát sau đó còn tiếp tục kéo dài tới tận đêm khuya. Chúng đồ Ma giáo có thể trốn khỏi Thanh Vân sơn thì đều đã trốn cả, còn những kẻ không chạy thoát được, nếu không bị Thanh Vân môn bắt giữ, thì cũng vĩnh viễn nằm lại dưới chân núi Thanh Vân.

Thanh Vân môn dù đã đại thắng nhưng cũng thương vong thảm trọng, từ chương môn Thiên Thành Tử trở xuống có vô số đệ tử tài năng lao lên chiến đấu, người trước nằm xuống, kẻ sau tiến lên, cuối cùng cũng chẳng biết đã có bao nhiêu nhân tài không còn đứng dậy.

Rất nhanh sau đó, Thanh Vân môn cũng phát lệnh triệu tập tất cả đệ tử đã xuống núi truy sát, tránh khỏi việc đuổi quá xa khỏi khu vực núi Thanh Vân mà sinh ra chuyện ngoài ý muốn.

Đại chiến kết thúc, toàn dãy Thanh Vân, nhất là trên Thông Thiên phong đều chìm trong bầu không khí tang thương. Trên Vân Hải có vô số bóng người, cũng có không ít ánh mắt nhìn về hai bên, nơi đang để rất nhiều thi thể chỉ nhìn thôi cũng thấy ghê rợn.

Đó đều là những người đã không may tử trận trong đại chiến. Đối với đám đệ tử Thanh Vân còn sống nơi này còn có không ít người mới đây còn là huynh đệ tỷ muội ở chung, mà giờ đây đã là thiên nhân cách biệt. Mắt của rất nhiều đệ tử đang đứng trên Vân Hải giờ phút này đều thấp thoáng bóng nước, thậm chí có vài nữ đệ tử đã bắt đầu sụt sùi khóc lóc.

Vạn Kiếm Nhất vội vã chạy về. Khi hắn ngự kiếm xuống Vân Hải, gió đêm thổi qua, ánh xanh biếc của kiếm hòa cùng bạch y như tuyết trên người khiến hắn chẳng khác nào người trời, nhất thời thu hút không ít ánh mắt chú ý.

Vạn Kiếm Nhất nhìn quanh, lập tức nhận ra hai vị sư thúc Chân Vu, Trịnh Thông đều đứng ở đó. Hắn vội vã đi tới thi lễ với họ rồi nói: "Nhị vị sư thúc, đệ tử đã về."

Chân Vu và Trịnh Thông đồng thời quay đầu lại, nhìn đệ tử trẻ tuổi đời sau xuất sắc nhất Thanh Vân môn trước mặt, ngay cả người đức cao vọng trọng như họ, lúc này cũng có vài phần kính trọng, thậm chí nét mặt của người luôn lạnh lùng như Chân Vu đại sư cũng có vài phần quý mến.

Trịnh Thông mang theo đôi phần thân thiết nói: "Người từ sáng sớm đã xuống núi truy sát Ma giáo yêu nhân, tới bây giờ mới quay về, không có việc gì chứ?"

Vạn Kiếm Nhất lắc đầu đáp: "Không sao, dư nghiệt Ma giáo đã chẳng còn chiến ý, chỉ có vài kẻ lợi hại hộ tống giáo chủ Ma giáo bỏ chạy, hầu như không có gì trở ngại." Nói xong, hắn hơi dừng lại, rồi nghi hoặc hỏi: "Thưa hai vị sư thúc, tình thế dưới núi đã ổn định, đệ tử cảm thấy hoàn toàn có thể thừa thắng truy kích, không chừng còn có thể bắt giữ thêm nhiều yêu nghiệt. Đây là cơ hội ngàn năm khó gặp, không rõ vì sao hai vị sư thúc lại lệnh cho sư huynh đệ trong phái trở về?"

Chân Vu và Trịnh Thông nhìn nhau, sắc mặt cũng hơi thay đổi.

Lát sau, Chân Vu vẫn giữ im lặng, Trịnh Thông thì cười bảo: "Mệnh lệnh này cũng không phải do chúng ta ban ra, mà là do quyền chương môn, cũng tức là sư huynh Đạo Huyền của người ban ra."

Vạn Kiếm Nhất kinh ngạc một lúc rồi hỏi: "Là lệnh của sư huynh? Không phải nơi này vẫn còn hai vị sư thúc sao, sao lại không phải là do hai vị chủ trì đại cuộc?" Nói xong, hắn hơi dừng lại, tựa hồ nghĩ tới điều gì, sắc mặt trắng bệch đi, giật mình tiếp: "Chẳng lẽ, sư phụ lão nhân gia..."

"Tính mạng của Thiên Hành Tử sư huynh cũng không có gì đáng ngại." Trịnh Thông hé miệng nói: "Ta và sư tỷ đều đã qua Ngọc Thanh điện thăm hắn, dù rằng đã bị trọng thương hôn mê không tỉnh nhưng tính mạng cũng không gặp nguy hiểm. Hơn nữa trong quá trình hôn mê sư huynh đã tỉnh lại một lần, sau khi hỏi thăm tình hình trên núi, hắn đã đem chức quyền chương môn này giao cho Đạo Huyền sư đệ ngay trước mắt bọn ta, tất cả đều do hắn quyết định."

Vạn Kiếm Nhất lúc này mới hiểu ra. Hắn thờ phào nhẹ nhõm rồi gật đầu nói "Vâng", sắc mặt cũng dần bình thường lại.

Lúc này, bất luận là Trịnh Thông hay là Chân Vu đều đang theo dõi hắn. Thấy Vạn Kiếm Nhất phản ứng như thế thì cả hai quay sang nhìn nhau rồi khẽ gật đầu, tựa như đã thấy an tâm, có vẻ cục đá trong lòng cũng đã bỏ xuống.

Chân Vu đại sư im lặng một lúc rồi nói: "Kiếm Nhất, sư huynh người tuổi không lớn nhưng tính tình trầm ổn, xử sự chu toàn. Đại chiến qua đi để lại cảnh loạn lạc, một mình hắn nắm lấy toàn cục, xử trí chu đáo, hầu như không có sai lầm. Đổi lại là lão thân đến làm, chỉ sợ cũng không thể tốt hơn hắn. Sư phụ người để hắn nắm quyền chương môn, cũng là biết người biết việc."

Vạn Kiếm Nhất gật đầu cười đáp: "Sư thúc nói đúng. Việc tu hành ta còn có thể phân cao thấp với sư huynh, nhưng nói đến việc xử trí sự vụ, thì ta hoàn toàn không bằng hắn."

Trịnh Thông ở bên quan sát Vạn Kiếm Nhất rồi do dự, cuối cùng vẫn lên tiếng: "Kiếm Nhất, việc truy kích dư nghiệt Ma giáo người vừa nói quả thực cũng có đạo lý. Có điều trận chiến này vừa kết thúc, Thanh Vân môn trên dưới đều hỗn loạn, bản môn cũng khó có thể chịu thêm thương vong. Đạo Huyền sư đệ diệt nhằm đảm bảo an toàn của môn phái và tránh tổn thất thêm đệ tử mới hạ lệnh cho mọi người về núi."

Vạn Kiếm Nhất suy nghĩ một lát, nói: "Sư thúc nói phải, vẫn là đệ tử quá kích động, suy nghĩ cũng không chu đáo, thật sự là cần rõ."

"Được rồi." Chân Vu đại sư vốn dĩ luôn lạnh lùng bên cạnh cũng lộ ra vẻ vui mừng hiếm thấy, bà nói với Vạn Kiếm Nhất: "Người hiểu được là tốt rồi, Kiếm Nhất, người và Đạo Huyền là hai nhân tài trẻ tuổi kiệt xuất của bản môn, sau này đều trông vào các người, nhất định phải cùng nhau đưa bản môn qua khó khăn này, hiểu chưa?"

Vạn Kiếm Nhất thoải mái cười: "Sư thúc yên tâm, có hai huynh đệ chúng ta ở đây, Thanh Vân nhất mạch chắc chắn sẽ bình an vô sự."

Lời này như đinh đóng cột, không hề có chút chần chừ do dự, khiến người ta sinh ra cảm giác không thể nghi ngờ.

Chân Vu đại sư vui vẻ cười, Trịnh Thông ở bên thì nói: "Nói không sai, có người và Đạo Huyền sư đệ ở đây, ta và sư tỷ cũng có thể an tâm. Được rồi,

sư huynh người có đặc biệt cần dặn, nếu người trở về thì lập tức tới Ngọc Thanh điện."

Vạn Kiếm Nhất gật đầu. Trong lòng hắn cũng lo cho thương thế của sư phụ Thiên Thành Tử nên vội vàng cáo biệt hai vị sư thúc, nhanh chóng tiến về Hồng Kiều.

Nhìn theo thanh niên khí vũ hiên ngang, dù trong sắc trời càng ngày càng tối lại này cũng vẫn khiến người ta chói mắt kia, Trịnh Thông và Chân Vu đều chỉ im lặng, lặng lặng nhìn hắn rời xa.

Một lúc lâu sau, Chân Vu đại sư bỗng thấp giọng:"Những lời hắn vừa nói, người có tin hay không?"

Trịnh Thông hơi nhắm mắt lại, cũng không lập tức trả lời, tựa hồ cũng đang không biết nên nói thế nào. Sau một lúc, hắn thở dài nói:"Chúng ta cũng đều nhìn Kiếm Nhất lớn lên, ta tin hắn cũng không phải loại tiểu nhân hai mặt này."

Chân Vu đại sư im lặng rồi cũng gật đầu, tựa hồ đồng ý với lời của Trịnh Thông.

Trịnh Thông nhìn Chân Vu rồi nhú mày nói:"Sư tỷ, người còn lo lắng điều gì?"

Chân Vu đại sư ngẩng đầu lên. Sau đại chiến, bầu trời đêm cũng đã yên tĩnh trở lại, dù không phải trăng sáng treo cao thì cũng tràn đầy ánh sao, nhìn qua có vẻ đẹp kì lạ, Mà giữa khoảng không, có một ngôi sao sáng chói vắt ngang giữa trời, như hạc giữa bầy gà, không hề che giấu vẻ rực rỡ.

Lát sau, Chân Vu khẽ mở miệng:"Nhờ ơn các đời tổ sư Thanh Vân phù hộ, đời này bản môn có vô số anh tài, đặc biệt là Đạo Huyền và Vạn Kiếm Nhất, càng là ngàn năm khó gặp, quả thực là Thanh Vân tuyệt đại song kiêu. Với tài hoa của cả hai, thành tựu sau này tất không thể hạn lượng, chỉ cần đủ thời gian, nhất định sẽ vượt xa ta và người."

Trịnh Thông gật đầu:"Sư tỷ nói đúng, ta cũng có cảm giác như vậy. Có điều lúc này ta thấy sư tỷ có vẻ buồn, phải chăng là lo lắng bọn họ.. sẽ có tranh chấp sao?"

Chân Vu nhìn hắn hỏi lại:"Chẳng lẽ người không nghĩ như vậy."

Trịnh Thông im lặng.

Chân Vu thờ dài:"Hai người như bọn hắn, nếu chỉ có một, thì Thanh Vân ta chắc chắn sẽ phát triển rực rỡ, sau này tất có hy vọng đứng đầu chính đạo Trung thổ; còn nếu là có cả hai, lại cùng nhau đồng tâm hiệp lực, thì ta... quả thực không thể tưởng tượng nổi Thanh Vân sau này sẽ còn phát triển tới mức nào!"

Trịnh Thông dường như cũng bị cảnh tượng tương lai mà Chân Vu miêu tả làm sung sướng nên ánh mắt cũng tràn đầy kích động. Hắn gật đầu:"Đúng vậy, sư tỷ yên tâm, chỉ ít theo cách nhìn của ta thì tình cảm của hai huynh đệ Đạo Huyền vẫn rất tốt. Hơn nữa Kiếm Nhất cũng chẳng phải kẻ hẹp hòi, tất sẽ không có cảnh sư tỷ lo lắng xảy ra. Sau này huynh đệ họ đồng lòng, đem Thanh Vân của chúng ta phát dương quang đại, nhất định có thể tạo nên một đời thịnh thế cho Thanh Vân, chúng ta chỉ việc chờ để nhìn ngày đó thôi."

Chân Vu "ừ" một cái, trên mặt cũng lộ rõ nét vui vẻ:"Hy vọng là thế, như thế là tốt nhất."

Nói xong, nàng lại ngẩng đầu nhìn trời đêm. Trên trời ánh sao lấp lánh, ngôi sao lớn nhất vẫn treo giữa trời, rạng rỡ tỏa sáng, vô cùng rực rỡ, khiến người khác đều tập trung ngắm nhìn.

Thất mạch Thanh Vân môn đặt tên theo bảy ngọn núi của Thanh Vân. Theo thứ tự là Thông Thiên phong, Long Thủ phong, Đại Trúc phong, Tiểu Trúc phong, Triều Dương phong, Lạc Hà phong cùng Phong Hồi phong. Trong đó Thông Thiên phong đứng đầu, cũng là trung tâm của Thanh Vân môn, các chi đệ từ xưa nay đồng lòng, trong trận đại chiến chính tả lần này cũng thay nhau tiến lên, sánh vai tác chiến, góp sức viết lên một trang lịch sử huy hoàng của Thanh Vân môn.

Bạn đang đọc truyện *Man Hoang Hành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Đồng hành (thượng)

Dịch giả: Tuyết Mưa Hạ

Đề từ: avast1

Ma giáo đại bại, lui quân

Thanh Vân thắng thảm nên cần dưỡng thương

Tiểu thuyết

Hồi sinh chiến trận, lệ vương tìm người.

Thông Thiên phong, trên đài cao của Vân Hải, chỉ tính riêng số thi thể đệ tử Thanh Vân môn chết trận được đặt ở đây cũng đã lên tới con số hai trăm, chúng được xếp sát bên nhau dưới mặt đất, khiến người ta nhìn mà đau lòng.

Có thể báii nhập môn phái lớn như Thanh Vân môn để tu hành đạo pháp thì chắc chắn sẽ không có kẻ ngu dốt, nói cách khác, trong đám đệ tử trẻ tuổi đã anh dũng chiến tử vì sự môn và chính đạo nơi này có không biết bao nhiêu anh tài vốn nên có một đời rực rỡ đã đột nhiên ngã lại mà ngủ mãi ngàn năm.

Dưới ánh sao dịu dàng, cảnh này khiến không ít người chua xót. Biết bao nhiêu đệ tử Thanh Vân tụ tập lại bên người huynh đệ đồng môn đã ra đi của họ, có kẻ im lặng không nói, có người lại để vầng mắt mình đỏ lên, một niềm bi thương lan tràn phủ kín bờ Vân Hải.

Điền Bất Dịch, đệ tử Đại Trúc phong của Thanh Vân môn kéo xác của một giáo đồ Ma giáo bị bỏ lại sang một góc khác của Vân Hải, sau đó hẩn khinh bỉ nhìn nó một chút rồi xoay người bỏ đi. Ở bên cạnh hẩn cũng có vài người làm chuyện tương tự, động tác, thái độ cũng không khác là mấy.

Phần lớn xác của giáo đồ Ma giáo chết trận đều được tập trung lại khu vực này, có điều nếu so với cảnh kính trọng bên những đệ tử Thanh Vân đã hi sinh thì quả thực vô cùng trái ngược. Đừng nói tới việc được xếp thật cẩn thận, thậm chí phần lớn chúng còn bị vứt chồng lên nhau, dần dần hình thành một tòa núi nhỏ kì quái.

Cũng không ai ý kiến với chuyện này, ngay cả hai vị tiền bối đức cao trọng vọng của Thanh Vân là Chân Vu và Trịnh Thông cũng không nói gì. Chút thương xót cho kẻ đã chết nếu đặt trước hai trăm thi thể đệ tử Thanh Vân bên kia quả thực không có chút tác dụng gì.

Số người ở núi xác của Ma giáo có lẽ phải lớn gấp bội so với số đệ tử Thanh Vân chẳng may hi sinh, thế nên cũng có thể nhận ra sức chiến đấu của đệ tử Thanh Vân môn đời này ra sao, sức mạnh tổng hợp chắc chắn cũng không hề thấp. Ngọn núi nhỏ này không lâu sau đó cũng bị lửa từ một ngọn đuốc giúp hỏa táng tập thể, đất lành nơi Thanh Vân cũng không có chỗ cho bọn họ.

Lúc này, quá trình chinh lý sau đại chiến cũng đã đi đến hồi kết. Điền Bất Dịch nhìn chung quanh thấy có vẻ không còn gì cần làm nữa mới quay đầu đi về nơi đám đệ tử tập trung.

Ánh sao từ bầu trời rộng lớn chiếu xuống Vân Hải, mây trắng cũng bỗng bành bay, khiến người ta cảm thấy như đang đi lạc trong mây vậy.

Đệ tử Thanh Vân môn đứng thành từng nhóm, tuy rằng đã đến nửa đêm nhưng hình như cũng không có ai định trở về nghỉ ngơi cả, Điền Bất Dịch cũng như thế. Hẩn lặng lẽ đi tới bên cạnh một thi thể đồng môn, khi nhìn thấy điều đau lòng này, hẩn cũng vô ý nghiêng răng, chậm rãi cúi đầu.

Sau đó, hẩn hít sâu, quay đầu nhìn sang hướng khác, rồi lại lo lắng đi dọc từng hàng xác người, cẩn thận phân biệt từng gương mặt huynh đệ đồng môn.

Trong thất mạch của Thanh Vân, nhân số của Đại Trúc phong luôn đơn bạc nhất, nhưng cũng vẫn có vài người sư huynh đệ. Điều hẩn sợ nhất bây giờ là đột nhiên nhìn thấy một gương mặt quen thuộc.

Thực tế thì, ở khu vực này cũng có không ít người làm như hẩn, ai nấy đều vô cùng tập trung, gương mặt cũng tràn đầy vẻ trang nghiêm.

Cứ vậy, Điền Bất Dịch đi hết một vòng lớn, may mắn là, hẩn cũng không nhìn thấy ai trong đám sư huynh đệ và bằng hữu của mình nằm trên mặt đất. Hẩn nhẹ lòng thở phào nhưng lập tức giật mình bởi cảm thấy lâm vậy trước vô số anh linh chết trận quả thực là quá bất kính, trong lòng bỗng xấu hổ. Hẩn vội vàng đứng nghiêm, cung kính lạy tất cả.

Khi hẩn làm xong thì gần đó bỗng vang lên tiếng thút thít, âm thanh cũng khá quen thuộc. Quay đầu sang thì thấy đó là một cô gái khá quen thuộc đang quỳ bên một thi thể khoảng sáu thước, nàng đang dùng tay che miệng kìm nén tiếng khóc, hai vai cũng không ngừng run lên.

Lòng Điền Bất Dịch khẽ động, hẩn nhanh chóng đi tới, quả nhiên nhận ra người đó chính là Tô Như. Trong đôi mắt nàng bây giờ ngập tràn ưu thương, từng giọt nước mắt trong suốt không ngừng rơi xuống, thất thần hướng về thi thể trước mặt.

Điền Bất Dịch nhìn thi thể này thì thấy đó là một cô gái trẻ tuổi có gương mặt trắng trẻo, cũng khá tươi tắn, dù cho đã an nghỉ cũng vẫn có thể nhận ra khi còn sống xinh đẹp thế nào, khiến người ta không khỏi tiếc thương. Nàng vốn trong độ tuổi đẹp nhất đời người, vậy mà lại bỗng nhiên chấm hết.

Trong Thanh Vân môn, Tiểu Trúc phong chỉ nhận nữ đồ, xem ra cô nương bất hạnh này là ti muội cùng mạch với Tô Như, hơn nữa bình thường cũng có giao tình rất tốt, vì thế Tô Như mới thương tâm như vậy. Không hiểu vì sao, nhìn thấy Tô Như khóc lóc thảm thương thế này, Điền Bất Dịch bỗng thấy rất đau lòng.

Ngày hôm nay, không biết đã có bao nhiêu người mất đi bằng hữu thân thiết, huynh đệ tình thâm, những người mà mới không lâu trước đó còn cười nói chuyện đời, sánh vai hướng đến trường sinh, ấy vậy mà đào mắt đi đã thành người - trời cách biệt.

Điền Bất Dịch im lặng đứng đó một lát rồi cũng đi tới ngồi cạnh Tô Như. Nàng quay sang nhìn hẩn mới nhận ra là đồng môn béo mới quen lúc này, chỉ là bây giờ nàng quá đau lòng, cũng không chào hỏi thêm mà chỉ vội vàng quay lại nhìn cô gái đã mất, nước mắt vẫn không ngừng rơi trên gương mặt xinh đẹp.

Không lâu sau, một chiếc khăn tay bỗng từ bên đưa tới.

Tô Như ngừng khóc, Điền Bất Dịch sau một hồi lúng túng, như thể lấy hết dũng khí nói: "Lau đi."

Tô Như khẽ lau nước mắt bên má, hơi do dự rồi cuối cùng vẫn nhận lấy khăn trên tay Điền Bất Dịch xoa mặt.

Điền Bất Dịch thở phào, chẳng rõ vì sao lại cảm thấy vui mừng, nhưng nhìn thấy bóng dáng đang đau thương bên cạnh thì cũng không biết nên làm gì, chỉ đành ở yên đó đứng đợi.

Có lẽ là vì đột nhiên có thêm người nên tiếng khóc của Tô Như cũng dừng lại, sau đó Điền Bất Dịch bỗng nghe nàng khe khẽ nói: "Nàng là Lâm Sơ Suong, là một vị sư tỷ trong Tiểu Trúc phong."

Điền Bất Dịch ừ một tiếng, hần nhìn gương mặt xinh đẹp kia trong lòng cũng sinh ra một niềm thương cảm, hai tay theo đó cũng chập lại, đồng thời cầu phúc cho nàng.

Cùng lúc Tô Như lại thầm nói: "Ta từ nhỏ đã mất cha mẹ, sau khi nhập Tiểu Trúc phong, người đầu tiên biết là Lâm sư tỷ và Thủy Nguyệt sư tỷ, hai người họ chính là những người thân nhất trên đời của ta. Họ rất tốt với ta, Thủy Nguyệt sư tỷ có chút lạnh lùng, bình thường cũng không hay nói, Lâm sư tỷ thì ngược lại, ngày nào cũng thấy vui vẻ, thường xuyên kéo ta đi chơi."

"Mới đây nàng còn nói với ta rằng mình thấy Đạo Huyền sư huynh của chi chính thật lợi hại."

"Nàng còn nói.. đôi khi ta tìm được phu quân như ý, nhất định sẽ trang điểm cho ta thật xinh đẹp rồi mới gả ta đi..."

Nói đến đây, giọng Tô Như cũng bắt đầu run lên, nước mắt vốn đã ngừng rơi lại không ngừng rơi ra, rõ ràng là nàng rất đau lòng trước cái chết bất ngờ của tỷ tỷ Lâm Sơ Suong.

Điền Bất Dịch thấy vậy cũng đau lòng, không rõ vì sao, hần cảm thấy bản thân không biết phải nói gì, mở miệng mấy lần rồi cũng im lặng, cuối cùng, chi đành: "Ngươi, đừng quá đau lòng.."

"Oa!" Bỗng dưng, Tô Như như thể bị câu này kích động nên khóc to lên, thậm chí còn xoay người, tựa đầu vào vai hần, nước mắt cũng theo đó lập tức làm ướt bờ vai Điền Bất Dịch.

Điền Bất Dịch như bị điện giật, cũng không dám cử động. Hần cảm thấy cô gái này đang hoàn toàn bất lực mà khóc rống lên thì hận mình không thể thay nàng chịu đựng, thế nhưng, cuối cùng cũng chỉ có thể vụng về khuyên: "Tốt rồi, tốt rồi.."

Sao trời vẫn chiếu xuống ánh sáng dịu dàng, lúc này đây, khắp trên Vân Hải, bên cạnh vô số đệ tử Thanh Vân đã mất, đều có thể nhìn thấy những cảnh tượng tương tự. Chẳng rõ đã có bao người mất đi bằng hữu, huynh muội, chìm trong đau khổ và dấn vật, họ không ngừng khóc lớn lên, khiến cả trời đêm chìm trong buồn bã.

***

Vạn Kiếm Nhất chạy qua Hồng Kiều cũng để lại tiếng than khóc thấu trời vang lên từ Vân Hải ở phía sau. Trước mặt hần bây giờ chỉ có một sắc núi xanh vẫn yên ắng như cũ. Gió núi thổi tới như thể rửa đi bụi bặm và máu tanh khiến chốn linh sơn này hòa với trời đất, lộ rõ vẻ xuất trần.

Thấy thêm đá gần đầm nước trước mặt, Vạn Kiếm Nhất nhanh chóng đi tới, ngay khi chuẩn bị tiến lên bậc thang lên Ngọc Thanh điện trên Thông Thiên phong thì bỗng nơi đáy mắt lóe lên một bóng người đang đứng bên bờ Bích Thủy hàn đàm.

Lúc này lại đứng ở đó?

Vạn Kiếm Nhất sợ hãi dừng bước nhìn về phía đó. Có lẽ đã nghe thấy tiếng động nên người bên kia cũng quay đầu nhìn lại, chính là Đạo Huyền.

Vạn Kiếm Nhất tươi cười đi tới bên Đạo Huyền, đồng thời nói: "Sư huynh, huynh ở đây làm gì?"

Đạo Huyền đáp: "Lúc này làm việc bỗng có chút mệt nên đi bên này một lát."

Vạn Kiếm Nhất gật đầu: "Sư phụ đâu, lão nhân gia không sao chứ?"

Đạo Huyền tiếp tục đáp: "Ừ, sư phụ chiến đấu với giáo chủ Ma giáo, dù cuối cùng đã toàn thắng, nhưng cũng trọng thương, có điều cũng không có gì lo ngại về tính mạng nên đã yên giấc rồi."

Vạn Kiếm Nhất thở phào, nét mặt lo lắng cũng dần biến mất, thậm chí lại lộ ra vẻ vui mừng: "Vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi. Nếu sư phụ lão nhân gia có điều gì bất trắc, chúng đệ tử như bọn ta biết phải làm sao?"

Bạn đang đọc truyện *Man Hoang Hành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Đồng hành (hạ)

Dịch giả: Đông Hy

Hàn Đàm u tịch nước in mây

Đôi bóng lặng thình trái chón này,

Rơi lạc ánh sao chao mặt nước

Linh tôn vùng vẫy sóng trào xoay.

Đạo Huyền nhìn hần, chỉ thấy chiếc áo trắng của Vạn Kiếm nhất vẫn như cũ, nhưng lại mờ mờ thấy nhiều vết máu thì không khỏi nhủ mảy, lo lắng hỏi:

- Sao trên người lại có máu thế này? Không bị thương đấy chứ?

Vạn Kiếm Nhất vỗ vào vỗ Trảm Long Kiếm, khẽ mỉm cười rồi thản nhiên nói:

- Chẳng qua chỉ là một lũ nhãi nhép mà thôi, sư huynh không cần lo lắng.

Mặc dù lúc này trong lòng Đạo Huyền ngổn ngang trăm mối, nét mặt nghiêm nghị, nhưng vẫn bị Vạn Kiếm Nhất khiến cho bật cười, lắc đầu nhìn hần triu mến nói:

- Lũ yêu nghiệt Ma giáo rất đông lại vô cùng tàn bạo, đệ là người gánh trọng trách, không được lỗ mãng.

Vạn Kiếm Nhất cười ha hả rồi đi tới đứng cạnh Đạo Huyền, hai người cùng nhìn ra phía đầm Bích Thủy.

Chỉ thấy ánh sao lấp lánh trong màn đêm, Bích Thủy Hàn Đàm gió yên sóng lặng, tựa như mặt gương trong veo phản chiếu cả trời mây sông núi mang vẻ đẹp thăm thẳm lạ thường. Một lát sau bỗng có trận gió núi thổi qua, khi lướt trên mặt nước thì từng vòng nước đập dềnh khê loang ra, những chòm sao phía cuối chân trời chiếu xuống những gợn nước khi chìm khi nổi dường như cũng đang nở nụ cười giữa không gian vắng lặng.

Gió mát phả vào mặt trong đêm khuya tĩnh lặng sau cuộc đại chiến khiến cho người ta cảm thấy dễ chịu lạ lùng.

Có được khoảng thời gian hiếm hoi thế này, hai người họ đều không hề nói chuyện, dưới ánh sao lấp lánh, họ chỉ cùng đứng cạnh nhau như thế, phía trước là đầm nước trong veo, phía sau là hai vệt bóng người trải trên mặt đất.

Một lát sau, Vạn Kiếm Nhất đột nhiên nói:

- Sư huynh, huynh sai người gọi đệ lên gặp có chuyện gì sao?

Đạo Huyền nói:

- Cũng không phải là chuyện gì gấp lắm, lúc sư phụ tỉnh lại một lần đã từng hỏi về đệ, huynh thấy đệ lâu rồi chưa trở về núi, cũng hơi lo lắng, cho nên muốn gặp đệ một chút.

Ngừng một lát, hần nói tiếp:

- Hiện giờ sư phụ đã ngủ, cứ để ông ấy nghỉ ngơi cho khỏe, lát nữa chúng ta hãy lên thăm.

Vạn Kiếm Nhất gật đầu nói:

- Cũng được.

Giữa lúc hai người đang nói chuyện, bỗng từ phía Bích Thủy Hàn Đàm trước mặt họ bất ngờ truyền tới một tiếng gầm rít như sấm rền, sau đó dường như mặt đất xung quanh đều rung chuyển, chỉ thấy trên mặt nước rộng lớn đột nhiên rung động, từ gợn sóng lăn tăn đã nhanh chóng chuyển thành sóng lớn nhấp nhô, rồi ngay vùng trung tâm của hồ nước, mặt nước đột ngột hạ xuống thành một xoáy nước lớn. Một lát sau, một chiếc đầu khổng lồ nhô lên cao từ phía dưới đầm nước, thình lình phát ra tiếng gầm thét giữa bầu trời đêm.

Âm thanh rung chuyển bốn bề, vang vọng từng hồi dường như ngay cả ngọn núi cao ngất cũng khe khẽ hạ theo tiếng kêu của nó.

Con cự thú đó chính là Thủy Kỳ Lân, nó ung dung thoải mái lắc đầu vẩy đuôi bơi lội trong nước một hồi, đột nhiên như phát hiện bóng dáng hai người đang đứng bên bờ, chợt quay đầu nhìn lại, sau đó gầm lên một tiếng, thình lình cả thân thể khổng lồ thoáng chốc bay vút lên trời, rồi lao thẳng xuống bên bờ với khí thế hung mãnh.

Không chỉ khí thế hung mãnh mà còn mang theo một màn nước ào ạt khắp trời. Cả Đạo Huyền lẫn Vạn Kiếm Nhất, không ai bảo ai cùng lui về phía sau một quãng dài, sau đó lại nghe một trận rào rào, những bọt nước như sóng âm vang tạt vào chỗ họ vừa đứng làm ướt cả một khoảng đất rộng.

Vạn Kiếm Nhất bật cười nói:

- Linh Tôn, ngươi lại tới đây à!

Trước bờ đầm lúc này là một con cự thú khổng lồ đang liếc nhìn họ, bộ mặt dữ dằn, hung tợn, nhưng ánh mắt ẩn trong đôi mắt to lớn lại rất ôn hòa, thậm chí còn mang chút vui mừng.

Vạn Kiếm Nhất bước tới trước còn Đạo Huyền theo sau hần, hai người đi tới phía trước Thủy Kỳ Lân.

Hai người trông thật nhỏ bé khi ở cạnh con thượng cổ dị thú, trông còn không cao bằng cái chân của nó. Thủy Kỳ Lân quay đầu lại, miệng găm khế, toàn thân vẫn không ngừng nhỏ nước ướt sũng, ánh mắt lướt qua phía hai người, cuối cùng hạ xuống bên cạnh Vạn Kiếm Nhất.

- Grừr!

Một tiếng rên khế như sấm rền, Thủy Kỳ Lân tròn mắt to rồi duỗi cái đầu to lớn ra.

Nếu người bình thường trông thấy cảnh tượng này, chắc sẽ sợ đến chết khiếp, nhưng Đạo Huyền và Vạn Kiếm Nhất đều bình chân như vại, thậm chí Vạn Kiếm Nhất còn cười và vươn tay ra sờ lên đầu Thủy Kỳ Lân.

- Linh Tôn à, hôm nay may mà nhờ có ngươi, nếu ngươi không đại phát thần uy, trận chiến này chúng ta chưa chắc có thể thắng được!

Vạn Kiếm Nhất nói từ tận đáy lòng.

Thủy Kỳ Lân lâu bầu một tiếng trong miệng, phì mũi một cái rồi liếc nhìn hần từ trên cao xuống, trong ánh mắt đầy vẻ kiêu ngạo trông như tỏ vẻ rằng "lời ngươi nói cũng bằng thừa", sau đó vung vẩy chiếc đuôi, cũng không thèm đếm xỉa đến hai người này, liền đi tới dưới một cây đại thụ bên bờ rồi nằm ở đó, đôi mắt khép hờ, ngáp một hơi thật to.

Vạn Kiếm Nhất và Đạo Huyền cùng nhìn nhau cười, Đạo Huyền nhìn Thủy Kỳ Lân, khẽ cười và nói:

- Linh Tôn vẫn luôn gần gũi đệ hơn nhi. Mà kẻ cũng lạ, đệ nghĩ xem từ nhỏ chúng ta đã cùng bá sư phụ làm thầy, cùng đùa nghịch ở Thông Thiên Phong, coi như là hồi xưa chưa hiểu chuyện, cùng đào bờ, đào hầm ném đá vào Linh Tôn, ngay cả việc xấu này mà chúng ta cũng cùng làm, nhưng sao mấy năm gần đây, Linh Tôn vẫn luôn thích đệ, chẳng bao giờ muốn gần gũi với huynh thế?

Vạn Kiếm Nhất cười ha hả, sau đó suy nghĩ một chút rồi cười nói:

- Đệ nghĩ chắc nguyên do là vì sau này sư huynh chuyên tâm tu luyện, ít khi tới Bích Thủy Hân Đàm. Không như đệ, từ nhỏ tính tình tự do buông thả, không chú tâm tu luyện, cứ thích chạy ra ngoài chơi, thường xuyên qua đây nên tự nhiên Linh Tôn cũng quen thuộc với đệ. Chính vì vậy mà kẻ trời đánh như đệ không ít lần bị sư phụ quở trách.

Đạo Huyền lắc đầu, nhìn Vạn Kiếm Nhất rồi bật cười nói:

- Cái tên này đúng là ăn nói bậy bạ, những lời này mai sau không thể nói lung tung. Lỡ như bị các sư huynh đệ khác trong môn phái nghe được, lại nghĩ lúc tu luyện đệ không chuyên tâm nhưng đạo hạnh lại cao hơn họ nhiều như thế thì khiến người ta nghĩ làm sao, chẳng khác nào là nói xiên nói xỏ người khác à?

Vạn Kiếm Nhất giật mình nói:

- Đúng rồi, chắc họ sẽ nghĩ vậy.

Đạo Huyền tức giận nói:

- Nói xàm!

Vạn Kiếm Nhất cười ha hả, xua tay nói:

- Đệ biết rồi, biết rồi mà, sau này đệ nói năng cẩn thận là được chứ gì.

Thủy Kỳ Lân nằm cách hai người không xa, lúc này đột nhiên lại lâu bầu một tiếng dường như nghe thấy tiếng hai người đang xì xầm rồi nó cự quậy chiếc đầu hướng về phía mặt nước, chẳng bao lâu sau thì truyền đến một tràng tiếng ngáy, thoáng chốc nó đã chìm vào giấc ngủ.

Cả hai người Đạo Huyền lẫn Vạn Kiếm Nhất đều bị nó dọa sợ hết hồn, ngoài trông con Thủy Kỳ Lân mấy lần, lát sau Vạn Kiếm Nhất lắc đầu rồi cười và nói:

- Sao Linh Tôn ngủ nhanh thế nhỉ?

Đạo Huyền nói:

- Có lẽ là do đã lớn tuổi ấy mà, Linh Tôn là linh thú mà khi xưa Thanh Diệp tổ sư thu phục, có điều thời gian chúng ta nghịch ngợm ở núi Thanh Vân cũng đã hơn một ngàn năm rồi.

Giương mặt Vạn Kiếm Nhất tỏ vẻ kính phục nói:

- Huynh nói cũng đúng.

Đạo Huyền ngẩng đầu nhìn bầu trời đêm và nói:

- Trời cũng đã khuya, chúng ta lên Ngọc Thanh điện thăm sư phụ thôi.

- Được.

Cả hai cùng quay người đi, họ bước lên thềm đá, khẽ trò chuyện và đi về phía Ngọc Thanh điện trên cao. Gió mát nhẹ thổi, màn đêm lấp lánh ánh sao, hai người đi sóng bước bên nhau, cảnh núi non trùng điệp choán ngợp bởi màn đêm dường như cũng không thể che đi ánh hào quang tỏa ra từ hai người họ. Ánh sao rải xuống khắp nơi, họ sóng vai bước đi, tuy yên lặng mà lại kiên định. Trong khoảnh khắc ấy, dường như trên thế gian này không có bất kỳ thứ gì có thể ngăn cản họ cùng tiến về phía trước.

Bạn đang đọc truyện *Man Hoang Hành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17: Tranh chấp (thượng)

Dịch giả: Đông Hy

Trải qua kiếp nạn chính tà

Linh Sơn thấy chất một tòa ngổn ngang,

Người đi, kẻ ở bề bàng

Đôi hàng lệ héo, tuổi càng trôi mau.

Sáng sớm hôm sau, Điền Bất Dịch đã sớm rời giường, sửa soạn xong xuôi rồi đi ra từ tiểu viện của mình, ai ngờ lại trông thấy sư phụ Trịnh Thông ở Thủ Tinh đường trên đỉnh Đại Trúc Phong ở phía xa cũng đã dậy từ rất sớm, chấp tay đi từ trong nội đường ra.

Điền Bất Dịch liền vội vàng đến vấn an, Trịnh Thông trông thấy Điền Bất Dịch cũng hơi bất ngờ, bèn hỏi:

- Sao con dậy sớm thế?

Điền Bất Dịch đáp:

- Hôm nay đệ tử định lên Thông Thiên Phong sớm một chút xem có thể giúp gì được không.

Trịnh Thông gật đầu, nét mặt tỏ ra khá vui mừng, nói:

- Hiếm khi thấy con có suy nghĩ này, khá lắm! Đúng lúc ta cũng muốn đi Thông Thiên Phong, chúng ta cùng đi thôi.

Điền Bất Dịch gật đầu đồng ý, hai người cùng điều khiển kiếm bay theo hướng Thông Thiên Phong.

Lúc này trong ánh bình minh, một vầng mặt trời đỏ ửng vừa ló rạng từ phía chân trời xa xa, ánh mặt trời trải xuống, Vân Hải nổi sóng lớn mênh mông bát ngát, bảy ngọn núi của Thanh Vân Sơn hùng vĩ đứng sừng sững giữa đất trời, nguy nga đồ sộ, khí thế ngất trời trông chẳng khác gì cõi bồng lai tiên cảnh ở chốn nhân gian.

Hôm qua vừa trải qua một trận huyết chiến mà tưởng chừng chẳng hề có chút ảnh hưởng gì đến ngọn linh sơn ngàn năm này. Trời đất mệnh mạng dường như cũng không màng biến chuyển giữa buổi thế sự tang thương, thật ứng với câu nói được lưu truyền từ thuở xưa: Thiên địa bất nhân, dĩ vạn vật vi sô cầu(*).

(*) Thiên địa bất nhân, dĩ vạn vật vi sô cầu: Trời đất bất nhân, coi vạn vật như chó rom. Trời đất, tạo hóa không có tình thương của con người (bất nhân), không tư vị với bất kỳ vật nào, cứ thản nhiên đối với vạn vật.

Trịnh Thông và Điền Bất Dịch cười mây lướt gió nhanh như chớp, bay lượn giữa đất trời, sau khoảng thời gian một chung trà thì cùng đáp xuống Thông Thiên Phong trên Vân Hải.

Trên Vân Hải đã vui đi chút bi thương và trật tự hơn so với đêm qua. Vốn dĩ hôm nay đã không còn thấy những thi thể khiến người ta trông thấy mà chết khiếp nữa, những đệ tử Thanh Vân Môn chết trận trong số đó đã được những đệ tử trong thất mạch nhận về chăm sóc cẩn thận và an táng ôn hòa, bởi dù là người trong giới tu đạo thì thực ra cũng rất coi trọng việc chôn cất tử tế cho người đã khuất.

Đương nhiên đây đều là thuyết pháp trong Thanh Vân Môn, đến nỗi mà những thi thể của giáo đồ Ma giáo trên Vân Hải tới qua chồng chất như núi thậm chí số lượng còn nhiều hơn gấp bội mà cũng chẳng được đổi đãi thế này. Thanh Vân Sơn là nơi đất lành chim đậu, dù thế nào thì trên dưới Thanh Vân Môn nhất định cũng không để những thi thể của lũ yêu nghiệt đó vấy bẩn trên tòa linh sơn này.

Theo mệnh lệnh được truyền đi suốt đêm trong tông môn đã nói rõ là Đạo Huyền hạ lệnh thay Chương môn Thiên Thành Tử, Thanh Vân Môn đã huy động nguồn lực chuyển những thi thể của giáo đồ Ma giáo xuống núi suốt đêm. Còn những chuyện sau này ra sao thì khác sẽ phải người để giải quyết, các đệ tử Thanh Vân Môn không cần để tâm đến những việc không liên quan đến mình.

Sau khi đáp xuống, Trịnh Thông căn dặn Điền Bất Dịch vài câu, rồi nói mình muốn đi thăm Chương môn chân nhân Thiên Thành Tử một chút, ngươi xem có thể làm gì ở đây không, nói xong liền bay lướt đi.

Sau khi Điền Bất Dịch bái biệt sư phụ thì quay đầu đi vài bước lên Vân Hải, nhìn xung quanh vài lần. Tuy lúc này vẫn còn sớm nhưng đã trải qua một việc hệ trọng như vậy nên Thông Thiên Phong trên Vân Hải cũng có khá nhiều người đi lại. Nhưng Điền Bất Dịch nhìn tới nhìn lui mà dường như vẫn không tìm thấy người mình muốn gặp, vẻ mặt hơi thất vọng, khẽ thở dài một tiếng trông khá uể oải.

- Ngươi thở dài cái gì thế?

Một tiếng nói đột nhiên vang lên sau lưng, rồi còn dùng tay vỗ vai hắn.

Điền Bất Dịch giật mình, ngoảnh đầu nhìn hóa ra là Tăng Thúc Thường bèn ngạc nhiên nói:

- A, sao ngươi lại đến đây sớm thế? À đúng rồi, từ lúc tới lui Thông Thiên Phong suốt từ qua đến nay sao tự dưng không thấy ngươi nữa, chạy đi đâu thế?

Tăng Thúc Thường bều môi nói:

- Ta về núi rồi.

Điền Bất Dịch hơi ngó người nói:

- Về Phong Hồi Phong rồi sao? Về sớm thế làm gì?

Về mặt Tăng Thúc Thường bỗng hơi âm trầm, lặng lẽ, một lát sau nói:

- Bọn ta tìm thấy di thể của Lưu Diệm sư huynh, nên đã sớm đưa huynh ấy về Phong Hồi Phong.

- À?

Về mặt Điền Bất Dịch hơi đổi sắc, nhất thời giật mình. Lưu Diệm sư huynh của Phong Hồi Phong cũng là nhân vật có tiếng tăm trong Thanh Vân Môn, tư chất hơn người, đạo hạnh uyên thâm. Tuy vẫn chưa sánh bằng hai vị được xem trọng nhất Thông Thiên Phong, nhưng trong thế hệ trẻ của Thanh Vân Môn hiện nay cũng được xem là bậc tinh anh, tài năng xuất chúng được rất nhiều trưởng bối trong sư môn xem trọng. Nhưng không ngờ sau trận đại chiến vừa qua, một người trẻ tuổi tài năng có biết bao triển vọng phía trước thế này lại ra đi như vậy.

Một lát sau Điền Bất Dịch mới định thần lại rồi thở dài nói với Tăng Thúc Thường:

- Vậy trong lòng Tăng sư thúc... hẳn là rất buồn nhỉ?

Tăng sư thúc mà Điền Bất Dịch vừa nói tới chính là thủ tọa Tăng Vô Cực của Phong Hồi Phong bây giờ, đồng thời cũng là cha ruột của Tăng Thúc Thường, Lưu Diệm chính là đệ tử ruột do một tay Tăng Vô Cực dạy bảo. Nhưng phàm là người trong Thanh Vân Môn ai cũng biết Tăng Vô Cực rất coi trọng người đồ đệ Lưu Diệm này, mọi ngày luôn coi hắn là niềm tự hào, không những xem như ruột thịt mà còn dạy dỗ rất tận tình, mọi người hay nói đùa là còn thân thiết hơn cả con ruột của mình là Tăng Thúc Thường.

Nhưng giờ đây không ngờ rằng Lưu Diệm lại hy sinh trong trận chiến chính mà vừa qua, không cần nói ra cũng biết đó là một sự đã kích rất lớn đối với Tăng Vô Cực.

Tăng Thúc Thường gượng cười nói:

- Tới qua cha ta thức suốt đêm.

Điền Bất Dịch chỉ lặng im, không nói nửa lời, trong lòng thôn thức nhớ tới cảnh những thi thể ngổn ngang khắp nơi đã trông thấy tới qua, còn có dáng vẻ của Tô Như đang vui đầu khóc nức nở cạnh sư tỷ của nàng ta là Lâm Sơ Suong, thật khiến người ta phải đau lòng. Trận đại chiến chính mà này không

biết đã thay đổi cuộc sống và gây ra bao đau thương cho biết bao nhiêu người.

Sau khi lấy lại bình tĩnh, Điền Bất Dịch bèn nói với Tăng Thúc Thường:

- Vậy người nên ở Phong Hồi Phong cùng Tăng sư thúc đi, sao lại tới Thông Thiên Phong sớm thế này làm gì?

Lần này Tăng Thúc Thường không đáp ngay mà trông nét mặt hơi bối rối, một lát sau mới nói:

- Tôi qua sau khi lo liệu hậu sự cho Lưu sư huynh xong, trông cha ta như già đi cả chục tuổi, nhưng khi túc trực bên linh cửu lúc đêm khuya chỉ có ta và cha ta thì ông ấy lại đột nhiên nói với ta là nếu Lưu sư huynh không còn nữa, sau này Phong Hồi Phong có thể sẽ phải giao cho ta.

Điền Bất Dịch hoảng hốt nói:

- Sao chứ?

Tăng Thúc Thường nở nụ cười cay đắng và nói:

- Người nghe xong cũng cảm thấy kỳ lạ đúng không? Lúc đó ta cũng giật mình, nhưng ông cụ cứ nói một câu không đầu không đuôi như vậy rồi để mặc ta ở đó mà đi. Giờ trong đầu ta rất rối, thực sự không muốn nán lại Phong Hồi Phong nên chạy thẳng lên đây, ta nghĩ là có thể người cũng qua đây nên muốn nói chuyện với người, nếu không thì chắc trong lòng bức rứt không chịu nổi.

Điền Bất Dịch đồng cảm vỗ vai người huynh đệ tốt của mình, do dự một lát rồi nói:

- Thực ra thì... ta thấy cha người nói cũng không sai đâu.

- Há?

Điền Bất Dịch kiên nhẫn nói:

- Người nghĩ thử xem, trước đây khi Lưu Diêm huynh còn sống, mọi người đều không chú ý tới người, nhưng giờ việc đã đến nước này, với tài năng và đạo hạnh của người, lại là người đã trưởng thành ở Phong Hồi Phong, cha người nói sau này phải giao Phong Hồi Phong cho người cũng chẳng phải là quyết định khiến người ta bất ngờ đâu.

Bạn đang đọc truyện *Man Hoang Hành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18: Tranh chấp (hạ)

Dịch giả: Tuyết Mưa Hạ

Đề tựa: avastl

Kiểm Nhất bày tỏ lập trường:

"Phải nhân cơ hội thẳng đường quét ngang,

Cho dù việc chẳng dễ dàng,

Dẫn người thám hiểm Man Hoang hung tàn."

Đạo Huyền từ chối khuyên can,

Chẳng thể chấp nhận nguy nan thế này

Huynh đệ tranh luận gắt gao,

Ai nhường? Ai nhịn? Giải bày sao đây?

Tăng Thúc Thường lắc đầu:

- Thanh Vân môn lập phái đã hai ngàn năm, cũng chưa bao giờ có mạch nào để lại vị trí thủ tọa theo kiểu cha truyền con nối, ta thấy làm vậy cũng không tốt lắm.

Điền Bất Dịch đáp:

- Được hay không là do sư phụ, Chân Vu sư thúc, còn có chương môn sư bá cùng các vị trưởng bối quyết định, nếu họ không có ý kiến gì khác, cha ngoại cứ việc truyền chức thủ tọa cho ngoại, lúc đấy thì có cái gì không tốt cơ chứ?

Tăng Thúc Thường cúi đầu nhìn xuống chân mình, sau một thời gian mới nói:

- Ta thấy làm vậy, cứ như thể là mình đã cố ý giết Lưu Diễm sư huynh, trong lòng rất khó chịu. Nên nhớ rằng, trước đó ai cũng tin là, vị trí thủ tọa tương lai này chắc chắn thuộc về huynh ấy.

Nói đến đây, hần hơi dừng lại, trên mặt cũng lộ rõ nét đau khổ, thấp giọng:

- Hơn nữa, trong các sư huynh đệ ở Phong Hồi Phong, ta cũng khá rõ, bất luận là đạo hạnh hay tư lịch của mình đều không thể phục chúng, dù cho có mạnh mẽ nhận lấy vị trí chủ tọa, e rằng cũng sẽ khiến sau này có vô số tranh cãi.

Điền Bất Dịch nhìn hần, nhất thời cũng không biết nên nói gì, đành phải vỗ nhẹ lên vai an ủi.

***

Cùng lúc đó, ở Ngọc Thanh điện trên Thông Thiên phong, có mấy người đang tụ tập trong phòng của chương môn chân nhân Thiên Thành tử.

Sau một đêm nghỉ ngơi, chương môn Thiên Thành tử chân nhân đã tỉnh lại, dù có vẻ còn rất mệt mỏi nên chân vẫn để trong chăn, lưng có gối tựa, ngồi yên trên giường. Ngoại trừ ông, trong phòng còn có ba người khác, phân biệt là Trịnh Thông, Đạo Huyền và Vạn Kiếm Nhất.

Trong buổi họp nhỏ sau trận chiến này, vốn dĩ nên rất thoải mái nói chuyện phiếm, vậy mà không ai ngờ được, không khí nơi này rất căng thẳng.

- Không được, việc này ngàn vạn không thể được!

Lời nói như chém đinh chặt sắt, thậm chí còn mang theo đôi phần phẫn nộ, lại từ miệng một người vốn luôn điềm tĩnh như Đạo Huyền phát ra. Còn Vạn Kiếm Nhất lại đang nhíu mày nhìn hần, ánh mắt chất chứa đầy kỳ vọng.

Dù cho ánh mắt Đạo Huyền dữ tợn như vậy, nhưng Vạn Kiếm Nhất cũng không hề có ý nhượng bộ, trái lại còn lên giọng:

- Sư huynh, huynh nghe đệ nói hết đã, bởi vì đệ đã nghĩ tới chuyện này rất nhiều lần, quả thực luôn cảm thấy rất quan trọng.

Nói xong, hần quay người lại đối mặt với Thiên Thành tử có vẻ mặt mệt mỏi đang nằm yên trên giường, hai mắt vẫn còn đang hơi khép lại, trông như thể đang thả hồn đi nơi khác nói:

- Sư phụ, đệ tử cho rằng, lần này dựa vào thần uy của người cùng sự bảo vệ của các đời tổ sư đã đánh bại Ma giáo, làm trọng thương yêu nhân, với uy lực vô thượng của Tru Tiên kiếm, giáo chủ Ma giáo chắc chắn phải chết, Ma giáo tất nhiên sẽ lâm vào cảnh hỗn loạn không người dẫn dắt. Không nói đầu xa, chiều qua đệ tử xuống núi truy sát Ma giáo dư孽, còn thấy không ít cảnh các phe phái trong Ma giáo đấu khẩu, thậm chí nội đấu, vì thế đây quả thực là cơ hội ngàn năm khó gặp.

Đạo Huyền át lời:

- Vậy thì sao, phe phái trong Ma giáo nhiều như lông trâu, lại có vô số giáo đồ, dù giáo chủ Ma giáo có chết, nhưng cây đổ khi tan, các hệ phái lớn lập tức giải tán, thì chúng ta làm sao mới có thể diệt sạch được Ma giáo, cắt cụt tận gốc cơ chứ? Càng không nói tới giờ đây nguyên khí Thanh Vân môn đã đại thương sau trận chiến, quyết không thể tiếp tục chiến tranh.

Vạn Kiếm Nhất lắc đầu:

- Sư huynh hiểu lầm rồi, đệ dù kiêu ngạo, nhưng cũng không tin rằng có thể diệt được Ma giáo, chỉ là nếu nghĩ tới chuyện xưa nay, thì đều có thể nhận thấy chính đạo và Ma giáo đã tranh đấu nhiều năm, sinh linh đồ thần, cũng đã có không biết bao nhiêu anh tài tuyệt thế khiến Ma giáo đại bại, chính đạo hưng thịnh, nhưng cảnh thái bình như vậy cũng thường không hơn mười năm, ma giáo sau khi rút về Man Hoang dưỡng sức, hồi phục lực lượng lại kéo nhau quay về, gây họa cho muôn dân.

Đạo Huyền hừ lạnh:

- Vậy đệ muốn sao? Chẳng lẽ muốn Thanh Vân môn dốc hết tinh anh, sau đó thẳng tiến tới Man Hoang mà ngàn năm qua ngoại trừ yêu nhân ma giáo không ai có thể tiến đến, thẳng tới thánh điện ma giáo sao?

Vạn Kiếm Nhất thẳng thắn trả lời:

- Tất nhiên không phải, lúc này dù Ma giáo đã thất bại, nhưng thực lực vẫn còn. Đệ nghĩ rằng, dù chẳng thể thẳng tiến một đường chèn ép, cũng không

thể bỏ qua cơ hội quý giá như này. Thừa dịp ma giáo đang hỗn loạn, các tông phái lớn đang đại chiến, chúng ta có thể phái người tới Man Hoang, thăm dò tình hình man hoang thánh điện, cũng tra xét đường đi lối lại, coi như để lại chỉ dẫn cho sau này nhân sĩ chính đạo có thể thuận lợi tiêu diệt đại họa, quả thực là chuyện liên quan tới đại nghiệp ngàn năm của chính đạo trung thổ.

Đạo Huyền có vẻ giận dữ quát:

- Đệ quá coi nhẹ rồi, xưa nay đường tới Man Hoang tràn đầy hung hiểm, có thể nói là cửu tử nhất sinh cũng không sai, hơn nữa lần này ma giáo vừa bại, tất có vô số kẻ chạy về Man hoang, trên đường cũng sẽ có vô số yêu nhân qua lại, chuyện nguy hiểm như vậy, đệ không tính tới sao?

Vạn Kiếm Nhất vẫn không lùi bước, kiên định nói:

- Đệ cho rằng, chút nguy hiểm này vẫn đáng để thử.

Đạo Huyền tức giận cắt lời:

- Chuyện nguy nan như thế, đệ lại muốn người của Thanh Vân môn chúng ta đi làm, chẳng khác nào là đi chịu chết, ta tuyệt không đồng ý!

Vạn Kiếm Nhất cũng cao giọng giận dữ đáp lại:

- Đệ đi!

Lời này vừa ra, trong phòng nhất thời yên lặng, chỉ còn tiếng thở dốc từ trên người hai huynh đệ vừa tranh cãi vang lên.

***

Lâu sau, có một người hắng giọng, chính là Trịnh Thông vẫn ngồi ở đó. Y nói:

- Hai vị sư diệt không cần tranh chấp, ta thấy, ai cũng nói đạo lý cả, nhưng nên làm thế nào, không bằng để chương môn sư huynh quyết định đi.

Đạo Huyền cùng Vạn Kiếm Nhất sau một lúc im lặng thì nhìn nhau một cái rồi xoay người trông về phía Thiên Thành tử đang ngồi trên giường.

Nhưng vẫn như từ lúc bắt đầu, Thiên Thành tử vẫn có vẻ đang thả hồn lên trời, dù cho hai ái đồ làm loạn trước mặt như thế cũng không thấy có gì thay đổi. Ngay cả lúc này, ánh mắt mọi người đều dừng trên người hán thì Thiên Thành tử tựa như cũng không hề nhận thấy.

Ba người đợi một lúc, nhận ra Thiên Thành tử vẫn vậy, tựa hồ không muốn lên tiếng thì nhất thời kinh ngạc, cuối cùng vẫn là Trịnh Thông đi tới bên giường, nhẹ nhàng lay người sư huynh, thấp giọng nói:

- Sư huynh, sư huynh.

Thiên Thành tử hơi run lên, mờ mắt nhìn, trong mắt vẫn còn chút ngỡ ngàng hỏi:

- Có chuyện gì?

Trịnh Thông nhú mày, cảm thấy chương môn sư huynh có phần quái lạ, nhưng nghĩ rằng là do trận đại chiến hôm qua ảnh hưởng, nên cũng không quá để ý, bắt đầu giản lược lại đoạn tranh luận khi nãy của Đạo Huyền và Vạn Kiếm Nhất với hán, cuối cùng hỏi:

- Sư huynh, huynh thấy nên thế nào?

Trong lúc nghe, trên mặt Thiên Thành tử dường như luôn có chút xuất thần, như thể vẫn đang phân tâm nghĩ chuyện khác, trái lại không hề để ý tới việc cực kì hệ trọng trước mặt này. Càng kì lạ hơn nữa, hơi thở của ông cũng không đều, lúc thì nhanh, lúc lại chậm, trong mắt thì thoáng lại lóe lên một vẻ khiến người ta sợ hãi, nhưng lập tức lại biến mất.

Trịnh Thông vừa hỏi, lại nhận ra Thiên Thành tử không hề có ý hỏi đáp, thì đành phải cao giọng hỏi lại.

Đến lúc này Thiên Thành tử mới có phản ứng, ông nhú mày:

- Việc này nghe có vẻ hoàn toàn có thể.

Lời vừa ra, Đạo Huyền đã vội vàng can ngăn:

- Sư phụ, việc này quá nguy hiểm, người nên suy xét kĩ lại.

Thấy lời này của Đạo Huyền, Thiên Thành tử hơi do dự lại thay đổi:

- Vậy thì, lấy tĩnh làm động, cũng không sai.

Vạn Kiếm Nhất cũng vội tiến tới thấp giọng:

- Sư phụ, đệ tử thấy việc này rất quan trọng, quan hệ tới phân tranh ngàn năm nay của chính đạo và ma giáo, nếu chúng ta không không chế được đường từ Thanh Vân tới Man Hoang, ma giáo nếu lại hưng thịnh, nhất định sẽ không ngừng tấn công Thanh Vân. Bao nhiêu năm nay, có không ít anh tài của chúng ta ngã xuống trong trận chiến với yêu nhân ma giáo, máu tươi loang lổ, huyết hải thâm cù, đến giờ vẫn còn lưu lại vết tích khắp nơi trong Thanh Vân sơn. Đệ tử tuy bất tài, cũng nguyện vì đại nghiệp của chính đạo, nguyện vì ngàn năm yên bình của Thanh Vân môn chúng ta mà đi Man Hoang một lần.

Những lời này, Vạn Kiếm Nhất nói đầy đau thương mà hùng dũng, lại vô cùng khẳng khái, khiến người khác phải hướng về. Ngay cả Thiên Thành tử cũng nhìn hấn rất lâu không nói.

Còn ở bên cạnh, sắc mặt Đạo Huyền cũng trở nên phức tạp, hấn nhìn Vạn Kiếm Nhất, muốn nói lại thôi.

Một lát sau, Thiên Thành tử đột nhiên nói:

- Vậy thì, chuyện này cứ thế đi.

Vạn Kiếm Nhất vui mừng, Đạo Huyền thì sợ hãi, đồng thời tiến lên đồng thanh:

- Đa tạ sư phụ!

- Sư phụ, ngàn vạn không thể!

Thiên Thành tử cũng không cho bọn hấn nhiều lời nên giờ tay ra cản lại, sau đó lại thở dài nói:

- Ta mệt rồi, các ngươi lui xuống đi.

Nói xong, ông cũng mặc kệ ba người mà cố gắng chuyển động, nằm xuống giường, nhắm mắt nghỉ ngơi.

Ba người còn lại trong phòng quay sang nhìn nhau, cuối cùng, Trịnh Thông đứng đây khẽ vẫy tay với hai người sư đệ, tựa bảo họ nên đi thôi, sau đó dẫn đầu rời khỏi.

Đạo Huyền và Vạn Kiếm Nhất im lặng đứng tại chỗ thêm một lúc, rồi cũng đành lặng lẽ lui ra.

Đóng cửa lại, hình bóng Thiên Thành tử cuối cùng cũng bị giấu kín đằng sau lớp cửa. Ba người đứng trước cửa thì bỗng có chút lúng túng, dường như không biết nên nói gì mới tốt. Có điều sau một quãng thời gian, Đạo Huyền bỗng cất lời:

- Nếu chuyện này đã như vậy, ta đi, ngươi ở lại.

Trịnh Thông và Vạn Kiếm Nhất giật mình, kinh ngạc nhìn về Đạo Huyền, chỉ thấy gương mặt của hấn rất nghiêm túc, không hề có chút vui đùa.

Sau khi giật mình, Vạn Kiếm Nhất lắc đầu nói:

- Sư huynh đừng nói vậy, chuyện này do đệ đề ra, tất nhiên là do đệ đi.

Đạo Huyền hít sâu đáp lại:

- Kiếm Nhất, đệ nghe ta nói, chuyện này quá nguy hiểm, hơn nữa quan hệ tới cơ nghiệp ngàn năm của Thanh Vân môn, ta thân là đại đệ tử của chương môn, làm sao có thể để yên? Về tình về lý, đều phải là ta đi, chỉ là khi ta đi rồi, mọi chuyện trong môn phái phiên sư đệ đề ý.

Trên mặt Vạn Kiếm Nhất có vẻ xúc động:

- Sư huynh sai rồi, việc đi Man Hoang do đệ đề nghị, nếu cuối cùng lại để sư huynh mang thân vào hiểm nguy, vạn nhất có chuyện gì, Vạn Kiếm Nhất này làm sao còn có mặt mũi đứng trong trời đất nữa! Lại làm sao có mặt mũi đối mặt với trên dưới Thanh Vân cơ chứ, chuyện này nhất định không thể được!

Bạn đang đọc truyện *Man Hoang Hành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Lựa chọn (thượng)

Dịch giả: tiểu miêu tử

Đề tựa: Xiaobaobei

Chỉ làm trai dặm nghìn da ngựa

Dựa tinh hoa, khí phách vực tông môn.

Giang hồ bốn tẩu đã lường

Đạo Huyền, Kiếm Nhất ưu thương sá gì?

Đạo Huyền còn đang muốn nói tiếp thì Trịnh Thông ở bên cạnh chợt mở miệng nói:

- Được rồi, hai người các ngươi đều im ngay cho ta!

Dù sao thì Trịnh Thông vẫn là đương kim trưởng bối sư môn đức cao vọng trọng của Thanh Vân Môn, Đạo Huyền và Vạn Kiếm Nhất đều có vài phần kính ý, cả hai nghe vậy liền im lặng quay đầu nhìn về phía Trịnh Thông.

Chỉ thấy ánh mắt Trịnh Thông lướt qua hai người trẻ tuổi trước mặt, thần sắc có phần phức tạp, nhưng vẻ vui mừng vẫn nhiều hơn một chút, một lúc lâu sau ông than nhẹ một tiếng, nói:

- Theo như ta thấy thì việc này cứ để cho Kiếm Nhất đi thôi.

Vạn Kiếm Nhất mừng rỡ, Đạo Huyền lại có chút nôn nóng bước về phía trước một bước, nói:

- Sư thúc, người hãy nghe con nói...

Trịnh Thông khoát nhẹ tay áo, ngăn lời nói của Đạo Huyền lại:

- Đạo Huyền sư đệ, tâm ý của con ta cũng hiểu rõ, suy nghĩ chu đáo, yêu thương sư đệ, đây là điều cực kỳ quý báu, Thanh Vân Môn ta có thể có được đệ tử chương môn có thiên tư và tâm tính như ngươi, mấy lão già chúng ta cũng có thể yên tâm rồi. Nhưng mà nói về chuyện này, ngươi hay là cứ nghe ta một câu, cứ để cho Kiếm Nhất đi đi.

Nói xong, ông hơi ngừng lại một chút, sau đó nói tiếp:

- Luận về tài nghệ thiên tư, thực lực đạo hạnh, cả ngươi và Kiếm Nhất đều là những đệ tử xuất sắc của Thanh Vân môn ta, đều trong lúc khó khăn mà quyết đoán cứu nguy, cũng đều là cùng lứa không phân biệt nhau. Nhưng mà đại chiến chính ma vừa mới qua, tông môn trên dưới bách phế đải hung, mọi thứ vẫn còn bừa bộn, rất nhiều sự vụ cấp bách cần xử trí. Mà vừa rồi... tình huống của chương môn sư huynh chắc hai người các ngươi đều đã thấy, chỉ sợ trong thời gian ngắn vẫn không thể tự mình xử lý công việc. Cho nên gánh nặng trong môn lần này, hay là để Đạo Huyền sư đệ ngươi lãnh trách nhiệm đi.

Đạo Huyền im lặng không nói lên lời, Vạn Kiếm Nhất thì liên tục gật đầu, lập tức đi đến bên cạnh Đạo Huyền đặt tay lên lưng, mặt lộ vẻ chân thành nói:

- Sư huynh, huynh tài hoa gấp đệ mười lần, hôm nay trên dưới tông môn khó khăn, huynh không thể dòi đi một sớm một chiều, há có thể buông lỏng? Việc này huynh không cần tranh với đệ nữa.

Đạo Huyền thờ dài một hơi, tâm tình giống như có chút kích động, trầm ngâm một lúc sau mới gian nan gật đầu:

- Nếu đã như vậy thì ta cũng không có lời nào nói nữa, bất quá nếu như đệ muốn đi thì chi bằng phải đáp ứng ta hai chuyện.

Vạn Kiếm Nhất nghiêm mặt đáp:

- Thịnh sư huynh cứ nói.

Đạo Huyền nói:

- Thứ nhất, chuyến đi Man Hoang lần này thực sự quá gian nan, mặc dù đệ đạo hạnh bất phàm, nhưng mà một thân một mình đi vào vẫn rất miễn cưỡng, cho nên nhất định để phải lựa chọn mang theo mấy người trong môn. Hợp lòng hợp sức thì đại sự mới làm tốt được.

Nói đến đây hắn cũng thoáng dừng lại, suy nghĩ một lát lại nói tiếp:

- Đồng hành cùng đệ cũng không cần phải quá nhiều, tầm ba bốn người là đủ, nhưng mà lúc lựa chọn cần chú ý ba điểm, một là thực lực phải đủ mạnh, hai là danh tiếng không quá nổi bật, ba là phải cam tâm tình nguyện, như vậy thì tinh thần cùng bản thân mới gánh được nan nguy.

Vạn Kiếm Nhất chậm rãi gật đầu:

- Đúng vậy.

Đạo Huyền hít sâu một hơi:

- Cụ thể chọn lựa ai đều do đệ lựa chọn, nếu như ta thấy có người thích hợp để lựa chọn thì cũng sẽ nói rõ với đệ. Nhưng mà nếu như muốn làm việc

này, tùy tiện làm nhanh một chút không nên chậm, thừa dịp Ma giáo đại loạn mà nhanh chóng tiến nhập Man Hoang. Trong ngày hôm nay đệ hãy lựa chọn nhân mã rồi trở về báo lại cho ta, sau đó thừa dịp đêm nay liền xuất phát.

Trịnh Thông ở một bên nghe vậy cũng liền lấp bắp kinh hãi:

- Vội vã như vậy?

Trên mặt Đạo Huyền xẹt qua vẻ kiên quyết, nhìn Vạn Kiếm Nhất:

- Đệ thấy thế nào?

Vạn Kiếm Nhất gật đầu búi gối nói:

- Rất tốt!

Dứt lời lại nhìn Đạo Huyền:

- Sư huynh, vậy chuyện thứ hai là chuyện gì vậy?

Đạo Huyền nhìn thẳng vào mắt Vạn Kiếm Nhất, bờ môi khẽ nhúc nhích, thanh âm tựa hồ trở lên khàn khàn hơn một chút, qua một hồi lâu mới thấp giọng nói:

- Nhất định phải còn sống trở về...

Vạn Kiếm Nhất ngơ ngác một chút, lập tức cười ha ha, hai tay ôm quyền, mây kiếm bay lên, liền ngang nói:

- Sư huynh yên tâm, huynh đệ ta ngày sau nhất định sẽ tụ hội trở lại.

Một câu nói này kiên quyết không chút do dự, dứt lời liền vỗ tay áo quay người đi nhanh.

Nhìn theo bóng lưng của hắn, áo trắng bông bành, thân ảnh liền ngang cứ như vậy bước ra hành lang thông đạo gấp khúc, khuất dưới ánh mặt trời.

***

Vạn Kiếm Nhất đi thẳng qua Ngọc Thanh Điện, đi qua Hồng Kiều, đi tới Vân Hải, bên đường có không ít đệ tử Thanh Vân Môn qua lại, hắn quét mắt nhìn, trầm ngâm không nói. Mặc dù lúc trên Ngọc Thanh Điện cùng với Đạo Huyền sư huynh nói có mười phần nắm chắc, nhưng trong thời gian nhanh như vậy muốn lựa chọn ra người thích hợp lại làm cho hắn có chút khó xử, tên tuổi không quá nổi danh, thực lực lại phải đủ mạnh, hai yêu cầu này có chút mâu thuẫn lẫn nhau xác thực khó làm.

Nhưng mà tuy Đạo Huyền không có nói rõ, nhưng Vạn Kiếm Nhất là người thông minh bậc nào, đương nhiên có thể nghe ra ý tứ trong lời của Đạo Huyền, cho nên đối với mấy điều kiện này hắn cũng không có ý kiến. Chẳng qua Thanh Vân Môn chính là danh môn đại phái của thiên hạ, nếu có đệ tử xuất sắc thì danh tiếng đã sớm được truyền ra ngoài, lại còn là nhân vật xuất sắc trong hàng ngũ tân đệ tử, bởi vì thời gian nhập môn còn ngắn hoặc là tại những chi mạch khác hẳn kỳ thật cũng không phải là hiểu rõ.

Đứng tại chỗ suy tư một lát, Vạn Kiếm Nhất vẫn là nghĩ đến một người, liền vội vờn tay gọi một đệ tử đang đi ngang gần đó, nhẹ giọng nói vài câu.

Dùng địa vị và danh khí của hắn hôm nay, cơ hồ đều được tất cả đồng môn sư huynh đệ kính ngưỡng, đệ tử kia nghe hắn nói xong liền không nói hai lời gật đầu đáp ứng rồi đi nhanh.

Vạn Kiếm Nhất chấp tay đi qua đi lại trên Vân Hải, ánh mắt thỉnh thoảng đảo qua các đồng môn đệ tử đang đi tới đi lui trên Vân Hải, lông mày càng nhíu chặt lại, mơ hồ có chút suy tư. Đợi như thế một hồi lâu, bỗng nhiên trên bầu trời truyền đến tiếng xé gió, một đạo kiếm quang xẹt qua, có người từ đằng xa ngự kiếm bay đến hạ xuống biên giới Vân Hải, đúng là Thương Tùng.

Thương Tùng vừa mới đứng vững liền đưa mắt nhìn bốn phía, không lâu sau liền thấy Vạn Kiếm Nhất đứng ở đằng xa liền vội vàng đi tới, chấp tay hành lễ nói:

- Vạn sư huynh, huynh có chuyện cần tìm đệ ư?

Vạn Kiếm Nhất gật đầu, sắc mặt nghiêm nghị kéo gần đến một chỗ không người khẽ nói với hắn một phen, cuối cùng nghiêm mặt nói:

- Việc này thập phần hung hiểm, nếu có nói là cửu tử nhất sinh cũng chưa đủ, ta tạm thời cũng chỉ có thể nghĩ đến đệ là người phù hợp để lựa chọn. Nhưng mà có đi cùng hay không đều do đệ lựa chọn, phải cân nhắc thật cẩn thận. Bởi vì một khi rời núi thì không thể thay đổi chủ ý được nữa. Nơi đây cũng không có ai khác, có việc gì đệ cũng có thể nói thẳng, không cần kiêng kỵ gì, ta cũng sẽ không nói với người ngoài.

Thương Tùng đang nghe Vạn Kiếm Nhất giải thích, sắc mặt không ngừng thay đổi mấy lần, trên mặt lộ ra vẻ phức tạp. Đợi Vạn Kiếm Nhất nói xong, gã cũng không lập tức mở miệng mà đứng im tại chỗ im lặng hồi lâu, sau đó lập tức hít sâu một hơi, nhìn Vạn Kiếm Nhất, quả quyết nói:

- Vạn sư huynh, ta đi!

Vạn Kiếm Nhất nhìn thẳng cặp mắt của gã, trầm giọng nói:

- Đệ đã suy nghĩ kỹ chưa?

Thương Tùng cảm khái đáp:

- Đền đáp tông môn là ý chí cả đời đệ, huống chi còn có thể cùng sư huynh làm đại sự, thiên hạ to lớn, dù có hung hiểm, lại có nơi nào ta không dám đi hay sao?

Bạn đang đọc truyện *Man Hoang Hành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20: Lựa chọn (hạ)

Dịch giả: Tuyết Mưa Hạ

Đề tựa: Xiaobaobei

Nghĩa sư đồ ghi tâm khắc cốt

Sát cánh bên nhau tình huynh đệ đậm sâu.

Con người cũng một chữ nhân

Đâu là tri diện, tri tâm

Đâu là tử địa lòng giảng đó mà!

Vạn Kiếm Nhất vỗ tay cười lớn rồi đập vai hấn nói: "Nói hay, đại nam nhi cần có chí khí như vậy."

Thương Tùng gật đầu, da thịt nơi gò má cũng hơi rung động tựa như đang cắn chặt răng, lại như đang vô cùng kích động.

Vạn Kiếm Nhất nói tiếp: "Chuyện này ta đã thương nghị với Đạo Huyền sư huynh, tốt nhất cần tuyển thêm mấy người, nhưng trừ người ra thì ta nhất thời cũng không nhớ ra ai cả."

Thương Tùng nghĩ thật cẩn thận rồi nhú mày nói: "Chuyện này đúng là rất khó khăn, vốn có Thiên Vân sư đệ ở Lạc Hà Phong thích hợp nhưng hôm qua hấn lại bị yêu nhân đánh lén trọng thương, có lẽ cũng không thể đi được."

Vạn Kiếm Nhất chậm rãi gật đầu đáp: "Thiên Vân sư đệ đúng là không tệ, thật đáng tiếc. Trong lúc vội vàng này liệu còn có thể tìm thấy ai chưa có danh tiếng nhưng lại có thực lực đây? "

Ngay khi còn đang nói dở thì Vạn Kiếm Nhất cũng đưa mắt nhìn về Vân Hải. Chỉ thấy từ Vân Hải có hai người một cao một thấp vừa trò chuyện vừa đi tới.

Đến khi thấy rõ gương mặt họ thì ánh mắt Vạn Kiếm Nhất bừng sáng lên.

Tăng Thúc Thường nhìn có vẻ rất ưu tư, chắc là còn đang lo nghĩ về chuyện của Phong Hồi Phong, Điền Bất Dịch bên cạnh thì đang không ngừng khuyên can. Có điều đúng lúc này hai người họ bỗng nghe thấy một tiếng gọi từ đằng trước: "Điền sư đệ!"

Điền Bất Dịch và Tăng Thúc Thường đồng thời nhìn lại thì thấy Vạn Kiếm Nhất và Thương Tùng đứng ở phía trước đang mỉm cười gọi họ.

Cả hai đều kinh ngạc nhưng cũng lập tức tiến tới hành lễ bởi lẽ vốn dĩ Vạn Kiếm Nhất đã có danh vọng rất lớn trong Thanh Vân Môn, lại thêm biểu hiện rực rỡ trong trận đại chiến với Ma giáo hôm qua thì giờ đây lại càng khiến đám đệ tử trẻ tuổi trong Thanh Vân Môn thêm sùng bái.

Vạn Kiếm Nhất tươi cười đáp lễ. Sau đó hấn lại quan sát hai vị sư đệ này thêm một lúc rồi bỗng chăm chú nhìn gương mặt của Điền Bất Dịch, cuối cùng suy nghĩ một lát rồi bảo: "Điền sư đệ, sư huynh nhớ rằng khi gặp đệ dưới chân núi hôm qua thì đệ có nói rằng mình đến từ Đại Trúc Phong, không biết Trịnh Thông sư thúc là gì của đệ?"

Điền Bất Dịch cung kính đáp lại: "Là sư phụ của đệ."

Vạn Kiếm Nhất ồ một tiếng rồi như đã hiểu ra nên gật đầu: "Ra là vậy, thảo nào hôm qua huynh thấy đệ chém giết ma giáo bình tĩnh như vậy, đúng là gặp chuyện không loạn, một thân đạo hạnh cũng chẳng phải tầm thường, xem ra đã được chân truyền của Trừng sư thúc."

Điền Bất Dịch được người sư huynh tài giỏi này khen ngợi thì liền thấy choáng váng nên người cũng như nhẹ hẳn đi mà vội vàng cúi đầu khiêm nhường: "Không dám, không dám, sư huynh quá khen rồi. Bất Dịch mới chỉ vào môn phái, đạo hạnh kém cỏi, cũng lắm chỉ học được chút da lông của gia sư mà thôi."

Vạn Kiếm Nhất lại nhìn hắn thêm một chút rồi cũng không hiểu sao lại càng thấy thuận mắt. Cuối cùng hắn im lặng nghĩ ngợi một lúc rồi bỗng vẫy tay nói: "Điền sư đệ, đệ theo huynh tới đây, huynh có chuyện này muốn nói với đệ."

Điền Bất Dịch hơi ngần người nhưng vẫn đáp: "Vâng."

Chỉ thấy Vạn Kiếm Nhất đưa Điền Bất Dịch ra một góc rồi thăm thi gì đó với hắn mà gương mặt cung kính của Điền Bất Dịch bỗng nhiên toát lên vẻ kinh ngạc sau đó lại nhíu mày suy tư, xem ra là đã gặp chuyện gì đó chưa thể quyết định.

Tăng Thúc Thường đứng đó nhìn cảnh của hai người rồi bất giác tò mò đi tới Thương Tùng cũng đứng yên gần đó hỏi: "Sư huynh, bọn họ đang nói gì vậy?"

Thương Tùng hững hờ nhìn y rồi lắc đầu đáp: "Vạn sư huynh nếu muốn nói cho đệ thì tự nhiên sẽ nói."

Tăng Thúc Thường khó chịu nhíu mày.

Ở phía bên kia, Vạn Kiếm Nhất đã nói xong thứ cần nói nên thấp giọng khuyên: "Việc này rất trọng đại, hơn nữa cũng vô cùng nguy hiểm, huynh cũng hiểu sẽ không dễ cho đệ lựa chọn. Đệ chỉ cần làm theo ý mình là đủ rồi, không cần nghĩ ngợi quá nhiều, ta sẽ không tiết lộ với người ngoài nữa đâu."

Điền Bất Dịch vâng một tiếng nhưng vẫn rất do dự, rõ ràng là vẫn quá kinh ngạc với chuyện này nên nhất thời không thể quyết định.

Vạn Kiếm Nhất cũng không thúc giục mà còn dẫn y quay lại rồi mới bảo: "Huynh biết chuyện này đệ cần nghĩ thêm, nhưng thời gian cấp bách, trước chiều mai phải cho huynh một câu trả lời."

Điền Bất Dịch hít sâu rồi cúi người đáp: "Vâng!"

Vạn Kiếm Nhất gật đầu với y rồi xoay người rời đi. Thương Tùng nhìn hai người Điền Bất Dịch và Tăng Thúc Thường rồi hơi nhếch miệng như trào phúng xong mới đi theo Vạn Kiếm Nhất.

****

Trên Ngọc Thanh điện, Trừng Thông nói chuyện với Đạo Huyền thêm một lúc, cuối cùng dặn hắn phải chăm sóc thật tốt cho Thiên Thành Tử xong mới an tâm bỏ đi.

Đạo Huyền cứ im lặng đứng trên hành lang trống trải đó nhìn vị sư thúc được cao vọng trọng kia rời xa một lúc rồi mới quay người vào trong tĩnh thất.

Chương môn chân nhân Thiên Thành Tử của Thanh Vân Môn nằm nghiêng trên giường, có lẽ là đã ngủ say. Đạo Huyền nhìn sư phụ của mình một thời gian rồi cũng không tới quấy rầy thêm mà đi sang thu dọn lại đồng榻 chén vừa dùng sang một bên.

Vốn dĩ những chuyện lật lật như thế này sẽ có đạo đồng tới làm chứ kẻ có thân phận như hắn cũng không cần phải đụng tay nhưng trong lòng hắn lại không yên như thế có một luồng khí cứ nghẹn lại trong lồng khiến hắn cực kì khó chịu nên không thể ngồi yên đó mà phải đứng dậy dọn dẹp.

Sau khi dọn xong, Đạo Huyền quan sát căn phòng thêm một lần nữa. Khi hắn nhìn tới cái bàn gần giường thì bỗng nhíu mày bởi lẽ hắn phát hiện ra rằng những thứ vốn đặt trên đó giờ đây lại không thấy đâu nữa.

Lúc này Vạn Kiếm Nhất và Trừng Thông ở đây thì Đạo Huyền cũng chỉ tranh luận với họ chứ không chú ý tới điều gì khác. Lúc này nhớ kĩ lại thì thấy hôm qua mình đã mang cổ kiếm Tru Tiên và Thất Tinh Kiếm đặt ở đó, ngoài ra còn có một trọng bảo Thiên Ma Phiên được Thương Chính Lương sư đệ đưa tới sau đó.

Chẳng lẽ là sư phụ thu lại sao?

Khi hắn còn đang tự hỏi trong lòng thì bỗng thấy Thiên Thành Tử nằm trên giường hơi động, tiếp đó lại có một âm thanh hòa ái vang lên: "Đạo Huyền!"

Đạo Huyền kinh ngạc nhìn Thiên Thành Tử rồi đáp lại: "Có đệ từ!"

Thiên Thành Tử cũng không chuyển người, nếu chỉ nhìn từ đằng sau thì sẽ tưởng như vẫn còn đang ngủ say, nhưng giọng nói lại tiếp tục vang lên: "Người vừa rồi chắc cũng biết rõ ràng dù người có làm gì thì Kiếm Nhất và Trừng Thông cũng sẽ quyết không để người đi Man Hoang."

Đạo Huyền bỗng run lên, gương mặt cũng theo đó lộ rõ vẻ nghi hoặc, cuối cùng lại kinh ngạc hỏi với theo bóng lưng Thiên Thành Tử: "Sư phụ, sao người lại nói vậy?"

Thiên Thành Tử cũng không đáp lại mà chỉ nằm yên ở đó.

Sắc mặt Đạo Huyền bỗng trắng hắt ra, người cũng run rẩy, cuối cùng chỉ nghe ầm một cái, hắt bỗng nhiên quỳ xuống trước giường Thiên Thành Tử rồi run rẩy nói: "Sư phụ, chẳng lẽ người nghi ngờ con hay sao? Đệ tử nào dám có tâm cơ như vậy, đệ tử chỉ một lòng suy nghĩ cho Thanh Vân Môn, tuyệt không hai lòng."

Thiên Thành Tử vẫn nằm yên trong chăn im lặng thêm một lúc rồi mới đáp lại bằng một giọng nói chẳng hề có chút tình cảm: "Thế thì tốt!"

Đạo Huyền sợ hãi nhìn Thiên Thành Tử, vẻ mặt hắn không ngừng biến đổi tựa như lúc này chẳng biết nên làm sao cho phải. Cuối cùng sau một lúc lâu hắn mới từ từ đứng dậy.

Không còn ai nói chuyện, bầu không khí trong phòng cũng như lạnh lên. Cũng không biết bao lâu sau hắn mới từ tốn nói: "Sư hụ, hôm qua Thương Chính Lương sư đệ có mang tới đây một pháp bảo Ma Giáo là Thiên Ma Phiến đã nhặt được trên Vân Hải, đệ tử cũng đã trình lên. Cần xử trí ra sao thì rất mong được sư phụ chỉ bảo."

Thiên Thành Tử im lặng một lúc rồi lạnh nhạt nói: "Việc này ngươi không cần lo."

Đạo Huyền hơi biến sắc nhưng cũng không dám làm trái sư mệnh nên cung kính đáp: "Vâng." Xong rồi hắn hơi do dự như đang nghĩ tới thứ gì đó rồi nói tiếp: "Sư phụ, hai hôm nay lão nhân gia người bị thương cần phải nghỉ ngơi nên các vị sư thúc lệnh cho đệ tử tạm thời xử lý sự vụ trong môn, đệ tử tài hèn sức mọn như đi trên lớp băng mỏng thật cảm thấy bất lực. Nếu sư phụ đã tỉnh lại thì không bằng thỉnh người tiếp tục lo lắng mọi việc, người thấy có được không?"

Thiên Thành Tử bình tĩnh đáp lại: "Ta sau khi bị thương tình lực không còn đủ, việc lớn nhỏ trong môn, ngươi cứ lo trước đi."

Đạo Huyền gật đầu đáp: "Vâng, đệ tử đã hiểu. Nếu sư phụ không còn chuyện gì khác thì đệ tử xin cáo lui."

"Đi đi."

Đạo Huyền gấp lưng thi lễ từ từ lui ra khỏi phòng rồi mới nhẹ nhàng đóng cửa lại.

Khi cánh cửa đóng lại ngăn cách hoàn toàn hắn và căn phòng đầy áp lực kia thì Đạo Huyền mới không nhịn được rung mình. Hắn cảm thấy cả người nhẹ nhõm như thể đã bỏ đi được một gánh nặng ngàn cân ra khỏi người nhưng cuối cùng lại nhận ra sau lưng mình đã đầy mồ hôi từ bao giờ.

Hắn cứ nghiêm trang đứng trước cửa căn phòng đó nhìn ô cửa đang khép kín mà mãi không nói gì.

Mặt trời treo cao phía trên Thông Thiên Phong. Bầu trời xanh như ngọc in bóng xuống Bích Thủy Hân Đàm như một viên bảo thạch trong trẻo xinh đẹp, Vạn Kiếm Nhất và Thương Tùng vừa chậm rãi đi xuống từ Hồng Kiều vừa nhìn quanh thì thấy bên bờ nước có hai người đang đứng, một trong số đó là Đạo Huyền.

Hắn nhanh chóng tiến tới hỏi: "Sư huynh, huynh tìm ta có việc sao?"

Đạo Huyền gật đầu: "Không sai." Nói xong hắn lại chỉ sang người bên cạnh rồi giới thiệu với Vạn Kiếm Nhất: "Đây chính là Thương Chính Lương sư đệ."

Vạn Kiếm Nhất nhìn sang, Thương Chính Lương lại rất kính cẩn chấp tay nói: "Bái kiến Vạn sư huynh." Cùng lúc đó, Thương Tùng bên cạnh Vạn Kiếm Nhất cũng thi lễ với Đạo Huyền.

Vạn Kiếm Nhất cũng gật đầu chào lại sau đó lại quay về phía Đạo Huyền với vẻ nghi hoặc.

Đạo Huyền liền nói: "Thương sư đệ là người mà ta khá hiểu. Hắn làm người giản dị khiêm cung, phẩm tính chính trực thẳng thắn, một lòng trung thành với Thanh Vân môn chúng ta, đạo hạnh lại hơn hẳn người thường, rất thích hợp để giúp đệ."

Vạn Kiếm Nhất hơi nhếch mi nhìn về Thương Chính Lương một lúc rồi mới từ tốn nói: "Thương sư đệ nếu đã được Đạo Huyền sư huynh tiến cử thì ta cũng không nghi ngờ gì. Nhưng đệ đã biết đại sự đó chưa?"

Thương Chính Lương gật đầu đáp: "Đệ đã biết, Đạo Huyền sư huynh đã nói cho đệ rồi."

Vạn Kiếm Nhất nói tiếp: "Thế thì tốt, chỉ là lần đi Man Hoang này rất trọng đại, lại cực kỳ nguy hiểm, lúc nào cũng có thể gặp nguy hiểm tới tính mạng. Vì thế huynh phải hỏi đệ thêm một lần nữa, đệ đã thật sự quyết định đi sao?"

Thương Chính Lương nhân giọng trả lời: "Đệ tử Thanh Vân không có kẻ hèn yếu nhút nhát, thỉnh sư huynh đưa đệ đi cùng, Chính Lương có chết cũng không hối hận!"

Vạn Kiếm Nhất cười lớn rồi tiến tới vỗ vai hắn: "Tốt! Huynh đệ tốt, nếu đã vậy thì chúng ta cùng đi."

Bạn đang đọc truyện *Man Hoang Hành* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 21: Ly biệt (thượng)

Dịch giả: Tuyết Mưa Hạ

Đề từ: Xiaobaobei

Chẳng trống, chẳng chiêm, chẳng cờ báo

Anh hùng xuất thế cũng nào thua ai

Tay đem cung kiếm, nón dài

Canh ba tỵ hội đại khai nhãn tiền

Hồng Bàng danh trấn như niên

Xuất sơn một bước ước chừng bao xa

Thương Chính Lương bị Vạn Kiếm Nhất vũ vai kia không rõ vì sao, có thể là bởi nghĩ tới những gió mưa mưa nguy nan khôn cùng ngày sau, hoặc cũng có thể bị mấy chữ huynh đệ tốt này làm cảm động mà trong lòng bỗng dâng lên một luồng khí phách hào hùng cao ngất nên cũng tươi cười gật mạnh đầu.

Vạn Kiếm Nhất nhìn sắc trời rồi nói với Đạo Huyền: "Sư huynh, còn có một vị sư đệ mà đệ chọn được không bao lâu nữa chắc cũng sẽ tìm tới. Đệ mang hai người này đi Vân Hải một lúc, đến khi người tỵ tập đông đủ thì sẽ quay lại từ biệt sư huynh."

Đạo Huyền gật đầu dặn: "Tốt, đệ cứ mang họ đi đi." Nói xong hấn lại dừng lại một lát rồi chậm rãi tiếp lời: "Hơn nữa, việc này huynh cũng đã hỏi Chân Vu sư thúc, lão nhân gia người cũng không có ý kiến gì mà chỉ dặn đệ cứ thoải mái đi làm."

Vạn Kiếm Nhất gật đầu chấp tay vói y rồi xoay người rời đi. Gió núi thổi qua làm tà áo trắng tung bay phấp phới tạo nên một vẻ tiêu sái chẳng thể nói rõ. Thương Tùng và Thương Chính Lương đi ở phía sau quay sang nhìn nhau thì đều hiểu rằng đối phương là đồng bạn trong chuyến đi Man Hoang đầy nguy nan lần này nên bất giác cũng có thêm vài phần gần gũi trong đáy mắt.

Thương Chính Lương chấp tay nói trước: "Sư huynh, sau này mong được chi giáo."

Thương Tùng cũng không dám chậm trễ liền lập hồi thi lễ lại đáp: "Không dám, không dám."

Thương Chính Lương nói tiếp: "Vạn sư huynh có nói rằng dưới chân núi còn có một người, không rõ là vị sư huynh đệ nào trong môn phái, Thương Tùng sư huynh có biết chăng?"

Thương Tùng sầm mặt lại rồi rất không hài lòng hừ lạnh: "Đó là Điền Bất Dịch ở Đại Trúc Phong. Trong lúc gấp gáp Vạn sư huynh không thể tìm kỹ nên hôm qua thấy người này lúc chiến đấu với Ma giáo cũng có chút đạo hạnh mới để ý tới để rủ hấn đi. Ai ngờ tên Điền Bất Dịch này còn do dự dè dặt tham sống sợ chết, đến cùng còn chẳng thể lập tức trả lời Vạn sư huynh, thực khiến người ta thất vọng."

Thương Chính Lương ồ một cái rồi nói tiếp: "Hóa ra là như vậy."

Ba người đi một mạch qua Hồng Kiều đến Vân Hải rồi cuối cùng đi tới nơi sáng nay đã gặp Điền Bất Dịch và Tăng Thúc Thường.

Thương Tùng nhìn quanh một lần mà không thấy bóng dáng Điền Bất Dịch nên gương mặt càng khó coi hơn, thậm chí còn giận dữ quát: "Tên béo đó vẫn chưa đến, chẳng lẽ sợ đến nỗi không dám đến đây hay sao?"

Vạn Kiếm Nhất chỉ khẽ cười chứ không hề thấy có chút gì tức giận mà khoát tay nhằm bảo Thương Tùng chớ nóng vội: "Đừng sốt ruột, còn chưa tới giờ, nói không chừng một lát nữa Điền sư đệ sẽ đến."

Thương Tùng luôn kính trọng Vạn Kiếm Nhất nên nghe thấy thế thì cũng im lặng mà chỉ khẽ hừ một tiếng, rõ ràng là rất khó chịu với kẻ ở Đại Trúc Phong dám để Vạn Kiếm Nhất phải chờ ở đây kia.

Ba người chờ ở đó một lúc tới khi đến gần giờ Ngọ hai khắc thì sắc mặt Thương Tùng đã đỏ đến mức như sắp chảy ra, Thương Chính Lương ở bên cạnh cũng đang nhủ thầm nghĩ rằng người đồng môn ở Đại Trúc Phong cũng quá đáng.

So sánh ra thì Vạn Kiếm Nhất là người bình tĩnh nhất trong ba người. Hấn vẫn giữ vẻ mặt bình thường, chấp tay nhìn trời, không rõ là đang suy nghĩ tới điều gì.

Cứ vậy một lúc lâu thì bỗng có tiếng bước gấp vang lên từ đằng xa. Ba người quay sang nhìn thì thấy Điền Bất Dịch đang rất lo lắng mang theo cả người mồ hôi vọt vàng chạy tới, lạ là phía sau hấn còn có một người, đó là Tăng Thúc Thường.

Điền Bất Dịch như tia chớp chạy tới trước mặt Vạn Kiếm Nhất. Hắn lo lắng đến nỗi còn chưa kịp dừng bước đã vội vàng nói: "Sur huynh, Vạn sư huynh, thực sự xin lỗi, đệ, đệ, đệ đến muộn."

Vạn Kiếm Nhất tươi cười, nhưng y còn chưa lên tiếng thì đã nghe thấy Thương Tùng ở bên cạnh lạnh lùng nói: "Điền sư đệ thật là có mặt mũi, vậy mà lại để cho Vạn sư huynh và hai người chúng ta đợi ở đây lâu như vậy, đúng là quý nhân bận rộn!"

Điền Bất Dịch nghe thấy thế thì gương mặt béo tròn cũng đỏ hỏn lên, miệng mồm cũng vì quá khấn trương mà trở nên lắp bắp: "Không, không phải thế, Vạn sư huynh nghe đệ giải thích đã..."

Vạn Kiếm Nhất vẫn cười rồi từ tốn đáp lại: "Điền sư đệ không cần nghĩ nhiều, huynh hẹn đệ trong giờ ngo, giờ cũng chưa quá lúc đó, đệ cũng không tính là đến muộn nên dù đệ muốn nói gì cũng không cần thiết nữa. Bây giờ đệ chỉ cần nói cho ta biết quyết định của mình là đủ rồi."

Điền Bất Dịch nhìn nam tử tiêu sái đứng đó thì bỗng thấy ảm áp nên hít sâu rồi mới nói: "Vạn sư huynh, tiểu đệ bất tài, thỉnh sư huynh mang theo đệ theo bên cạnh cùng đi một đường."

Ánh mắt Vạn Kiếm Nhất lóe lên cười đáp: "Được rồi, chuyến đi này có tầng tầng nguy hiểm, đệ đã nghĩ kỹ chưa?"

Điền Bất Dịch ưỡn ngực đáp: "Đệ không sợ!"

Vạn Kiếm Nhất cười to rồi vỗ thật mạnh lên vai Điền Bất Dịch. Y rất vui vẻ nói: "Tốt! Huynh không nhìn sai người, Điền sư đệ quả không làm huynh thất vọng."

Lời còn chưa hết thì mấy người ở đây bỗng thấy bên cạnh có bóng người lướt lên đứng trước mặt Vạn Kiếm Nhất, chính là Tăng Thúc Thường. Hắn bông khom lưng hành lễ với Vạn Kiếm Nhất rồi nhân giọng: "Vạn sư huynh, xin huynh mang đệ đi cùng."

Đám người Vạn Kiếm Nhất bỗng ngẩn ra, Điền Bất Dịch lại nhanh chân bước lên kéo người kia lại, sau đó mới lúng túng nói với Vạn Kiếm Nhất: "Vạn sư huynh, huynh đừng nghe hắn nói bậy...đệ..."

Không nói được hết câu thì Điền Bất Dịch bỗng nhiên lao đảo chấp chới lùi sang bên cạnh mấy bước.

Là Tăng Thúc Thường đứng sau dùng lực đẩy mạnh tên béo này sang một bên rồi lại đứng trước mặt Vạn Kiếm Nhất. Hắn ngẩng đầu, ưỡn ngực, hiên ngang nói: "Vạn sư huynh, đệ không nói đùa!"

Điền Bất Dịch giậm dừ lao tới đá hất một cái rồi quát: "Thôi lắm, rút ngay cho lão tử."

Tăng Thúc Thường lại cứng đầu đứng yên đó nhận lấy cú đá của Điền Bất Dịch để cuối cùng vẫn tiếp tục đứng vững trước mặt Vạn Kiếm Nhất.

Vạn Kiếm Nhất thấy vậy thì cũng bật cười. Nhưng Thương Tùng ở sau lưng hắn lại khó chịu lắm: "Hai người các ngươi rốt cuộc muốn làm trò gì?"

Bị hất mạnh như vậy nên Điền Bất Dịch và Tăng Thúc Thường quay sang nhìn nhau một cái rồi lại lập tức hừ lạnh quay đầu đi nơi khác.

Vạn Kiếm Nhất thờ dãi lắc đầu bảo: "Được rồi, có gì từ từ nói."

Sau đó, hắn dẫn mọi người tới một góc yên tĩnh sát bên Vân Hải rồi mới chậm rãi hỏi Tăng Thúc Thường. Sau khi hỏi mấy câu thì mới biết được những rắc rối trong câu chuyện từ miệng của Điền Bất Dịch và Tăng Thúc Thường. Sáng nay sau khi hắn nói việc kia với Điền Bất Dịch thì dù cho chuyến đi này có cực kỳ nguy hiểm thì y cũng đã sớm đưa ra quyết định là sẽ theo Vạn Kiếm Nhất đi Man Hoang. Còn trong đó có mấy phần là vì đại nghiệp thiên thu của Thanh Vân Môn hay là vẫn là do danh vọng của Vạn Kiếm Nhất quá lớn khiến hắn muốn đi theo thì cũng không thấy nói rõ.

Điền Bất Dịch sau khi quyết định thì vốn sẽ lập tức tới đây nói cho Vạn Kiếm Nhất, ai ngờ lúc đó Tăng Thúc Thường lại đột nhiên xuất hiện. Kẻ này cứ dầy mặt bám dính không buông Điền Bất Dịch để mong y có thể nói ra tại sao Vạn Kiếm Nhất lại đột nhiên thận trọng tìm y như vậy, rốt cuộc là đã có chuyện gì?

Điền Bất Dịch cũng không định nói bởi lẽ chuyến đi Man Hoang này quá quan trọng. Nhưng Tăng Thúc Thường không biết vì sao hôm nay lại rất cơ trí lòng vòng một lúc cũng đoán được chút gì đó từ lời của Điền Bất Dịch nên dọa hắn nếu không nói thì có chết cũng không cho hắn đi. Với tính nết ngày thường này của hắn khiến Điền Bất Dịch sợ hơn là thấy phiền nên cứ mãi dây dưa như vậy đến tận khi y thấy mình sẽ đến muộn mới giật mình kinh hãi, ngờ đâu Tăng Thúc Thường vẫn cứ bám chặt nên nhất thời Điền Bất Dịch đánh phải vừa đi tới Vân Hải vừa làm loạn lên với hắn. Cuối cùng lại bị Tăng Thúc Thường đoán được gần hết chuyện từ trong những điều hắn nói nên cũng chạy theo tới nơi này.

Mà khiến Điền Bất Dịch kinh ngạc nhất là kẻ này lại đột nhiên tiến tới mở miệng nói với Vạn Kiếm Nhất rằng mình muốn đi.

"Vạn sư huynh, đệ thật sự không ngờ hắn sẽ nói vậy." Điền Bất Dịch lúng túng nói với Vạn Kiếm Nhất xong lại lườm Tăng Thúc Thường. Hắn quả thực chưa bao giờ nghĩ rằng người bằng hữu tốt nhất của mình này lại trông đáng ghét như vậy.

Tăng Thúc Thường cũng mặc kệ hắn mà chỉ tha thiết nói với Vạn Kiếm Nhất: "Vạn sư huynh, huynh hãy nghe đệ nói, đạo hạnh của đệ tuyệt đối cao hơn tên mập chết tiệt kia. Hơn nữa đệ cũng rất khiêm tốn, lại càng trung thành với môn phái, cũng quyết không phải là kẻ tham sống sợ chết gì cả. Điều nào đệ cũng hơn Điền Bất Dịch, thỉnh sư huynh mang theo đệ đệ có thể ra sức vì bản môn."

Nói xong hắn nghiêm mặt nói: "Nếu như huynh nghĩ rằng số lượng quá nhiều thì không cần mang tên mập kia, mang theo đệ là được."

Điền Bất Dịch ngẩn ra rồi lập tức nổi điên. Hắn mang theo gương mặt đỏ bừng bừng lao tới đâm lên gương mặt tuấn tú của Tăng Thúc Thường, đồng thời còn không ngừng mắng: "Giới cho một tên Tăng Thúc Thường, không ngờ lại vô liêm sỉ như vậy, lão tử đánh chết ngươi..."

"Được rồi!" Một tiếng quát nhẹ, chính là Vạn Kiếm Nhất. Sau khi quát để hai người đang tranh chấp đó dừng lại thì hắn bỗng nghĩ ngợi một lát rồi nhìn thật kỹ Tăng Thúc Thường xong mới hỏi: "Đệ là Tăng Thúc Thường từ Phong Hồi Phong phải không?"

Tăng Thúc Thường gật đầu đáp: "Vâng."

Vạn Kiếm Nhất dừng lại giây lát rồi mới hỏi tiếp: "Tăng Vô Cực sư thúc của Phong Hồi Phong là gì của đệ?"

Tăng Thúc Thường hơi biến sắc nhưng sau khi do dự vẫn nhỏ giọng đáp: "Là gia phụ của đệ."

Vạn Kiếm Nhất gật đầu suy nghĩ thêm rồi nói: "Tăng sư đệ, đệ muốn báo đáp sư môn nên không ngại hiểm nguy nguyện đi tới Man Hoang cùng chúng ta, phần tâm ý này huynh xin nhận. Nhưng việc này cũng không thể giấu Tăng sư thúc được, theo huynh được biết thì lão nhân gia người chỉ có duy nhất một đứa con trai, huynh không thể tự quyết định, chỉ bằng để lão nhân gia người đồng ý đã."

Tăng Thúc Thường đỏ mặt như thẹn như giận nên khẩn cầu Vạn Kiếm Nhất: "Vạn sư huynh, chuyện này đệ có thể tự làm chủ."

Vạn Kiếm Nhất vẫn không đồng ý mà lắc đầu: "Vậy thế này đi, việc này rất khẩn cấp, chúng ta giờ tý đêm nay sẽ rời núi. Tối nay giờ tý ở trên Hồng Kiều, đệ nếu mang được thư đồng ý chính tay Tăng sư thúc viết đến đưa huynh thì huynh sẽ mang đệ đi, còn nếu không, đệ cũng không cần phải tới."

Tăng Thúc Thường ngạc nhiên nhưng thấy vẻ kiên quyết không thể lay động của Vạn Kiếm Nhất thì cũng không nói được gì nữa.

Vạn Kiếm Nhất nhìn y chứ không nói gì thêm mà ngược lại quay người dẫn ba người Thương Tùng, Điền Bất Dịch, Thương Chính Lương: "Lần đi Man Hoang này chỉ cần tinh không cần nhiều nên chỉ cần mấy người chúng ta. Lúc này mấy đệ hân cũng đã nghe huynh nói thế nên giờ về chuẩn bị đi, tối nay giờ tý gặp nhau trên Hồng Kiều, chúng ta sẽ cùng xuống núi."

Thương Tùng, Điền Bất Dịch, Thương Chính Lương đều nghiêm trang ôm quyền đáp: "Vâng."

Bạn đang đọc truyện *Man Hoang Hành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Ly biệt (hạ)

Dịch: Thienvu

Biên: Đình Phong

Đề tự: Xiaobaobei

Nhóm dịch: Thanh Vân Môn

Tình nhi nữ lệ đông màu mắt biếc

Lòng trượng phu vời vợi nước biển khơi

Tiến đưa người lòng nặng nỗi chơi vơi

Cánh còn, người biệt, biết nơi nào tìm.

Vân khí lượn lờ phiêu tán, ánh sáng lay động, ngọn núi ngàn năm sừng sững ở giữa thiên địa chứng kiến tang thương nhân gian cùng nhật nguyệt chuyển dời.

Đêm nay vàng minh nguyệt lên cao, sáng tỏ khắp nơi, nhìn qua giống như một cái mâm ngọc cực lớn, treo phía trên bầu trời đêm đặc biệt trắng lẹ. Thông Thiên Phong bên này Hồng Kiều kéo dài qua hư không, khí thế hùng hồn, xa xa nhìn lại giống như xuyên qua vàng minh nguyệt, như một đường dẫn thẳng lên trời.

Mất thấy giờ Tý đã đến, phía trên Hồng Kiều, Vạn Kiếm Nhất, Thương Tùng, Điền Bất Dịch, Thương Chính Lương bốn người đều đã đi đến sóng vai

đứng ở trên đỉnh Hồng Kiều. Ánh trăng như nước, rơi tại trên người bọn họ, nhìn lại tựa như cùng bọn họ hòa làm một không tả hết ra được tình thơ ý họa.

Chỉ một lúc sau, tiếng bước chân lại lần nữa vang lên, một thân ảnh kiên định từ Ngọc Thanh Điện đi lại đúng là Đạo Huyền.

Vạn Kiếm Nhất trên mặt lộ ra dáng tươi cười ngênh đón, nhưng còn không đợi hắn mở miệng nói chuyện, thì lại chứng kiến tại sau lưng Đạo Huyền rõ ràng còn có hai nữ tử đi theo là Thủy Nguyệt cùng Tô Như, không khỏi ngạc nhiên nói: "Các người như thế nào cũng tới?"

Thủy Nguyệt cùng Tô Như bước nhanh đi tới, thoạt nhìn các nàng đã đã biết đám người Vạn Kiếm Nhất muốn đi làm cái gì, hơn nữa dọc theo con đường này là hung hiểm nhường nào, Thủy Nguyệt hai người lúc này đây nhìn qua sắc mặt đều là thập phần ngưng trọng, trong mắt tràn đầy lo lắng ân cần.

Tô Như vô cùng khẩn trương, vừa nhìn thấy Vạn Kiếm Nhất vành mắt liền ửng đỏ, tựa hồ muốn khóc lên, nói: "Vạn sư huynh, người, người tại sao phải đi làm chuyện nguy hiểm như vậy a?"

Vạn Kiếm Nhất mỉm cười, vừa định an ủi vài câu, lại thấy Thủy Nguyệt đi lên trước, đem Tô Như kéo đến bên cạnh, thấp giọng nói: "Không cho phép nói bậy! Vạn sư huynh đi lần này tuy rằng nguy hiểm, lại là vì cơ nghiệp ngàn năm của Thanh Vân ta, cái này là anh hùng bậc nào, há bởi vì sợ hãi sinh tử mà khiếp nhược chứ? Người nói như vậy, đúng đem Vạn sư huynh cùng mặt mũi chư vị đồng môn sư huynh để ở chỗ nào!"

Vạn Kiếm Nhất cười hắc hắc, dáng cười tiêu sái, nói: "Đa tạ Thủy Nguyệt sư muội đã khích lệ."

Thủy Nguyệt gương mặt tinh xảo xinh đẹp vô cùng ánh mắt lóe sáng như sao, một đôi con ngươi trong sáng lúc này đây dường như chỉ còn lại hình ảnh nam tử áo trắng bông bênh tiêu sái, thân ảnh kia dường như đã in vào sâu trong nội tâm của nàng rồi. Nàng hít sâu một hơi, lui về phía sau một bước, cất cao giọng nói: "Bốn vị sư huynh, sự tình Vạn Hoang hành, sư phụ đã báo cho ta cùng Tô sư muội biết, cũng ủy thác ta hai người đến đây là tiền chư vị sư huynh. Lần này đi Vạn Hoang đường đi vạn dặm, núi cao đường xa, gian nguy khó tả, lại có rất nhiều Ma giáo yêu nghiệt tàn nhẫn hung hãn, xâm nhập hang ổ, càng là nguy nan trùng trùng điệp điệp. Nhưng mà anh hùng cái thế tự nhiên danh vang thiên hạ. Thanh Vân đệ tử, đi cứu nguy thiên hạ không thẹn với người! Nơi đây có rượu 'Thanh Trúc' đích thân gia sư cất, kính dâng chư vị sư huynh một đường hành trình thuận lợi."

Thủy Nguyệt lúc nói mấy lời, bốn người Vạn Kiếm Nhất cùng một chỗ vẻ mặt nghiêm túc lắng nghe, đợi nàng sau khi nói xong, Vạn Kiếm Nhất đầu tiên ôm quyền, nói: "Đa tạ Chân Vu sư thúc."

Tại phía sau hắn, Thương Tùng, Điền Bất Dịch cùng Thương Chính Lương cũng là khom người đáp tạ, khuôn mặt nghiêm túc.

Bên cạnh, Tô Như đã đi tới, trên tay có một vỏ lão tửu cùng mấy chén rượu, đang muốn đưa cho đám người Vạn Kiếm Nhất, không ngờ Vạn Kiếm Nhất nhưng lại thò tay ngăn lại, đồng thời quay đầu đối với Thủy Nguyệt nói: "Thủy Nguyệt sư muội, xin chờ một lát, giờ Tý có lẽ còn có một người đến đây."

Thủy Nguyệt liền giật mình, nhưng lập tức gật đầu, nói: "Tốt."

Như thế, mọi người liền tại trên Hồng Kiều chờ một chút, Đạo Huyền hướng Vạn Kiếm Nhất đưa mắt liếc ra ý một cái, Vạn Kiếm Nhất hiểu ý, liền cùng hắn đi đến một bên, hai người thấp giọng cùng nhau trò chuyện.

Những người còn lại tức thì tách biệt đứng ở bên kia, Tô Như đem vỏ rượu cùng chén rượu trước để một bên trên mặt đất, đứng dậy quay về sau bỗng nhiên khẽ giật mình, nhưng là chứng kiến một cái thân ảnh quen thuộc đứng ở phía ngoài đám người sắp lên đường này.

"Điền Bất Dịch, người như thế nào cũng ở nơi đây?" Tô Như mang thêm vài phần kinh ngạc cùng ngạc nhiên đi tới, mở miệng hỏi Điền Bất Dịch.

Từ khi Tô Như đến nơi đây trong mắt chỉ chú ý tới Vạn Kiếm Nhất, hầu như không thấy người khác, Điền Bất Dịch từ lúc Tô Như xuất hiện trước tiên liền thấy được nàng, từ đó trở đi, Điền Bất Dịch tìm đập mơ hồ có chút ít nhanh hơn, lúc này đây đột nhiên bị Tô Như phát hiện, đi tới trực tiếp hỏi hắn một câu, Điền Bất Dịch thân hình béo tròn mặt hơi đỏ lên, lại là có chút khẩn trương khó hiểu.

"Ta, ta..." Chẳng biết tại sao, Điền Bất Dịch chợt phát hiện cho dù là lúc Vạn Kiếm Nhất sư huynh hỏi ý kiến mình, muốn cân nhắc cái kia thời điểm sinh tử vậy mà cũng không bằng lúc này đây đối mặt với thiếu nữ xinh đẹp đáng yêu ôn nhu như vậy mà ngượng ngùng khẩn trương, đúng là không biết nên nói cái gì cho phải.

Tô Như lại như là lại nghĩ tới điều gì, một đôi mắt sáng ngời lộ ra vài phần sắc thái đồng tình, ôn nhu nói: "Tốt rồi, ta biết rõ người nói chuyện không quá thuận tiện, không cần miễn cưỡng nói." Nói đến đây, nàng bỗng nhiên nhường mảy, lần nữa nhìn về phía Điền Bất Dịch, thần sắc trên mặt bỗng nhiên có chút ngưng trọng lên, nói: "Chẳng lẽ, chẳng lẽ người... Cũng muốn đi sao?"

Điền Bất Dịch nhìn khuôn mặt nàng xinh đẹp, đột nhiên trong lòng mãnh liệt dâng lên một cỗ tự hào, chỉ cảm thấy con đường phía trước vô số khó khăn hiểm trở càng không chỗ nào đáng sợ, chỉ cần có thể ở trước mặt cô gái này được nàng vài phần kính trọng, những thứ khác không được coi là cái gì. Hắn trịnh trọng gật đầu, nói chắc như đinh đóng cột: "Ừm!"

Tô Như kinh ngạc mà nhìn hắn, bất tri bất giác đôi mắt lại hơi ửng đỏ, thấp giọng mang thêm vài phần ấp úng, nói ra chỉ có một mình Điền Bất Dịch mới có thể nghe được: "Các người, các người nguyên một đám, vì cái gì đều muốn đi làm cái sự tình kia hung hiểm nhất khó khăn nhất thế gian đây? Vì cái gì không thể đều ở đây trên núi Thanh Vân, an tâm tu luyện, yên tĩnh qua cả đời đây? Các người có biết hay không, chuyện đi này có khả năng cũng sẽ không thể gặp lại nhau? Ta, ta..."

Nói đến đây, nàng thanh âm bỗng nhiên nghẹn ngào, đầu vai khẽ run, dưới ánh trăng, một giọt nước mắt óng ánh từ khóe mắt nàng rơi xuống, giống như một hạt trân châu đẹp nhất nhân gian, lướt qua gò má nàng.

Điền Bất Dịch bỗng cảm thấy trong lòng đau xót, vô thức mà vươn tay ra, chẳng qua là tay mới vươn ra một nửa, bỗng nhiên lại chứng kiến Tô Như lặng yên quay đầu lại, hướng xa xa Vạn Kiếm Nhất bên kia nhìn thoáng qua, nói khẽ: "Vạn sư huynh thiên tư hơn người, tài hoa hơn người, đợi một thời gian, đích thị là phượng trong loài người, thế nhưng..., thế nhưng là chuyển đi này nếu là có cái gì ngoài ý muốn, vạn nhất, vạn nhất..."

Nói đến đây, trong mắt nàng vẻ lo lắng càng đậm, một câu đều nói không được nữa.

Điền Bất Dịch nhìn Tô Như, trong giây lát chỉ cảm thấy trong lòng nhiệt huyết sôi trào, bay thẳng trong óc, bật thốt lên: "Ngươi đừng quá lo lắng, có ta ở đây!"

Tô Như ngây ngốc một chút, quay đầu lại nhìn hắn, nói: "Cái gì?" Có lẽ là nhất thời kinh ngạc, nàng đều đã quên Điền Bất Dịch trong lúc đó nói chuyện đều trở nên lưu loát rất nhiều.

Điền Bất Dịch không quản được nhiều như vậy, chỉ cảm thấy một cổ hào hùng xông lên đầu, ngôn từ khẩn thiết nói: "Tô sư muội, ngươi yên tâm là được. Lần đi Man Hoang này, ta chắc chắn hộ vệ Vạn sư huynh chu toàn, mặc hắn gian nguy cùng Ma giáo yêu nghiệt, chỉ cần trong tay ta có Xích Diễm kiếm bất kể là ai, muốn hại Vạn sư huynh thì phải bước qua thi thể của ta trước!"

Tô Như thân thể chấn động, cả kinh ngây người, sau một lát đột nhiên mặt mày biến sắc, thoáng cái thò tay tới che miệng Điền Bất Dịch, sau đó là ảo não lại là vội vàng, miệng mếu ra, suýt nữa lại muốn khóc thành tiếng, đứng bên cạnh hung hăng đập chân Điền Bất Dịch la lên: "Ngươi... Ngươi điên rồi sao, nói bậy bạ gì đó!"

Vừa mới dứt lời, nàng lại quay đầu hướng mặt đất phun lung tung "Phi phi phi" vài cái, đồng thời hai tay vỗ ngực càng không ngừng nói ra: "Nói lung tung nói lung tung, hắn nói cũng không phải thật đúng, lão thiên gia phù hộ, phù hộ, ngàn vạn lần đừng cho là đúng, vừa rồi đều là nói lung tung đấy."

Nói xong khóe mắt liếc qua, Tô Như lại trông thấy Điền Bất Dịch đứng ở bên cạnh, trên mặt biểu lộ đáng cười ngây ngô, nhìn sang thấy khờ khạo không chịu được, không khỏi lại là tức giận trong lòng, hận không thể một cái tát đánh vào cái mặt béo tròn kia. Chẳng qua lại lập tức nghĩ tới, không bao lâu nữa cái tên mập lùn trước mắt này liền phải ly khai nơi đây, đi Man Hoang vạn dặm hành trình, lại không biết có hay không còn có ngày gặp lại.

Tô Như trong nội tâm bỗng nhiên mềm nhũn, lại nhìn hướng Điền Bất Dịch trong mắt liền lộ ra vài phần ôn nhu cùng lo lắng, thấp giọng áp úng nói: "Ngươi, chính ngươi ngàn vạn cũng phải bảo trọng."

Điền Bất Dịch "A..." một tiếng, theo lời chẳng qua là nhẹ gật đầu.

Tô Như quay người hướng sư tỷ Thủy Nguyệt bên kia đi đến, chẳng qua là mới đi được hai bước, nhin không được lại quay đầu hướng Điền Bất Dịch nhìn thoáng qua, chỉ gặp nam tử kia vẫn đang còn đứng ở tại chỗ không chuyển mắt mà nhìn mình, khóe môi nhếch lên một tia tươi cười có chút ngu dần.

Tô Như đột nhiên cắn răng, cũng chẳng biết tại sao trong tim mình đánh một cái, có lẽ là ban đêm ánh trăng sáng quá đẹp, bên trong ánh trăng sáng tỏ, cái tên mập mạp kia tựa như vậy đứng ở nơi đó thần thờ mà cười, thế nhưng là nụ cười kia, tựa như ánh trăng giống nhau in thật sâu ánh vào đáy lòng.

"Điên mập mạp, ngươi cũng đừng chết a!" Tô Như bỗng nhiên mở miệng, đối với Điền Bất Dịch hô một câu: "Hào hảo còn sống, sau đó trở lại..."

Điền Bất Dịch gãi gãi đầu, sau đó cười ra tiếng, trịnh trọng gật đầu, nói: "Tốt."

"Lần đi Man Hoang, gian nguy rất nhiều, trên đường đi như thế nào tiến bước, trong lòng ngươi đều nắm chắc sao?" Dưới ánh trăng, Đạo Huyền nhìn qua Vạn Kiếm Nhất, nhẹ giọng hỏi.

Vạn Kiếm Nhất chỉ là mỉm cười nói: "Sư huynh yên tâm, việc này quan hệ quá nhiều, ta đã cẩn thận nghĩ tới rồi."

Đạo Huyền chậm rãi gật đầu, nói: "Ngươi thiên tư hơn người lại thông minh cơ trí, ta tự nhiên yên tâm đấy. Chẳng qua là bên trong Man Hoang dù sao không phải bình thường chi địa, ta cái khác không lo lắng, chỉ sợ ngươi tính tình quá mạnh mẽ quá sắc nhọn. Như sự tình có không ổn, nhân lực không thể chống lại, ngươi ngàn vạn không được miễn cưỡng, tìm cơ hội trước tiên lui là thượng sách, cần biết lưu được núi xanh lại không lo thiếu củi đốt, mặc dù Man Hoang chi địa hung hiểm như thế, nhưng về sau còn có cơ hội lại đi."

Vạn Kiếm Nhất vuốt cằm nói: "Đúng, tiểu đệ nhớ kỹ."

Đạo Huyền thật sâu nhìn hắn một cái, một lát sau, từng chữ từng chữ mà nói: "Còn sống trở về."

Vạn Kiếm Nhất mỉm cười, ánh mắt ôn hòa.

Một lát sau, hai sư huynh đệ đồng thời ngẩng đầu nhìn chỉ thấy phía chân trời một vầng minh nguyệt tròn vành vạnh, treo lơ lửng giữa bầu trời. Ánh trăng như nước rơi xuống nhân gian, chiếu vào hai người đang đứng sóng vai, một khắc này sáng lạn chói mắt làm cho người ta không thể tập trung nhìn.

Bạn đang đọc truyện *Man Hoang Hành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Tiến thối (thượng)

Dịch và đề tự: Đình Phong

Nhóm dịch: Thanh Vân Môn

***

Chén rượu nhạt đưa tiễn anh hùng

Ma giáo yêu nghiệt chẳng thể dung

Há miệng ngẩng đầu ta uống cạn

Hồng nhan chờ đợi phút tương phùng.

Trăng sao tỏa sáng, cảnh đêm yên tĩnh mà đẹp, thời gian lặng yên trôi qua, mọi người ở chỗ này chờ một lúc, Vạn Kiếm Nhất ngẩng đầu nhìn sắc trời nói: "Giờ Tý đã tới, xem ra vị sư đệ kia tới không được rồi, chúng ta đi thôi."

Mọi người không nói gì tự mình di chuyển, trong đó Điền Bất Dịch nhìn không được quay đầu nhìn Hồng Kiều phía xa xa, Thương Tùng trên mặt mang theo một tia cười lạnh, hiển nhiên là rất xem thường Thúc Thường gặp việc lùi bước.

Về phần những người khác, ngược lại biểu lộ không có nhiều biến hóa.

Nhưng mắt thấy sắp ly biệt, nhìn Vạn Kiếm Nhất đi qua cùng Thương Tùng, Điền Bất Dịch, Thương Chính Lương đứng cùng một chỗ, Thủy Nguyệt cùng Tô Như sắc mặt vẫn là có chút tái nhợt lên. Cho dù họ luôn luôn giữ bình tĩnh nói chuyện, khóe mắt cũng hơi hơi co quắp một cái, im lặng không nói.

Vạn Kiếm Nhất rồi lại dường như không có bi thương gì, chỉ mỉm cười chấp tay với mọi người, vừa muốn nói chuyện nhưng lúc đó bỗng nhiên nghe Hồng Kiều xa xa truyền lại tiếng la to mang theo vài phần cấp bách: "Đừng đi a, ta đến rồi!"

Điền Bất Dịch mãnh mẽ xoay người, vui mừng hiện rõ trên mặt nói: "Chính hấn đã đến."

Mọi người cùng nhìn lại quả nhiên thấy một bóng người từ Hồng Kiều xa xa chạy nhanh tới, khi tới gần ánh trăng chiếu sáng khuôn mặt đúng là Thúc Thường. Chỉ nghe hấn không thở nổi, hiển nhiên đoạn đường chạy trốn đến đây đã toàn lực nức, trên mặt cũng mang thêm vài phần vội vàng.

Chỉ thấy hấn chạy nhanh đến trước người Vạn Kiếm Nhất, trong lòng vội vàng thậm chí ngay cả việc chào hỏi Đạo Huyền cùng các người khác cũng không có để ý, liền từ trong ngực móc ra một phong thư, đưa cho Vạn Kiếm Nhất nói: "Vạn sư huynh, cái này đúng, đúng thư cha ta tự tay viết."

Vạn Kiếm Nhất nhìn hấn một cái rồi đưa tay nhận lấy mở thư ra, mượn ánh trăng nhìn một hồi sau đó nhẹ gật đầu với Thúc Thường nói: "Nếu sư thúc đều không có dị nghị, vậy ngươi theo chúng ta cùng đi đi."

Thúc Thường thở phào nhẹ nhõm, coi như rút cuộc bỏ xuống được tảng đá lớn lúc này mới hồi phục tinh thần, sau đó mới chú ý đám người chung quanh, vội vàng chào từng người. Cuối cùng tự nhiên là đi đến đứng chung một chỗ với Điền Bất Dịch.

Điền Bất Dịch nhìn hấn trên mặt lộ ra vài phần vui vẻ nhưng lập tức nghĩ tới điều gì, bỗng nhiên sắc mặt trầm xuống như là có chút tức giận, thấp giọng nói: "Ta nói lần này đi Man Hoang là vô cùng hung hiểm, ngươi cuối cùng có biết không?"

Thúc Thường giờ phút này thở dốc một hơi nhẹ gật đầu nói: "Ta tự nhiên biết rõ đấy."

Điền Bất Dịch trừng mắt liếc hấn một cái nói: "Vậy ngươi vì sao còn vội vàng tới đây, không sợ chết sao?"

Thúc Thường hừ một tiếng hỏi ngược lại: "Chính ngươi cũng ở trong đây, như thế nào còn hỏi lại ta, ngươi có sợ chết không?"

Điền Bất Dịch tức giận nói: "Nói nhảm, ngươi đang yên lành ai không sợ chết, bất quá chuyện này trọng đại, hoàn thành Thanh Vân Môn thiên thu cơ nghiệp, ta thân là Thanh Vân đệ tử, đương nhiên nghĩa bất dung từ*." (*: không thể chối từ, nguyên văn hay hơn)

Thúc Thường nói: "Lão tử cũng là Thanh Vân đệ tử!"

Điền Bất Dịch xùy cười một tiếng nói: "Nhưng mà Vạn sư huynh là tự tìm đến ta, ta tất nhiên không thể chối từ, thế nhưng hấn rõ ràng không có tìm ngươi, ngươi không nên tiếp cận đến. Cái này vạn nhất tại Man Hoang có gì ngoài ý muốn, ngươi... Những thứ khác không nói, ngươi đối với sư thúc làm sao đây?"

Thúc Thường bỗng nhiên trầm mặc lại, một hồi lâu không nói chuyện. Điền Bất Dịch ngo ngoe một chút, cảm giác mình dường như nói sai cái gì rồi, cười khan một tiếng nói: "Làm sao vậy?"

Thúc Thường lắc đầu, bỗng nhiên thờ dài, thấp giọng nói: "Là ta trở về quý cầu mấy canh giờ, cuối cùng lại cùng cha ta nói đến sùi bọt mép, hẳn mới cho phép đây."

Điền Bất Dịch nói: "Ngươi vì cái gì mà nhất định phải tới?"

Thúc Thường nhìn về đêm tối vô tận hư không bên ngoài Hồng Kiều, im lặng một lát rồi nói: "Lư sư huynh chết yếu, cha ta muốn vị trí thủ tọa Phong Hồi Phong sau này giao lại cho ta, nhưng không minh bạch không thể phục chúng, trong nội tâm của ta cũng băn khoăn. Dù sao vẫn muốn đi làm một phen đại sự, làm cho toàn bộ người Phong Hồi Phong đều thấy được, ta mới có thể đứng thẳng người mà không thẹn với lương tâm."

Điền Bất Dịch nhìn hẩn thật lâu, không nói gì nữa sau đó một lúc với vỗ vỗ bả vai Thúc Thường, hẩn cũng nở nụ cười nhẹ gật đầu.

Vạn Kiếm Nhất phía trước chấn động tay áo, đi đến giữa Hồng Kiều, chấp tay đối diện với ba người Đạo Huyền, Thủy Nguyệt, Tô Như, mỉm cười nói: "Tốt rồi, thời điểm không còn sớm, chúng ta cũng nên đi."

Thủy Nguyệt đi về phía trước một bước, sắc mặt ngưng trọng, ánh mắt ý bảo Tô Như đem chén rượu phân tại trước mặt năm vị đồng môn lại rót đầy rượu ngon "Thanh Trúc" chỉ có ở Tiểu Trúc Phong, sau đó cùng Tô Như thối lui đến bên cạnh Đạo Huyền, về mặt nghiêm túc cất cao giọng nói: "Vạn sư huynh, chư vị đồng môn, lần đi Man Hoang đường xa gian nguy, đôi câu vài lời không thể nói hết tâm ý, trước lấy một chén rượu nhậm chúc chư vị sư huynh lên đường may mắn. Chỉ mong lịch đại Tô Sư bảo hộ, chư vị sư huynh chiến thắng trở về, lập được bất thể công lao sự nghiệp, làm Thanh Vân rạng rỡ!"

Nàng thanh âm trong trẻo lại có tuyệt thế dung mạo nhìn tựa như tiên tử, mà phía trước nàng đột nhiên gió núi lạnh thấu xương thổi qua Hồng Kiều, thổi vào vạt áo mọi người tung bay phấp phật dường như cũng cảm giác được điều gì.

Cảnh đêm càng tối, ánh trăng như nước, Vạn Kiếm Nhất hăng hái nhìn mọi người xung quanh, đột nhiên cười dài một tiếng, âm thanh trong sáng nâng chén hướng lên trời.

Đám người Thương Tùng đều là như thế, một lát sau cả năm người cùng ngửa đầu đem chén rượu ngon kia uống một hơi cạn sạch.

Thiên địa trời cao chợt lặng im, trăng sao tỏa sáng chiếu xuống nhân gian.

Mây xanh phía trên, hướng phía Hồng Kiều tiêu sái áo trắng, huynh đệ kẻ vai sát cánh.

Đạo Huyền đứng yên lặng một bên nhìn một màn này, khuôn mặt trầm mặc rồi lại cắn chặt răng, hai cánh tay trong ống tay áo nắm thật chặt. Mà bên cạnh hẩn, Tô Như lấy tay che miệng không nói nên lời.

Thủy Nguyệt về mặt âm đạm lại ngẩng đầu, ánh mắt rơi trên thân Vạn Kiếm Nhất đều là kính ngưỡng hâm mộ.

Vạn Kiếm Nhất tiện tay ném chén rượu kia vào vực sâu vạn trượng, sau đó chấp tay cất cao giọng nói: "Rời đi!"

Từng tiếng rít gào, chỉ nghe tiếng rỗng ngậm kiếm quang xanh biếc hào quang lập lòe, nam tử áo trắng kia ngự kiếm dựng lên lại càng không lưu luyến bay thẳng phía chân trời, tại phía sau hẩn, bốn đạo kiếm quang đồng thời lóe sáng, rực rỡ vô cùng âm âm hướng lên trời xanh như mực đậm.

Bầu trời mênh mông cảnh đêm bao la bát ngát, nam nhi một khắc này nhiệt huyết hiên ngang mà đi, thiên địa vạn vật không sợ nơi nào.

Chỉ còn lại ánh trăng tịch mịch trên Hồng Kiều.

Tô Như đột nhiên nắc lên một tiếng, nhào vào trong ngực sư tỷ, âm thanh nghẹn ngào. Thủy Nguyệt ôm chặt nàng, cùng Đạo Huyền đứng cách đó không xa đang ngắm nhìn thật sâu những quang huy lập lòe càng ngày càng xa.

***

Hướng tây bắc Thanh Vân Sơn, có một hạp cốc quanh năm sương mù không tiêu tan, từ đó nhìn lên dãy Thanh Vân nhất mạch hùng vĩ kéo dài vạn dặm như nối liền nhưng thực ra giữa các mạch vẫn có một đoạn khoảng cách. Hạp cốc không lớn nhưng khí hậu thoải mái sáng khoái, hai bên sơn mạch kéo dài núi rừng rậm rạp ướt át, tiếng dã thú vang lên khôn dứt.

Các dòng nước tích góp từ các cơn mưa men theo các khe rãnh chậm rãi chảy xuống phía dưới trông như từng mảnh vải đẹp mắt. Ngẫu nhiên có những đóa hoa đại sống ở khe núi, một đoạn chạc cây đuối ra khe nước, cây xanh hoa hồng bên cạnh nước chảy mà hơi rung rung, các giọt nước bay múa tạo thành một vòng màu hồng trong núi.

Các dòng nước tích góp từ các cơn mưa men theo các khe rãnh chậm rãi chảy xuống phía dưới giống như từng mảnh vải thật đẹp mắt. Ngẫu nhiên có những đóa hoa đại sống ở khe núi, một đoạn chạc cây đuối ra khe nước, cây xanh hoa hồng bên cạnh nước chảy mà hơi rung rung, các giọt nước bay múa rơi trúng cánh hoa tạo thành một dải màu hồng đẹp xiết.

Trong hạp cốc có một dòng sông nhỏ chảy xiết, bọt nước văng lên bờ đá tung tóe tăng thêm sương mù trong hạp cốc, ánh mặt trời xiên đến đây tạo

thành một dây cầu vòng bảy màu, mặc dù so với Hồng Kiều kém về khí thế nhưng thực sự có một phen đẹp mắt vừa lòng.

Dân chúng xưa nay kính ngưỡng những vị "thần tiên" trên Thanh Vân Môn, mà Thanh Vân lục cảnh Hồng Kiều lại càng là đại danh鼎鼎 nên có vài người biết chuyện đem nơi đây đặt thành "Cầu vòng cốc", coi như lấy ý cảnh từ Hồng Kiều mà đặt tên. Bất quá danh tự nghe êm tai nhưng cầu vòng trong thung lũng thâm sơn thường ngày không có người lui tới nên thập phần yên tĩnh.

Bất quá mấy ngày nay, hạp cốc vang lên tiếng động rầm rĩ nhất là hai ngày qua, hai bên bờ sông cầu vòng cốc xuất hiện không ít bóng người, đều là Ma Giáo bại lui trong cuộc chiến tại Thanh Vân.

Tại rất nhiều giáo đồ Ma Giáo đều mang theo sắc mặt hoảng sợ chưa hoàn hồn, sau khi chiến bại tại cuộc chiến Thanh Vân bọn hắn một lòng muốn nhanh nhanh trở về Tây Bắc Man Hoang, nếu lưu lại hạp cốc cũng chỉ là tạm thời sau đó liền rời đi.

Bất quá trong đó cũng có nhóm người không giống bình thường, cả đám kéo đến là chiếm một mảnh địa bàn mạnh mẽ phô trương cùng đề phòng sâm nghiêm làm cho người ta không dám lại gần chính là đội ngũ của Quý Vương Tông.

Bên trong trung tâm trận thế này có một kiện lều vải.

Hôm nay mấy nhân vật Ma Giáo hết sức quan trọng đều tụ họp nơi đây, Quý Vương của Quý Vương Tông khí tức vẫn rất yếu ớt, sắc mặt không có nhiều chuyển biến tốt đẹp được tiểu Vạn nâng đỡ nửa nằm nửa ngồi trên ghế. Mà phía trước hắn còn có hai nhóm người, bên trái là tứ đại Thánh Sư Thanh Long, Bạch Hổ, Huyền Vũ, Chu Tước, trong tay Thanh Long nâng một cái vỏ gấm ngọc bích, sắc mặt ngưng trọng ngồi nghiêm nghị ngay ngắn còn ba người khác thì đứng phía sau hắn.

Bên tay phải Quý Vương thì ngồi ba người, trước nhất là Độc Thần môn chủ Vạn Độc Môn mà phái sau hắn là một nam một nữ thập phần trẻ tuổi ước chừng hai mươi.

Quý Vương ho khan hai tiếng phá vỡ trầm mặc, ánh mắt quét qua mọi người lập tức rơi trên nam tử trẻ tuổi phía sau Độc Thần nói: "Ngọc Dương, tìm được di hài sư phụ ngươi chưa?"

Người này chính là Ngọc Dương Tử đệ tử của Đoàn Hậu môn chủ Trường Sinh Đường, nhìn qua trẻ tuổi tuấn lãng nhưng giữa lông mày có một cỗ lệ khí, bất quá tại trước mặt các lão tiền bối Thánh Giáo ánh mắt có chút khẩn trương co quắp nói: "Còn không thấy." Nói xong mặt lộ vẻ phần nộ cắn răng nói: "Chỉ sợ hơn phân nửa bị những tên Thanh Vân mang đi."

Quý Vương yên lặng lắc đầu, lại nhìn đến thiếu nữ cuối cùng vô cùng kiêu mị hỏi: "Tam Diệu, sư phụ ngươi như thế nào rồi?"

Nữ tử tên Tam Diệu này trên mặt lướt qua một tia âm đạm thấp giọng nói: "Sư phụ ngươi tại trong trận chiến bị Thanh Vân tặc tử dùng Tru Tiên kiếm đánh lén, chẳng những gãy một cánh tay còn chịu nội thương nghiêm trọng, sau đó hôn mê đã lâu, chỉ sợ...chỉ sợ..."

Bạn đang đọc truyện *Man Hoang Hành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 24: Tiến thoái (hạ)

Dịch và đề tự: Đình Phong

Nhóm dịch: Thanh Vân Môn

Hùng tâm bá nghiệp vẫn chưa thành

Ma Giáo nội bộ đã phân tranh

Phản hồi Man Hoang đầy di mệnh

Mỗi người một ý thật mong manh.

Nói xong lời cuối, Tam Diệu nghiêng răng trầm mặc xuống mọi người cũng đều là như vậy.

Sau một lát, Thanh Long chậm rãi mở miệng nói: "Tru Tiên kiếm của Thanh Vân Môn thập phần quái dị, một khi bị thương liền áp chế rất mạnh đối với

người trong Ma Giáo ta, thương thế không thể nào khỏi hẳn. Giáo chủ ngày đó cũng vì vậy mà nuốt hận."

Lời hắn vừa nói ra thì sắc mặt mọi người khê biến, ánh mắt hữu ý hướng vào góm bích ngọc trong tay hắn nhìn thoáng qua. Thanh Long thì sắc mặt như thường nhìn không thấy thay đổi gì.

Quý Vương ngược lại ho khan vài tiếng khoe môi lộ ra nụ cười khổ nói: "Chư vị, Thánh Giáo dưới mắt tình thế nguy cấp, Cừu giáo chủ bất hạnh đi về cõi tiên, tiền hay lùi chúng ta cũng nên thương lượng đưa ra kết quả."

Mọi người cùng trầm mặc, bây giờ ngồi ở đây đều là những nhân vật Ma Giáo tối trọng yếu nhất, thực lực mạnh nhất bốn đại tông phái, địa vị trong Thánh Giáo cũng không phải chuyện đùa, thêm vào tứ đại Thánh sứ một mực đi theo giáo chủ tiền nhiệm cũng tới, kỳ thật tương lai vận mệnh Ma Giáo nắm giữ trong tay những người này nói cũng không ngoa.

Như thế một lát, cô gái mặc áo đen đứng sau Thanh Long cũng chính là Thánh sứ Chu Tước đột nhiên mở miệng ngữ khí lạnh lùng nói: "Lúc giáo chủ lâm chung đã có di mệnh, để cho chúng ta mau lui về Man Hoang Thánh Điện nghỉ ngơi lấy sức, trong sáu mươi năm không được tranh đấu. Nếu đã như vậy, chúng ta chỉ cần tuân theo, không cần ý kiến!"

Quý Vương nhú nhú mày không nói gì nhưng Độc Thần bên cạnh hắn không cho là đúng, thân nhiên nói: "Mấy vị thánh sứ một thân một mình, đi đứng tự nhiên làm cho người ta hâm mộ nhưng chúng ta bốn phái bất đồng. Qua nhiều năm như vậy, Thánh Giáo gốc rễ thế lực sâu khắp thiên hạ, chúng ta phe phái tông môn những nơi kia âm thầm kinh doanh rất nhiều cơ nghiệp không phải nói bỏ liền bỏ đi đấy."

Khăn che mặt Chu Tước khê nhúc nhích, ánh mắt lộ ra một cổ sát khí vì một nhân vật của đại phái như Độc Thần lại dám chất vấn di mệnh của giáo chủ Cừu Vong Ngữ nên sinh ra phần nộ.

Mà có người đồng cảm không chỉ mình nàng, không đợi Chu Tước mở miệng nói tiếp, một người thân cao vai rộng trông như cự nhân Bạch Hồ đứng sau lưng Thanh Long phần nộ quát: "Giáo chủ hài cốt chưa lạnh, bọn người liền có ý tạo phản."

Hắn một tiếng này quát lớn như sấm làm lỗ tai mọi người nổ vang hiển nhiên đạo hạnh rất sâu.

Ngoại trừ Ngọc Dương Tử cùng Tam Diệu hơi biến sắc ra, còn lại Độc Thần, Quý Vương cùng bên cạnh Tiểu Vạn trên mặt đều là lạnh nhạt dường như không có thay đổi gì.

Nhìn xem sắc mặt hai lão đầu tử kia, Bạch Hồ nộ khí bùng bùng như muốn bộc phát, thân thể khê động dường như muốn tiến lên nhưng bỗng nhiên có một cánh tay ngăn tại trước người hắn chính là Thanh Long.

Tại tứ đại Thánh sứ bên trong luôn lấy Thanh Long đứng đầu, uy vọng rất cao, Bạch Hồ khê hừ một tiếng lui về sau.

Thanh Long cũng không quay đầu nhìn hắn, ánh mắt đảo qua hai người Độc Thần cùng Quý Vương sau đó nói: "Chư vị môn chủ, hiện tại Thánh Giáo như rạn nứt đầu, ý muốn trong lòng các vị ta cũng không cần biết quá nhiều nhưng bốn người chúng ta đi theo Giáo chủ nhiều năm, nhất định phải tuân theo di mệnh phản hồi Man Hoang Thánh Điện đây, huống chi hài cốt Giáo chủ lúc này còn chưa được chôn cất."

Dứt lời hắn liền trực tiếp đứng lên ôm cái vò góm ngọc bích kia đi ra ngoài, thoạt nhìn đối với mấy nhân vật trong Thánh Giáo không có một chút tín nhiệm cùng kiên nhẫn.

Mà phía sau hắn, Bạch Hồ cùng Chu Tước đều là cười lạnh đi theo, kể đến là Huyền Vũ mặt trắng ánh mắt đảo qua mọi người buông một tiếng thờ dài, gương mặt tiêu điều hai tay chấp tại sau lưng cũng đi ra ngoài.

***

Nhìn xem tứ đại Thánh Sứ nghênh ngang rời đi, Ngọc Dương Tử cùng Tam Diệu thần tình trên mặt có chút phức tạp cùng lo lắng, riêng hai lão đầu tử Độc Thần cùng Quý Vương sắc mặt đứng là không thay đổi chút nào.

Sau một lúc lâu, Độc Thần cũng không nhìn hai người trẻ tuổi nữa mà chỉ chú ý Quý Vương nói: "Lão ca, ngươi định như thế nào?"

Quý Vương ho khan vài tiếng cười khổ nói: "Bốn vị tôn sứ lời nói đã đến mức này, nếu không quay về Man Hoang Thánh Điện chỉ sợ ngày sau sẽ bị người mượn cớ mà hợp lực vây công, chẳng phải không xong?"

Độc Thần hừ một tiếng, nói: "Tuy nói như thế nhưng tông môn chúng ta tại Trung Thổ lén lút kinh doanh cơ nghiệp đã nhiều năm, sao có thể nhẹ nhàng vứt bỏ?"

Quý Vương sắc mặt ảm đạm khí tức suy yếu nhìn qua càng ngày càng không xong thấp giọng nói: "Đi một bước nhìn một bước a."

Tiểu Vạn đứng bên cạnh lão lấp bắp kinh hãi vội vàng đỡ lấy nhưng trong chốc lát này chỉ nghe Quý Vương kịch liệt ho khan không ngớt rồi đột nhiên phun ra một ngụm máu tươi làm vạt áo trước ngực loang lổ vết máu.

Lần này ba người Độc Thần đều giật mình đứng lên.

Tiểu Vạn càng là sắc mặt đại biến thất thanh la lên, lập tức rất nhiều môn nhân Quý Vương Tông xung quanh xông tới đem Quý Vương bao bọc lại.

Độc Thần lắc đầu, đối với Ngọc Dương Tử cùng Tam Diệu ý bảo hai người cùng đi ra ngoài, mà phía sau bọn họ, đám người Quý Vương Tông đã loạn thành một bầy.

Đi tới bên ngoài cửa, Độc Thần trầm ngâm một lát, nói: "Việc đã đến nước này, các người có tính toán gì không?"

Tam Diệu ngẩng đầu nhìn hắn một cái, nói: "Trước lúc sư phụ hôn mê đã nói với ta, Hợp Hoan phái chúng ta đem đòi về Man Hoang."

Ngọc Dương Tử cũng nói: "Trường Sinh Đường ta một chi nhiều năm đều có trách nhiệm hộ vệ Thánh Điện, vì vậy cũng phải về Thánh Điện đây."

Độc Thần gật đầu, nói: "Đã như vậy, vậy các người liền đi đi."

Ngọc Dương Tử cùng Tam Diệu thi lễ với hắn một cái sau đó liền rời đi, bất quá Ngọc Dương Tử vừa đi được vài bước đã nghe âm thanh Độc Thần sau lưng truyền đến: "Ngọc Dương người chờ một chút, lão phu có vài lời muốn nói với người."

Ngọc Dương Tử có chút kinh ngạc dừng bước lại, Tam Diệu bên cạnh lặng yên nghỉ hoặc nhìn bọn họ nhưng rồi cũng lập tức rời đi.

Độc Thần đem Ngọc Dương Tử dẫn đến một bên nhìn xung quanh không thấy ai mới từ trong ngực lấy ra một cái túi đưa cho hắn.

Ngọc Dương Tử có chút kinh ngạc nhận lấy mở ra lập tức trên mặt biến sắc, chỉ thấy bên trong túi chính là Trường Sinh Đường trọng bảo cũng là pháp bảo tùy thân ngày xưa của môn chủ Đoàn Hậu chính thị Âm Dương Kính.

Ngọc Dương Tử thoáng chốc nắm chặt túi ngẩng đầu hướng Độc Thần thấp giọng nói: "Tiền bối, cái này..."

Độc Thần thờ dài nói: "Vật này là lão phu lúc lui ra khỏi Thanh Vân vô tình thu được, chỉ hận lúc ấy lực lượng không đủ cứu không được Đoàn Hậu huynh. Âm Dương Kính là đệ nhất pháp khí của Trường Sinh Đường theo lý nên trả lại cho người, người cần thận mà thu lại đi."

Về mặt Ngọc Dương Tử đầy cảm kích liên tục gật đầu đem Âm Dương Kính thu hồi đồng thời nghiêm mặt đối với Độc Thần nói ra: "Đa tạ tiền bối, đại ân bực này trên dưới Trường Sinh Đường nhất định ghi nhớ trong lòng, ngày sau tại Man Hoang Thánh điện có việc gì cần giúp cứ phân phó tại hạ, Trường Sinh Đường nhất định toàn lực tương trợ."

Độc Thần gật đầu mỉm cười nói: "Tất cả mọi người đều là Thánh Giáo nhất mạch, không cần phải khách khí. Thời điểm không còn sớm, người cũng nên chuẩn bị khởi hành đi."

Ngọc Dương Tử đáp một tiếng quay người đi nhanh, nhìn sắc mặt hắn dường như đối với việc đạt được Âm Dương Kính thập phần vui mừng thoáng cái đã mất đi vẻ bi thương trước kia.

Bạn đang đọc truyện *Man Hoang Hành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Mưu xa (thượng)

Dịch: Tuyết Mùa Hạ

Đề tự: Xiaobaobei

Nhóm dịch: Thanh Vân Môn

Anh tài mưu lược cao xa

Chẳng bằng thiên tuế định ra một giờ

Nhân thời tan tác gió mưa

Địa chưa bén gót, quân chưa thể dừng.

Quý Vương Tông loạn hết cả lên. Đến khi Quý Vương đang hôn mê một môi tỉnh lại lần nữa thì đám người xung quanh mới thở phào. Thậm chí sắc mặt Tiểu Vạn đã xanh cả lên, rõ ràng đã bị chuyện lần này làm cho sợ hãi.

Nhưng sau khi Quý Vương tỉnh lại chỉ nhìn mọi người một chút rồi phát tay cho họ lui ra ngoài, chỉ giữ lại duy nhất Tiểu Vạn.

Đến khi tất cả mọi người rời khỏi trường thì Tiểu Vạn mới tiến lên đỡ Quý Vương ngồi dậy rồi thấp thòm: “Tông chủ, ngài nghỉ ngơi thêm đi, mọi chuyện đã có con ở đây rồi.”

Quý Vương lắc đầu khó khăn rồi bảo Tiểu Vạn ghé tai đến, sau đó mới cố gắng nói gì đó.

Tiểu Vạn lập tức biến sắc nhìn lại Quý Vương với vẻ kinh ngạc: “Tông chủ, người..”

Quý Vương giờ tay chặn hắt lại. Gương mặt y lúc này đầy vẻ mệt mỏi nhưng lại có gì đó rất cương quyết vì thế Tiểu Vạn cũng lập tức hiểu ý hắt mà gật đầu im lặng đi ra ngoài.

Trong trường chỉ còn duy nhất Quý Vương đang bị thương nặng. Hắt lặng lẽ nằm lại lên ghế giữa bầu không khí đang dần yên tĩnh lại, sau một lúc lâu, nơi xa bên ngoài trường bỗng có âm thanh gì đó lan tới tai hắt.

Ngoại trừ tiếng nước chảy, tiếng gió thổi cùng những tiếng thú rít gào liên hồi thì trong hạp cốc này còn có tiếng người qua lại, có người tới, có người đi, nhưng chẳng hề có ai dừng lại. Tiếng động ngày càng to lên, có lẽ là nhân mã của ba hệ phái lớn khác đã bắt đầu lục tục rời đi nơi này hoặc tiếp tục tiến về chốn Man Hoang xa xôi.

Thực ra dù cho đầu lĩnh của bốn môn phái lớn trong Ma Giáo đều đang ở đây nhưng Ma giáo đã có lịch sử lâu đời, lại có quá nhiều phái hệ riêng biệt, hơn nữa sau khi Cửu Vong Ngự thống nhất Ma giáo đã mang theo vô số môn phái lớn nhỏ tham gia vào trận đại chiến trên Thanh Vân sơn, cũng bởi vậy mà sau trận chiến đã có rất nhiều giáo đồ ma giáo bị thất lạc nhau lẫn trong sơn cốc này. Nhưng chỉ nghe âm thanh chạy loạn bây giờ cũng đủ khiến cho người ta cảm thấy nao lòng.

Quý Vương lẳng lẳng lắng nghe chứ không hề tỏ thái độ gì hết. Có lẽ lúc này y đã quá yếu rồi nên loại tâm tình này cũng không thể khiến lão đổi sắc, cũng có thể là đã nhận ra vận mệnh của mình đã tới nên lòng cũng nguội lạnh hắt đi.

Cứ mãi như vậy đến khi tin rằng đã có không ít người bỏ đi thì ngoài trường bỗng vang lên tiếng bước chân. Giây lát sau giọng nói kính nể rất khó phát giác của Tiểu Vạn vang lên: “Mời vào!”

Tấm rèm trên trường bị kéo lên, ngay sau đó có hai người đi tới. Ngoại trừ Tiểu Vạn đi sau một bước thì còn có một người đi trước chính là kẻ đứng đầu bốn thánh sứ của Ma Giáo, Thanh Long.

Thanh long đi tới với vẻ mặt rất nghiêm trọng. Quý Vương khi thấy hắt thì liền vui mừng định đứng dậy nhưng ngờ đâu người không đủ sức nên lại ngồi phịch xuống.

Tiểu Vạn sợ hãi chạy tới đỡ thì mới giúp y ngồi thẳng nổi, sau đó hắt lại tìm một vật mềm đặt sau lưng cho y dựa vào.

Nhìn thấy bộ dạng này của Quý Vương thì Thanh Long nhíu chặt mày rồi lắc đầu cười khổ đi tới trước mặt Quý Vương: “Lão tông chủ, ông không yên ổn dưỡng thương mà còn gọi ta tới đây làm gì?”

Quý Vương gượng cười: “Ngồi đi.”

Thanh Long gật đầu rồi kéo tới một chiếc ghế để ngồi trước mặt Quý Vương.

Quý Vương nhìn Thanh Long rồi cố gắng thều thào nói rõ: “Thanh Long tôn sứ, bây giờ ngài và ba vị tôn sứ còn lại đều định quay về Thánh điện phải không?”

Thanh Long gật đầu: “Không sai, U Cơ cũng vừa nói vậy. Nếu giáo chủ đã để lại di mệnh như thế thì chúng ta tất nhiên cũng phải tuân theo.”

Quý Vương chỉ ồ lên một câu chứ không thắc mắc gì. Nhưng sau khi suy nghĩ một lúc thì ông ta vẫn hỏi Thanh Long: “Lão phu có một việc không rõ, mong được thỉnh giáo tôn sứ.”

Thanh Long đáp: “Không dám, lão tông chủ là tiền bối trong Thánh giáo, gọi tôi một tiếng Thanh Long là được rồi.”

Quý Vương tiếp lời: “Giáo chủ đột ngột về trời, nhưng không biết tại sao trước khi ngài đi lại không chỉ định người kế vị?”

Thanh Long im giọng rồi trả lời: “Khi ấy lão tông chủ cũng ở đấy nên chắc phải hiểu rõ chứ. Thứ nhất, giáo chủ không có truyền nhân, thứ hai, giờ đây các tông trong Thánh giáo đều đang hưng thịnh, ngoài trừ bậc anh hùng cái thế như Cửu giáo chủ thì làm gì có ai đủ để uy phục quần hùng. Dù cho có tuyển ai lên vị trí này thì sợ rằng cũng không ngồi yên nổi mà còn sinh ra thêm chuyện tranh giành chém giết, vì thế giáo chủ mới không truyền vị cho bất cứ ai.”

Quý Vương chậm rãi gật đầu: “Lời ấy đúng thật. Giáo chủ hùng tài đại lược lại có kiến thức sâu rộng nên chắc là cũng đã lường trước điều này. Chỉ hận trời không chiều lòng người để cho anh hùng chết sớm, hủy đi đại nghiệp của Thánh giáo chúng ta.”

Thanh Long khẽ than chứ không nói gì thêm.

Quý Vương tiếp tục: “Thanh Long lão đệ, giờ đây phân lớn phái hệ trong Thánh giáo đều quyết định sẽ trở về Man Hoang thánh điện, đệ nói thực cho ta biết, khi về đó thì đệ có thể nắm được cục diện để các tông môn không sinh ra nội chiến hay không?”

Thanh Long lại chau mày: “Lão tông chủ hà tất đã biết còn hỏi thêm.”

Quý Vương than: “Vậy chẳng phải là sẽ đi lại con đường năm xưa hay sao?”

Thanh Long trầm ngâm vài giây rồi mới nói: “Bốn người chúng đệ luôn thấp tùng giáo chủ chứ không hề tham gia vào bất cứ môn phái nào trong giáo nên chắc rằng cũng không thể chủ trì đại cuộc được. Có điều...” y ngẩng lên nhìn Quý Vương bằng ánh mắt kỳ vọng: “Lão tông chủ, giờ đây Thánh giáo vừa bại trận, cũng chỉ còn quý tông và Vạn Độc Môn là có thực lực mạnh nhất nên nếu khi trở về Thánh Điện hai phái có thể liên hợp với nhau thì hoàn toàn có thể tạo nên một cục diện mới.”

Quý Vương trầm tư rồi cười khỏ: “Đến khi đó rồi tính, tóm lại, vì cơ nghiệp của Thánh giáo, một ngày lão già này còn sống thì quyết sẽ dốc hết sức mình.”

Thanh Long cung kính đứng dậy hành lễ với Quý Vương: “Đa tạ lão tông chủ, giáo chủ dưới tuổi vàng nếu có linh thiêng tất cũng sẽ khen ngợi ngài.”

Quý Vương phát tay: “Ồi, đừng nhắc giáo chủ nữa, ta vẫn thẹn với ngài. Có điều, hôm nay ta mời tôn sư tới đây cũng không phải chỉ để hỏi chuyện kia, mà còn muốn nói với ngài một chuyện khác nữa.”

Thanh Long chấp tay: “Thỉnh lão tông chủ nói.”

Quý Vương đáp lại: “Bốn tôn sư của Thánh giáo các người bao năm qua vẫn luôn một lòng trung thành đi theo giáo chủ, điều ấy lão phu đều nhìn thấy cả. Nhưng giờ đây giáo chủ đã về trời, không rõ Thanh Long lão đệ có ý định gì?”

Thanh Long lại càng nhẩn mặt im lặng nhưng cuối cùng vẫn đáp: “Vẫn chưa nghĩ tới chuyện này, không biết lão tông chủ có gì chỉ dạy?”

Quý Vương ho khan vài cái, hẳn là do đã nói chuyện khá lâu nên hẳn cũng cảm thấy mệt, nhưng ngay sau đó lại lập tức phản chấn hẳn lên để nắm chặt tay phải Thanh Long đồng thời nhìn thẳng vào mắt hắn rồi mới cố gắng nói: “Thanh Long lão đệ, ngày sau nếu có cơ hội thì tới Quý Vương Tông của ta đi, trên dưới toàn tông tất sẽ cung kính đón chào chư vị như khách quý.” Nói xong lại hơi dừng rồi hơi xoay đầu sang phía Tiểu Vạn bên cạnh mới nói tiếp: “Tiểu Vạn là truyền nhân tâm phúc của ta, dù là trí tuệ hay thiên tư cũng đều hơn người, Quý Vương Tông sau này tất sẽ giao cả cho y. Đệ hãy tin ta, chỉ cần cho hắn thời gian thì hẳn sẽ tuyệt không làm người thất vọng.”

Thanh Long trông sang Tiểu Vạn rồi suy tư một lúc xong mới hít sâu để bình tĩnh nói với Quý Vương: “Đa tạ lòng tốt của lão tông chủ, những lời hôm nay tại hạ sẽ khắc ghi trong lòng. Có điều chuyện quan trọng lúc này là hộ tống giáo chủ về Thánh điện, còn những điều khác thì nếu sau này còn có cơ hội thì sẽ thỉnh giáo lão tông chủ thêm.”

Quý Vương gật đầu: “Nên vậy, nên vậy.”

Thanh Long đứng dậy chấp tay với Quý Vương: “Cáo từ.” Dứt lời y cũng gật nhẹ đầu với Tiểu Vạn bên cạnh rồi cất bước rời khỏi trường.

Khi hắn vừa đi thì Tiểu Vạn liền thấy ánh mắt Quý Vương bỗng nhiên yếu dần, tựa như người đã không còn chút sức lực nào nên lập tức đỡ y nằm xuống còn bản thân chỉ ngồi bên cạnh lo lắng hỏi: “Tông chủ, người không sao chứ?”

Quý Vương thờ hòng học một lúc rồi mới cố gắng nhìn y để nói: “Chúng ta cũng đi thôi.”

Tiểu Vạn gật đầu nhưng lại đột nhiên hỏi: “Đi đâu? Đi thế nào?”

Quý Vương chỉ im lặng nhìn hắn rồi mới chậm rãi nói: “Con nghĩ sao?”

Tiểu Vạn dường như đã sớm nghĩ tới điều đó nên không hề do dự: “Chúng ta không thể trở về Man Hoang.”

“Vi sao?”

“Man Hoang sẽ loạn. Khi đó quần hùng cùng lên, nội chiến tranh giành, tất sẽ gây ra biển máu ngập trời, nếu chúng ta tới đó thì e rằng không bị diệt phái thì cũng bị tổn thương nguyên khí.”

“Sao con lại khẳng định như vậy?”

Tiểu Vạn hít sâu rồi áp người vào sát Quý Vương xong mới nhỏ giọng: “Giáo chủ mất đi, Thánh giáo đã không còn ai có thể khống chế cục diện. Bốn vị tôn sư lại không có thể lực, Hợp Hoan, Trường Sinh Đường đều đã tổn thương. Tam Diệu và Ngọc Dương lại quá thiếu kinh nghiệm, e rằng khó có thể phục chúng, thậm chí còn có thể khiến môn phái rơi vào cảnh tranh giành. Vạn Độc Môn của Độc Thần mạnh mẽ nhất, nhưng lại có dã tâm quá lớn, lúc nào cũng ngóng nhìn đại vị, tất sẽ không thể thật sự liên minh với Quý Vương Tông của chúng ta. Nếu chúng ta về Man Hoang, e rằng nơi đầu tiên Độc Thần muốn diệt sẽ là chúng ta. Hơn nữa các thế lực trong Thánh giáo lại không đồng đều, chính là loạn thế, cũng là lúc rất thích hợp để vô vàn các kỳ nhân dị sĩ trong giáo tạo nên sóng gió, càng không cần phải nói tới những môn phái nhỏ luôn rình rập cơ hội vuron lên. Quả thực nếu về Man Hoang thì chỉ có trăm hại mà không lợi, thỉnh tông chủ suy xét.”

Quý Vương im lặng suy tư nhưng mãi sau vẫn cất lời: “Nếu như chúng ta không về, chẳng phải sẽ thành công địch của Thánh giáo rồi bị quần công hay

sao, khi đó thì nên làm gì?”

Tiểu Vạn nhăn mày, rõ ràng cũng rất đau đầu với chuyện này. Nghĩ một lúc hắn nghiêng rằng: “Buông!”

Khóe miệng Quý Vương nhếch lên tạo thành nét cười trên gương mặt già nua, có lẽ ông ta đang rất vui mừng.

Tiểu Vạn sợ hãi nói: “Tông chủ, người định..”

Quý Vương lắc đầu rồi gọi y tới gần nhỏ giọng bảo: “Chốc nữa con đi tụ tập mọi người để về Man Hoang. Cứ đi chậm thôi, trên đường cũng âm thầm để người không ngừng rồi đi để người ngoài có cảm giác lòng người hoang mang bỏ chạy. Còn con chọn lấy tính nhuệ đi về Hồ Kỳ Sơn mà bao năm qua chúng ta đã xây nên rồi không làm gì nữa. Thật ra, ta cũng không còn sống được lâu nữa rồi.”

Tiểu Vạn nghe vậy thì giật mình sợ đến tái xanh mặt: “Tông chủ, sao người lại nói vậy?”

(các web khác vui lòng lấy truyện sau bachngocsach 3 giờ, ghi rõ nguồn và người dịch, rất mong các bạn tôn trọng ^^)

Bạn đang đọc truyện *Man Hoang Hành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Mưu xa (hạ)

Dịch: Tuyết Mùa Hạ

Đề tự: Đông Hy

Nhóm dịch: Thanh Vân Môn

Đoái trông xóm nhỏ tiêu điều

Xa xa một đám nghiệt yêu nháo nhào,

Hận kia trực muốn tuôn trào

Vai còn trọng trách lên vào Man Hoang.

Quý Vương không đổi sắc nói: “Không cần kinh ngạc. Lão phu đã sống quá nhiều năm rồi, cũng sớm nên như vậy, chỉ vì lo lắng cho cơ nghiệp của Quý Vương Tông được tổ tông truyền lại mà cố gắng thôi. Con nghe ta nói này, sau khi lão phu chết, con đừng phát tang vội, đợi khi đi tới hoang nguyên sát Man Hoang thì mới tuyên bố ra với người ngoài rồi dùng quân lại đó làm tang thật lâu. Đợi khi người của tông phái khác đi hết khỏi hoang nguyên thì mới công bố di mệnh của lão phu là muốn chôn ở Hồ Kỳ Sơn, nếu không có chết cũng không nhắm mắt nổi.”

Vừa dứt lời Quý Vương đã thò tay vào ngực áo rồi lấy ra một phong thư đưa cho Tiểu Vạn.

Tiểu Vạn không ngừng biến sắc rồi vừa sợ vừa phục nhìn Quý Vương đồng thời run rẩy tiếp lấy lá thư.

“Nếu cần thì con lấy phong thư này ra cho người khác thấy. Chẳng may lúc đó còn có chuyện gì xảy ra đi nữa thì đừng tiếc thân xác này của lão phu mà hãy trốn đi, kẻ chết rồi thì còn gì sợ chứ? Chỉ có một thứ con nhất định phải khắc ghi, nhất định phải phát dương quang đại cơ nghiệp được truyền thừa bao năm qua của Quý Vương Tông!”

Tiểu Vạn lại càng run rẩy gập đầu rồi lập tức hạ gối dập đầu bái lạy Quý Vương.

Quý Vương dường như đã buông được tảng đá nặng nề trong tim nên thờ phào, ánh mắt cũng trở nên mơ màng hẳn đi. Cũng không rõ là hắn thấy được điều gì mà bỗng thâm than thở: “Đáng tiếc, đáng tiếc...”

Tiếng nói ngày càng nhỏ, cuối cùng dần tan biến.

***

Ngày hôm sau, trên đỉnh núi chốn hạp cốc này bỗng có mấy bóng người đứng nhìn vọng xuống bên dưới, chính là đám người lấy Vạn Kiếm Nhất dẫn đầu này.

Từ phía trên nhìn xuống thì có thể mờ mờ thấy được chốn hoang vắng này lại đang có rất nhiều bóng người qua lại, nếu xét theo y phục thì rõ ràng đó đều là giáo đồ Ma giáo. Tầng người vồn vã, có không ít kẻ thậm chí còn vừa tới đã không ngừng nghỉ mà lập tức đi về phía ngoài sơn cốc, thậm chí còn có thể dễ dàng nhận ra đám dư nghiệt Ma giáo này sau khi thất bại đã vô cùng chán nản nên hận mình không thể sớm tránh xa khỏi Thanh Vân Sơn.

Người trong Ma giáo gây nên vô vàn sát nghiệt trên Thanh Vân Sơn nên Thanh Vân Môn ai nấy đều có thù sâu như biển với chúng. Do đó khi đứng trên này nhìn đám ma giáo đang chạy loạn thì dù là Thương Tùng, Thương Chính Lương hay Điền Bất Dịch, Tăng Thúc Thường đều giận dữ muốn lao xuống chém giết một hồi.

Nhưng Vạn Kiếm Nhất trong đám họ lại cực kì hiểu chuyện nên bình tĩnh nói với bốn vị sư đệ: “Nhớ kĩ, mục tiêu chính của chuyến đi này là lên vào Man Hoang để thám thính tình hình trong thánh điện của Ma giáo, vì thế hãy tạm thời quên những chuyện khác đi, các đệ cũng tuyệt không được mất bình tĩnh gây nên chuyện gì hiểu không?”

Bốn người đồng thanh đáp phải. Vạn Kiếm Nhất tiếp tục quan sát bên dưới rồi nói tiếp: “Nói tới cũng lạ, suốt dọc đường này dù rằng đã thấy rất nhiều yêu nhân Ma Giáo nhưng ngay cả bên dưới sơn cốc này cũng chỉ toàn đám ô hợp. Ta thường nghe rằng trong Ma Giáo có rất nhiều phái hệ nên tất sẽ có đủ loại quân thú, nhưng tình hình trước mắt không phải là hoàn toàn trái ngược hay sao?”

Thương Tùng cũng nhìn theo nhưng có lẽ đã nghĩ tới chuyện gì đó nên cất lời: “Sư huynh, đệ có một điều khó hiểu. Theo lý thuyết thì đám yêu nhân trong các môn phái nhỏ của ma giáo chắc sẽ thế này nhưng mấy môn phái lớn như Vạn Độc Môn, Quỷ Vương Tông, Trường Sinh Đường cũng không thể chạy loạn như vậy?”

Tăng Thúc Thường cũng chen miệng: “Không lẽ trận Thanh Vân Sơn đã bị chúng ta đánh đến run rẩy nên mới thành thế này?”

Thương Tùng lắc đầu nhún mày nói: “Chắc sẽ không như vậy.”

Vạn Kiếm Nhất im lặng nghĩ ngợi rồi mới nói: “Thương Tùng nói có lý. Yêu nhân ma giáo tuy rằng đáng khinh nhưng với tình thế hiện giờ thì kẻ lãnh đạo chắc chắn chẳng phải bậc vô năng, chúng ta cũng tuyệt không được khinh thường.” Hơi ngừng lại để xoay người về phía sau rồi y mới nói tiếp: “Không cần quan tâm đến đám loạn quân tàn phế bên dưới, chúng ta tiếp tục tiến lên thôi.”

“Vâng.” Đám Thương Tùng đáp lời. Sau đó năm người bọn họ lại ngự kiếm bay về đằng xa.

Sau khi vượt qua sơn cốc là tới một dãy núi phập phồng với cánh rừng xanh thắm suốt mười dặm. Sau đó địa hình mới bằng phẳng lại, rừng cây cũng dần thưa đi, theo đó là một bình nguyên xuất hiện trước mắt. Lúc này bay trên trời sẽ có cảm giác đất trời rộng mở, dưới mắt là ruộng đồng tươi tốt trải dài ngàn dặm, sông suối dọc ngang, thi thoảng lại có núi non rừng rậm điểm xuyến, thậm chí còn có mười mấy hai mươi thôn xóm rải rác khắp nơi.

Những thôn xóm đó đều là của cư dân bao đời này đã tồn tại ở quanh chân dãy Thanh Vân. Bọn họ ai nấy đều thật thà chất phác, kính ngưỡng tiên đạo, trời mọc thức dậy, trời lặn nghỉ ngơi, cứ thế kéo dài suốt bấy nhiêu năm. Nhưng mấy ngày nay ma giáo xâm lấn Thanh Vân Sơn với quy mô rất lớn, yêu nhân cũng theo đó mà hoành hành bốn phương, thôn dân quanh đó phần lớn đều đã chạy sạch, có lẽ phải đợi tới khi giáo đồ ma giáo triệt để rút đi thì họ mới có thể về lại nhà.

Nhìn từ đằng xa thì thấy trên bình nguyên có không ít thôn xóm đang rực cháy, khói mù bay khắp trời, chắc rằng đã gặp chuyện chẳng may.

Thanh Vân Môn đã lập phái trên Thanh Vân Sơn hai ngàn năm nên cũng coi người dân quanh đó như con cháu, do đó khi năm người này thấy cảnh kia thì đều giận dữ biến sắc.

Lúc đó họ đã bay hẳn khỏi núi rừng để ra tới đồng bằng nên cũng mất đi yểm hộ mà trở nên rõ ràng giữa không trung. Quanh đây lúc này có vô số yêu nhân ma giáo, nếu cứ như vậy thì thật không thích hợp, chẳng may bị giáo đồ ma giáo gần đó chú ý thì e rằng sẽ sớm sinh chuyện. Vì thế Vạn Kiếm Nhất liền dặn mọi người hạ xuống một nơi vắng vẻ.

Họ đã không còn mặc trang phục của đệ tử Thanh Vân mà tất cả đều đã thay bằng những bộ quần áo tầm thường nên trông chẳng khác nào một đám tu sĩ thường thấy cả.

Cố ý tránh đi mấy thôn xóm đang cháy rồi họ tiếp tục thẳng tiến đi về đường mòn phía tây bắc. Dọc đường họ cũng gặp được vài đám giáo đồ ma giáo đang chạy loạn nhưng lại không hề thấy bóng dáng thương nhân và dân cư nào cả nên bất giác cảm thấy nơi này quá hoang vu.

Cứ đi như vậy một lúc thì Thương Chính Lương giận dữ: “Đám ma giáo khốn nạn này không biết mấy ngày nay đã giết hại bao nhiêu người, thật sự là xằng bậy!”

Điền Bất Dịch nhìn về một thôn xóm gần đó thì thấy ánh lửa ropy trời, dường như còn nghe được cả tiếng khóc thảm vang lên nên biến sắc do dự nói với Vạn Kiếm Nhất: “Vạn sư huynh, nơi đó hình như còn có người sống.”

Vạn Kiếm Nhất dừng bước lại, đám người theo sau hắn cũng theo đó ngừng chân rồi cùng nhìn về phía thôn xóm đang cháy kia. Chốc lát sau có một loạt tiếng khóc xen lẫn tiếng cười to vang lên.

Dù cho cách rất xa nhưng âm thanh ấy cũng chột trở nên vô cùng rõ ràng.

Nhất thời mọi người đều nhìn về Vạn Kiếm Nhất. Hắn suy tư một lát rồi thờ dãi nói: “Nếu là thôn làng bỏ không bị yêu nhân đốt thì cũng thôi đi, nhưng giờ đây còn có bách tính đang chịu khổ thì đệ tử Thanh Vân chúng ta tất không thể làm ngơ. Đi qua đó xem thử thôi.”

Bạn đang đọc truyện *Man Hoang Hành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Ngăn địch (thượng)

Dịch giả: tiểu miêu tử

Vạn Kiếm Nhất đã quyết định, mọi người cũng không ai có dị nghị gì, vì thế toàn bộ đều chuyển hướng đi về phía thôn trang.

Năm người này đều là môn hạ trẻ tuổi có thành tựu của Thanh Vân Môn, cộng thêm tiếng khóc mơ hồ không rõ kia truyền đến cũng làm cho bọn hắn theo bản năng mà tăng cước bộ, chính vì thế không lâu sau bọn hắn đã di chuyển đến bên ngoài thôn.

Nhìn từ trên không, thôn xóm này chẳng qua cũng chỉ là một nhóm phòng ốc nhỏ tụ lại thành một đám trên mặt đất, nhưng khi tiến đến gần thì lại có cảm giác khác. Trên thực tế lúc đi tới, đám người Vạn Kiếm Nhất cũng đã từng đi qua nơi này, trong trí nhớ của bọn hắn thì mảnh thôn xóm trên bình nguyên này có dáng dấp bình an, nhưng hiện tại đang có từng đám khói đen cuộn cuộn bốc lên phá vỡ vẻ tĩnh lặng nơi đây, làm tăng thêm vài phần dữ tợn.

Một con đường rộng khoảng sáu thước chọc thẳng vào phía sâu trong thôn, thấp thoáng có thể chứng kiến ở phía mấy ngôi nhà lộn xộn còn có mấy bóng người đang đi đi lại lại, xa xa cũng có thể nghe được thanh âm mắng chửi cực kỳ thô bạo.

Mà ở bên trên một cây đại thụ ven đường, mấy người bọn hắn đều thấy một người bị treo trên cây đang nhẹ nhàng đung đưa theo gió, đầu gã lệch sang một bên, trên thân đã không còn chút hơi thở nào.

Nhìn cách ăn mặc trên thân thể gã thì hẳn là một thôn dân nơi đây, nhưng mà trên thân gã đều là vết máu loang lổ, có vẻ khi còn sống đã chịu không ít đau khổ. Nhìn thấy một màn này, sắc mặt của đám người Thanh Vân Môn đều lập tức lạnh xuống.

Vạn Kiếm Nhất hừ lạnh một tiếng, không nói câu nào mà trực tiếp đi thẳng vào trong thôn.

Bốn người xung quanh lập tức đuổi theo, Điền Bất Dịch đi cuối cùng, khỏe mắt liếc qua cửa thôn liền nhìn thấy một cây đại thụ, bên dưới gốc cây còn có một tảng đá lớn dựng thẳng, phía mặt trên tảng đá có khắc mấy chữ “Thảo Hải Thôn”. Chữ viết kia đã bắt đầu mờ nhạt không rõ, hẳn là đã được viết lâu lắm rồi, có lẽ là từ rất sớm trước kia đã tồn tại thôn dân này, định cư ở phụ cận sơn mạch Thanh Vân Sơn.

Sắc mặt Điền Bất Dịch lạnh lùng nghiêm túc, bàn tay lần nữa cầm chặt chuôi thanh Xích Diễm Tiên Kiếm, sai bước đi qua.

Không cần quá lâu, mấy người bọn hắn đã bước vào trong thôn, nhìn qua bên kia hình như có một căn phòng lớn, bộ dáng có vẻ như là Từ Đường của thôn này. Trên mảnh đất trống phía trước từ đường có khoảng bảy tám người đang đứng, tất cả đều đang mặc trang phục giáo đồ Ma giáo, còn có hai thôn dân một già một trẻ đang quỳ dưới chân bọn gã.

Lão già tuổi khoảng sáu mươi, trên mái tóc trắng xóa của lão đang không ngừng chảy máu. Còn người trẻ tuổi hơn cũng chỉ là một hải đồng khoảng năm sáu tuổi, thoát nhìn có vẻ như là cháu của lão. Lúc này lão già đang cực kỳ hoảng sợ, không ngừng cầu khẩn mấy tên giáo đồ Ma giáo: “Chư vị đại gia xin tha mạng a, cầu các vị tha cho cháu ta một mạng đi.”

Đám người giáo đồ Ma giáo đang đứng nhìn bộ dáng hai ông cháu này mà cười ha ha, một lát sau có hai tên đứng ở phía trước, có vẻ như là thủ lĩnh của đám giáo đồ này đi tới. Gã nam từ cường tráng bay lên giờ chân đá một cước lên lưng lão già, làm lão già ngã lộn xuống đất, đồng thời gã tròn mắt quát to: “Bớt nói nhảm đi, khai mau, những người còn lại trong thôn đang ẩn núp ở nơi nào?”

Lão nhân kia rên lên một tiếng, nằm ngửa trên mặt đất không đứng dậy nổi, hải tử kia khóc lớn, đang dốc sức liều mạng kéo lấy cánh tay của gã nam tử kia.

Giờ này ánh mặt trời vung vãi chiếu lên mặt hai gã kia, làm cho đám người Vạn Kiếm Nhất ở phía xa xa đang chạy lại giật mình, hai tên này rõ ràng là hai tên yêu nhân Ma giáo đã từng giao thủ hôm qua, tên cường tráng chính là Đoan Mộc Thiết, còn tên thấp bé mà khuôn mặt xấu xí chính là Hấp Huyết Tiểu Yêu sử dụng pháp bảo tà môn chuyên hút máu Huyết Khô Lâu.

Lúc này Đoan Mộc Thiết và Hấp Huyết Tiểu Yêu rõ ràng đều không có chú ý đến mấy kẻ khác đang từ cửa thôn đi vào, toàn bộ lực chú ý đều tập trung tra xét hai thôn dân trước mặt.

Nhưng mà lão nhân kia vẻ mặt tuy thống khổ nhưng cũng không có mở miệng nói cho bọn gã. Đoan Mộc Thiết đang muốn nổi giận thì Hấp Huyết Tiểu Yêu ở bên cạnh đã âm trầm cười lạnh một tiếng, đột nhiên tiến lên trước một bước, vươn cánh tay bóp lên đỉnh đầu của tiểu hải tử kia, cười gằn nói: “Lão già này không biết tốt xấu, vừa hay lão tử đang bị thương, cần một chút máu tươi ngon miệng để bồi bổ thân thể, tôn tử của ngươi khá phù hợp đấy nhì.”

Đứa bé kia thét lên khóc lớn, lão giả quá sợ hãi kêu thảm một tiếng, nhất thời không biết lấy đâu ra khí lực lao lên đánh về phía Hấp Huyết Tiểu Yêu, muốn cứu thoát cháu mình.

Đoan Mộc Thiết ở bên cạnh cười ha hả vươn tay ra ngăn cản lão nhân, đồng thời trở tay một cái túm lấy ngực áo lão nhân, lời hấn đến, quát: “Nói mau, bằng không lão tử sẽ dùng một đao róc xương lóc thịt ngươi, đem xác ngươi treo lên đại tự ở cửa thôn, ngươi tin hay không?”

“Không tin!”

Một thanh âm mang theo vài phần lãnh ý đột nhiên truyền tới, đám người Ma giáo giết mình nhao nhao quay đầu nhìn lại, chỉ thấy từ phía cửa thôn đang đi tới vài người, mỗi người sắc mặt nghiêm túc băng lãnh. Đi đầu là một nam tử trẻ tuổi, mặc một thân áo trắng, mày kiếm mắt sáng, thần sắc trên mặt lạnh đến tận xương tủy.

Vừa nhìn rõ mấy người này, nhất là thấy rõ nam tử áo trắng kia, thân thể của Đoan Mộc Thiết và Hấp Huyết Tiểu Yêu ở bên cạnh đều chấn động mạnh một cái, thần sắc kinh hãi khó tin, sau đó hai tên liền liếc nhau, rồi cùng hét lớn: “Giết!”

Mệnh lệnh vừa ra, đám giáo đồ Ma Giáo xung quanh lập tức nhao nhao gào thét quát mắng, rút binh khí ra xông tới đám người Thanh Vân Môn, nhưng Đoan Mộc Thiết lại trực tiếp ném lão nhân xuống đất rồi quay người bỏ chạy.

Tên Hấp Huyết Tiểu Yêu kia động tác cũng giống hệt, nhưng khác với Đoan Mộc Thiết chính là do dự một chút, gã lại không ném hài tử kia đi, mà kẹp xuống dưới nách rồi bỏ chạy theo Đoan Mộc Thiết.

Nhưng mà bọn hấn mới chỉ chạy được mấy trượng đã nghe một hồi tiếng động gào thét rầm rĩ từ phía sau lưng, trong giây lát có tiếng phong bạo đuổi đến gần. Đoan Mộc Thiết cùng Hấp Huyết Tiểu Yêu đều quay đầu nhìn lại, hai gã mặt cắt không còn chút máu, chỉ thấy đám người Ma giáo sau một hồi hô to gọi nhỏ đều bị ba người kia nhẹ nhàng ngăn trở, cho dù là lấy nhiều địch ít, nhưng vẫn liên tiếp bại lui, hiển nhiên thực lực hai bên chênh lệch cực lớn.

Mà ở giữa không trung có một đạo thân ảnh màu trắng trực tiếp lướt qua mọi người, giống như gió lao điện chớp đến đúng là Vạn Kiếm Nhất.

Từ hôm qua đánh xong một trận dưới chân Thanh Vân Sơn, hai gã Đoan Mộc Thiết và Hấp Huyết Tiểu Yêu đều hận Vạn Kiếm Nhất đến thấu xương. Hai tên vừa sợ chết khiếp, giờ này lại liếc thấy cảnh này liền kinh hồn bạt vía, chỉ trách cha sinh mẹ đẻ có hai cái chân mà dốc sức liều mạng chạy đi.

Nhưng mà tốc độ của Vạn Kiếm Nhất thực sự quá nhanh, phong thanh cổ đằng như rồng lướt trên mây, trong nháy mắt đã đuổi kịp đến sau lưng hai gã. Đoan Mộc Thiết và Hấp Huyết Tiểu Yêu đều quát to một tiếng, thấy đã khó có thể đào thoát liền quay người lại muốn liều mạng một phen. Nhưng mà đúng lúc này phía trước bọn hấn bỗng truyền đến một thanh âm trầm thấp: “Tránh ra!”

Đoan Mộc Thiết và Hấp Huyết Tiểu Yêu đều giật mình, sắc mặt trở lên vui mừng, Đoan Mộc Thiết liền hô lớn: “Bách Độc đạo huynh, mau cứu ta!”

Bạn đang đọc truyện *Man Hoang Hành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 28: Ngăn địch (hạ)

Dịch giả: Đình Phong

Đáp lại hấn là một làn khói đen như mực đậm đột nhiên sinh ra nhưng nhờ cơn gió nhẹ nhàng thổi qua hiện ra sắc mặt Đoan Mộc Thiết trắng nhợt, thân thể uốn một cái vọt sang bên.

Tên Hấp Huyết Tiểu Yêu bên kia cũng đồng dạng cuống quýt né tránh nhưng trong mắt lướt qua một tia hung ác, trực tiếp đem đứa bé cầm trên tay ném qua đám khói đen đồng thời quát: "Vạn Kiếm Nhất, tiểu hài này chính là bị ngươi hại chết đấy!"

Đứa bé trai kia khóc lớn bay giữa không trung mất thấy sắp rơi vào đám khói đen thì một đạo thân ảnh màu trắng vọt đến bên cạnh hài tử, vững vàng kéo về phía sau tránh được mảng khói đen đó.

Nhưng đám khói đen kia giống như có người điều khiển giương nanh múa vuốt mà lao qua bám theo thân thể Vạn Kiếm Nhất vì đã vọt tới cứu đứa bé kia mà không thể thu lại nên trong nháy mắt rơi vào hoàn cảnh hung hiểm.

Thủ pháp này đúng âm độc, thời cơ thực xảo diệu, quả thực không thể khinh thường.

Đứa bé trai kia tiếng khóc không dứt, Vạn Kiếm Nhất trên không trung hừ lạnh một tiếng bằng vào tốc độ ánh sáng vọt tới ranh giới kia ngay sát thân thể đem đứa bé ôm ở trong ngực sau đó dùng lưng chặn phần khói đen đồng thời tay kia hướng phía dưới đập xuống, một cỗ kinh phong mạnh mẽ phun ra đánh lên mặt đất làm thân thể hấn giống như mũi tên rời cung lần nữa hướng lên trời.

Chỉ là ngay tại sát na kia đám khói đen như mực vẫn còn dính vào thân thể hấn trên không trung truyền đến âm thanh xèo xèo trầm thấp quỷ dị cùng với

một hồi khói trắng bay lên nhưng dị trạng như vậy đối với Vạn Kiếm Nhất dường như không có ảnh hưởng gì, thân ảnh của hắn vẫn tiếp tục bay nhanh lên cao tránh xa đám khói đen này.

Vạn Kiếm Nhất trên không trung lượn mấy cái đáp xuống mặt đất hai mắt nhìn thoáng qua tiểu hài tử chỉ thấy trong mắt nó tràn đầy hoảng sợ nhưng sắc mặt cũng không khác lắm nên thờ dài một hơi mỉm cười đặt nó xuống đất.

Tiểu hài tử có chút lảo đảo nhưng vẫn đứng vững kinh ngạc nhìn Vạn Kiếm Nhất, hắn mỉm cười sờ đầu nó một cái sau đó nhẹ nhàng nói: "Tôi bên gia gia của ngươi đi!"

Đưa bé kia a một tiếng sau đó xoay người chạy đi, Vạn Kiếm Nhất lúc này mới đứng thẳng người xoay lại thấy áo trắng phía sau lưng của hắn thêm một mảng vân màu đen giống như bị một con thú dữ hung hăng cắn một cái.

Bất quá từ trong mảnh màu đen lốm đốm kia cũng mơ hồ không thấy huyết nhục dường như một chiêu đánh lên âm độc này cũng không làm bị thương được thân thể của hắn hay nói cách khác là ít nhất không bị thương quá nặng.

Nhưng Vạn Kiếm Nhất lúc này sắc mặt cực kỳ khó coi hừ lạnh một tiếng nhìn về phía trước thấy hai tên Ma Giáo đã cùng một nam tử cao gầy khác tụ họp.

Vạn Kiếm Nhất nhìn chằm chằm vào người nọ đột nhiên nhíu mày nói: "Vạn Độc Môn, Bách Độc Tử?"

***

Phía ba tên Ma Giáo tụ họp người bị Vạn Kiếm Nhất gọi là Bách Độc Tử chứng kiến hắn sau khi lấy dính cái kia khói đen độc khí vẫn điềm nhiên như không thì sắc mặt cũng hơi hơi thay đổi, vậy tay một cái đám khói đen kia nhanh chóng bay ngược về chui vào trong tay áo rộng thùng thình của hắn mà mất dạng.

Bên cạnh Đoan Mộc Thiết cùng Hấp Huyết hai người khẽ nhỏ giọng nói: "Người này quá mạnh không thể địch lại, đi thôi!"

Đoan Mộc Thiết cùng Hấp Huyết hai người mới nói lòng tí bộ dạng sau đó trong mắt đánh lại lập tức xoay người rời đi.

Bách Độc Tử cũng theo hướng mà lui nhưng nhìn thấy áo trắng thình lình phiêu động chính là Vạn Kiếm Nhất lần nữa lướt về phía trước, hơn nữa lúc này trên tay hắn đã có thêm một đạo bích quang lấp lóe, lục sắc tiên kiếm khí thể hùng tráng, kiếm quang phun ra nút vào từ rất xa liền cảm thấy một cỗ sát khí lạnh thấu xương đập vào mặt.

Bách Độc Tử là người kiến thức rộng rãi giờ phút này cũng nhịn không được mà trong lòng phát lạnh muốn hành động nhưng lại nghe sau lưng tiếng quát mắng của Đoan Mộc Thiết cùng Hấp Huyết đang không ngừng vang lên.

Một thanh Xích Diễm tiên kiếm đột nhiên xuất hiện chắn trước hai người bọn họ cùng với một thân ảnh ục ịch xuất hiện với sắc mặt lạnh lùng đúng là Điền Bất Dịch.

Đoan Mộc Thiết cùng Hấp Huyết sợ Vạn Kiếm Nhất như sợ cọp nhưng đối với Điền Bất Dịch thì không sợ chút nào, giờ phút này sinh từ quan đầu lập tức hai người cùng lao qua với khí thế hung hăng, xem ra hận không thể một chiêu đem gia hỏa chương mắt này giết chết trong tay.

Điền Bất Dịch hừ một tiếng lui về sau, Xích Diễm kiếm quang chắn trước người tỏa ra xung quanh liền thấy mấy đạo ánh lửa bật lên túm tùm tươi đẹp như hoa hồng thoáng cái nở rộ bảo vệ quanh thân hắn. Chỉ nghe "oanh" "oanh" "oanh" mấy tiếng vang lên, hắn cứng rắn lấy một địch hai cản lại Đoan Mộc Thiết cùng Hấp Huyết hai người.

Đoan Mộc Thiết và Hấp Huyết giận dữ cùng nhào tới thế công như thủy triều chỉ sợ nếu muộn một bước bị tên sát tinh phía sau đuổi tới thì lúc đó có chạy cũng không kịp nữa rồi.

Ai ngờ Điền Bất Dịch tuy rằng trẻ tuổi cùng dung mạo không tốt nhưng đấu với hai tên yêu nhân Ma Giáo lại không chút sợ hãi, khí thế cực kỳ trầm ổn, tiến thoái vô cùng trình tự, công thủ không lộ ra kẽ hở. Hơn nữa pháp bảo trọng yếu của Hấp Huyết là Huyết Khô Lâu hôm qua đã bị hủy trong tay Vạn Kiếm Nhất làm thực lực giảm lớn, tuy rằng hai người hợp sức thì thực lực cao hơn Điền Bất Dịch nhưng giờ phút này đối mặt với sự ngênh chiến trầm ổn cũng không thể làm gì được tên mập lùn này.

Hai người này đều là yêu nhân Ma Giáo trời sinh tính tình tàn nhẫn hung ác, trong lúc nhất thời liên tục hét lên giận dữ phát ra những tiếng kỳ quái liên tục.

Bách Độc Tử nổi đóa mắng một câu "phế vật" thì đột nhiên thấy hoa mắt đúng là kiếm quang xanh biếc đã tới, trong nháy mắt một cỗ áp lực như tòa núi lớn từ trên trời giáng xuống đem những lời định nói nuốt vào trong bụng.

Vạn Kiếm Nhất áo trắng bông bành, Trảm Long Kiếm bích quang vạn trượng, vừa giáp mặt liền đem Bách Độc Tử áp tại hạ phong, hắn kiếm thế quá mạnh khiến người ta kinh hãi.

Bách Độc Tử trong lòng sợ hãi, ánh mắt tán loạn trong lúc đó sắc mặt lại trầm xuống bởi sau một lát ba người đi theo Vạn Kiếm Nhất đã đánh bại bảy tám tên Ma Giáo sau đó hướng bên này chạy tới.

Tình thế vừa nhìn đã hiểu cần gì nghĩ nhiều, Bách Độc Tử đột nhiên quát to một tiếng hét lên áo khoác màu đen trên lưng, áo khoác ở giữa không trung đột nhiên tản ra hóa thành vô số độc trùng màu đen thật nhỏ phát ra âm thanh "ong, ong, ong" quỷ dị, điên cuồng bay về phía Vạn Kiếm Nhất, Điền Bất

Dịch thậm chí ba người chạy tới Thương Tùng, Thương Chính Lương cùng Thúc Thường.

Lần này thủ đoạn quỷ dị, dù là Vạn Kiếm Nhất cũng không có lường trước, trước mắt một mảnh hắc ám hơn nửa tình thế cực kỳ nguy cấp, trong mảng bóng đen kia đột nhiên vang lên một tiếng sắc nhọn rít gào, một đường kiếm quang trong suốt đột nhiên đâm qua. Dù là hắc đạo hạnh tình thâm nhưng lần này cũng có chút bối rối lại nói hẳn dù sao cũng không phải thể hệ tầm thường, trong phút chốc chấn động cổ tay, Trảm Long Kiếm bích quang đại thịnh, tại ranh giới nguy hiểm thân kiếm chấn trước người chặn một kiếm đánh lên kia.

Chỉ nghe "đương" một tiếng thanh thủy, hai thanh kiếm đồng thời bắn ra, Vạn Kiếm Nhất trong lòng hơi chấn động tuy rằng trong nháy mắt ngăn ngừa nhưng hẳn phát hiện Trảm Long Kiếm cùng mũi kiếm đánh lên kia không phân cao thấp.

Phải biết rằng cho dù tại Thanh Vân Môn thì Trảm Long Kiếm cũng là một trong pháp bảo tiên kiếm có phẩm giai cao nhất, từ trước đến nay nổi danh cùng đích truyền Thiên Gia thần kiếm của Tiểu Trúc Phong.

Chỉ là quái kiếm kia một kích không trúng liền rút lui làm Vạn Kiếm Nhất thậm chí không nhìn rõ bộ dáng, mà cùng lúc đó độc trùng đầy trời cũng áp qua.

Bách Độc Tử dù sao cũng là ma đầu nổi danh trong Vạn Độc Môn, độc trùng quỷ dị cho dù là hắc cũng không muốn dễ dàng bị chúng cắn nên quyết định thật nhanh mà bay vút về sau đồng thời kiếm quang Trảm Long Kiếm bảo vệ quanh thân, chỉ nghe âm thanh ti..ti.. nhất thời không biết có bao nhiêu tiểu côn trùng rơi xuống chết đi trong kiếm quang.

Bốn người Thanh Vân Môn khác lọt vào đánh lên cùng giống với Vạn Kiếm Nhất vội vàng không kịp chuẩn bị nhất thời có chút luống cuống tay chân nên mỗi người đều triển khai tiên kiếm hộ thân.

Thừa cơ ba người Bách Độc Tử cùng Đoan Mộc Thiết, Hấp Huyết tiểu yêu đầu dám ham chiến trực tiếp tán loạn bay đi, đảo mắt đã bay ra Thảo Hải thôn chẳng biết đi đâu rồi.

Độc trùng giữa không trung nhìn xem phô thiên cái địa nhưng dưới uy thế tiên kiếm của năm người này chẳng những không thể tấn công thân thể bọn hắc mà số lượng nhanh chóng tiêu hao, cũng không lâu lắm mật độ giảm đi nhiều, âm thanh ô..ô..ng cũng giảm dần rồi biến mất.

Lúc con độc trùng cuối cùng chết dưới kiếm quang, năm người Thanh Vân Môn lúc này mới thu hồi kiếm thế, Vạn Kiếm Nhất nhìn thoáng qua phương hướng bỏ chạy của Đoan Mộc Thiết và ba người kia mà hừ lạnh một tiếng nhưng cũng không có ý đuổi theo đối với bốn người kia gật gật đầu, trong đó nhìn Điền Bất Dịch mỉm cười nói: "Điền sư đệ, làm tốt lắm."

Điền Bất Dịch ngược lại có vài phần xấu hổ sờ sờ đầu nói: "Sư huynh quá khen, đáng tiếc ta không cản được bọn hắc."

Vạn Kiếm Nhất lắc đầu, nói: "Vừa rồi thủ đoạn độc y hóa trùng chắc là chiêu mà Bách Độc Tử ẩn giấu để bảo vệ tính mạng xác thực khó ứng phó, nhưng theo ta nhìn chỉ có một món như vậy thôi. Ngày sau gặp lại sẽ tính sổ với hắc cũng không muộn."

"Sư huynh nói rất đúng."

Vạn Kiếm Nhất đi tới cùng Điền Bất Dịch ở phía sau đến trước mặt ba người Thương Tùng.

Thương Tùng hướng Vạn Kiếm Nhất chào trước nhất lập tức nhìn thoáng qua Điền Bất Dịch khẽ nhíu mày nói: "Điền sư đệ, ngươi vì sao không cùng ba người chúng ta ngăn địch lại đột nhiên chạy đến bên đây?"

Điền Bất Dịch muốn nói lại thôi, nhưng đứng ở bên cạnh hẳn Vạn Kiếm Nhất rồi lại nhẹ nhàng khoát tay áo, mỉm cười nói: "Không sao, Điền sư đệ tiến lên cản trở hai tên yêu nhân đối với tình thế cùng một thân đạo hạnh đều biết ước chừng, không cần đề trong lòng."

Thương Tùng nhẹ gật đầu, không nói thêm gì nữa, Điền Bất Dịch nhìn hẳn một cái, đi qua đứng chung một chỗ với Thúc Thường.

Giờ phút này Vạn Kiếm Nhất xoay đầu nhìn xung quanh phát hiện thôn trang này hơn phân nửa phòng ốc đã bị đốt hủy, bóng người hầu như cũng không thấy, chỉ có phía trước hai ông cháu đang ôm nhau một chỗ với vẻ mặt cảm kích nhìn về phía năm người.

Vạn Kiếm Nhất đi tới nhẹ nhàng nói: "Lão trượng, chúng ta năm người đều là môn hạ Thanh Vân Môn đi ngang nơi đây, lại không biết trong thôn đã xảy ra chuyện gì?"

Lão nhân kia thờ dài nói: "Không gạt tiên trưởng, những chuyện ác này đều do mấy tên yêu nhân Ma Giáo kia làm, trước đó vài ngày bọn hắc đi ngang nơi đây sau đó liền xông vào thôn đốt giết đánh cướp. Một số người trong thôn đã chết, số còn lại thì chạy, Thảo Hải thôn này trước mắt đã bị hủy rồi."

Vạn Kiếm Nhất khẽ lắc đầu ánh mắt lộ ra mấy phần chán ghét nói: "Xin hỏi lão trượng họ gì?"

"Không dám nhận, lão họ Trương, đây là cháu duy nhất của ta."

"Trương đại gia, những người khác đều chạy rồi vì sao hai người còn ở đây?"

"Ài, nói ra rất dài dòng, ngày đó yêu nhân Ma Giáo vừa mới vào thôn ta mang theo hài tử trốn ở trong hầm ngầm tránh thoát một kiếp. Qua vài ngày cảm giác bọn hắc có lẽ đã rời đi mới đánh bạo muốn rời thôn ai ngờ xui xẻo như vậy lại bị mấy tên yêu nhân bắt được."

Vạn Kiếm Nhất yên lặng gật đầu trầm ngâm một lát nói: "Trương đại gia, trước mắt thôn này đã hủy, người cùng cháu trai có tính toán gì hay cần ta giúp gì không?"

Trương lão đầu suy nghĩ một chút nói: "Chư vị tiên trưởng đã cứu ta cùng hài tử chính là thiên đại ân tình rồi, thật sự không dám làm phiền chư vị. Kế tiếp ta định đi về thôn phía nam ở đó ta có một nhà bà con xa."

Vạn Kiếm Nhất "a" một tiếng, cảm thấy an tâm một chút thuận miệng hỏi một câu: "Thôn kia bao xa, tên là gì?"

"Ngay tại dưới chân Thanh Vân Sơn đây, tên là Thảo Miếu thôn."

Bạn đang đọc truyện *Man Hoang Hành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Hoang mạc (thượng)

Dịch và đề tựa: Đình Phong

Nhóm dịch: Thanh Vân Môn

Kết đạo lữ rồi sinh con

Hồng nhan tại núi mỗi mòn ngóng trông.

Vạn Kiếm Nhất suy nghĩ một chút, vuốt cằm nói: "Như thế cũng tốt, trước mắt dư nghiệt Ma Giáo thôi lui phần lớn, dưới chân Thanh Vân Sơn vốn đã quét sạch, người đi qua đó hẳn an toàn."

Trương lão đầu kéo cháu trai hướng Vạn Kiếm Nhất cùng bốn người xung quanh tạ ơn sau đó mới xoay người rời đi hướng cửa thôn.

Bất quá lúc này Thúc Thường bỗng nhiên đi về phía trước nói với Vạn Kiếm Nhất: "Vạn sư huynh, Thảo Miếu thôn bên kia tuy an toàn nhưng trên đường chỉ sợ vẫn còn yêu nghiệt Ma Giáo, ông cháu bọn hắn đoạn đường qua đó chỉ sợ vẫn còn nguy hiểm."

Vạn Kiếm Nhất "Ừ" một tiếng nói: "Đúng là như thế. Như vậy đi, cứu người cứu đến cùng, người cùng với Diên sư đệ mỗi người mang theo một người ngựa kiếm bay đến Thảo Miếu thôn sau đó lập tức trở về, trên đường cẩn thận né tránh tai mắt yêu nhân Ma Giáo, ta và ba người còn lại ở chỗ này chờ, được chứ?"

Diên Bất Dịch cùng Thúc Thường vẻ mặt nghiêm túc đáp: "Vâng."

Vạn Kiếm Nhất mỉm cười, nói: "Đi đi."

Diên Bất Dịch cùng Thúc Thường quay người đi đến ông cháu họ Trương, lúc họ nói chuyện thì hai người cũng nghe được nên Trương lão đầu liên tục cảm tạ. Diên Bất Dịch cùng Thúc Thường cười dặn dò bọn hắn vài câu, đơn giản là lúc trên không trung không cần sợ hãi, không nên lộn xộn, vân vân, sau đó Diên Bất Dịch mang theo Trương lão đầu, Thúc Thường mang cháu trai đồng thời té lên tiên kiếm hướng bầu trời bay lên. Lát sau trên không trung vòng một cái hướng Thanh Vân Sơn Mạch vội vã bay đi.

Ông cháu Trương gia đều là người bình thường, thân không đạo hạnh càng là lần đầu tiên ngựa không mà đi, tuy khi trước Diên Bất Dịch cùng Tăng Thúc Thường đều có dặn dò, nhưng đã đến không trung về sau vẫn là hiện ra vài phần thất kinh, trong đó Trương lão đầu khá tốt, tuy cũng là sợ hãi nhưng dù sao miễn cưỡng có thể khống chế, cái kia Trương gia tiểu hài tử cũng là bị dọa đến chết khiếp, trực tiếp oa oa khóc lớn, lại để cho Tăng Thúc Thường ôm hân lòng cuống tay chân một lúc.

Bất quá Diên Bất Dịch cùng Thúc Thường may mắn đều là Thanh Vân đệ tử có đạo hạnh rất tốt, mặc dù có chút phiền toái nhưng vẫn ứng phó được nên cứ như vậy trấn an rồi một đường bay nhanh, cười mây đạp gió lướt qua núi non hùng vĩ rốt cuộc thấy được một thôn nhỏ phía chân núi Thanh Vân.

Hai người vội vàng đáp xuống đất đem ông cháu Trương gia thả ngoài cửa thôn không xa, lúc này mới nhẹ nhàng thở ra một hơi.

Trương lão gia đi đứng tựa hồ có chút nhũn ra ngược lại Trương gia hài tử lúc đầu thì khóc rống về sau rõ ràng bình tĩnh cũng không có việc gì làm cho người khác có chút ngạc nhiên.

Sau khi nghỉ ngơi tại chỗ một lát, Trương lão gia kéo cháu trai bái tạ hai người, hai người cũng cười đáp lễ đưa mắt nhìn hai ông cháu sống sót sau tai nạn bình an đi vào thôn nhỏ.

Khi hai người kia hoàn toàn biến mất trong tầm mắt, Diên Bất Dịch xoay người lại bỗng nhiên trông thấy ngoài thôn không xa có một tòa miếu đồ nát nên

hắn đi qua nhìn một chút, chỉ thấy miếu cô này mười phần bị phá, vách tường bị thủng một lỗ lớn, nhìn lại rất hoang tàn, liền quay đầu cười nói với Thúc Thường: "Tên thôn này không phải đến từ tòa miếu cô này chứ?"

Thúc Thường nhún nhún vai nói: "Có thể lắm, thôn làng dưới chân núi chúng ta đều là người dân trung thực, trực tiếp lấy những cái tên bình thường này cũng có lý."

Điền Bất Dịch bỗng nhiên nghĩ đến một chuyện, đối với Thúc Thường nói: "Thế nhưng nếu nói như vậy, nơi này có tòa miếu đồ nát nên gọi Thảo Hải thôn, cái thôn vừa rồi là Thảo Hải thôn, chẳng lẽ bên kia đã từng có chiếc hài rom rách?"

Thúc Thường cười xùy một tiếng, dùng ánh mắt xem thường ngu ngốc nhìn Điền Bất Dịch sau đó nghiêm mặt nói: "Người như thế nào ngu xuẩn như vậy, giày rom làm sao một chiếc, tất nhiên phải một đôi. Vì vậy thôn kia lúc trước nhất định tên là đôi giày rom rách."

"Cho nên nói, trước kia có người đi trong thôn kia ném đi đôi giày rom rách nên thôn kia liền kêu Thảo Hải thôn?"

"Có khả năng!"

"Người nào ném?"

"Quý mới biết, thôn dân địa phương hay là ai đó đi ngang qua. Nói không chừng là vị Tổ Sư nào đó của Thanh Vân Môn ta ném đấy."

"..."

Điền Bất Dịch mắt to tròn mắt nhỏ với Thúc Thường đột nhiên đều trầm mặc lại, sau một lúc lâu Điền Bất Dịch lấy tay che mắt dường như không thể nào nhìn thẳng vị bằng hữu này rồi nói: "Được rồi, chúng ta đừng nói những chuyện ngu xuẩn này nữa. Vạn nhất nếu bị người khác nghe được rồi truyền lên núi chắc chúng ta đều sẽ bị phạt quý mấy chục năm ở Tổ Sư Từ Đường đấy."

Thúc Thường cười to, thoát nhìn giống như có vài phần cảm thán, nói: "Đúng rồi, lúc này quên hỏi tên đứa bé kia."

Điền Bất Dịch hỏi: "Có gì sao?"

Thúc Thường nói: "Đứa bé kia tuy rằng ngay từ đầu sợ hãi khóc rống, nhưng thời gian lâu dài liền an tĩnh lại, thoát nhìn là hài tử có tâm tính tốt, hơn nữa tuổi nhỏ mà trung thực hiếu lễ, ta rất ưa thích."

Điền Bất Dịch khoát tay nói: "Thôi đi, người hôm nay mới mấy tuổi, chúng ta ở trong môn còn là đệ tử trẻ tuổi ở đâu đến phiên người thu con người ta làm đồ đệ."

Thúc Thường suy nghĩ một chút, gật đầu nói: "Nói cũng đúng a." Nói xong quay đầu nhìn qua thôn kia sắc mặt có chút tiếc nuối.

Điền Bất Dịch ở một bên nhìn hắn cười nói: "Người thật sự thích tên tiểu hài tử đó a."

Thúc Thường nở nụ cười gật đầu nói: "A, đúng vậy, không biết ngày sau chúng ta tìm được đạo lữ thì con của mình sẽ như thế nào nhỉ?" Nói xong thì chặc chặc hai tiếng thoát nhìn bộ dạng có vài phần kỳ vọng.

Điền Bất Dịch cười ha ha, nói: "Người nghĩ xa quá đấy, như vậy đi, nếu ngày sau chúng ta đều có hài tử, liền cho bọn nó làm anh em kết nghĩa."

Thúc Thường quay đầu nhìn hắn, cười nói: "Còn nếu là một nam một nữ thì sao đây?"

Điền Bất Dịch sờ lên cằm nói: "Vậy liền chỉ phúc vi hôn đi!"

Thúc Thường nghiêm mặt nói: "Không được."

Điền Bất Dịch khẽ giật mình, ngạc nhiên nói: "Vì sao không được?"

Thúc Thường chấp tay đi lên phía trước, đồng thời miệng thần nhiên nói: "Tất cả mọi người sinh ra nam làm huynh đệ, vậy cũng được thôi. Nhưng nếu ta sinh ra con trai còn người sinh con gái mà nữ kia lớn lên lại giống người thì ta cũng không thể hại nhi tử nhà ta a."

Điền Bất Dịch đứng nguyên tại chỗ suy nghĩ kỹ một hồi, đột nhiên phục hồi tinh thần lại rõ ràng ý tứ trong lời nói của thằng này thì đột nhiên giật dử, tiến lên đem một cước đạp vào mông Thúc Thường đồng thời trong miệng mắng: "Cút! Lão tử về sau nếu có con gái cũng không gả cho con người làm vợ đấy, đừng có mà nằm mơ!"

Thúc Thường cười ha ha đi hướng ra ngoài đồng thời khoát tay nói: "Tốt rồi, đi thôi, Vạn sư huynh bọn hắn vẫn còn ở Thảo Hải thôn chờ chúng ta, đừng để họ đợi lâu."

Điền Bất Dịch trong miệng vẫn mắng hắn hai câu, sau đó hai người đồng thời té ra tiên kiếm lần nữa bay lên trời hướng về Thảo Hải thôn bay đi. Chỉ là lúc người đang tại không trung, phía trước màu vàng kiếm quang tiên kiếm của Thúc Thường theo sau là Điền Bất Dịch, chỉ là một khắc như vậy hắn bỗng nhiên quay đầu ngắm tòa Thanh Vân sơn nguy nga hùng vĩ một cái, ánh mắt thật sâu giống như có vài phần tưởng niệm.

Bạn đang đọc truyện *Man Hoang Hành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Hoang mạc (hạ)

Dịch giả: kethattinhthu7

Ngọc Thanh điện trên Thông Thiên phong của Thanh Vân sơn.

Nơi đây khí thế hùng vĩ, trước giờ, cung điện rộng lớn của ngọn hùng phong này là chỗ ở của Chương môn chân nhân Thanh Vân môn. Trong đó, rộng lớn nhất là Ngọc Thanh đại điện, đây là nơi Chương môn chân nhân ngày thường xử lý sự vụ trong môn.

Đại chiến chính ma qua đi, trên dưới Thanh Vân sơn là một đồng lõa xôn, không biết có bao nhiêu chuyện cấp bách chờ giải quyết. Hiện tại, Chương môn chân nhân Thiên Thành Tử trọng thương không thể xử lý công việc, một phần do có trường lão đức cao vọng trọng chết, phần khác, những Trường lão còn lại như mấy người Chân Vu, Trịnh Thông thì bị thương nên không thể xử lý những sự vụ vụn vặt trong môn. Tất cả đều đặt lên vai nam tử đang ngồi trong Ngọc Thanh đại điện.

Lúc này, trên Ngọc Thanh đại điện, có mấy chục đệ tử Thanh Vân môn xếp thành hàng dài chờ đợi. Bọn họ theo thứ tự tiến lên báo cáo, xin ý kiến, nghị luận với Đạo Huyền ngồi giữa đại điện, sau đó theo sự sắp xếp của hắn liền quay người, rời khỏi đại điện.

Đạo Huyền ngồi trên ghế, thần sắc nghiêm nghị, giọng nói nghiêm túc, từ xa nhìn lại có vài phần khí thế không giận mà uy. Tuy luận về bối phận, phần lớn những người trong đại điện đều là đệ tử cùng thế hệ với Đạo Huyền, nhưng không một ai tỏ ra khinh mạn hắn, ai nấy đều thành thành thật thật xếp hàng tiến lên trình bày.

Về phần Đạo Huyền, việc xử trí những sự vụ trong môn này hắn cũng đã quen thuộc khôn khéo, từ chuyện vụn vặt cho đến vấn đề khó xử lý, thường thường hắn đều trầm ngâm suy nghĩ trong chốc lát rồi lập tức đưa ra quyết định.

Quang cảnh tuy rất yên tĩnh nhưng hiệu suất phương thức làm việc lại rất nhanh, khiến đệ tử trong đại điện rất nhanh giảm bớt, không bao lâu đã tới người cuối cùng. Đúng lúc Đạo Huyền chuẩn bị kêu người cuối cùng thì bỗng nhiên thấy một người chạy vội vàng từ đại môn vào, là Thủy Nguyệt của Tiểu Trúc phong, nâng bước nhanh tới trước mặt hắn, kêu lớn:

- Đạo Huyền sư huynh.

Đạo Huyền ngẩng đầu nhìn Thủy Nguyệt:

- Sao thế?

Thủy Nguyệt đáp:

- Dưới núi có hai nhóm người đến, hình như là người của Thiên Âm tự và Phần Hương cốc.

Đạo Huyền khẽ giật mình, lập tức đứng lên, nói:

- Có lẽ hai đại phái này nghe tin nên chạy đến trợ giúp Thanh Vân môn chúng ta, việc này khá lớn, nói không chừng Chương môn hai phái còn đích thân tới, ta lập tức bẩm báo sư phụ, báo cho người biết. Thủy Nguyệt sư muội, trước mắt, nhờ muội và Chân Vu sư thúc đón tiếp bọn họ một lát.

Thủy Nguyệt gật đầu:

- Vâng, muội biết rồi.

Đạo Huyền gật đầu, quay người bước nhanh vào phía sau Ngọc Thanh đại điện, đi qua hành lang gấp khúc, tới bên ngoài gian phòng tĩnh thất Thiên Thành Tử đang nghỉ ngơi. Nhưng khi chỉ còn hơn một trượng là tới nơi thì Đạo Huyền đột nhiên thấy cửa phòng mở toang, bên trong có một thân ảnh không ngừng đi qua lại, có điều người đó không phải là Thiên Thành Tử.

Đạo Huyền chấn động, vội vàng bước nhanh qua cửa tĩnh thất, tiến vào bên trong xem xét, thấy trong phòng chỉ có một đạo đồng đang dọn dẹp, mà tĩnh thất lúc này lại hết sức lộn xộn. Chấn nệm vốn ở trên giường Thiên Thành Tử bị ném sang một bên, ngoài ra có không ít đồ đạc nằm ngổn ngang dưới mặt đất như là vừa rồi có người bị chọc giận nên phát tiết ném đồ đạc.

Tuổi tác của đạo đồng này không lớn, vẻ mặt y ẻo oải, lẳng lặng ngồi dọn đồ dưới nền, hai mắt đỏ hoe như vừa mới khóc.

Đạo Huyền tất nhiên biết người này, y là đạo đồng Bạch Thạch ngày thường luôn ở đây hầu hạ sư phụ Thiên Thành Tử, lúc này, hắn thấy tình hình có chút không đúng, không khỏi ngạc nhiên hỏi Bạch Thạch:

- Bạch Thạch, ở đây xảy chuyện gì thế?

Thấy người đến là Đạo Huyền, Bạch Thạch vội vàng đứng dậy, nghiêm chỉnh thả tay đứng thẳng, y rõ ràng cực kỳ kính sợ đối với vị Đại sư huynh này.

Đạo Huyền bước tới, nhìn chung quanh một lượt rồi chau mày, lại hỏi Bạch Thạch:

- Rốt cuộc ở đây xảy ra chuyện gì, còn nữa, sư phụ đâu rồi?

Bạch Thạch mím môi, một lát sau mới thấp giọng nói:

- Đệ... đệ vẫn như thường ngày đến quét dọn phòng, không hiểu sao Chương môn chân nhân sau khi thấy đệ lại nổi cơn tức giận, mắng to đệ một phen, nói đệ quấy rầy người đang thanh tu, tội ác tày trời, còn nói, còn nói...

Đạo Huyền thấp giọng hỏi:

- Sư phụ còn nói gì nữa?

Dường như không nhìn không được nữa, Bạch Thạch khóc lớn, nện ngào vừa khóc vừa kể:

- Đạo Huyền sư huynh, Chương môn chân nhân còn nói muốn đuổi đệ xuống núi, trục xuất khỏi Thanh Vân môn.

Thân thể Đạo Huyền chấn động, ngạc nhiên nhìn Bạch Thạch, dường như không tin lỗ tai mình, nhưng rõ ràng thần sắc Bạch Thạch tuyệt đối không giống như đang giỡn, lúc này, y mắt nước mắt lưng tròng nhìn Đạo Huyền, nước nờ nói tiếp:

- Sư huynh, đệ nên làm gì bây giờ? Đệ thật không hề có ý chọc giận Chương môn chân nhân.

Đạo Huyền trầm mặc thật lâu, sau đó nói:

- Đệ yên tâm, việc này huynh sẽ thay đệ cầu xin sư phụ.

Bạch Thạch vội vàng quỳ xuống:

- Đa tạ sư huynh, đa tạ sư huynh.

Đạo Huyền thở dài, cúi người nhẹ nhàng kéo y dậy, sau một lúc trầm ngâm mới nói:

- Thế này đi, mấy ngày tiếp theo đệ đừng làm việc ở Ngọc Thanh điện, hãy qua bên kia Vân Hải ở mấy ngày rồi hẵng về. Ta nghĩ có lẽ sư phụ chỉ là trong lúc nổi nóng nên lỡ lời thôi, huynh sẽ nói giúp đệ một chút, đệ chỉ cần tránh đi mấy ngày, có lẽ sẽ không sao.

Bạch Thạch vội vàng gật đầu đồng ý:

- Vâng, vâng, đệ biết rồi.

Đạo Huyền thở dài, lại nhìn thoáng qua đám chăn nệm lộn xộn trên giường, nhíu mày hỏi:

- Đúng rồi, hiện giờ sư phụ đi đâu, đệ biết không?

Bạch Thạch suy nghĩ rồi đáp:

- Vừa rồi đệ sợ tới mức quỳ sát mặt đất, đến thở mạnh cũng không dám nên không biết sư phụ đi đâu. Nhưng mà, lúc đó đệ có nghe được lão nhân gia nói một câu, nói là ở đây quá ồn ào, khiến người khó tu hành nên muốn đi Tổ Sư từ đường tĩnh dưỡng một lúc.

Đạo Huyền khẽ giật mình, cau mày hỏi tiếp:

- Sư phụ đi Tổ Sư từ đường?

Bạch Thạch cẩn thận nhìn hắn, thấp giọng đáp:

- Quả thực đệ nghe được như vậy.

Đạo Huyền gật đầu, nhẹ nhàng khoát tay, Bạch Thạch vội khom lưng hành lễ, sau đó bước nhanh ra khỏi tĩnh thất.

Chỉ còn lại một mình Đạo Huyền, tĩnh thất thoáng cái yên tĩnh trở lại, chung quanh không một tiếng động, yên tĩnh đến mức cây kim rơi xuống đất cũng có thể nghe thấy. Một mình hắn đứng đó, nhìn quanh một lượt, sắc mặt hắn dần trở nên ngưng trọng, trong mắt lộ ra một tia vô cùng lo lắng.

***

Từ Thảo Hải thôn, Điền Bất Dịch và Tăng Thúc Thường bay liên tục về, cố gắng nhanh chóng hội hợp với mấy người Vạn Kiếm Nhất đang chờ. Trong khoảng thời gian này, Vạn Kiếm Nhất, Thương Tùng và Thương Chính Lương tìm kiếm tất cả di thể trong thôn, sau đó đưa ra ngoài thôn, tìm chỗ đất rộng rãi đào mấy hố đơn giản an táng riêng từng người.

Lúc hai người Điền Bất Dịch, Tăng Thúc Thường trở về thì mấy người Vạn Kiếm Nhất vẫn chưa làm xong nên hai người xúm lại hỗ trợ. Năm đệ tử Thanh Vân môn cùng làm, chẳng bao lâu thì an táng xong di thể thôn dân gặp nạn.

Làm xong, đứng trước hàng nấm mộ mới đắp, sắc mặt năm người trở nên trầm trọng.

Vạn Kiếm Nhất ngưng mắt nhìn những nấm mộ, khẽ thở dài:

- Các hương thân đã nhập thổ vì an, chúng ta cũng đi thôi.

Dứt lời, hần quay người bước đi, mấy người Thương Tùng, Điền Bất Dịch chấp tay xá hàng nấm mộ rồi yên lặng đi theo.

Rời khỏi Thảo Hải thôn, bọn họ đi về phía tây bắc, trên đường cũng gặp không ít thôn trang bị yêu nhân Ma giáo đánh cướp, trông vô cùng thê thảm. Có điều những ngày này, bọn họ không còn gặp thôn dân nào may mắn như ông cháu Trương gia. Có lẽ sự vắng vẻ của những thôn trang này không phải do đao của Ma giáo phủ xuống mà là vì thôn dân nhanh chóng chạy tránh tai họa.

Trong lúc truy đuổi, năm người bọn họ thấy không ít dư nghiệt Ma giáo chạy trốn, nhưng vì tránh phiền toái, đồng thời tranh thủ nhanh chóng xâm nhập Man Hoang nên Vạn Kiếm Nhất bảo mọi người tránh bọn yêu nhân này, tất cả yên lặng đi về phía tây bắc.

Đi như vậy được ba ngày, cảnh vật xung quanh bắt đầu phát sinh biến hóa, cảnh bình nguyên tươi tốt dần biến mất, được thay bằng một vùng đất lớn màu vàng, không khí cũng từ ẩm ướt sang khô ráo. Đến ngày thứ tư thì không còn cảnh sắc bình nguyên nữa, khắp nơi là cảnh nhام thạch hoang vu, đất vàng nứt nẻ, thỉnh thoảng có gió thổi qua, cát vàng lại bị thổi tung lên.

Trên mảnh đất hoang nguyên này, rất khó nhìn thấy màu xanh của lá cây. Tuy rằng cũng có cây cỏ nhưng phần lớn là héo úa. Khi mặt trời lên cao chiếu ánh nắng gay gắt xuống, những người bước đi trong hoang mạc này không khỏi lạnh người.

Năm người Vạn Kiếm Nhất đều là đệ tử Thanh Vân môn có đạo hạnh trong người nên tất nhiên sẽ không sợ khí hậu ác nghiệt này, có điều nhìn quanh đều là cảnh sắc hoang vu, tiêu điều, ai nấy đều biết là đã đi gần tới biên giới Man Hoang, địa phương truyền thuyết chưa có tu sĩ chính đạo trung thổ nào đi qua.

Đến nơi này, hành động của mấy người Vạn Kiếm Nhất càng thêm cẩn thận, thậm chí đôi khi còn không đi cùng một chỗ.

Dưới sự an bài của Vạn Kiếm Nhất, có lúc chia thành nhóm hai người hoặc ba người, cũng có khi là mỗi người đều tản ra, duy trì khoảng cách với nhau, cùng đồng thời chú ý động tĩnh xung quanh, từ từ tiến đến biên giới Man Hoang.

Đến một buổi trưa, sau khi đi được nửa ngày, Vạn Kiếm Nhất gọi mấy người sư đệ lại, năm người đến dưới một trụ thạch nhũ trong thạch lâm nghỉ ngơi. Đầu tiên là để tránh ánh mắt kẻ địch, thứ hai là để tránh ánh nắng chói chang của mặt trời, cho mọi người thoải mái một chút.

Sau khi ngồi xuống, Tăng Thúc Thường lấy từ trong người ra một cái hồ lô nước, uống một ngụm lớn rồi đưa cho Điền Bất Dịch ngồi bên cạnh, miệng lầm bầm:

- Phía sau hoang mạc còn khắc nghiệt thế này, nghe nói đất ở Man Hoang còn hoang vu hơn ở đây gấp chục lần, rốt cục những yêu nhân Ma giáo kia sao có thể sống sót ở đây chứ?

Thương Tùng đứng gần đó lãnh đạm nhìn Tăng Thúc Thường, lắc đầu, quay người nhìn Vạn Kiếm Nhất đang ngồi trên một tảng đá lớn cách đó không xa, nói:

- Vạn sư huynh, dọc đường có chút kỳ quái, đặc biệt là sau khi tiến vào hoang mạc này, chúng ta mãi mà không gặp một tên dư nghiệt yêu nhân Ma giáo nào.

Vạn Kiếm Nhất chậm rãi gật đầu, nhíu mày, tựa hồ cũng cảm thấy vấn đề này có chút khó hiểu, đang lúc mở miệng định nói thì thần sắc hần chột khẽ biến, đột nhiên đứng dậy, thấp giọng nói:

- Đứng lên tiếng!

Bạn đang đọc truyện *Man Hoang Hành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 31: Lời bình (thượng)

Dịch giả: Đông Hy

Vạn Kiếm Nhất quát khẽ một tiếng, cả bọn Thương Tùng liền nghiêm túc, đứng dậy đi đến bên Vạn Kiếm Nhất, nín thở tập trung nghe ngóng, quả nhiên một lúc sau thì nghe thấy ở phía khác của rừng đá này vang lên vài tiếng động, giống như có người từ xa đi tới bên đó nghỉ chân.

Dần dần có vài tiếng nói chuyện truyền tới, nhưng âm thanh không lớn và nghe cũng không rõ.

Vạn Kiếm Nhất tập trung nghe một lát rồi ra hiệu với đám Thương Tùng, ai nấy đều hiểu ý, gật đầu lia lịa, sau đó mượn các loại đá trong rừng đá để che giấu rồi tiến lại gần bên đó không một tiếng động.

Ở vùng ven sa mạc này đã gần sát Man Hoang, trước nay có rất ít người trong chính đạo Trung Nguyên lui tới, hơn nữa gần đây bọn Ma giáo vừa tan tác quay về từ cuộc chiến ở Thanh Vân Sơn nên có thể hiểu được sự xuất hiện của đám người quanh đây có lẽ là đám tàn dư của Ma giáo.

Đúng như dự đoán, sau khi Vạn Kiếm Nhất và các đệ tử vượt qua một quãng đá thì nhìn thấy ba tên nam nhân mặc quần áo của Ma giáo ngồi nghỉ ngơi ở bên kia rừng đá, mà điều trùng hợp là ba người này lại còn là người quen cũ của họ. Đúng là ba tên Bách Độc Tử, Đoan Mộc Thiết và Hấp Huyết hôm đó đã trốn thoát khỏi Thảo Hải Thôn.

Chuyện này khiến Thương Tùng và các huynh đệ đều cảm thấy ngạc nhiên, ai nấy đều nhìn nhau không hiểu vì sao ba tên này cũng ở đây, nhưng trông dáng vẻ của bọn chúng có lẽ là muốn trốn về Man Hoang Thánh Điện của Ma giáo. Sau đó ánh mắt của mọi người đều nhanh chóng hướng về Vạn Kiếm Nhất, tỏ vẻ xin ý kiến xem rốt cục có phải ra tay tóm gọn ba con cá lọt lưới này hay không? Nhất là hai người Tăng Thúc Thương và Thương Chính Lương, trông nét mặt có vẻ khá nôn nóng.

Nhưng sau khi Vạn Kiếm Nhất cân nhắc một lát, lại phát tay xuống ra hiệu cho họ dừng vội tiến tới, thì đúng lúc này phía trước rừng đá truyền tới tiếng nói chuyện của ba người.

Chỉ nghe thấy Đoan Mộc Thiết nói:

- Bách Độc đạo huynh, huynh nghĩ lão tiền bối Độc Thần có xem trọng hai huynh đệ chúng ta không? Có thu nhận chúng ta làm môn hạ không nhỉ?

Bách Độc Tử nói:

- Với thực lực của hai vị cộng thêm sự tiến cử của ta, có lẽ môn chủ sẽ không từ chối đâu. Bấy giờ Thánh giáo ta vừa bại trận, Giáo chủ đã tạ thế, trong lòng ai nấy trong Thánh giáo đều rã rời, đúng là lúc thích hợp để dùng người, hai người các người tới chắc chắn sẽ được trọng dụng.

Bên cạnh lại vang lên một âm thanh trầm trầm khác, là tiếng của Hấp Huyết Tiểu Yêu nói xen vào:

- Nhưng pháp bảo Huyết Khô Lâu của ta đã bị cái tên Vạn Kiếm Nhất phá hủy rồi. Giờ đây bản lĩnh mười phần chỉ còn lại năm, chỉ sợ dù có đến được Thánh Điện thì Độc Thần môn chủ cũng không trọng dụng ta nữa.

Bách Độc Tử hơi ngơ ngác, bèn nói:

- Pháp bảo không còn nữa thì luyện lại là được mà.

Hấp Huyết Tiểu Yêu không đáp, sau khi trầm ngâm một lát thì Đoan Mộc Thiết mới nói với Bách Độc Tử:

- Bách Độc đạo huynh à, ba chúng ta quen biết nhau cũng hơn ba năm rồi, đến cả thời gian vào Vạn Độc Môn cũng sớm hơn huynh một chút. Nay mong huynh hãy nói thật với hai chúng ta, đạo này Vạn Độc Môn ra sức chiêu mộ binh sĩ rốt cục là có mưu tính gì thế?

Bách Độc Tử hơi nhũn mảy rồi nói:

- Chuyện này ta cũng không rõ lắm, hai người cũng biết đấy, ta không phải là người thân cận môn chủ, cũng chẳng phải là người được chọn để kế nghiệp sau này, nhưng trước đây nhờ có bản lĩnh luyện độc khá lợi hại, được môn chủ xem trọng nên mới được chiêu dụ vào Vạn Độc Môn. Nhưng mà...

Đang nói nửa chừng, Bách Độc Tử dường như bỗng nghĩ tới điều gì nên lời nói hơi ngập ngừng.

Đoan Mộc Thiết vội truy hỏi đến cùng:

- Sao thế?

Hấp Huyết Tiểu Yêu cũng thêm vào:

- Nhưng có gì không ổn sao?

Bách Độc Tử nghĩ ngợi một lúc rồi nói với hai người họ:

- Cũng không hẳn, thực ra đạo gần đây trong Vạn Độc Môn âm thầm lan truyền một chuyện, nói là hình như lần này môn chủ lại có ý mở "Minh Uyên".

Đoan Mộc Thiết và Hấp Huyết Tiểu Yêu đều lấp bắp kinh hãi, đồng thanh nói:

- Cái gì?

Ở phía xa, cả năm người Vạn Kiếm Nhất, Thương Tùng, Điền Bất Dịch cùng các huynh đệ khác hơi ngơ ngác, trước đây họ chưa từng nghe thấy hai chữ Minh Uyên, nhưng xem vẻ mặt và lời lẽ của ba tên dư nghiệt Ma giáo thì dường như có vẻ rất xem trọng chuyện này.

Bách Độc Từ lại nói:

- Minh Uyên chính là khu cấm địa của Thánh giáo, ẩn chứa nhiều điều thần bí, quý dị, nhưng từ xưa đến nay lại luôn bị phong tỏa, chỉ đột nhiên mở ra một lần duy nhất vào hai mươi năm trước, nhưng không hiểu sao lại chỉ cho một người đi vào, nên sau đó chỉ có giáo chủ Cửu Vong Ngự đi vào một mình và nhận được cơ duyên lớn từ Minh Uyên, rồi thống nhất Thánh giáo. Cũng từ đó mà Thánh giáo mới có được sự hưng thịnh suốt hai mươi năm nay.

Đoạn Mộc Thiết gật đầu nói:

- Chuyện này chúng ta đều biết, tương truyền năm đó Cửu giáo chủ đã lập lời thề với hai vị thần là Thánh Mẫu và Minh Vương trong Thánh Điện, gửi gắm chí nguyện to lớn, sau đó lại ngồi bảy năm trước Tu La Tháp ở Man Hoang Thánh Điện. Rồi bỗng một ngày bầu trời xuất hiện cảnh tượng kỳ lạ, rung chuyển cả Man Hoang, Minh Uyên mở ra, chỉ có Cửu giáo chủ vào đó, còn những người khác đều không thể bước vào, thật khiến ai nấy không thể tưởng tượng nổi.

Bách Độc Từ cười rồi nói:

- Chuyện trước kia rốt cục thế nào thì mấy người chúng ta đương nhiên đều chỉ nghe qua đồn đoán, không thể gánh vác nổi. Chưa kể nhiều năm như vậy mà chỉ có mỗi Cửu giáo chủ từng đi vào Minh Uyên mà thôi. Mà ta còn nghe nói các vị tiên bối trong giáo còn âm thầm bàn bạc rằng Minh Uyên chính là nguồn gốc của Thánh giáo chúng ta, mỗi khi có bậc anh tài kiệt xuất bước vào, thì sẽ bồi dưỡng một cao thủ tuyệt thế giúp chấn hưng đại nghiệp của Thánh giáo chúng ta.

Đoạn Mộc Thiết nghe xong cũng cười rồi nói:

- Xem ra Độc Thần tiên bối cũng muốn vào rèn luyện một phen đấy nhỉ?

Bách Độc Từ nhún vai nói:

- Ai mà chả muốn cơ chứ.

Rồi cả ba người đều bật cười.

Hấp Huyết Tiểu Yêu nói:

- Ai biết được Vạn Độc Môn các người đã tìm được cách mở Minh Uyên hay chưa? Ta nhớ truyền thuyết kể lại rằng cách vào chỉ có mỗi Cửu giáo chủ biết thôi, giờ đây Cửu giáo chủ đã qua đời, các người làm sao mà mở được?

Bách Độc Từ nói:

- Việc này ta cũng chẳng biết nữa. Thôi được rồi, ta đã nói hết với các người rồi đấy, thế rốt cuộc các người có đi tới Thánh Điện và có nhập Vạn Độc Môn của ta hay không? Hai người hãy quyết định đi.

Đoạn Mộc Thiết và Hấp Huyết Tiểu Yêu nhìn nhau, vừa định nói thì bỗng nghe thấy tiếng cười nhạt từ phía sau rừng đá truyền đến, có người nói:

- Có đi hay không đối với mấy người các người cũng không quan trọng nữa rồi.

Ba người Bách Độc Từ kinh hãi, cùng nhảy dựng lên ngoài đầu nhìn thì chỉ thấy mấy tảng đá lớn sau lưng hiện ra năm người, đúng là Vạn Kiếm Nhất và đám đệ tử Thanh Vân Môn. Những ngày qua, họ lại chẳng còn lạ gì với Vạn Kiếm Nhất, nhất là hai tên Đoạn Mộc Thiết và Hấp Huyết Tiểu Yêu lại càng chịu nhiều gian nan dưới tay Vạn Kiếm Nhất, nên vừa thấy hắn thì sắc mặt liền trở nên tái nhợt.

Về mặt Bách Độc Từ dần bình tĩnh lại, nhưng xem ra còn khá lo lắng, vừa lùi lại vài bước theo bản năng, vừa tức giận nói:

- Vạn Kiếm Nhất, sao ngươi cứ như ma ám, có chết cũng không chịu buông tha cho bọn ta thế!

Vạn Kiếm Nhất cười ha hả rồi phát tay áo, cử chỉ ung dung nói:

- Mấy tên tiểu quỷ các người thì có chỗ nào đáng để ta chết cũng không buông tha cơ chứ? Nhưng cũng do các người xui xẻo thôi, đến cả ghé vào nghỉ ngơi cũng chạm mặt, rõ là đáng chết mà.

- Ta nhỏ vào!

Ba người trong đám Bách Độc Từ vừa mở miệng, nhưng lát sau lại liếc nhau, dường như trong lòng đều có chung một ý. Sau đó cả ba cũng lộn người nhảy ra rồi thì triển sức mạnh để chạy trốn theo ba hướng khác nhau, ai nấy đều cố dùng hết sức để chạy thục mạng.

Chương 32: Lời bình (hạ)

Dịch và đề tựa: Đông Hy

Nhóm dịch: Thanh Vân Môn

Lòng hào hiệp thay trời hành đạo

Trọng người tài phong mạo ung dung

Ra tay thỏa chí anh hùng

Diệt trừ yêu nghiệt vậy vùng bốn phương.

Chuyện này đúng là khiến cho năm người của Thanh Vân Môn khá bất ngờ, Vạn Kiếm Nhất liền bật cười, nhưng bản thân lại không đuổi theo, chỉ quay đầu cười nói với những người ở phía sau:

- Nay các sư đệ, mấy tên yêu nhân Ma giáo này ngang ngược hung tàn, làm nhiều điều ác, nhưng thuộc hạ của chúng lại rất có thực lực, có thể dùng để mài giũa được. Không biết các đệ có thể đi bắt mấy tên đó về được hay không?

Vừa dứt lời thì Thương Tùng đứng cạnh hần bèn mỉm cười, chấp tay về phía Vạn Kiếm Nhất rồi bay lướt đi, người thứ nhất đuổi theo phía trước mặt. Nhưng trông hướng hần lao đi, thì người hần chọn chính là Bách Độc Tử, tên có thực lực mạnh nhất trong ba tên Ma giáo. Rõ ràng gã Thương Tùng này cũng là một kẻ tự cao tự đại.

Vạn Kiếm Nhất mỉm cười gật đầu, rõ là rất khen ngợi Thương Tùng, rồi sau đó ba bóng người khác cũng lướt đi. Đương nhiên mấy sư huynh đệ của Thanh Vân Môn đi theo hần đều tuổi trẻ hùng hực, chẳng ai phục ai, cố gắng đi thật nhanh để lần theo tung tích của đám Ma giáo.

Nhưng lũ yêu nhân Ma giáo chỉ có ba người, đệ tử của Thanh Vân Môn đuổi theo lại có tới bốn người, nhất thời có cảm giác không biết phải chia thế nào.

Thương Tùng đi nhanh nhất nhưng lại không ai giành Bách Độc Tử với hần, tiếp đó là Điền Bất Dịch, Tăng Thúc Thường và Thương Chính Lương. Điền Bất Dịch trông khá chất phác, nhưng khi xông ra chẳng biết vô tình hay cố ý mà dùng chân vạch một đường trên mặt đất rồi cứ thế lướt trên đất cát, sau đó bản thân hần lại đuổi theo hướng của Hấp Huyết Tiểu Yêu đang chạy trốn.

Tăng Thúc Thường và Thương Chính Lương theo sau suýt chút nữa thì ăn trọn một đống đất cát, bèn vội vàng né ra. Nhưng cũng chính vì vậy mà trễ thời gian một chút, đành nhìn Điền Bất Dịch chạy thật xa tựa như một làn khói.

Hai người liếc nhìn nhau rồi không ai bảo ai, bèn lấy Tiên Kiếm ra phóng đi như hổ sôi theo hướng chạy trốn của tên Đoan Mộc Thiết.

※※※

Vạn Kiếm Nhất thoáng nhìn những bóng người lao vùn vụt, thần thái ung dung dường như bản thân chẳng hề căng thẳng chút nào vì đã có các sư đệ đồng môn đang đối phó với ba tên yêu nhân Ma giáo hung ác giúp mình, trái lại còn quay đầu tìm một tảng đá, phui phui bụi rồi ung dung ngồi xuống.

Bóng người ở ba hướng phút chốc đã ở nơi rất xa, một lát sau nhìn lại thì những bóng người ấy đã mờ hồ hiện ra, rồi chẳng bao lâu sau vang lên tiếng đánh nhau "bình bình bình bình" đầy giận dữ kèm theo những ánh kiếm từ phía xa chiếu tới rất náo nhiệt.

Vạn Kiếm Nhất chẳng buồn nhìn những bóng người đó mà ngược nhìn lên trời, vẻ mặt bình tĩnh, ánh mắt lóe lên dường như đang suy tư điều gì. Cứ như vậy qua một khoảng thời gian vừa uống cạn một chén trà, thì có âm thanh truyền tới, Vạn Kiếm Nhất nhìn qua chỉ thấy Thương Tùng là người trở về đầu tiên.

Hần bay một mạch về, trong tay túm lấy một người, chờ sau khi trở về trước mặt Vạn Kiếm Nhất thì tiện tay ném gã đang túm trong tay xuống đất, chính là tên Bách Độc Tử.

Chỉ có điều Bách Độc Tử lúc này đã mất đi vẻ hung ác trước đây, vẻ mặt ủ rũ, nhất là trên ngực lại có một vết thương nhìn thấy mà phát hoảng, bị chém một nhát từ vai trái xéo xuống bên phải, máu chảy đầm đìa, thương tích nặng nề.

Vạn Kiếm Nhất thản nhiên nhìn Bách Độc Tử mặt không đổi sắc, gật đầu với Thương Tùng rồi cười nói:

- Thương Tùng sư đệ à, đạo hạnh của đệ lại tiến bộ rồi, thật là đáng mừng!

Bình thường Thương Tùng luôn tỏ ra ngạo mạn đối với phần lớn các đồng môn khác, nhưng chỉ có ở trước mặt Vạn Kiếm Nhất là luôn rất kính trọng, lễ phép. Nghe Vạn Kiếm Nhất khen một câu, hân hoan như rất vui, bèn cười và nói:

- Nhờ bình thường Vạn sư huynh hết lòng chỉ bảo nên đệ mới đạt được thành quả như ngày hôm nay.

Vạn Kiếm Nhất cười sảng khoái rồi khoát tay nói:

- Sao lại nói như vậy, một người tu hành ra sao thì cuối cùng vẫn phải xem lại năng lực của bản thân, đệ quả thật cũng là một nhân vật nổi tiếng trong đám Thanh Vân môn hạ chúng ta, sau này chắc chắn sẽ trở thành một người tài giỏi.

Thương Tùng lắc đầu, tuy trông có vẻ vẫn rất vui nhưng lại nghiêm mặt nói:

- Trong Thanh Vân Môn còn có Vạn sư huynh thì làm sao tới lượt đệ cơ chứ. Sau này đệ chỉ đi theo Vạn sư huynh làm rạng danh cho Thanh Vân Môn của chúng ta là đủ rồi.

Vạn Kiếm Nhất cười ha hả, đứng dậy phui phui vai hấn rồi cười nói:

- Có chí khí!

Thương Tùng gật đầu mỉm cười, đúng lúc này thì lại nghe thấy âm thanh truyền tới, hai người quay đầu nhìn thì thấy hai người Tăng Thúc Thường và Thương Chính Lương đang cùng trở lại, tới gần thì thấy rõ là tên Đoan Mộc Thiết cũng đã bị họ bắt, sau đó ném sang bên cạnh Bách Độc Tử.

Nhìn tên Đoan Mộc Thiết vốn là một tên nam nhân cao to khỏe mạnh, khí thế hung ác, nhưng lúc này lại trông rất chán nản, người dính đầy bụi đất. Trên người thì lại không có vết thương nặng như tên Bách Độc Tử, nhưng trước ngực, sau lưng, trên mặt... khắp mình mẩy đều có vết chân tím bầm, dường như vừa bị người ta đè xuống đất dẫm dẫm dẫm dẫm, tấn cho một trận ra trò.

Lúc này thì hấn chỉ có thể cắn răng chịu đựng nằm trên mặt đất cả buổi, thoát nhìn có vẻ như không chịu khuất phục, lầm bầm tức giận nói:

- Các người đúng là vô liêm sỉ, rõ là ý đồ ép buộc, có ngon thì một chọi một với bọn ta thử xem... Ui da!

Chưa dứt lời thì hấn đã ôm đầu rụt lại, Tăng Thúc Thường khí thế hùng hục, cộng thêm việc lúc đi trên đường đã trông thấy rất nhiều tên Ma giáo tàn ác nên trong lòng đầy bất mãn, trong đầu chợt trào lên một cơn tức giận, đánh cho tên Đoan Mộc Thiết kêu gào khóc lóc, sau đó mới đứng dậy "Hừ" một tiếng, cười nhạt rồi nói:

- Người xem, có đầu một mình thì người cũng không đầu lại ta đấy thôi!

Đoan Mộc Thiết: 'Cạn lời...'

Vạn Kiếm Nhất ở bên xem kịch, mỉm cười rồi lắc đầu nhìn Thương Chính Lương đứng một bên cười nói:

- Thương sư đệ, chuyện này còn có chuyện gì phiền phức hay không?

Thương Chính Lương vội vàng chấp tay nói:

- Hồi bẩm sư huynh, không có gì phiền phức cả. Cái tên này tuy trông cao to hung ác nhưng thật ra chỉ là thùng rỗng kêu to, không phải là đối thủ của bọn đệ.

Ngừng một lúc lại như hơi ưỡn ngực rồi nói với Vạn Kiếm Nhất:

- Thực ra tiểu đệ cho rằng, cho dù Tăng sư đệ không đi theo thì một mình đệ cũng có thể bắt hấn.

Vạn Kiếm Nhất vẫn chưa trả lời, Tăng Thúc Thường bên cạnh thì cứ như Thuận Phong Nhĩ, vụt chạy tới rồi lắc đầu nói:

- Không đúng, không đúng. Vạn sư huynh hãy nghe đệ nói, trận chiến hồi nãy quả thực là rất đơn giản, đệ ra tay nhanh hơn Thương sư huynh một chút, vừa dùng có bảy phân sức mạnh thì tên này đã gục, thực sự là...

- Nói bậy!

Thương Chính Lương đứng một bên tức giận nói:

- Rõ ràng là huynh ra tay trước đá vào đầu gối hần, khiến hần quỵ xuống, sao giờ lại thành ra đệ ra tay trước thế?

Tăng Thúc Thường cười nhạo một tiếng rồi nói:

- Thương sư huynh, việc này là đệ sai, đối phó với món hàng này mà vừa nãy huynh còn phải dùng đến cả Tiên Kiếm hộ thân, còn đệ thì dùng tay không đương nhiên là không nhanh bằng huynh rồi. Nhưng sau đó đệ đánh vừa nhiều vừa nhanh, huynh cầm kiếm thì chỉ có thể nện hần bằng một tay, nói cho cùng thì cũng không đánh nhiều bằng đệ đúng không?

Mặt Thương Chính Lương đỏ ửng, chỉ vào Tăng Thúc Thường rồi tức giận nói:

- Đệ, đệ nói dối..

- Thôi được rồi.

Vạn Kiếm Nhất quát một tiếng ngăn hai người lại, bèn cười và nói:

- Chuyện này có gì mà phải giành nhau, dù sao thì cũng bắt được người trở về, nhưng hai đệ có thể bắt sống một tên yêu nhân Ma giáo trong thời gian ngắn như vậy, có thể thấy được đạo hạnh quả là rất khá, ta cũng coi như là không nhìn lầm người.

Tăng Thúc Thường và Thương Chính Lương liếc nhìn nhau, hừ một tiếng rồi mỗi người liền quay mặt đi chỗ khác, sau đó khiêm tốn tạ ơn Vạn Kiếm Nhất:

- Sư huynh quá khen rồi!

Vạn Kiếm Nhất xua tay rồi lại cười bảo:

- Nhưng hai đệ vẫn cần học tập Thương Tùng, một mình đệ ấy đuổi theo tên Bách Độc Tử, nhưng vẫn quay về nhanh hơn hai đệ một chút.

Thương Tùng được Vạn Kiếm Nhất khen một câu như vậy, liền ưỡn thẳng lưng theo bản năng, trông vẻ mặt rất điềm tĩnh, nhưng mặt mày rạng rỡ, ngay cả đôi mắt cũng có vẻ sáng ngời đã thể hiện rõ trong lòng hần lúc này đặc ý như thế nào.

Mọi chuyện tới giờ vẫn rất thuận lợi, nhưng chờ thêm một lúc, quanh đây lại đột nhiên trở nên yên tĩnh, mấy người đứng một lúc lại phát hiện trong năm người thì cái tên đồng môn mập lùn kia vẫn chưa thấy xuất hiện.

※※※

Vạn Kiếm Nhất khẽ nhướn mày lên, nhìn về hướng Điền Bất Dịch truy đuổi thì phát hiện lúc này đây bóng dáng Điền Bất Dịch và tên Ma giáo Hấp Huyết Tiểu Yêu đã mất tăm mất tích, có lẽ đã chạy rất xa. Mà ba người Thương Tùng, Thương Chính Lương và Tăng Thúc Thường bên cạnh hần cũng nhanh chóng cảm nhận có điều gì đó không ổn lắm, nhìn dáo dác về phía đó.

Một lát sau vẫn chưa thấy bóng dáng quay lại. Tăng Thúc Thường ngày thường thân thiết với Điền Bất Dịch nhất nhưng nhất thời hơi không kìm được tức giận, dáo dác nhìn quanh liên tục, không nhìn được bèn nói:

- Thế này...hay là để ta đi xem thử?

Bên cạnh cất lên một tiếng hừ khẽ, sắc mặt của Thương Tùng hơi u ám, cau mày nói:

- Có mỗi tên nhãi ranh mà Điền sư đệ cũng không bắt được, tuy biết là pháp bảo Hấp Huyết Khô Lâu của tên đó là lợi hại nhất nhưng đã bị Vạn sư huynh phá hỏng rồi cơ mà.

Nét mặt Thương Chính Lương khẽ động, nhưng sau khi nhìn Vạn Kiếm Nhất thì lại không mở lời.

Nhưng Tăng Thúc Thường lại không hài lòng, bèn phản bác:

- Điều này có gì là kì lạ đâu, lũ yêu nhân Ma giáo quỷ dị khó lường, cái tên Hấp Huyết kia lại là kẻ kì quái, nói không chừng còn liều lĩnh giờ mọi thủ đoạn tiêu xảo gì đó để bảo toàn tính mạng, hơi phiền phức một chút nhưng cũng chẳng có gì là khó hiểu.

Thương Tùng chỉ mỉm cười mà không tiếp chuyện với Tăng Thúc Thường, nhưng nhìn nét vui vẻ trên mặt hần lại thoáng chút mỉa mai, rõ là không tin vào giả thuyết của Tăng Thúc Thường.

Mấy người chờ đợi mãi thấm thoát cũng đã qua nửa canh giờ mà Điền Bất Dịch vẫn chưa xuất hiện, Vạn Kiếm Nhất cũng nhíu mày lại, Tăng Thúc Thường thì lại nóng nảy cứ đi tới đi lui, thỉnh thoảng lại ngẩng đầu nhìn về hướng Điền Bất Dịch đã đi.

Nhưng ngay khi mọi người mất hết kiên nhẫn thì từ đằng xa theo hướng lúc trước đột nhiên xuất hiện một bóng người lùn lùn mập mập, trông xa thì chính là Điền Bất Dịch. Hần đã trở về, đến khi tới gần thì chỉ thấy dáng vẻ như cũ nhưng tay phải lại kéo theo một cái chân.

Mọi người hơi ngạc nhiên, cùng cúi đầu nhìn thì chỉ thấy cái chân trong tay Điền Bất Dịch chính là của tên Hấp Huyết Tiểu Yêu, chỉ có điều tên này đã mất đi vẻ hung hãn từ lâu, lúc này trông như một con chó đã chết đang nằm trên mặt đất bị Điền Bất Dịch kéo về, đôi mắt trắng dã, miệng sùi bọt, rõ là đáng

về xây xắm mặt mày sau khi đã kiệt sức.

Tăng Thúc Thường ngạc nhiên nói:

- Đã...đã xảy ra chuyện gì thế?

Điền Bất Dịch đi tới bên cạnh, vung tay phải lên ném tên Hấp Huyết Tiểu Yêu xuống đất cạnh Đoan Mộc Thiết và Bách Độc Tử, sau đó hành lễ với Vạn Kiếm Nhất, áy náy nói:

- Vạn sư huynh, thật xin lỗi huynh, đệ đã về muộn rồi!

Bạn đang đọc truyện *Man Hoang Hành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 33: Mặc Tuyết (thượng)

Dịch giả: Tuyết Mưa Hạ

Vạn Kiếm Nhất lắc đầu bảo: "Đành vậy, có điều lần này đệ đi khá lâu, gặp phiền phức gì sao?"

Mặt Điền Bất Dịch bỗng hiện ra vẻ lúng túng, hần nhìn đám người xung quanh thì hiểu rằng trong ba đường truy tung thì mình là người về muộn nhất. Sau khi nghĩ ngợi hần nói với Vạn Kiếm Nhất: "Là như thế này, đệ đuổi mãi theo một tên Hấp Huyết tiểu yêu, vốn đang định bắt lại thì trong hoang mạc bỗng có bốn năm tên giáo đồ Ma Giáo tự nhiên xuất hiện, tên tiểu yêu kia lập tức kêu gọi bọn chúng vây công đệ."

Mấy người khác giật mình, ngoại trừ Vạn Kiếm Nhất vẫn không đổi sắc nhìn thẳng y, cười hỏi: "Ồ, ra là vậy, thế sao không nghe thấy đệ kêu cứu?"

Điền Bất Dịch gượng cười: "Đệ nghĩ mấy kẻ chạy tới có lẽ chỉ là một đám lâu la mà thôi nên mới to gan đấu với bọn chúng. Lúc đầu chúng đông người thế mạnh, đệ chỉ có thể vừa đánh vừa lui, đồng thời cố gắng đỡ đòn để tìm cơ hội giải quyết từng tên một, cuối cùng tên Hấp Huyết tiểu yêu kia định chạy thì lại bị đệ bám lấy rồi lại tiếp tục chiến đấu. Tên khốn đó điên cuồng tấn công, cuối cùng lại đột nhiên kiệt sức ngã lăn ra đất."

Vạn Kiếm Nhất bật cười rồi lắc đầu bảo: "Thế này chẳng phải là đệ kéo đến khi hần không còn sức lực nữa sao, lần đầu tiên huynh nghe thấy loại chiến thắng này đấy."

Điền Bất Dịch ho khan với vẻ xấu hổ.

Thương Tùng ở bên cạnh thì lắc đầu lạnh lùng dặn: "Vẫn là người học nghệ chưa tinh, không thể sớm bắt hần lại được, lúc đó cũng chẳng sinh ra thêm lắm chuyện thế này."

Điền Bất Dịch gạt đầu bảo phải, Vạn Kiếm Nhất nghĩ ngợi giây lát rồi lại nhìn Điền Bất Dịch bằng ánh mắt khen ngợi, cuối cùng đi tới vỗ lên vai y căn dặn: "Điền sư đệ nhìn có vẻ ngốc nghếch nhưng lại rất thông minh, hơn nữa còn có lòng kiên trì không ngại gian khổ, trên con đường tu đạo sau này, tiền đồ thật không thể hạn lượng!"

Thương Tùng nhếch miệng không nói. Thương Chính Lương và Tăng Thúc Thường gần đó thì tươi cười, còn gương mặt béo tròn của Điền Bất Dịch lại như tươi hẳn lên, hần lấp bắp vài cái, cuối cùng lại gạt mạnh đầu kích động: "Vâng, đệ nhất định sẽ không khiến sư huynh thất vọng."

Ba tên Ma Giáo nằm dưới đất lúc này mặt đã tái xanh nhìn nhau bằng ánh mắt tuyệt vọng. Ai cũng không tin được tại sao mình lại đen đui như vậy, thế mà lại đụng trúng đám đệ tử Thanh Vân, nhất là tên Vạn Kiếm Nhất kia lại càng khiến người ta không dám chống cự, có muốn chạy cũng chạy không nổi. Sau ba lần như vậy thì họ đều nhìn Vạn Kiếm Nhất như nhìn thấy quỷ vậy.

Sau khi đám người Thanh Vân nói chuyện xong thì lại đồng thời nhìn về phía ba kẻ này. Dù là do bọn bốn người Thương Tùng bắt chúng trở lại, nhưng muốn xử trí ra sao thì cũng cần để Vạn Kiếm Nhất quyết định.

Mà Vạn Kiếm Nhất chỉ ung dung đi tới hồ hừng nhìn họ, mãi một lúc y mới cất lời: "Ba người các ngươi còn có gì muốn nói không?"

Đoan Mộc Thiết, Bách Độc Tử biến sắc nhìn nhau, chỉ có tên Hấp Huyết tiểu yêu bị hôn mê kia là nằm im không bị kinh hãi.

Lời này của Vạn Kiếm Nhất chẳng khác nào muốn bọn họ đưa ra di ngôn cả, thật sự khiến người ta hoảng loạn.

Sau khi do dự chót lát hai kẻ này đã mềm hẳn đi, Đoan Mộc Thiết cắn răng nói: "Vạn, Vạn công tử, cầu xin người tha cho huynh đệ chúng tôi một mạng!"

"Im miệng!" Một tiếng nói lạnh tanh từ Thương Tùng cạnh đó phát ra. Hắn nghiêm trang tiến lên quát: "Suốt dọc đường này các người phóng hỏa, giết người, cướp bóc, làm hại vô số bách tính vô tội, lúc bọn họ cầu các người tha mạng, các người có tha cho họ không?"

Bách Độc Tử và Đoàn Mộc Thiết đồng thanh van nài: "Đại hiệp, chúng ta có tha cho họ, chúng ta chỉ lấy đi vài thứ chứ không giết người."

"Nói nhảm!" Lần này Thương Chính Lương và Tăng Thúc Thường đã không thể nhịn được nữa nên cùng mắng: "Hơn mười thôn làng dưới chân Thanh Vân Sơn thì sao, người dân ở đó thì sao?"

Bách Độc Tử và Đoàn Mộc Thiết nhìn nhau rồi cùng lắc đầu: "Là do người khác làm, Vạn công tử, các vị đại hiệp Thanh Vân, có ai đã từng thấy chúng ta tự tay giết người chưa?"

Thương Tùng, Thương Chính Lương và Tăng Thúc Thường bỗng giật mình. Nghĩ kĩ lại thì hình như bọn họ chưa từng tự mình nhìn thấy đám này giết ai, nhưng nếu xét theo phong cách hành sự của Ma Giáo thì chắc chắn tay chúng không thể không dính máu, chỉ là giờ chúng cứ cố cãi như vậy thì đám người Thanh Vân Môn này nhất thời cũng không biết phải nói gì.

Bọn họ cực kì tức giận nhưng cũng không nghĩ ra được cách gì nên đành quay lại nhìn Vạn Kiếm Nhất.

Vạn Kiếm Nhất cười khế, nhưng ngay khi y định nói gì thì bỗng thấy Điền Bất Dịch ở đằng sau ho lên. Sau đó y đi tới cười với Vạn Kiếm Nhất rồi mới bảo: "Vạn sư huynh, đệ cảm thấy ba tên này chắc chắn đã từng giết người, giết phách đi cho xong."

"Sao?"

"Đây!"

Bách Độc Tử và Đoàn Mộc Thiết gần như đã bật dậy đứng đờ đẫn tức giận mắng Điền Bất Dịch: "Tên khốn này sao có thể độc ác như vậy, ngang nhiên tùy tiện vu cáo chúng ta?"

Điền Bất Dịch gật đầu với họ nói: "Phải!" Sau đó hắn quay ngược lại nhìn Vạn Kiếm Nhất nghiêm túc nói: "Vạn sư huynh, chúng vừa mới thừa nhận đã giết một nghìn người ở trên núi Thanh Vân, tội ác quá lớn, chúng ta cũng nên sớm siêu độ cho chúng đi."

"Một nghìn người?" Bách Độc Tử và Đoàn Mộc Thiết ngẩn người sau đó lại nghiêng răng hét mấy lời dạng như tên mập kia đừng có mà vu oan giá họa, cái gì mà một nghìn người, ngay cả người như Cửu giáo chủ trong Thánh Giáo cũng chưa chắc đã giết tới một nghìn người. Hơn nữa một nghìn là con số quá lớn, chẳng lẽ một nửa môn nhân đệ tử của Thanh Vân Môn bị chết là do ba người họ giết sao?

Còn có thiên lý sao?

Ai ngờ Vạn Kiếm Nhất không thèm nhìn chúng mà quan sát Điền Bất Dịch rồi gật đầu, đồng thời dùng ánh mắt khen ngợi bảo: "Điền sư đệ nói có lý, vừa ta rồi cũng nghe như thế. Thế này đi, để đệ tự mình đi tới kết liễu ba tên yêu nhân ma giáo tội ác ngập trời này đi, coi như là giúp trừ đi một mầm tai họa trên thế gian này."

Điền Bất Dịch nghiêm trang nhận lệnh rồi xách Xích Diễm tiên kiếm đi về phía ba người kia.

Bách Độc Tử và Đoàn Mộc Thiết lúc này đã không thể chống lại nữa nên xám mặt. Còn ba người Thương Tùng cũng kinh ngạc đi tới bên cạnh Vạn Kiếm Nhất, hơi do dự một lúc, cuối cùng Thương Tùng nhỏ giọng: "Sư huynh, làm vậy hình như không ổn lắm, phải chăng là quá coi mạng người như cỏ rác rồi?"

Vạn Kiếm Nhất khe khẽ cười: "Không sao, cứ nhìn đi."

Thương Tùng ngẩn ra rồi gật đầu lui bước lại để nhìn về bóng lưng Điền Bất Dịch, trong ánh mắt y bất chợt có tia sáng lóe lên.

Bạn đang đọc truyện *Man Hoang Hành* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 34: Mặc tuyết (hạ)

Dịch giả: Tuyết Mưa Hạ

Chớp mắt, Điền Bất Dịch đã cầm tiên kiếm đi tới gần Bách Độc Tử và Đoàn Mộc Thiết. Lúc này mặt y rất nghiêm túc, hơn nữa lại không hề do dự mà vung kiếm lên như muốn chém xuống.

Sát khí đập vào mặt khiến Bách Độc Tử nhắm mắt đợi chết, nhưng bỗng nhiên Đoàn Mộc Thiết bên cạnh lại khóc văng lên rồi ngã lún ra đất van xin: "Tha mạng, tiên trưởng, tha cho chúng con một mạng. Tất cả mọi thứ của con đều dâng cho ngài, còn có, còn có, các ngài muốn biết gì thì cứ hỏi, con nhất định sẽ nói hết những gì mình biết, chỉ xin ngài tha cho mạng chó của chúng con!"

Điền Bất Dịch dừng tay lại, kiếm cũng không lập tức đâm xuống.

Đoan Mộc Thiết chờ một lúc, khi nhân thấy vẻ chần chừ trên gương mặt Điền Bất Dịch thì như bắt được một cơ hội sống nên sung sướng tiếp tục cầu khẩn, thậm chí còn tiện tay kéo theo cả Bách Độc Tử đang thù người kia.

Bách Độc Tử hơi run rẩy rồi cũng vội vàng mở miệng van nài.

Ba người họ vốn chỉ xuất thân bình dân, nhưng mỗi người lại may mắn nhận được cơ duyên tu luyện, sau khi có đạo hạnh mới gia nhập Ma Giáo, cứ vậy phát triển lên. Bình thường họ quan trọng tính mạng của mình hơn hết thảy, lúc này đã rơi vào hiểm cảnh nên cũng không cần chút mặt mũi nào nữa.

Mấy người của Thanh Vân Môn đứng sau lưng Điền Bất Dịch không hề biến sắc. Thương Tùng và Thương Chính Lương thấy hai kẻ kia như vậy thì đều lắc đầu khinh miệt, còn Tăng Thúc Thương thì bỗng ồ lên một tiếng rồi bảo: "Ba tên này hình như cũng biết nghĩa khí, đến lúc này rồi mà khi cầu xin vẫn cứ xin tha mạng cho chúng ta."

Thương Tùng lạnh lùng bảo: "Cũng chỉ là lời của đám yêu nhân, chẳng tốt đẹp gì."

Tăng Thúc Thương cười cười gật đầu đáp lại: "Su huynh nói phải!"

Thương Tùng nhìn y hài lòng rồi gật đầu.

***

Ở bên kia, Điền Bất Dịch sau khi do dự hạ tiên kiếm xuống thì im lặng một lát rồi mới nói: "Cũng quên mất, ta thật có chuyện muốn hỏi các người."

Đoan Mộc Thiết vội vàng lên tiếng: "Tiên trưởng, có chuyện gì ngài cứ hỏi, huynh đệ chúng ta nếu biết thì chắc chắn sẽ khai hết, chỉ cầu người mở lòng từ bi, tha cho chúng ta một lần. Chúng ta thực sự chưa từng giết ai cả."

Điền Bất Dịch hừ lên rồi nghiêng lại nhìn Vạn Kiếm Nhất ở phía sau.

Vạn Kiếm Nhất đi tới lạnh nhạt hỏi: "Ta hỏi các người, nơi này đã là ven Man Hoang rồi nhưng rốt cuộc nên đi như nào mới tới được chốn sâu trong Man Hoang, mới tới được Man Hoang Thánh Điện?"

Đoan Mộc Thiết há hốc mồm ngạc nhiên. Hắn thấy ánh mắt đám Vạn Kiếm Nhất sáng lên thì tò mò hỏi: "Ngài thật sự muốn đi Man Hoang Thánh Điện?"

Vạn Kiếm Nhất xoay lại nói với Điền Bất Dịch: "Làm thật tên lăm mồm này trước đi."

Điền Bất Dịch gật đầu: "Vâng." Nói xong lại giọng tiên kiếm lên như thể sẽ đâm tới ngực Đoan Mộc Thiết.

Đoan Mộc Thiết la lớn lên rồi tái mặt rập mình xuống đất, đồng thời còn nhanh chóng cất lời: "Con nói, con nói, cứ đi thẳng một mạch về phía tây, đi hết hoang mạc sẽ đến Man Hoang. Trên đường còn có đủ loại địa hình giăng kín lối như sa mạc, ốc đảo, rừng rậm, đầm lầy, thung lũng... khó mà đếm hết nổi. Các ngài không cần đi nơi khác, vì có đi cũng sẽ rất nguy hiểm, không chừng còn bị lạc lối, mà cứ đi hết sa mạc, vượt qua ốc đảo, dù là con đường dài nhất nhưng nhất định có thể tới nơi. Hơn nữa còn cần cẩn thận đề phòng bão cát, lại không được uống nước trong ốc đảo, cùng với đủ loại yêu thú hung ác khác."

Đoạn kẻ rất dài này được một kẻ to cao như Đoan Mộc Thiết liên tục phun ra trong lúc nguy cấp, như thể sợ rằng nếu nói chậm một tí thì tên béo chết tiệt Điền Bất Dịch kia sẽ lập tức đâm kiếm vào ngực mình vậy, thật khiến tất cả mọi người giật mình.

Vất vả lắm mới nói hết trong một hơi, Đoan Mộc Thiết suýt nữa cũng đã nghẹt thở nên hỏn hển ngồi lảo đảo ra đất mà thở dốc hồng hộc.

Cứ vậy một lúc thì nhận ra phía trước không còn tiếng động gì nên Đoan Mộc Thiết ngẩng đầu lên nhìn thì thấy mấy người của Thanh Vân Môn đang nhìn nhau tựa như đang xác nhận điều gì đó.

Sau đó, Vạn Kiếm Nhất quay người lại ho khan một tiếng nói: "Người nói lại một lần nữa."

Đoan Mộc Thiết: "..."

Đội Đoan Mộc Thiết chậm rãi nói lại từng câu từng chữ về con đường kia xong thì năm người Thanh Vân Môn lại nhìn nhau. Vạn Kiếm Nhất khẽ vuốt cằm, Điền Bất Dịch cũng thu kiếm lại.

Đoan Mộc Thiết và Bách Độc Tử lộ lẳng nhìn năm sát tinh này, sau khi chần chừ, thì Bách Độc Tử lên tiếng: "Các vị tiên trưởng, điều gì nên nói chúng con nói cả rồi, có thể tha chúng con đi được không?"

Điền Bất Dịch mặc kệ y để đi tới gần Vạn Kiếm Nhất nhìn một lúc rồi mới bảo: "Su huynh, huynh thấy thế nào?"

Vạn Kiếm Nhất trầm ngâm cuối cùng gật đầu, nhưng cũng lập tức xoay người lạnh lùng nói: "Hôm nay tha cho mạng chó của ba người các người, thế nhưng sau này còn bị ta gặp được thì đó chính là ngày chết của các người đấy, tốt nhất không nên gặp lại, nghe không?"

Tiếng quát như sấm động khiến Bách Độc Tử và Đoan Mộc Thiết run rẩy cả người. Hai kẻ này liền cuống quýt dập đầu nhưng khi vừa định đi thì lại bị Tăng Thúc Thường giữ lại.

Kẻ này cũng khá kĩ càng nên lạnh lùng ra lệnh cho ba người họ giao ra hết vật phẩm tu đạo trên người, tính cả pháp bảo, vũ khí, đan dược, bất kể thứ gì cũng không được phép giữ lại.

Đám Đoan Mộc Thiết đã rơi vào tình cảnh này nên cũng không dám giấu diếm mà đành phải buồn bã mang tất cả mọi thứ ra đặt xuống đất, ngay cả những thứ trên người Hấp Huyết tiểu yêu đang hôn mê cũng bị lấy ra bằng hết.

Nhưng khi họ tính chạy thì lại bị Vạn Kiếm Nhất quát lại: "Chậm đã!"

Đoan Mộc Thiết và Bách Độc Tử đã thực sự không thể chịu nổi nên đã bị máu nóng xông đầu, tí nữa đã định liều mạng, nhưng hai kẻ này vừa thấy bóng trắng kia thì lại nhũn ra mà run rẩy hỏi lại: "Có chuyện gì vậy Vạn công tử?"

Vạn Kiếm Nhất cũng không nhìn Đoan Mộc Thiết mà chỉ chú tâm vào Bách Độc Tử. Y cứ nhìn đến khi tên này đã sợ đến mức không thể cười gượng được nữa thì mới lạnh nhạt nói: "Trên người ngươi còn có một thứ gì đó chưa lấy ra."

Bách Độc Tử run lên hỏi: "Gì cơ?"

Vạn Kiếm Nhất cười lạnh: "Thanh kiếm ngươi đánh lên ta ở Thảo Hải thôn kia, đừng nhiều lời nữa, mau lấy ra đi."

Bách Độc Tử xám mặt nhưng cuối cùng đành cắn răng móc ở sau lưng ra một hộp kiếm hình chữ nhật ném về phía Vạn Kiếm Nhất.

Vạn Kiếm Nhất tiếp lấy rồi phẩy tay như đuổi ruồi. Đoan Mộc Thiết một bên cấp Hấp Huyết tiểu yêu ở ngang sườn, một bên lại đỡ Bách Độc Tử đang bị thương vội vã chạy đi xa.

Ai ngờ mới đi được mấy bước, không rõ là đã hôn mê quá lâu hay bị chấn động mà Hấp Huyết tiểu yêu bỗng tỉnh lại. Kẻ này vừa mở mắt thì sung sướng reo lên: "Diễn Bất Dịch, ngươi đang trốn đâu rồi, lão tử phải làm thịt ngươi."

Lời chưa ra hết thì miệng hắn đã đột nhiên bị hai cánh tay bịt chặt lại khiến hắn không thể nói ra nổi câu nào. Đoan Mộc Thiết còn không dám dừng lại thêm nữa mà chạy đi như một làn khói.

Ba người cứ trốn đi như vậy, bất chấp thể lực và thương tích mà một hồi phóng thẳng đi rất xa. Đến khi quay lại không còn thấy ai đuổi theo, có lẽ đã hoàn toàn thoát khỏi năm tên ôn thần Thanh Vân Môn thì đám người này mới dừng lại lấy hơi.

Sau đó Đoan Mộc Thiết nhìn hai người còn lại đồng thời cười khò: "Lần này thực sự là nguy hiểm, tí nữa đã xuống thăm quỷ môn quan rồi. Hai người các ngươi có dự định gì không?"

Sắc mặt của Bách Độc Tử và Hấp Huyết tiểu yêu đều rất xấu, mãi sau Hấp Huyết mới dò hỏi: "Chúng ta quay về Man Hoang?"

Bách Độc Tử và Đoan Mộc Thiết cùng lắc đầu, thậm chí còn sợ hãi nói: "Nếu trên đường về gặp phải sát tinh kia thì chúng ta chắc chắn phải chết."

Hấp Huyết run lên rồi cũng gật đầu không nói tới việc đó nữa.

Ba người bàn bạc một lúc rồi cuối cùng đưa ra một quyết định đó là chuyện đã đến nước này thì không nên về Man Hoang nữa. Thứ nhất, Vạn Kiếm Nhất kia thực quá hung ác, tránh được thì tốt, hơn nữa, họ đã bị kẻ gian xảo trong Thanh Vân Môn kia lột hết đồ đạc, dù có về Man Hoang thì cũng suy yếu rất nhiều, tự nhiên sẽ bị người khác khinh thường. Chẳng may xảy ra nội đấu thì không chừng còn trở thành pháo hôi thí mạng.

Bàn xong thì Đoan Mộc Thiết, Bách Độc Tử và Hấp Huyết tiểu yêu cũng chia tay nhau ở nơi hoang mạc sát bên Man Hoang này. Nếu đã không về Man Hoang thì họ tự mình đi tu luyện, chờ sau này có thành tựu thì lại tập trung lại đi tìm Vạn Kiếm Nhất báo thù!

Tất nhiên, ai trong số họ cũng có lòng tin với lời thề ấy, nói một cách khác, thì dù sao cũng nên mơ đẹp một chút, như thế thì nội tâm mới thấy chút dễ chịu. Cũng bởi lẽ đó họ đều tức giận thề rằng nhất định sẽ có một ngày đem Vạn Kiếm Nhất chém dưới kiếm, giết lên Thanh Vân, hủy Ngọc Thanh Điện, lúc ấy mới thỏa được mối hận trong lòng!

Do đó, giữa màn cát vàng ợp trời nơi hoang mạc này, ba tên yêu nhân ma giáo bỗng dần hưng phấn chia ra đi mất dạng. Đợi tới khi gặp lại, thì đã là chuyện của rất nhiều năm sau.

***

Đứng từ rừng đá nhìn theo ba kẻ chạy trốn kia, Thương Tùng nhũ này hỏi Vạn Kiếm Nhất: "Sur huynh, cứ thả chúng đi như vậy, phải chăng là có gì không ổn?"

Vạn Kiếm Nhất xua tay cười: "Chỉ là bọn trộm cắp vặt vặt chẳng đáng quan tâm, không cần để ý tới chúng làm gì."

Thương Tùng gật nhẹ đầu. Y có lẽ rất tin lời của Vạn Kiếm Nhất nên cũng không quan tâm tới việc này nữa.

Kế tiếp, đám người Thanh Vân Môn thu dọn lại đồ đạc, kể cả đồng đồ ba kẻ kia lưu lại cũng bị chia ra, còn những thứ không có ích hay quá ác độc thì

đều bị đào hố chôn xuống.

Vạn Kiếm Nhất thì tự đi sang một góc mở hộp kiếm ra. Nếu chỉ nhìn từ bên ngoài thì hộp kiếm này không quá dài, cũng không thể đựng nổi thanh binh dài như Trảm Long Kiếm. Nhưng khi hắn mở cái hộp ra thì bỗng có một luồng kiếm khí mạnh mẽ mang theo hơi lạnh từ trong đó ào ra, một thanh đoản kiếm có mũi kiếm trắng như tuyết xuất hiện trước mặt Vạn Kiếm Nhất.

Ngay cả với tầm mắt của Vạn Kiếm Nhất thì lúc này cũng phải nhíu mày thốt lên: "Kiếm tốt."

Nhìn lướt qua thì thấy trên mũi đoản kiếm này có hai chữ Mặc Tuyết. Cả thanh kiếm tỏa ra kiếm khí凛冽, không giận mà uy, rõ ràng là một thanh tiên kiếm thượng đẳng.

Vạn Kiếm Nhất bình sinh vốn yêu danh kiếm, đạo hạnh cả đời phần lớn cũng đặt trên kiếm đạo nên cực kì vui mừng. Có điều kiếm này quá ngắn, không thích hợp với kiếm thuật của hắn, có lẽ là binh khí dành cho nữ tử hoặc thích khách dùng. Kiếm này tên Mặc Tuyết hình như cũng rất có ý cảnh, Vạn Kiếm Nhất nghĩ ngợi một lúc rồi im lặng khép hộp kiếm lại.

Lúc này bốn người kia đã thu dọn xong nên cùng nhau tiến tới. Thương Tùng hỏi Vạn Kiếm Nhất: "Sur hunh, chúng ta tiếp tục đi Man Hoang sao?"

Vạn Kiếm Nhất tươi cười: "Đi thôi."

Nói xong y xoay người đi đầu, áo trắng pháp phới tiến về Man Hoang. Còn đám Thương Tùng, Điền Bất Dịch thì bám sát sau lưng đồng thời đón lấy gió cát ngập trời đi thẳng về phía trước.

*người dịch: các bạn có nhớ thanh Mặc Tuyết này của ai không nào?

Bạn đang đọc truyện *Man Hoang Hành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: Âm Thầm Đau Buồn (thượng)

Dịch giả: Tuyết Mưa Hạ

Thanh Vân Sơn, Thông Thiên Phong.

Tiền sơn của Thông Thiên Phong có vô số điện đài lầu các hùng vĩ, cũng chẳng thiếu những cảnh sắc đẹp đẽ, ngay cả Thanh Vân lục cảnh nổi danh, cũng có ba nơi nằm ở đây, chia ra là Hồng Kiều, Vân Hải và Thúy Bình. Thường ngày nơi đây rất đông đúc, liên tục có đệ tử qua lại tu luyện, Ngọc Thanh Điện rất quan trọng của môn phái nằm trên đỉnh tiền sơn, lại càng thêm phần trang nghiêm.

Nếu phải so sánh thì hậu sơn của Thông Thiên Phong an tĩnh hơn rất nhiều. Phóng mắt nhìn đi thì nơi nào cũng là tùng bách xanh rờn, đại thụ che trời, ngoại trừ chốn sâu thẳm thì thoảng có tiếng chim râm ran thì ở nơi mây trời mịt mù này, gần như không còn chút âm thanh nào. Hơn nữa bình thường cũng rất ít có người tới lui, nên chỉ có một đầu đường núi lên lồi về phía xa thẳm kia, cũng không rõ nó thông đến nơi nào, thật sự tỏa ra nét kì bí.

Mà trưa hôm đó mặt trời vẫn leo lên thẳng trên đỉnh đầu, Đạo Huyền xử lí xong đồng việc ngập đầu trong Ngọc Thanh Điện mới dặn dò người bên cạnh vài câu rồi rời đi. Sau đó lại bất ngờ xuất hiện trên con đường núi phía hậu sơn Thông Thiên Phong.

Suốt dọc đường đi vào rừng núi, y vẫn luôn tỏ ra nghiêm túc, thậm chí còn có phần lạnh lùng, nơi đây vắng vẻ còn ẩn hiện vẻ u uất.

Đi vậy một lúc thì Đạo Huyền bỗng nhận ra con đường phía trước bị chia ra làm hai, gốc cây cạnh đó còn có một tấm bia đá. Có lẽ người khác sẽ do dự nhưng hắn có lẽ đã quá hiểu đường đi lối về quanh đây nên cũng không để ý tới bia đá mà trực tiếp xoay người rẽ sang con đường bên phải. Tấm bia đá đang đứng yên dẫn lối về con đường còn lại kia còn ẩn hiện mấy chữ Huyền Nguyệt Động Phủ.

Con đường này thông tới một nơi cực kì quan trọng khác của Thanh Vân Môn là Tổ Sư Từ Đường, cũng là nơi thờ phụng linh vị của các đời tiền bối, tổ sư của Thanh Vân Môn. Mái đình cong vút cực kì trang nghiêm thấp thoáng sau lớp tùng bách phủ kín cũng dần xuất hiện trước mắt hắn.

Khoảng sân lát đá xanh trước đại điện có vô số lá khô rơi rụng, không khí cũng mang theo làn hương tươi mát của cỏ cây, còn cách đó mấy bậc thang nơi đối diện với Đạo Huyền chính là cửa lớn của Tổ Sư Từ Đường. Nhưng dù đang là chính Ngọ nhưng trong Tổ Sư Từ Đường vẫn rất u tối, màn che cũng đóng kín, thậm chí còn vô cùng yên ắng. Chỉ có vài ánh nến đang bập bùng trong màn đen là tỏa ra đôi phản ánh sáng.

Đạo Huyền đi tới trước cửa rồi dừng lại nhìn vào trong nhưng lại không hề thấy có bóng dáng người nào. Hắn nhíu mày, có lẽ hơi do dự, một lúc sau mới cao giọng: "Sur phụ, đệ tử Đạo Huyền đã tới."

Trong Tổ Sư Từ Đường không hề có tiếng động gì, cũng không có ai đáp lại y, chỉ có ánh nến nho nhỏ kia nhấp choạng vài lần như đã bị thứ gì đó làm rung động nhưng chẳng mấy chốc cũng liền trở lại như thường.

Đạo Huyền đợi một lúc nhưng thấy bên trong vẫn không hề có phản ứng nên lại báo thêm một lần. Lâu sau, từ bóng tối âm u bên trong Tổ Sư Từ Đường đột nhiên vang lên tiếng của Thiên Thành Tử, có điều lại mơ hồ mang theo vẻ mệt mỏi và lạnh nhạt: “Có chuyện gì?”

Đạo Huyền không dám chậm trễ mà cúi người thi lễ sau đó mới cung kính báo: “Sư phụ, đệ tử tới thỉnh người quay về Ngọc Thanh Điện.”

Thiên Thành Tử nói: “Người đã tới mấy lần, ta chẳng phải đã nói rõ rồi sao. Sau khi ta trọng thương đạo tâm vẫn còn hỗn loạn, tiền sơn lại quá loạn nên mới muốn tĩnh dưỡng ở đây.”

Đạo Huyền lại càng lo lắng cúi thấp người khuyên: “Sư phụ, hưng suy của Thanh Vân đều nằm trên thân của người, đệ tử dù danh vọng hay tài trí đều không đủ, mấy ngày nay lại nắm đại quyền của chương môn, thực không thể kham nổi gánh nặng, cứ tiếp tục thì e rằng sẽ phụ kì vọng của sư phụ. Thanh danh của đệ tử là chuyện nhỏ, nhưng nếu chẳng may gây ra chuyện cho Thanh Vân Môn thì quả thực có chết trăm lần cũng không hết tội. Khẩn thỉnh sư phụ quay về núi chủ trì đại cục, vì Thanh Vân Môn của chúng ta mà làm chủ.”

Thiên Thành Tử trầm ngâm rồi chậm rãi cất lời: “Có người không hài lòng với việc người quản lí việc lớn nhỏ sao?”

Đạo Huyền ngẩn người lắc đầu: “Không có, chỉ là...”

Thiên Thành Tử cất lời y: “Nếu vậy thì người không cần lo, không cần nói nữa, ta sẽ không quay về.”

Đạo Huyền giật mình nhìn về đại điện u ám trước mắt. Đằng sau ánh nến nhấp nháy phòng là từng tầng từng lớp bài vị nghiêm trang như những người khổng lồ vô cùng uy nghiêm đang lạnh lùng nhìn lại kẻ nhỏ bé như y. Hắn mấp máy môi, đôi mắt xẹt qua một tia bất lực, cuối cùng khi y định buông lời khuyên can thì bỗng nghe thấy sâu trong đại điện bỗng có tiếng ho sù sù, giấy lát sau, có vật gì đó đột nhiên rơi xuống đất tạo nên một tiếng vang thanh thúy.

“Đỉnh!”

Một vật màu đen kêu leng keng lăn từ trong bóng tối ra ngoài, cuối cùng lại cuộn thêm một vòng lớn rồi rung lên vài cái cuối cùng trước khi nằm yên lại trên mặt đất trước Tổ Sư Từ Đường.

Đạo Huyền nhìn về phía đó thì nhận ra đó là một đồng xu hình tròn đen bóng không hề khác lạ chút nào đang nằm yên ở đó.

Ngay khi ấy giọng của Thiên Thành Tử lại vang lên, giọng cũng ngày càng lạnh hơn: “Người còn đứng đó làm gì?”

Đạo Huyền biến sắc cắn chặt răng nhưng cũng không dám nói thêm điều gì, đành phải cúi đầu lùi lại. Khi hắn đi xuống bậc thang đá thì vẫn không nhận được quay lại nhìn thêm một lúc nhưng vẫn chỉ thấy từ đường to lớn nghiêm trang như lại chìm vào trong tĩnh mịch, ngay cả bóng dáng ân sư hắn chưa nhìn thấy kia dường như cũng đã chìm hẳn vào bóng tối, càng ngày càng khó nhận ra.

***

Năm người Vạn Kiếm Nhất đi dọc theo hoang mạc mấy ngày. Khí hậu nơi này ngày càng khô nóng, đất đai khô cằn cũng ngày một biến thành cát vàng, có lẽ cũng đã ngày một đến gần lối vào Man Hoang. Man Hoang vùng Tây Bắc nổi danh là vùng đất dữ trong thiên hạ, tương truyền còn là nơi Ma Giáo khởi nguyên, bao đời nay đều đồn rằng nơi này có vô số hung hiểm, người ngoài gần như đều không thể đi vào trong đó.

Ngày hôm đó, đám Vạn Kiếm Nhất bỗng phát hiện được một lớp người rất đông ở phía trước, nhìn qua thì có vẻ đó đều là người trong Ma Giáo.

Năm người thấy vậy thì đều giật mình sợ hãi. Suốt dọc đường họ đều thấy lòng quân của dư nghiệt ma giáo đã tan tác, phần lớn chỉ còn lại những nhóm nhỏ, rất ít đi thành đoàn đội đông đúc. Còn chỗ kia thì có vẻ là chỗ kẻ bên lối ra vào Man Hoang thì lại càng thêm kì lạ.

Trên khoảng đất ấy không có núi non, càng không có rừng cây hay cỏ dại mà chỉ có những cồn cát to lớn bắt đầu xuất hiện. Đám Vạn Kiếm Nhất liền tìm một cồn cát khá cao để quan sát đằng kia.

Nhìn một lúc Vạn Kiếm Nhất nói nhỏ: “Nhìn tình cảnh bên kia thì có lẽ đó là người của Quỷ Vương Tông trong Ma Giáo.”

Thương Tùng nằm sấp bên cạnh y theo dõi bên đó một thời gian rồi còn loáng thoáng nghe được tiếng khóc từ trong Quỷ Vương Tông truyền ra nên khe khẽ nói với Vạn Kiếm Nhất: “Vạn sư huynh, huynh có nhận ra đám người trong kia đang rất loạn không, có khi đã có chuyện gì đó xảy ra phải không?”

“Ừ!” Vạn Kiếm Nhất gật đầu rồi sau khi trầm ngâm lại quả quyết: “Bỏ đi, chúng ta cũng không nhiều chuyện, làm việc chính quan trọng hơn, đi thôi.”

Những người khác cũng không có ý kiến gì khác nên liền lẳng lặng kéo nhau đi xuống cồn cát rồi né qua đám người Quỷ Vương Tông đang hỗn loạn này để tiếp tục tiến lên. Không lâu sau thì họ đã cảm thấy không khí bắt đầu nóng hổi lên, mặt trời càng thêm chói lọi, cát vàng phủ kín, chắc là đã bắt đầu tiến vào Man Hoang.

Sa mạc mênh mông kéo dài tới tận chân trời, cồn cát lớn nhỏ tán loạn khắp nơi, mỗi khi có cơn gió nào thổi qua thì đều mang theo tầng tầng cát bụi ngập trời.

Cùng lúc khi năm người Thanh Vân Môn dừng cảm tiến bước đầu tiên vào Man Hoang thần bí thì trong đám người Quỷ Vương Tông ở đằng sau lại chìm trong sâu khổ, người người rên rỉ, cờ trắng giương lên, lớp lớp mang theo khăn tang quỳ rạp trước một căn lều mà than khóc.

Canh hai đêm qua, Quỷ Vương đức cao vọng trọng vô cùng có uy danh trong Thánh giáo vì trọng thương khó lành nên đã qua đời.

Trên dưới Quý Vương Tông đầu đón dừng bước, kẻ vốn dĩ được truyền ngôi tông chủ là đệ tử thân truyền Vạn Nhân Vãng của Quý Vương lại càng tưởng niệm ơn dưỡng dục của ân sư nên khóc đến ngất đi trước linh sàng, không còn xử lý chính vụ được nữa.

Quý Vương Tông hoàn toàn hỗn loạn, ai nấy cũng đều không thấy an lòng, chẳng mấy chốc đã kinh động đến cả những đồng môn trong Thánh Giáo ở gần đó, thậm chí một số người có thân phận, địa vị cũng đều thi nhau tới viếng.

Từ đại thánh sư của Ma Giáo cũng nhanh chóng đi tới vùng đất của Quý Vương Tông, Thanh Long trước tiên tiến đến thấp hương trước linh vị rồi lại tới cạnh nhắc lớp vải trắng che mặt Quý Vương lên, cuối cùng lại nhìn chăm chú đáng về Quý Vương lúc chết rồi mới thở dài cảm thán: “Anh hùng mất, Thánh giáo suy.”

Nói xong y quay sang quan sát chung quanh rồi thấy được Tiểu Vạn đang mặc đồ tang quý cạnh giường. Mới chỉ mấy ngày không gặp mà kẻ ngày đã có vẻ gầy rộc đi, mắt cũng trũng sâu, tinh khí thần như đang hao hết thì Thanh Long bèn lắc đầu đi tới.

Ở đằng sau Thanh Long, ba vị thánh sư còn lại cũng tới dâng hương hành lễ. Nhưng khác với Thanh Long, ngoại trừ Chu Tước mặc áo đen đồng thời che lớp sa mỏng trên mặt là không thể nhận ra sắc mặt, còn Bạch hổ và Huyền Vũ thì đều tỏ ra khác lạ, tất nhiên, cũng không phải là vui vẻ, nhưng lại chẳng quá đau buồn. Hai người họ nhìn qua gương mặt Quý Vương rồi đối mắt với nhau một chút xong mới chậm rãi đi sang một góc, không lâu sau, Chu Tước cũng đi tới đó.

Thấy xung quanh đã không còn ai, Huyền Vũ lại khe khẽ nói đề đủ cho Bạch Hổ và Chu Tước nghe: “Trước đây ta đã từng làm một số việc không tiện lộ ra ánh sáng, các người có biết không?”

Bạch Hổ lờm y hỏi lại: “Có, thì sao?”

Huyền Vũ cười rồi cũng không đổi sắc mặt mà lại càng nhỏ giọng: “Mặt của Quý Vương tông chủ đã bị người đụng qua.”

Bạch Hổ và Chu Tước đồng thời nhú mảy nhìn y, Huyền Vũ chỉ nhún vai, không nói gì thêm.

Mãi sau Bạch Hổ mới cau mày hỏi: “Người có ý gì?”

Huyền Vũ lạnh lùng: “Ta đoán vị tông chủ tiền bối này của chúng ta cũng không phải là mới mất canh hai tối qua!”

Bạn đang đọc truyện *Man Hoang Hành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 36: Âm Thầm Đau Buồn (hạ)

Dịch giả: Tuyết Mưa Hạ

Bạch Hổ hơi giật mình đồng thời tỏ ra ngạc nhiên. Sau đó quay phắt lại nhìn di thể của Quý Vương tông chủ, cuối cùng thậm chí còn vô tâm tiến lên một bước. Nhưng ngay khi ấy bỗng có một giọng nói lạnh tanh từ bên cạnh vang vào tai hắn: “Đứng lại!”

Bạch Hổ nhìn lại thì thấy người nói là Chu Tước. Hắn nhú mảy định mở miệng nhưng Chu Tước đã nói tiếp: “Người đừng nhiều chuyện!”

Bạch Hổ phẫn nộ nhìn sang Huyền Vũ thì thấy y gượng cười với hắn rồi lắc đầu bảo: “Tứ muội nói không sai.”

Bạch Hổ run lên rồi hừ lạnh xoay người im lặng đi thẳng ra khỏi lều, nháy mắt đã mất dạng.

Ở một phía khác trong lều của Quý Vương, Thanh Long đang cố gắng an ủi Tiểu Vạn. Y vỗ vai hắn đồng thời nhỏ giọng: “Nén lấy bi thương đi.”

Tiểu Vạn đau buồn nức nở gật đầu nghe lời, trên mặt trước sau vẫn giữ nguyên nét bi thương.

Thanh Long thở dài rồi lại nghiêm mặt nói: “Hiện nay Thánh Giáo đã suy sụp chờ thời, Quý Vương Tông xưa nay vẫn luôn là cột chống trời của Thánh Giáo, giờ đây tất cả đều trông vào người đây.”

Tiểu Vạn u sầu đáp lại: “Phải!”

Thanh Long thở dài rồi tiếp tục: “Giờ lo cho xong tang sự đã, còn sau đó thì người định thế nào?”

Tiểu Vạn đau đớn nhỏ lệ tự trách: “Tất cả là do ta bất tài, một... không... thể cứu lấy tính mạng của ân sư, hai, không thể thống lĩnh đệ tử trong tông, mấy ngày nay đã có quá nửa người trong tông bỏ đi, ta thực là thẹn với tiên sư...”

Thanh Long lại càng tập trung nhìn Tiểu Vạn rồi kinh hãi biến sắc: “Có chuyện này sao?”

Tiểu Vạn thở dài rồi lấy một bức thư trong người ra đưa cho Thanh Long: “Đây là thư tự tay sư phụ viết khi còn sống, trong thư nói rằng người đã phiêu bạt cả đời, sau khi chết dù thế nào cũng muốn hồn về cố thổ, muốn ta đem di hài của người về chôn dưới chân núi Hồ Kỳ Sơn trong trung thổ.”

Thanh Long bình tĩnh đọc hết phong thư rồi gật đầu với Tiểu Vạn: “Nếu di mệnh của tông chủ đã như vậy thì đành chịu, người khổ cực rồi.”

Tiểu Vạn cắn răng: “Di mệnh của ân sư, ta dù có chết cũng phải hoàn thành. Đợi khi ta làm xong tất cả thì sẽ lập tức dẫn người trong tông môn quay về Man Hoang Thánh Điện, đến lúc đó còn cần tôn sư chiếu cố thêm.”

Thanh Long gật đầu: “Đó là tất nhiên.” Nói xong y an ủi Tiểu Vạn thêm vài câu rồi chậm rãi đi ra ngoài. Hắn thấy bên ngoài lều chỉ có hai người Huyền Vũ và Chu Tước đang đứng chứ không thấy Bạch Hổ thì cau mày hỏi: “Lão nhị đâu?”

Huyền Vũ nói: “Lúc này thấy không thoải mái nên đã bỏ đi rồi.”

Thanh Long lắc đầu nhưng cũng không hỏi vì sao Bạch Hổ thấy không thoải mái mà liền dẫn hai người họ đi ra khỏi vùng đất của Quỷ Vương Tông.

Suốt đoạn đường đó, Thanh Long luôn tỏ ra tập trung suy nghĩ, Chu Tước thì im lìm không nói, còn Huyền Vũ sau khi yên lặng một lúc thì nói với Thanh Long: “Lão đại, Quỷ Vương Tông có gì đó rất kì lạ.”

Thanh Long gật đầu, Huyền Vũ lại hừ lên rồi nói tiếp: “Bọn họ chắc là định dối trá, không chịu quay về Man Hoang Thánh Điện phải không?”

Thanh Long bình tĩnh đáp lại: “Cũng không phải chuyện gì lớn, sau này trong thánh điện tất sẽ có vô vàn mưa gió, bọn họ chọn đứng ngoài cuộc thì cũng có thể hiểu được.”

Huyền Vũ tức giận chầm chọc: “Là hạng chỉ biết riêng mình mà thôi, cái dạng ấy mà cũng mơ tưởng sau này đường sức xong mời bốn người bọn ta hay sao?”

Thanh Long suy tư rồi khuyên: “Lão tam, nói thật lòng đi, sau khi giáo chủ không may qua đời, nếu chúng ta muốn đầu nhập vào một thế lực nào đó thì chẳng phải Quỷ Vương Tông là chỗ tốt nhất sao.”

Huyền Vũ ngăn người định phản bác lại nhưng vừa mới định thốt lên lại nhận ra chẳng biết nên nói gì, giây lát sau, y lầm bầm: “Trong Thánh Giáo, đúng là không có ai có thể bước lên chủ vị, giáo chủ về trời, giáo không minh chủ, sau này còn có hy vọng gì đây?”

Thanh Long và Chu Tước nhìn lại thấy khuôn mặt y có gì đó không đúng nên Thanh Long nhíu mày: “Lão tam, ngươi sao vậy?”

Huyền Vũ xuất thần, sau đó lại chấp tay bái Thanh Long và Chu Tước: “Lão đại, tứ muội, ta, ta thực sự không muốn tiếp tục như vậy nữa. Sau này Thánh Giáo ra sao, ta cũng không muốn quản, cũng không muốn về Man Hoang Thánh Điện nữa, hôm nay cũng nên nói từ biệt thôi.”

Chu Tước tiến lên, lồng ngực cũng hơi phập phồng, có vẻ đang rất kích động: “Tam ca, huynh nói cái gì vậy?”

Huyền Vũ im lặng giây lát rồi nhìn sang Thanh Long: “Ta sớm đã muốn đi tới Thập Vạn Đại Sơn ở phương nam thăm thú, nghe nói cách sống của người dân nơi đó khác hẳn trung thổ, thậm chí còn có di tích của Vu Tộc thượng cổ. Các ngươi cũng biết, xưa nay ta vẫn luôn ưa thích mấy thứ này, giờ đã có cơ hội, cũng nên đi quan sát một lần.”

Thanh Long quan sát y rồi ánh mắt vừa nghiêm nghị cũng dần hòa hoãn lại, cuối cùng cũng chỉ im lặng rồi vẫy tay đầy mệt mỏi.

Huyền Vũ cúi mình thật thấp với y rồi tươi cười với Chu Tước, cuối cùng không nói thêm gì mà bỏ đi. Người mới bật lên vài cái thì giây lát sau đã biến mất trong hoang mạc.

“Đại ca!” Chu Tước nhìn sang Thanh Long rồi khẽ khàng kêu lên.

Thanh Long buồn bã: “Người có chí riêng, bỏ đi.”

Chu Tước im lặng, lóp sa đen hơi bay lên, có lẽ là do nàng thở quá mạnh, mãi lâu sau nàng mới nói tiếp: “Vây muội cũng đi đây, sau mấy ngày nữa, gặp lại trong thánh điện.”

Thanh Long gật đầu: “Được, muội tự bảo trọng.”

Chu Tước ừ một câu rồi cũng quay đi. Chỉ là hướng đi của nàng trái ngược với Huyền Vũ, là tiến về phía sâu trong Man Hoang.

Chỉ một đoạn ngắn ngủi mà bên người Thanh Long đã không còn ai nên hơi có phần tịch liêu. Hắn có lẽ cũng cảm thấy gì đó nên ngẩng đầu lên nhìn trời rồi khẽ than lên, tiếp đó cũng chấp tay đi mất.

Ở khoảng đất của Quỷ Vương Tông sau lưng hắn một lát sau có người bắt đầu đi ra. Dẫn đầu đám người đó là Tiểu Vạn, bên cạnh y còn có một người áo đen thân bí, Quỷ Tiên Sinh.

Nhìn theo bóng dáng xa dần của Thanh Long, Tiểu Vạn vẫn im lặng, còn Quỷ Tiên Sinh thì thốt lên: “Tông chủ, người không muốn nói thêm gì với hắn sao?”

Tiểu Vạn chỉ lắc đầu: “Lúc này có nói cũng vô ích, sau này có duyên sẽ gặp lại.”

Quý Tiên Sinh gật đầu rồi nhìn lại phía khoảng đất đằng sau: “Tang sự đằng kia?”

Tiểu Vạn hít sâu rồi nói: “Sự phụ có on sâu như núi với ta, ta sao có hề vong on phụ nghĩa. Truyền lệnh của ta, phát tang ba ngày, phải làm thật lớn, sau đó ta sẽ mang di hài của ân sư về Hồ Kỳ Sơn.”

Quý Tiên Sinh chấp hành nghiêm lệnh, chuyện này cũng tạm không nói tới nữa. Lần này, cùng với việc bốn thánh sứ của Ma giáo và Quý Vương Tông dần biến mất, thì trận chiến giữa Thanh Vân và Ma Giáo cũng tạm thời dừng lại. Còn tông chủ Quý Vương đã mất này hùng tài đại lược ra sao thì hãy để đời sau bình luận.

Bạn đang đọc truyện *Man Hoang Hành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 37: Mùi thối (thượng)

Dịch & đề tựa: Đình Phong

Nhóm dịch: Thanh Vân Môn

Một thân tiêu sái

Nhuộm máu Địa Long

Hôi thối chất chồng

Mối hay tình nghĩa.

Man Hoang trong sa mạc giống như một biển chết hoang vu với vô tận cát vàng, nói gì đến cây cối ngay cả một chút cỏ khô đều không có tìm thấy. Người bình thường đến đây căn bản là không thể sống được. Nhưng đối với Vạn Kiếm Nhất và bốn người đệ tử Thanh Vân Môn công pháp của bọn hắn cùng đạo hạnh đương nhiên đủ để ứng phó khí hậu ác liệt nơi đây. Dù vậy cái sa mạc này trăm ngàn năm qua ngăn cản chính đạo lên vào cũng sẽ không đơn giản như vậy.

Man Hoang trong sa mạc, kỳ thật rất yên ổn.

Nhìn biển cát như thật yên tĩnh kỳ thật lại có không ít hung thú tiềm phục trong cát, điển hình là Bò Cạp sa mạc, Địa Long, Xích Mãng chính là các loại hung thú điển hình nơi đây. Bốn người Vạn Kiếm Nhất sau khi tiến vào Man Hoang thì đã gặp rất nhiều lần nhưng nhờ đạo hạnh cùng tu vi tinh thâm lại thêm Vạn Kiếm Nhất tùy cơ quyết đoán nên từng bước vượt qua ải khó.

Tình huống xem ra không có nhiều tổn thương, xui xẻo nhất có lẽ là Thương Chính Lương cùng Tăng Thúc Thường, người thứ nhất thì bị một con bò cạp sa mạc ấn nắp chích gai độc, sau khi phục dụng linh đan của Thanh Vân Môn thì nửa cánh tay sưng lên một ngày. Về phần Tăng Thúc Thường càng là xúi quẩy, năm người đi trong sa mạc đột nhiên bị một con Địa Long khổng lồ hiếm thấy tập kích, trên thực tế nó chính là một con Sa Trùng cực lớn. Trong cuộc chiến đấu kia Vạn Kiếm Nhất đại phát thần uy thi triển một thức "Trảm Quỷ Thần" kinh thiên động địa chém hung thú kia thành hai đoạn. Nhưng ngặt nỗi, lúc ấy Tăng Thúc Thường đang chiến đấu dưới thân con Địa Long, chỉ nghe âm thanh "ào ào" rồi toàn thân hắn đều bị chất lỏng quái dị sền sệt như thủy triều phủ xuống...

"Ồ đâu có nước đây..." Một tiếng kêu than tuyệt vọng vang lên, Tăng Thúc Thường đi phía sau trong năm người nói những lời này không biết bao nhiêu lần.

Trong sa mạc đương nhiên là không có nước đây, trên thân năm người tất nhiên có mang theo nước nhưng thứ nhất là dùng để uống, thứ hai coi như đem cho Tăng Thúc Thường thì cũng không đủ để hắn tắm cho thoải mái một lần. Cho nên theo lẽ thường mọi người sẽ rất tự nhiên mà không để ý đến gia hỏa xui xẻo này.

Dưới ánh mặt trời nhìn bốn người khác đều quần áo chỉnh tề so với Thúc Thường màu sắc lờ lẹt trên áo quần trông rất thê thảm. Hơn nữa cứ đi vài bước hắn lại vô thức cảm lên y phục mình với vẻ mặt tuyệt vọng đang phí công cô loại bỏ những thứ ghê tởm kia.

Đương nhiên giờ phút này những thứ chất lỏng trên người hắn đều không thấy bởi vì suốt đoạn đường này cũng không có nước tắm nên theo đề nghị của

Vạn Kiếm Nhất, Tăng Thúc Thường đã lần qua lần lại trong đồng cát vàng nóng nực này mấy chục lần. Ủ thì có thể dùng một mỹ từ là "Tắm cát!"

Bị một đồng lớn dịch độc trùng bao phủ thì cảm giác tuyệt đối làm cho người ta sồn hết cả gai ốc, ít nhất nhìn xem sắc mặt Tăng Thúc Thường đều phủ một màu xanh, cũng không biết rốt cuộc là do màu sắc quái dị kia lưu lại hay do hấn buồn nôn mà ra. Bất quá may mắn nhất là tuy rằng Địa Long cực kỳ hung ác nhưng dịch thể cũng không có độc, chỉ đủ buồn nôn mà thôi. Mặt khác, ngoại trừ điểm đó ra thì loại dịch này cũng tanh tưởi khác thường làm Thúc Thường cũng không thể chịu nổi.

Lại tiếp tục hành trình vượt qua cồn cát này nối tiếp vô số cồn cát khác, mọi người cũng không thấy có gì kinh ngạc, vẫn bình tĩnh tiến tới nhưng Thúc Thường có chút không nhịn được bước nhanh tới bên người Điền Bất Dịch nói: "Bất Dịch, người..."

"Ai nha, Vạn sư huynh, tiểu đệ có chút chuyện muốn hỏi huynh!"

Thúc Thường còn chưa dứt lời thì một cỗ mùi hôi tràn ngập xung quanh trong không khí, chỉ thấy Điền Bất Dịch bỗng nhiên hướng Vạn Kiếm Nhất phía trước kêu một tiếng sau đó bước nhanh tới bên cạnh thành khẩn nói: "Vạn sư huynh, tiểu đệ tu luyện tại Đại Trúc Phong nhiều năm rất ngưỡng mộ đại danh sư huynh. Những ngày gần đây ta tu luyện Thái Cực Huyền Thanh Đạo có mấy chỗ khó hiểu, sư huynh có thể giải thích cho ta không?"

Vạn Kiếm Nhất cười rất tiêu sái nói: "Tất cả mọi người đều là đồng môn sư huynh đệ cần gì khách khí, người hỏi đi!"

Điền Bất Dịch cực kỳ vui mừng liền vội gật đầu cảm ơn. Tăng Thúc Thường ở phía sau liếc tên mập lùn này một cái, suy nghĩ một chút quay người về phía Thương Chính Lương, còn chưa kịp mở miệng nói chuyện bỗng thấy thân thể Thương Chính Lương khẽ động bước về phía trước nhanh như chớp tới bên cạnh Vạn Kiếm Nhất. Tên này đáng vẻ vô cùng cung kính nói: "Vạn sư huynh, ta cũng giống như Điền sư đệ ngưỡng mộ người rất lâu rồi. Ta trên con đường tu luyện cũng có mấy chỗ khúc mắc, vừa vặn tới thỉnh giáo mong sư huynh chỉ dạy."

Vạn Kiếm Nhất mỉm cười hặc hặc lắc đầu tiếp tục đi thẳng về phía trước, đồng thời nói: "Các người nha, được rồi, vừa đi vừa nói vậy."

Sắc mặt Điền Bất Dịch cùng Thương Chính Lương vẫn như thường, chăm chú đuổi theo.

Tăng Thúc Thường giận dữ, oán hận vừa liếc vừa mắng hai tên này, sau đó nhìn tới Thương Tùng là người duy nhất vẫn còn gần mình.

Chỉ thấy sắc mặt Thương Tùng vẫn bình tĩnh, ánh mắt lộ ra vài phần khinh thường nhìn qua Điền Bất Dịch cùng Thương Chính Lương sau đó lại quay đầu nhìn Tăng Thúc Thường thờ dãi nói: "Buồn cười thật, chỉ một chút tanh hôi lại có thể nhìn ra tâm tính yêu ghét của một người, sao mà nông cạn cùng thô bỉ. Tâm thực như thế làm sao có thể tu thành tuyệt thế đạo pháp của Thanh Vân ta?"

Hốc mắt Thúc Thường đỏ lên như tìm được tri kỷ liên tục gật đầu đến gần Thương Tùng lớn tiếng nói: "Sư huynh, người nói thật đúng. Kỳ thật ta muốn hỏi một chút, không biết quanh đây có cây..."

Lời còn chưa dứt chỉ thấy sắc mặt Thương Tùng biến đổi nhìn chăm chăm Tăng Thúc Thường sau đó đột nhiên phát tay một cái lướt đến phía trước ba người Vạn Kiếm Nhất nghiêm mặt lớn tiếng nói: "Vạn sư huynh, ta ngưỡng mộ người đã lâu rồi..."

Tăng Thúc Thường: "... (cạn lời)"

Vạn Kiếm Nhất quay đầu lại cười nói: "Thương Tùng, người như thế nào lại bắt chước bọn họ ồn ào đấy, người rõ ràng biết ta đã nhiều năm rồi cơ mà?"

Thương Tùng vội ho khan một tiếng nói: "Sư huynh, thời gian càng trôi qua ta càng thấy người cao vời vợi không thể theo kịp, tâm này kính ngưỡng lại càng day a."

Điền Bất Dịch cùng Thương Chính Lương nhất thời nhìn vào mắt nhau, đều nhận ra nét khiếp sợ cùng ý tưởng trong lòng đối phương "Ta nói vô mộng ngựa tới mức này tại sao chúng ta đều không nghĩ ra chứ!"

Bốn người bên này nói giỡn bỗng nghe sau lưng truyền đến một tiếng gào thét thảm thiết mang theo vài phần khí thế kiên quyết, quay người nhìn lại liền thấy Tăng Thúc Thường mãnh liệt lướt tới thoáng cái đã tới bên người Vạn Kiếm Nhất.

Lập tức ngoại trừ Vạn Kiếm Nhất ba người còn lại đều nhao nhao bật mũi lại, chỉ thấy mắt hổ Tăng Thúc Thường rung rung, như không thể kìm nén được xúc động của bản thân, một phát bắt được cánh tay Vạn Kiếm Nhất nức nở nói: "Vạn sư huynh, ta... Ta cũng rất ngưỡng mộ người đó!"

Vạn Kiếm Nhất: "..."

Bạn đang đọc truyện *Man Hoang Hành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Mùi thối (hạ)

Dịch giả: tiểu miêu tử

Biên: Đình Phong

Đoạn đường này nhiều lần đùa giỡn qua lại, người đuổi ta chạy trái lại khiến người ta bót đi mệt mỏi. Mọi người trong lúc di chuyển còn gặp qua mấy loại quái thú đặc thù trong sa mạc, nhưng đối phó dễ dàng. Ngược lại mấy lần bọn họ gặp được dư nghiệt Ma Giáo đi ngang qua phụ cận sa mạc, đám người Vạn Kiếm Nhất không muốn sinh sự, thường thường đều né tránh đi. Cho dù là có gặp được người độc lai độc vãng cũng sẽ không tiến lên đánh rần động cỏ.

Cứ tiếp tục đi như thế đến một buổi chiều sắp hoàng hôn, mặt trời đã ngã dần về tây, cảnh vật trước mắt năm người bỗng nhiên biến đổi, sa mạc phía trước bỗng nhiên xuất hiện một đoạn tường cao khoảng năm sáu trượng thật dài vắt ngang trước mặt. Chờ đến khi bọn hắn đến gần mới phát hiện ra đoạn tường cao này không ngờ đều được đắp thành từ cát vàng.

Mọi người đều biết, cát mịn trong sa mạc đều rất nhỏ và khô, dạng thường thấy nhất chính là những cồn cát xếp liên tiếp nhau, phần lớn đều vô cùng tơi xốp. Vì thế lần này tất cả mọi người đều có chút giật mình, hoàn toàn không nghĩ tới những hạt cát nhỏ mịn này lại có thể đắp thành hình dạng một bức tường cao như vậy.

Thần sắc Vạn Kiếm Nhất trở lên nghiêm túc đánh giá bức tường cao này, bỗng nhiên ánh mắt hắn ngưng lại, trầm giọng nói: “Các ngươi mau qua đây xem, hạt cát trên tường này hình như đang di động đấy.”

Lời này làm cho bốn người còn lại lập tức lấp bắp kinh hãi, nhao nhao chạy tới xem xét cẩn thận, quả nhiên tất cả đám cát trên bức tường này đều đang chậm rãi lưu động, hơn nữa tất cả hạt cát đều chảy từ trên xuống dưới. Nhưng kỳ quái chính là độ lớn nhỏ của bức tường vẫn giữ nguyên vẹn kích thước cũ, dường như chỉ là một bộ phận hạt cát chảy tới một chỗ khác, mà nơi đầu tường còn có vô cùng vô tận cát đang bổ sung tới.

Màn quỷ dị này đương nhiên là lần đầu tiên bọn hắn được chứng kiến, nhất thời đều nói không ra lời, chỉ còn lại sự sợ hãi thán phục mà thôi.

Vạn Kiếm Nhất trầm ngâm một lát, sau đó nói tiếp: “Tìm kiếm thêm rồi xem thế nào.”

Năm người liền đi đến bên cạnh bức tường này, kết quả không lâu sau bỗng nhiên truyền đến vài tiếng kinh hô.

“Ồ đây có một bức tường nữa này.”

“Bên này, bên này cũng có.”

“Ồ bên này cũng có, a, có rất nhiều nha...”

Ở trước mặt năm người Thanh Vân Môn không ngờ xuất hiện một vùng lớn những bức tường cát, tất cả đều giống nhau như đúc, hơn nữa bọn chúng đều không có ngoại lệ, những hạt cát trên những bức tường kia cũng đều đang không ngừng di chuyển, tập hợp lại trước mặt bọn họ thành vô số đường nhỏ, thoạt nhìn giống như một mê cung vô cùng lớn.

“Sa vũ mê cung!” Vạn Kiếm Nhất trầm giọng nói ra.

Bốn người Thương Tùng nhìn nhau chậm rãi gật đầu, địa phương quỷ dị thế này hiển nhiên là chỗ hung hiểm nổi danh nhất trong sa mạc như lời tên yêu nhân Ma giáo Đoàn Mộc Thiết đã nói lúc trước.

Dưới ánh mặt trời, vô số cát mịn đều chảy xuôi xuống, hết lần này đến lần khác lại không phát ra bất kỳ âm thanh nào, mà những bức tường cát kia nhìn từ xa thì có lẽ không có chút biến đổi nào, nhưng khi đứng bên cạnh những bức tường cát này lại làm cho người ta tự dung sinh ra cảm giác quỷ dị, đó chính là những hạt cát này... những bức tường cát này hình như không ngừng di động, giống như là tồn tại sinh mạng vậy.

Trong nhất thời cả năm người đều không nói gì, đặt mình ở địa phương quỷ dị này thực làm cho người ta có chút khản trương.

Sau một lúc, Vạn Kiếm Nhất trầm giọng nói: “Chúng ta lui ra ngoài trước, nhìn xem có cách nào vượt qua nơi đây không, nếu thực sự không được thì đành phải ngự kiếm bay phía trên vậy.”

Mọi người đều gật đầu đồng ý, đúng lúc vừa định rời khỏi thì bỗng dưng phát sinh dị biến, chỉ thấy ở sâu trong đám tường cát kia bỗng nhiên truyền đến một tiếng vang nặng nề, như trống lớn lôi động, làm cho trái tim cũng phải mãnh liệt nhảy lên một cái.

Vạn Kiếm Nhất biến sắc, khẽ quát: “Cẩn thận! Lui mau...”

Lời còn chưa dứt thì tất cả đám tường cát xung quanh mãnh liệt phát ra tiếng nổ vang rung trời, tốc độ đám lưu sa bỗng nhanh hơn gấp trăm lần, tất cả những bức tường bỗng như hóa thành đám yêu ma với cánh tay điên cuồng vung vẩy giao thoa, không biết bao nhiêu đạo cát lưu mãnh liệt vọt tới.

Đám người Vạn Kiếm Nhất bay lên tránh né, thoáng cái đã bị vô số lưu sa tách ra, không chờ bọn hắn kêu lên thì sự tình quỷ dị tiếp tục xuất hiện.

Vô số bức tường cát đang kịch liệt lao nhanh thì thoáng cái đã biến đổi hình dạng, chiều cao và phương hướng, nguyên bản đang dựng thẳng thì bỗng biến thành ngang, ngang biến thành nghiêng, nghiêng thì biến thành các loại hình thái giao nhau, trong nháy mắt cái sa vũ mê cung này đã hoàn toàn thay hình đổi dạng.

Sa lưu mạnh mẽ đánh tới giống như mọi nơi đột nhiên đều có binh khí đánh lén, thoáng cái đã từ bốn phương tám hướng phát khởi công kích về phía năm

người Thanh Vân Môn.

Lần này vội vàng nghênh chiến, năm người đều vô thức mà tránh né, trong lúc vô tình liền bị tách ra, dù là lúc đó còn có vài tiếng gào thét, bao gồm cả Vạn Kiếm Nhất cảnh giác nhất còn muốn quay đầu lại tìm kiếm mấy vị sư đệ, nhưng rất nhanh sau đó đã bị đám lưu sa kia ngăn lại.

Biến hóa quỷ dị này kéo dài khoảng một chung trà, tất cả hạt cát bỗng nhiên chậm lại, những lưu sa đang bay nhanh giữa không trung bỗng toàn bộ rơi xuống mặt đất, sau đó những bức tường cát lại tiếp tục khôi phục bộ dáng yên lặng ban đầu.

Vạn Kiếm Nhất từ giữa không trung chậm rãi hạ xuống đất, về mặt cảnh giác nhìn xung quanh, chỉ thấy xung quanh một mảnh lạ lẫm, bốn vị sư đệ dĩ nhiên cũng không thấy đâu, hiển nhiên đã bị một màn vừa rồi tách ra.

Cái sa vũ mê cung này thật sự là quỷ dị, vừa rồi nơi này nếu một người đạo hạnh kém một chút thì chỉ sợ không cẩn thận liền sẽ bị đám lưu sa kia giết chết, còn nếu là tu sĩ không biết ngự kiếm, chỉ sợ cũng phải hăm sâu vào trong mê cung này rồi. Những thông đạo này thường cách một đoạn thời gian sẽ biến đổi toàn bộ, làm sao có thể đi ra ngoài đây?

Vạn Kiếm Nhất hít sâu một hơi, rút Trảm Long Kiếm ra rồi ngự kiếm bay lên, chậm rãi bay đến bên trên đám tường cát, đột nhiên đồng tử hấn hơi co lại. Hắn thấy mình đang ở trung tâm của sa vũ mê cung này, bốn phương tám hướng vậy mà đều có vô số những bức tường cát cao lớn rậm rạp xếp đặt trong sa mạc lan tràn ra thật xa.

Dường như một màn đột nhiên biến hóa vừa rồi làm cho diện tích của sa vũ mê cung này tăng lên gấp mấy lần?

Đây cũng là một hiện tượng quỷ dị làm cho người ta khó có thể phỏng đoán cùng lý giải, Vạn Kiếm Nhất chờ trong chốc lát, đột nhiên thò tay búng nhẹ lên lưỡi Trảm Long Kiếm. Chỉ nghe "boong" một tiếng sắc nhọn, thanh âm kiếm minh thay thúy vang lên, vọng ra bốn phía trong sa vũ mê cung.

Cũng không lâu lắm, sau lưng bức tường cát phía trước khoảng trăm trượng có một thân ảnh cũng đồng dạng ngự kiếm bay lên, đúng là Thương Chính Lương. Hắn ở giữa không trung nhìn quanh một chút liền thấy Vạn Kiếm Nhất ở giữa không trung, lập tức vui mừng vội vàng ngự kiếm bay tới, kêu lên: "Vạn sư huynh."

Vạn Kiếm Nhất gật nhẹ đầu, nói: "Ngươi không sao chứ?"

Thương Chính Lương nói: "Cũng may là tránh kịp, nhưng mà tình hình như thế này quả là quỷ dị."

"Đúng vậy a." Vạn Kiếm Nhất cau mày nói, ánh mắt hắn lại nhìn ra phương xa, hai người đứng cạnh nhau chờ trong giây lát lại có hai đạo kiếm quang bay lên, chính là Thương Tùng cùng Điền Bất Dịch chạy tới.

Một màn vừa rồi thập phần mạo hiểm, nhưng hiện tại bốn người bọn hắn đều không bị thương, có thể thấy được đạo hạnh và căn cơ tu luyện của đám môn hạ đệ tử Thanh Vân Môn này hết sức vững chắc.

Chỉ là kế tiếp, bốn người có chờ đợi thế nào cũng không thấy Thúc Thường xuất hiện.

Lần này lập tức làm cho mọi người ngưng trọng hẳn lên, đang lúc Vạn Kiếm Nhất còn sợ Thúc Thường không nghe thấy tiếng kiếm minh triệu hoán, lại tiếp tục bắn thêm một tiếng nữa, nhưng Thúc Thường vẫn không có trả lời, càng không thấy dấu hiệu xuất hiện.

Điền Bất Dịch có chút thiếu kiên nhẫn, trên mặt lộ vẻ lo lắng, thấp giọng nói: "Gia hỏa này sẽ không xui xẻo như vậy chứ?"

Không có ai trả lời hắn, cho dù là Vạn Kiếm Nhất lúc này cũng nhăn mày lại, từ vị trí mọi người xuất hiện vừa rồi cho thấy màn bão cát nhìn như hỗn loạn kia chẳng những cải biến những thông đạo trong sa vũ mê cung này mà còn đem mấy người tách ra xa đến mấy trăm trượng. Một phạm vi lớn như vậy lại bị ngăn cản tầm nhìn bởi mấy bức tường cát, nếu Thúc Thường xảy ra chuyện gì, hoặc là nếu như hắn hôn mê thì thật đúng là khó tìm kiếm.

Chỉ là năm người cùng nhau đến tận đây, Vạn Kiếm Nhất đương nhiên là không dễ dàng bỏ rơi sư đệ như vậy, trầm ngâm một lát hắn trực tiếp hạ lệnh: "Chia nhau ra tìm. Chúng ta tất cả bốn người cùng tìm một hướng, hơn nữa đều ngự kiếm bay lên không trung, không cho phép hạ xuống mê cung, từng cái thông đạo nhỏ hẹp cùng bức tường bên cạnh đều phải nhìn rõ, nếu có phát hiện nhớ kêu lớn lên cho mọi người biết."

"Vâng." Ba người khác đều nghiêm nghị đáp ứng, lập tức riêng phần mình lựa chọn phương hướng, rồi rít bay đi, mở rộng phạm vi tìm kiếm tung tích Thúc Thường.

Chỉ là Thúc Thường cũng không biết đã gặp phải cái gì, giống như đã mất tích tăm hơi trong cái mê cung này, qua một thời gian dài cho đến khi mặt trời sắp xuống núi, sắc trời dần tối xuống nhưng cũng không tìm thấy hắn.

Mấy người Thanh Vân Môn đều trở lên nóng vội, nếu đến buổi tối trong màn đêm đen kịt thì càng khó tìm được hắn.

Vạn Kiếm Nhất kiếm nhú chặt, khống chế Trảm Long Kiếm chậm rãi bay qua bay lại trên đám tường cát, sắc mặt trở nên lo lắng, đang lúc vội vã đột nhiên ở một nơi nào đó trong mảnh mê cung bỗng phóng lên một đường kiếm quang màu vàng, ngay sau đó một đạo hắc ảnh lướt qua lại rơi xuống, một lát sau lại truyền tới một hồi tiếng rít phẫn nộ.

Bốn người Thanh Vân Môn đồng thời quay người nhìn lại chỗ tiếng kêu vừa nãy, thanh âm đó không phải của Thúc Thường thì là ai?

Tất cả mọi người đều là chấn động tinh thần, lập tức ngự kiếm bay đi, nhìn bộ dáng có vẻ như Thúc Thường đang kịch liệt chém giết cùng địch thủ.

Vạn Kiếm Nhất bạch y tung bay, tốc độ so với những người còn lại nhanh hơn hẳn, giống như một đạo thiểm điện phá không mà đến trong nháy mắt đã tiếp cận nơi đạo kiếm quang tức giận kia vọt lên. Hắn liền trông thấy phía dưới bức tường cát Thúc Thường bay ngược ra đồng thời miệng phun máu tươi, đập lên tường rồi mới rớt xuống. Mà cách hắn không xa có một cô gái áo đen đang đứng, không ngờ lại là Chu Tước.

Chỉ là bây giờ hành vi của Chu Tước có chút cổ quái, ả rõ ràng cũng không lập tức xông lên một kiếm giết chết Thúc Thường, ngược lại thân thể mãnh liệt run lên, dường như vừa đánh bay Thúc Thường thu về nhanh như phồng, nắm xiêm áo che trước mặt, một lát sau hét lên: “Thối quá!”

Đám người Vạn Kiếm Nhất từ trên không trung hạ xuống, nhìn Chu Tước thân mặc hắc y đang đứng đó, mấy người đều lộ ra bộ dáng sẵn sàng đón địch, dù sao đối phương cũng là cao thủ Ma Giáo, nhưng tình cảnh này làm cho mọi người lại cảm thấy buồn cười, vì vậy về mặt từng người trở lên cổ quái. Về phần Thúc Thường đang ở trên mặt đất bên kia thì một cái, khinh miệt nói: “Thối chết ngươi, yêu nữ!”

Bạn đang đọc truyện *Man Hoang Hành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 39: Dẫn đường (thượng)

Dịch giả: Đình Phong

Chu Tước lựa đen che mặt nên người ngoài tự nhiên không thể nhìn được nhưng theo ánh mắt biến hóa của nàng lộ ra nữ tử trẻ tuổi này đang vô cùng căm tức, giờ phút này đang không ngừng dốc sức phui tay. Đồng thời trong đôi mắt sáng ngời của nàng lộ ra vẻ chán ghét không chút nào che giấu, xem Thúc Thường tựa như một cái dĩa cầu hôi thối không chịu nổi.

"Ngươi rốt cục có phải con người không mà thối như vậy hả?"

Thúc Thường bất chấp thương thế nhảy dựng lên chỉ vào Chu Tước mà mắng: "Ngươi mắng ai đó, ngươi mới không phải là người."

Chu Tước hừ lạnh một tiếng bỗng nhiên như nghĩ tới điều gì nghi ngờ liếc Thúc Thường nói: "Nghe nói một ít môn phái lâu đời trong Trung Thổ thường xuyên sẽ có chút ít công pháp kỳ quái loạn thất bát tao, chẳng lẽ ngươi chính là tu luyện môn phát xú khí kỳ công sao?"

Nói qua cũng không đợi Thúc Thường biện bạch hay phản bác, nàng liền lắc đầu hừ lạnh một tiếng nói: "Thực đáng buồn nôn, chẳng lẽ ngươi tu luyện chính là ‘vô đối thối công’?"

Thúc Thường bị nàng chọc giận mặt mày trắng xanh chỉ thiếu chút nữa là học máu, tiện tay ném ra nắm cát sau đó lại xông tới.

Bất quá giọng của Chu Tước nghe như còn trẻ nhưng đạo pháp rồi lại không thấp, hai người lần nữa lao vào nhau.

Chu Tước rất nhanh chiếm được thế thượng phong. Chỉ là bây giờ so với trước kia có chút bất đồng, Chu Tước hiển nhiên đối với một thân tanh tưởi của Thúc Thường hết sức chán ghét nên một chút cũng không muốn tới gần. Vì vậy Thúc Thường mấy lần cận chiến đều không chút kiêng kỵ.

Chỉ bất quá tình cảnh này hiện lên trong mắt mọi người đều lộ ra có chút khó coi nên ai nấy đều lắc đầu.

Vạn Kiếm Nhất nhìn thêm chốc lát liền tiến lên mở miệng nói: "Sur đệ, ngươi về đây."

Thúc Thường phát lực một cái đẩy lui Chu Tước sau đó thoái về bên cạnh Vạn Kiếm Nhất, tại đó Điền Bất Dịch cùng Thương Chính Lương đón được hắn sau khi kiểm tra một phen mới lắc đầu với Vạn Kiếm Nhất ý bảo thương thế không sao. Vạn Kiếm Nhất lúc này mới thở dài một hơi sau đó xoay người đối mặt với Chu Tước.

Đối mặt với Vạn Kiếm Nhất, Chu Tước liền hiện ra cẩn thận hơn rất nhiều. Dường như nàng biết được người này bất đồng so với những người khác nên ánh mắt lộ ra vài phần kiêng kỵ.

Từ xưa đến nay chính tà bất lưỡng lập đây, Thanh Vân Môn cùng Ma Giáo càng là kết xuống huyết hải thâm cừu không biết bao nhiêu. Vì vậy Vạn Kiếm Nhất cũng không có ý cùng cô gái Chu Tước này bắt chuyện cùng hỏi thăm vấn đề ngu ngốc như "Tại sao đã thương sur đệ ta". Chính phái Trung Thổ cùng yêu nhân Ma Giáo đụng nhau thì chỉ có lao vào quyết sinh tử mới là bình thường, ngược lại hảo hảo trò chuyện đúng là quái dị.

Hắn này kiếm khê nhếch, cánh tay chậm rãi nâng lên, một đường màu xanh biếc kiếm quang bên cạnh tay hắn phát ra đúng là Trảm Long Kiếm từ từ rời vỏ. Mà cùng lúc đó, một cỗ thanh âm "ông ông" như tiếng long ngâm vang lên cũng theo Trảm Long Kiếm rời vỏ mà phát, dường như chuỗi danh kiếm này cũng có vài phần hưng phấn và kích động.

Kiếm chưa rời vỏ mà kiếm quang đã sinh, quang huy xanh biếc tỏa ra từng đạo khí tức vô cùng lợi hại phóng xuất ra xung quanh.

Lựa đen trên mặt Chu Tước khẽ động, ánh mắt lộ ra vài phần vẻ kinh ngạc nhìn qua Vạn Kiếm Nhất, trên mặt càng thêm nét đề phòng. Sau một lát nàng bỗng nhiên phát ra từng tiếng rít gào, thân thể trong nháy mắt rút lui vào bức tường cát sau lưng trong sa vũ mê cung, thân hình lướt nhanh đúng là đang

muốn chạy trốn.

Vạn Kiếm Nhất cũng không nghĩ tới Chu Tước không đánh mà lui, sau khi ngơ ngác một chút cũng đuổi theo vài bước nhưng lập tức quay đầu nhìn lại mấy vị sư đệ, trầm ngâm rồi quyết định trở về.

Thương Tùng, Điền Bất Dịch chạy ra đón, Thương Tùng hỏi: "Sư huynh, ngươi vì sao không đuổi theo ả?"

Vạn Kiếm Nhất nói: "Cái sa vũ mê cung này thập phần quỷ dị lại là địa bàn của Ma Giáo nói không chừng còn có điều cổ quái. Chúng ta tuy rằng không sợ nàng nhưng cũng không cần mang thêm phiền toái làm gì. Nàng đi cũng đã đi rồi, chúng ta tới nơi này cũng không phải vì sinh sự với nàng, trước tạm thoát khỏi cái sa vũ mê cung này rồi hẵng nói."

Bọn người Điền Bất Dịch gật đầu đáp ứng, Thương Tùng thoạt nhìn còn có chút chần chừ bất quá hẵng từ trước tới nay đều kính trọng nhất chính là vị Vạn sư huynh này nên cuối cùng cũng theo chân Vạn Kiếm Nhất đi tới.

Cái sa vũ mê cung này đất đai cực kỳ rộng lớn, liếc nhìn cũng không thấy điểm cuối. Đám người Vạn Kiếm Nhất ngay từ đầu muốn thoát khỏi đây nên đều té ra pháp bảo ngự không phi hành bay lên bầu trời mà vượt qua.

Dù cho ngươi trong mê cung có nhiều hơn nữa cơ quan hung hiểm, ta trên không lướt qua, ngươi tất sẽ vô dụng a.

Ai ngờ Man Hoang trong sa mạc này rất cổ quái, năm người phi hành một hồi lâu rõ ràng vẫn không bay ra khỏi phạm vi của sa vũ mê cung, hơn nữa sau mấy lần xác nhận làm ai nấy đều khiếp sợ chính là quỹ tích phi hành dường như cũng chỉ lần quanh trong vòng tròn mà thôi.

Cái này đương nhiên không phải là tin tức gì tốt, vì vậy sau khi phát hiện thấy điều không đúng, Vạn Kiếm Nhất quyết định kêu mấy vị sư đệ ngừng lại sau đó cùng nhau tụ họp bàn tính. Cuối cùng mọi người vẫn là đáp xuống mặt đất, bắt đầu trong sa vũ mê cung tìm đường ra.

Sở dĩ có quyết định như vậy kỳ thật nguyên nhân là vì Chu Tước, yêu nữ Ma Giáo kia dường như cho tới bây giờ cũng không có bay lên bầu trời mà vẫn luôn đi trong mê cung.

Lần này đi trên đất bằng một hồi đám người Thanh Vân Môn đều cảm giác có chút bất đồng, tuy rằng đa phần khắp nơi đều là bức tường cát nhưng vẫn có dấu vết để lần theo. Hơn nữa năm người đều là đệ tử trẻ tuổi xuất sắc của Thanh Vân Môn có lịch sử lâu đời của một danh môn đại phái, không chỉ xuất chúng ở việc tu luyện công pháp mà môn đạo cũng không tầm thường. Đặc biệt là Vạn Kiếm Nhất và Thương Tùng, đối với cái này đều có trình độ bất phàm.

Vì vậy không hơn một canh giờ, mấy người liền gần như đã thăm dò được một ít huyền bí nơi đây, nên đường đi tiếp theo hạn chế được việc rẽ vào tử lộ làm hành trình tiến về phía trước nhanh hơn rất nhiều.

Thương Tùng rất thành thạo đang đi ở giữa nói: "Nơi đây hẳn là thiên nhiên tạo thành một mê cung, tạm thời cũng không nhìn ra Ma Giáo tại nơi này bố trí cái gì."

Thương Chính Lương nhìn những bức tường cát xung quanh, khen ngợi nói: "Thiên địa to lớn thật là không thiếu những điều kỳ lạ."

Điền Bất Dịch cũng nói: "Thật không biết nơi đây như thế nào hình thành những bức tường cát tạo nên mê cung, nếu không phải bị Ma Giáo chiếm cứ kỳ thực cũng xứng đáng mấy chữ "Quỷ Phủ thần công" đấy chứ."

Lúc này Vạn Kiếm Nhất đi trước nhất nhìn nhìn xung quanh rồi khẽ nhíu mày lắc đầu nói: "Cái sa vũ mê cung này chỉ sợ cũng không đơn giản như vậy."

Bọn người Điền Bất Dịch có chút ngơ ngác nói: "Vạn sư huynh, mong chỉ giáo cho."

Vạn Kiếm Nhất muốn nói chuyện đột nhiên biến sắc, bàn tay vỗ mạnh xuống, chuông phong lăng lệ ác liệt phát ra một tiếng rít sắc nhọn. Cát vàng trên mặt đất lập tức tán ra, mọi người bên cạnh lấp bắp kinh hãi định hỏi thăm thì sau một khắc đó thấy cách chân Vạn Kiếm Nhất không xa xuất hiện một thân côn trùng cổ quái với đầu nhỏ thân rộng từ trong đồng cát chui ra.

Bạn đang đọc truyện *Man Hoang Hành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 40: Dẫn đường (hạ)

Dịch giả: Ngụy Khách

Biên: Đình Phong

Đầu côn trùng cổ quái và hung ác vung ra hai cái răng nanh như lưỡi cưa sắc nhọn, dường như muốn cắn đứt bàn chân Vạn Kiếm Nhất. Vạn Kiếm Nhất như sớm đoán trước được thủ đoạn giảo hoạt kia nên tung người lên không, theo đó đánh xuống một chuông, chỉ nghe chuông phong lăng lệ ác liệt đem

côn trùng xấu xa này đánh thành thịt nát.

Không đợi đáp xuống đất, hán quát lớn với các sư đệ phía sau: "Cẩn thận dưới chân!"

Đám người Thương Tùng, Điền Bất Dịch chấn động, mà ngay lúc đó, trong sa vũ mê cung đột nhiên vang lên một trận âm thanh cổ quái sần sật như một con thủy triều đang tiến tới.

Trong chốc lát, những hạt cát khắp nơi đều nhúc nhích trôi lên, chung quanh vô số côn trùng cùng loại lập tức chui ra, từ từ vây lấy năm người.

Đã có Vạn Kiếm Nhất nhắc nhở, đám người Thương Tùng, Điền Bất Dịch gia tăng phòng bị, lúc này đều rời rít xuất thủ, kiếm quang sáng lên hộ thân đồng thời bắn ra bốn phía bỏ về phía trùng triều.

Tuy rằng mấy con quái trùng hung ác, nhưng dưới uy lực của pháp bảo tiên gia vẫn không phải là đối thủ, rất nhanh liền chết mất một đám lớn.

Mà trong cái sa vũ mê cung không biết cất giấu bao nhiêu loại quái trùng này, nhìn thì năm người tạm nắm thượng phong, nhưng quái trùng càng giết càng nhiều, đến cuối cùng không chỉ trên mặt đất mà khắp nơi đều là côn trùng, những bức tường cát cao lớn chung quanh cũng bắt đầu có quái trùng chui ra, hung dữ công kích năm người.

Dù đám người Vạn Kiếm Nhất tinh thông đạo pháp, nhất thời cũng bị những con quái trùng chen chúc tới làm cho chật vật, tay chân có vài phần luống cuống.

Nhưng dù sao bọn hán cũng không phải người bình thường, dưới tình thế được pháp bảo hộ thân, đám côn trùng thực lực tuy yếu nhưng bọn hán vẫn không biết làm thế nào, ngược lại trên mặt đất càng lúc càng nhiều thì thể quái trùng.

Những con quái trùng kia dường như cũng không có quá nhiều lý trí, chỉ đơn giản là không ngừng điên cuồng công kích, định dùng số lượng đè chết bọn hán.

Giảng co một hồi tình huống liền có chút không ổn, Vạn Nhất Kiếm có thể nói là thoải mái nhất, nhưng mà hán liền rất nhanh phát hiện chỗ Thúc Thường chống đỡ có chút khó khăn, Thương Chính Lương cũng đang cất lực đối phó, Thương Tùng thì ngược lại, thoát nhìn còn khá tốt, nhưng làm hán kinh ngạc nhất lại là Điền Bất Dịch, rõ ràng không kém hơn Thương Tùng bao nhiêu. Có lẽ bởi vì vị sư đệ mập lùn này tu luyện có mấy phần tâm đắc trên phương diện công pháp phòng thủ?

Vạn Nhất Kiếm thấy thế, lập tức thân thể nhún một cái, liền lướt đến bên cạnh Thúc Thường cùng Thương Chính Lương, bắt đầu giúp bọn hán ngăn cản bầy trùng.

Đối với sự trợ giúp mạnh mẽ này, Thúc Thường cùng Thương Chính Lương đều cảm thấy áp lực được buông lỏng, cục diện nguy hiểm ban đầu nhanh chóng được ổn định.

***

Chỉ là nếu mãi giằng co như vậy đương nhiên không phải là biện pháp, bởi vì những quái trùng này nhìn như vô tận, dường như cuộn cuộn mãi không dứt. Vạn Kiếm Nhất suy nghĩ có nên cho mấy vị sư đệ bay lên không trung trước tránh né một đợt côn trùng sâu bọ này hay không. Đột nhiên, sâu trong sa vũ mê cung truyền đến một hồi gào thét trầm thấp quái lạ, xen lẫn trong đó mang theo thanh âm tức giận của nữ nhi, rõ ràng nghe rất giống thanh âm của Chu Tước.

Theo tiếng kêu kì quái kia, đám côn trùng đang công kích đám người Vạn Nhất Kiếm đột nhiên rời rít lui về phía sau, thoáng cái toàn bộ đã chui vào dưới mặt đất hoặc bức tường cát, trong nháy mắt tất cả liền biến mất không thấy đâu nữa, chỉ còn lại tràn ngập thi thể côn trùng trên mặt đất làm cho người ta buồn nôn.

Năm người Thanh Vân Môn chậm rãi đi lại gần nhau, đầu tiên thì ai nấy đều thở dốc, trên mặt vẫn còn nét sợ hãi. Thúc Thường nhịn không được nói: "Đây rốt cuộc là thứ quỷ gì, tại sao lại khó diệt như vậy?"

Vạn Nhất Kiếm lắc đầu không nói chuyện chỉ tập trung nghiêng tai lắng nghe động tĩnh phía xa, mà Điền Bất Dịch đứng ở một bên nói với Thúc Thường: "Những thứ côn trùng này có lẽ chính là một loại quái vật trong sa vũ mê cung, nhìn thực lực của bầy trùng, khó trách đám người Bách Độc Từ nói nơi này là một trong những chỗ nguy hiểm nhất ở Man Hoang."

Thương Tùng cùng Thương Chính Lương đều khẽ gật đầu, thoát nhìn cũng đồng ý với lời nói của Điền Bất Dịch, nhưng mà vào thời điểm này, tại phương xa chỗ sâu trong mê cung truyền tới một hồi âm thanh không khác biệt khi nãy lắm, Vạn Kiếm Nhất bỗng nhiên mở miệng nói: "Chúng ta đi qua xem."

Lời còn chưa dứt, thân hình hán đã lướt đi ra ngoài, bốn người khác nhìn nhau, cũng vội vàng theo sau.

Dọc theo con đường này lại không có khó khăn trắc trở, nhưng tiếng vang sần sật quái dị của lũ côn trùng lúc trước cứ bên tai trước sau không dứt, tựa như cứ ở ngay sát bên cạnh bên họ, làm cho người ta có loại cảm giác sờn hết cả gai ốc.

Rốt cuộc mọi người đi đến chỗ âm thanh kia, vượt qua một bức tường cát cao lớn. Năm người Thanh Vân Môn liền đứng ở một mảnh đất trống trong mê cung, nhưng lúc bọn hán đảo mắt qua phía trước, lập tức hít một ngụm khí lạnh.

Mới vừa rồi, vô số quái trùng đột nhiên biến mất, nguyên lai đã tụ tập đến nơi này, hể là nơi có hạt cát, bao gồm cả những chỗ trống trên bức tường cát,

toàn bộ đều chật ních tất cả những quái trùng lớn nhỏ, mà tại vị trí trung tâm, một con quái trùng lớn hơn bình thường gấp mấy nghìn lần đang điên cuồng công kích một thân ảnh trước mặt nó, mạng đen hắc y, chính là Chu Tước.

Thực lực con Trùng Vương này hiển nhiên khác biệt quá lớn so với đám trùng đang vây xung quanh. Chu Tước tuy rằng đạo hạnh cao cường, nhưng bị thể công mãnh liệt của con Trùng Vương có chút ít không chống nổi rồi, chưa nói đến còn có vô số côn trùng từ bốn phương tám hướng đang dốc sức công kích nàng, điều này càng làm Chu Tước phải cất lực chống đỡ.

Mắt thấy Chu Tước đỡ trái hờ phải, trong khoảng khắc sắp không còn trụ được, đột nhiên, một tiếng gào thét vô cùng mãnh liệt bên ngoài bức tường cát, một đạo bích quang sáng lạn phóng thẳng lên trời, cát bay đá chạy, kiếm khí tràn đầy, theo đó, một đạo thân ảnh màu trắng với khí thế không thể đỡ lao đến.

Thân thể Chu Tước chấn động một cái, nhin không được quay đầu lại nhìn thoáng qua Vạn Kiếm Nhất, mà con Trùng Vương kia dường như không nghĩ tới có người cố ý khiêu khích bản thân nó, lập tức giận dữ, quay đầu đánh tới Vạn Kiếm Nhất.

Vạn Kiếm Nhất nghiêng người tránh một bên, bích quang tựa cầu vồng theo một góc độ tại nơi con quái trùng định tấn công kích phát ra, một kiếm này chém xuống một mảng da thịt bên phải đầu Trùng Vương.

Con côn trùng kia ngửa đầu lên trời rống to, hiển nhiên đã nhận lấy cực lớn sát thương, mà Chu Tước cũng là kẻ thông minh, lập tức nắm lấy cơ hội mà mạnh mẽ phản kích.

Rất nhanh, hai đại cao thủ liên hợp công kích làm con Trùng Vương kia rốt cuộc không địch lại, sau khi gầm tú vài tiếng hung dữ, liền chui vào trong lòng đất không thấy nữa.

Nếu như Trùng Vương đã bỏ chạy, vô số quái trùng xung quanh lập tức như rắn mất đầu, kêu mấy tiếng kì quái rồi rồi rít chui vào đồng cát, thoáng cái liền ồn ào mà tản ra, nhanh chóng đi khỏi nơi này.

Xung quanh yên tĩnh trở lại rất nhanh, ngoại trừ một đồng hồ hỗn độn thi thể của các quái trùng lưu lại trên mặt đất để nhắc nhở mọi người tại chỗ này từng một trận tàn sát bừa bãi quái trùng.

Chu Tước hạ xuống mặt đất, ánh mắt sáng ngời nhìn năm người Thanh Vân Môn này, cuối cùng ánh mắt dừng trên khuôn mặt Vạn Nhất Kiếm.

Mà Vạn Kiếm Nhất thoạt nhìn liền nhẹ nhõm đi nhiều, bình thân tra Trảm Long Kiếm vào vỏ thậm chí còn khẽ cười một cái với Chu Tước.

Bạn đang đọc truyện *Man Hoang Hành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: Tiểu hồ (thượng)

Dịch giả: Đình Phong

Thương Tùng cùng Điền Bất Dịch đứng ở một bên nhìn mặt nhau, có chút không rõ đến cùng đã xảy ra chuyện gì, bất quá bọn hắn kính trọng Vạn Kiếm Nhất là phát ra từ nội tâm. Vì vậy, hai người vẫn trầm mặc, nghe Vạn Kiếm Nhất và U Cơ đối thoại.

Chu Tước nhìn chằm chằm Vạn Kiếm Nhất một hồi, vừa muốn nói bỗng nhiên nghe Vạn Kiếm Nhất mở miệng hỏi: "Ngươi không sao chứ?"

Chu Tước cảm giác có chút cổ quái cùng khó hiểu nhưng vẫn hừ lạnh trả lời: "Không có việc gì."

Vạn Kiếm Nhất nở nụ cười một cái nói: "Vừa rồi xem như ta cứu ngươi, đúng không?"

Chu Tước nhíu mày không nói gì, Vạn Kiếm Nhất dường như cũng không thèm để ý phản ứng của nàng tiếp lời: "Ta cứu ngươi, ngươi giúp ta, không quá phận chứ?"

Sắc mặt Chu Tước biến hóa lập tức cười lạnh: "Các ngươi là người trong chính đạo không phải từ trước đến nay đều tự xưng dám làm việc nghĩa, cứu người bị thương sao, thế nào hôm nay lại muốn người mang ân tất báo?"

Vạn Kiếm Nhất nghiêm mặt nói: "Ta cũng không phải là thế hệ cổ hủ kia mà cô nương chắc cũng như thế. Ta sở cầu cũng không quá đáng, chỉ muốn thông qua sa vũ mê cung này, không biết cô nương có thể dẫn đường?"

Chu Tước im lặng một lát sau đó thần nhiên nói: "Nếu các ngươi không sợ thì đi theo ta."

Đám người Thương Tùng, Điền Bất Dịch liếc nhau đều có chút kinh ngạc, một lát sau Điền Bất Dịch thấp giọng nói: "Yêu nữ kia có thể tin được sao?"

Trên mặt Thương Tùng hiện lên vẻ nghi hoặc bất quá hắn rất nhanh mở miệng nói: "Vạn sư huynh hành động tất có dụng ý của hắn, chúng ta cứ làm theo"

là được."

Mấy người khác đều gật đầu xem ra rất tin tưởng Vạn Kiếm Nhất. Vì vậy một đoàn người liền theo thân ảnh Chu Tước tiến về phía trước.

Trước đó không lâu hai bên còn là đối địch bây giờ liền đi cùng một chỗ, bầu không khí này dường như có chút cổ quái, chẳng những bốn người Điền Bất Dịch, Thương Tùng đi theo phía sau đều trầm mặc mà ngay cả Chu Tước cũng không chịu mở miệng, dường như chính nàng cũng cảm thấy có chút không đúng.

Mà trong mọi người dường như chỉ có Vạn Kiếm Nhất là vô cùng tự nhiên. Hắn thân nhiên đi bên cạnh Chu Tước, một lát sau bỗng nhiên cười hỏi: "Đúng rồi Chu Tước cô nương, ta nghe nói trong Ma Giáo có một nơi gọi là Minh Uyên, nó như thế nào a?"

Ánh mắt Chu Tước đột nhiên lạnh lẽo liếc Vạn Kiếm Nhất nhưng không nói một lời, quay đầu trực tiếp đi thẳng về phía trước.

***

Thanh Vân Sơn, Tổ Sư Từ Đường.

Đạo Huyền đi đến bên ngoài đại điện Tổ Sư Từ Đường, nghiêm túc đứng ở bên ngoài cửa lớn vừa to vừa nặng hướng vào bên trong thi lễ một cái thật sâu, sau đó đối với từng điểm ánh nến cùng âm ảnh lơ mờ nói: "Sư phụ, đệ tử Đạo Huyền đã đến."

Sau một lúc lâu, âm thanh của Thiên Thành Từ truyền ra: "Có chuyện gì?"

Đạo Huyền kính cẩn nói: "Sư phụ người tại Tổ Sư Từ Đường này đã được một đoạn thời gian rồi, không biết thương thế có tốt lên chút nào không, trong môn còn rất nhiều sự vụ cần lão nhân gia người ra mặt chủ trì."

Thiên Thành Từ thanh âm thân nhiên nói: "Ta còn cần tĩnh dưỡng, hết thầy người cứ xử trí đi."

Đạo Huyền hơi cúi đầu, trong mắt xẹt qua một tia thất vọng nhưng một lát sau khôi phục bình tĩnh nói: "Vâng, đệ tử đã rõ. Bất quá còn một đại sự cần sư phụ cho ý kiến."

Thiên Thành Từ nói: "Chuyện gì người nói đi."

"Là chuyện Thất Mạch Hội Võ. Tính toán toán thì đúng là năm nay, vốn nó được xem như một kiện đại sự vui mừng của Thanh Vân Môn ta, chỉ là đại chiến chính mà vừa mới chấm dứt, đệ tử trong môn từ thương không nhỏ. Lại không biết cái Thất Mạch Hội Võ này nên tạm dừng hay tiếp tục tổ chức, còn xin sư phụ định đoạt?"

Thiên Thành Từ trầm mặc một lát sau đó âm thanh trầm thấp từ trong Tổ Sư Từ Đường truyền ra: "Tiếp tục làm đi, đòi đòi Thanh Vân Môn tổ sư truyền xuống sự kiện, sao có thể ở đời ta mà đoạn tuyệt?"

Đạo Huyền gật đầu nói: "Đã như vậy đệ tử liền bắt tay vào chuẩn bị. Bất quá Thất Mạch Hội Võ chính là việc trọng đại của Thanh Vân ta, thiên đầu vạn tự mười phần rườm rà, những việc đó tất có đệ tử đi làm không dám làm phiền sư phụ. Chẳng qua lúc Thất Mạch Hội Võ khai mở mong rằng sư phụ đi động bước ngọc tiến về Thông Thiên Phong chủ trì đại hội, như thế mới có thể làm an tâm mấy nghìn đệ tử Thanh Vân. Không biết ý sư phụ như thế nào?"

Tổ Sư Từ Đường trầm mặc rất lâu, Đạo Huyền bình tĩnh đứng ở cửa ra vào nhưng đáy mắt ẩn giấu vẻ chờ mong. Rót cuộc sau khi đợi thật lâu, trong đại điện truyền ra âm thanh của Thiên Thành Từ: "Tốt, đến lúc đó ta sẽ đi qua."

Đạo Huyền đại hi liền khom người hành lễ nói: "Như thế còn gì bằng, đa tạ sư phụ."

Thiên Thành Từ "Ừ" một tiếng sau đó lại nói: "Bất quá mấy người Vạn Kiếm Nhất ly khai Thanh Vân còn chưa trở về, tổ chức đúng hạn hay là chờ bọn hắn."

Đạo Huyền ngơ ngác một chút, lập tức gật đầu nói: "Vốn nên như thế, đệ tử cần tuân sư mệnh."

Thiên Thành Từ nói: "Vậy người lui xuống đi, ta cần nghỉ ngơi rồi."

Đạo Huyền đối với đại điện Tổ Sư Từ Đường thi lễ một cái, nói: "Đệ tử cáo lui." Lập tức lui về sau ly khai, thời điểm khi hắn đi xuống thềm đá trở lại con đường núi kia ánh mắt dừng lại một chút trên khối bia đá có khắc Huyền Nguyệt động phù, sau đó lập tức quay người đi về trước núi. Mà tại phía sau hắn, núi rừng rền vang, tòa đại điện nguy nga, trầm mặc nghiêm trọng này lại lần nữa trầm mặc mà ẩn giấu sau lục sắc của cành lá, im hơi lặng tiếng.

***

Man Hoang sa mạc, sa vũ mê cung.

Chỗ sa mạc mê cung rộng lớn này kỳ dị tầng tầng lớp lớp, những bức tường cát hiếm thấy như rừng ở khắp nơi, tạo thành từng con đường khúc chiết vòng qua vòng lại. Hơn nữa, trên không mê cung cũng không biết có cấm chế quỷ dị gì, thậm chí ngay cả ngự không phi hành trong lúc vô tình cũng bị mê hoặc phương hướng. Có thể nói là trời sinh một chỗ tuyệt hiểm chi địa, nhiều năm qua ngăn cách Trung Thổ cùng Man Hoang, làm cho nhiều tu sĩ chính đạo thông qua khó khăn.

Bất quá loại khó khăn này chỉ là đối với Trung Thổ chính đạo mà thôi, còn với Ma Giáo nhiều năm chiếm giữ Man Hoang chỉ địa bao gồm vị Chu Tước cô nương này thân là một trong Tứ đại Thánh Sứ Ma Giáo hiển nhiên vô cùng quen thuộc. Vì vậy dưới sự dẫn dắt của nàng trải qua hơn canh giờ bồn ba, năm người Vạn Kiếm Nhất cùng Chu Tước rốt cuộc đã đi ra khỏi sa vũ mê cung.

Bất tri bất giác đã gần hoàng hôn, mặt trời ngã về tây, cát vàng dài đằng đẵng, sa mạc dưới trời chiều lộ ra đặc biệt trống lẹ. Bên ngoài sa vũ mê cung, năm người Thanh Vân Môn cùng Chu Tước đứng đối diện nhau, bầu không khí có hơi lạnh cứng vì điệu, ai cũng không nói lời nào. Sau đó Vạn Kiếm Nhất vẫn bình thản ung dung đi tới mỉm cười với Chu Tước nói: "Chu Tước cô nương thật sự là tín nhân, đa tạ."

Chu Tước hừ một tiếng, nói: "Ta và ngươi không ai thiếu nợ ai rồi chứ?"

Vạn Kiếm Nhất cười nói: "Đó là tất nhiên."

Chu Tước nhìn thoáng qua bốn người sau lưng Vạn Kiếm Nhất bỗng nhiên nói: "Ta xem mấy vị sư đệ đồng môn này của ngươi dường như đối với ta có chút không vừa mắt, cứ nhìn ta chằm chằm không biết có ý đồ gì?"

*: các độc giả có thể báo lỗi ở link thảo luận để bản dịch được tốt hơn. Xin cảm ơn!

Bạn đang đọc truyện *Man Hoang Hành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 42: Tiểu hồ (hạ)

Dịch giả: Ngụy Khách

Biên: Đình Phong

Vạn Kiếm Nhất quay đầu nhìn đám người Thương Tùng, quả nhiên thấy trên mặt bọn họ chứa địch ý không hề che giấu, lập tức mỉm cười nói: "Ta và ngươi hai bên chính tà không chung đường, có chút địch ý không phải là chuyện rất bình thường sao?"

Chu Tước ánh mắt xoay qua dừng lại trên khuôn mặt của nam tử trẻ tuổi tiêu sái tuấn lãng mà tư thế oai hùng này, nhìn hắn thật sâu nói: "Đã như vậy, vì sao ngươi lại phải cứu ta?"

Vạn Kiếm Nhất nói: "Ta đã nói rồi a, chẳng qua là muốn mời ngươi hỗ trợ, nhanh mang bọn ta đi qua cái sa vũ mê cung này mà thôi."

Chu Tước cười lạnh một tiếng, trong mắt lộ ra vài phần địch ý, nhìn Vạn Kiếm Nhất nói: "Nói như vậy, hôm nay ta và ngươi đã xong việc, vì thế ngươi liền định ra tay với ta sao?"

Vạn Kiếm Nhất cười hắc hắc một tiếng, nói: "Tuy rằng tại hạ không dám khoe khoang là anh hùng, nhưng cũng không có bi ối như vậy. Hôm nay mọi người như vậy từ biệt, ngày sau nếu còn có duyên gặp lại, tất nhiên đều ra tay hết sức."

Chu Tước nghe vậy, ánh mắt đang nhìn Vạn Kiếm Nhất ngược lại có vài phần ôn hòa, đồng thời cũng có vài phần kinh ngạc cùng hiếu kỳ, nhìn kỹ một chút nam tử trước mắt, sau đó nhẹ gật đầu, nói: "Tốt, hôm nay đã là như thế, về sau nếu có gặp lại, đừng trách ta hạ thủ bất lưu tình."

Dứt lời, nàng quay người lướt đi nhảy lên mấy lần, liền đã biến mất ở phía xa trong sa mạc.

Vạn Kiếm Nhất dừng mắt nhìn thân thể uyển chuyển kia đi xa, một lát sau nghe tiếng bước chân vang lên chính là đám người Điền Bất Dịch đã đi tới.

Thúc Thường đầu tiên mở miệng, nói: "Vạn sư huynh, vì sao không bắt giữ yêu nữ này, lỡ như ả để lộ hành tung của chúng ta thì biết làm thế nào?"

Vạn Kiếm Nhất lắc đầu nói: "Sư đệ, lúc trước ta đã đáp ứng nàng một lần, thứ hai, Man Hoang này rộng lớn như thế, chúng ta chỉ cần cẩn thận một chút là được, hơn nữa Ma Giáo hôm nay mới thất bại, nhân tâm hoảng loạn, kỳ thật cũng không đáng lo." Nói xong, hắn đảo mắt sang những người khác, nói: "Chư vị sư đệ, ta nhắc lại lần nữa, lần này chúng ta xâm nhập Man Hoang, điều cần làm không phải là nhất thời phô trương dùng khí tiêu diệt Ma Giáo, sự tình bức này quá mức hung hiểm cũng quá mức khó khăn, không phải ta và mọi người có làm được trong giờ phút này. Cái chúng ta nên làm chính là nhân cơ hội Ma Giáo đại loạn, cẩn thận thăm dò một phen Man Hoang hung địa này. Nếu như có khả năng, cuối cùng có thể tìm tới Ma Giáo Thánh Điện kia, để chuẩn bị cho ngày sau các đại quân chính đạo chính thức tiến vào nơi đây, các ngươi đều hiểu rõ chưa?"

Bọn người Điền Bất Dịch gật đầu đáp ứng, Vạn Kiếm Nhất mỉm cười, lập tức nói: "Đi thôi, sắc trời không còn sớm. Theo như lời bọn Bạch Độc Từ trước đây, ra khỏi cái sa vũ mê này thì đằng trước phải là hai ốc đảo rồi, chúng ta thừa dịp trời tối mà qua đêm ở đó."

***

Ốc đảo trong sa mạc là địa phương cực kỳ trân quý và xinh đẹp, nơi đây có sắc màu xanh tươi và quý giá nhất là nước ngọt, đôi khi mọi người rất khó lý

giải, vì cái gì sa mạc khô hạn rộng lớn như thế, mà những cái ốc đảo không tính là to lớn này rõ ràng có thể tồn tại được.

Những nơi khác nước đã cạn rồi, vì cái gì nơi đây quanh năm vẫn dồi dào? Chỗ khác cây cối đều khô héo chết hết rồi, nơi đây như thế nào còn xanh um tươi tốt?

Rất ít người có thể hiểu được những việc này, đám người Thương Tùng, Điền Bất Dịch từ Trung Thổ phi nhiều tươi tốt đi vào Man Hoang lại càng không hiểu, cho nên khi bọn hắn đã tìm được hai cái ốc đảo một lớn một nhỏ chỉ cách nhau khoảng hơn trăm trượng, giống như là hai khóa trên châu lục sắc càng làm đẹp cho sa mạc này. Bọn họ tuy rằng sớm có chuẩn bị tâm lý, nhưng vẫn không nhận được mà mười phần vui mừng cùng hưng phấn.

Dựa theo lời nói đám người Bách Độc Tử, Đoan Mộc Thiết, hai khối ốc đảo này đã có từ rất sớm, nhiều năm qua chưa bao giờ thoái hóa, một mực là địa phương nghỉ ngơi rất trọng yếu trong sa mạc Man Hoang. Đại ốc đảo có rất nhiều cây cối, diện tích cũng là gấp ba trở lên so với tiểu ốc đảo, trong đó có bốn đồng suối trong (thanh) vắt, vì vậy được gọi là Thanh Tuyền châu. Mà tiểu lục châu bên kia tuy diện tích nhỏ, nhưng rừng cây ngoại vi rậm rạp, trung tâm ốc đảo lại có một cái tiểu hồ mặc kệ tháng năm, rất là xinh đẹp thần kỳ, vì vậy được gọi là Tiểu Hồ châu.

Đám người Vạn Kiếm Nhất tìm được hai khối ốc đảo này lúc sắc trời đã tối, hắn sắp xếp mọi người lập tức chia nhau điều tra phiên địa phương này, cuối cùng xác nhận hai khối ốc đảo đều không có nguy hiểm hoặc là có những địch nhân khác ẩn nấp, cuối cùng mới trở lại Thanh Tuyền châu gặp nhau.

Từ dưới núi Thanh Vân một đường đi tới bây giờ, năm người hầu như đều không có chân chính được nghỉ ngơi, đêm nay sau khi xác nhận an toàn, tất cả mọi người thống khoái mà trầm tĩnh lại, ăn uống cùng rửa mặt. Đặc biệt là Thúc Thường, trực tiếp chiếm đoạt một con suối, đem toàn thân trên dưới tắm sạch một lần, rồi cuộc cũng thoát khỏi cái vẻ đáng sợ cùng mùi hôi thối bám riết.

Tuy rằng lãng phí nước trong sa mạc như vậy là một hành động xa xỉ khác thường, nhưng mà con suối Thanh Tuyền châu đã mặc kệ năm tháng, tăng thêm một đêm này cũng không có người ngoài nên cũng không có người để trong lòng hành động của Thúc Thường. Hơn nữa, mỗi ngày đều mang theo bên người một tên gia hỏa vô cùng hôi thối, dù là ai cũng không chịu được a, cho dù là một gia hỏa tu luyện có thành tựu cũng là như thế.

Bỏ qua một đoạn giấy vò mà nghỉ ngơi, người người đều có một loại cảm giác tươi mới. Hơn nữa giờ phút này bóng đêm càng sâu, sa mạc yên tĩnh, trong bầu trời đêm dày đặc ngôi sao, vô số ánh sao lấp lánh sáng ngời, rơi vãi trên bầu trời Thanh Tuyền châu, chiếu vào mặt năm người trẻ tuổi mà đầy khí phách đàn ông này.

Tìm một bãi cỏ xanh mướt, Vạn Kiếm Nhất nằm trên mặt đất nhìn bầu trời đêm, hai tay gối sau ót, lẳng lặng ngắm bầu trời đầy tinh quang. Cũng không lâu lắm, liền nghe được tiếng bước chân vang lên, nhưng là Điền Bất Dịch chẳng biết đã đi tới từ lúc nào, ngồi xuống bên người Vạn Kiếm Nhất, nhẹ giọng kêu một câu: "Vạn sư huynh."

Vạn Kiếm Nhất mỉm cười gật đầu với hắn nói: "Điền sư đệ."

Điền Bất Dịch nhìn qua hơi câu nệ, ngồi bên cạnh Vạn Kiếm Nhất không được thoải mái, Vạn Kiếm Nhất thì ngược lại vẫn tự nhiên tiêu sái cho đến bây giờ, thân thể lười biếng mà nằm. Bất quá hắn rất nhanh cảm giác được Điền Bất Dịch có chút khản trương, không khỏi cười nói: "Điền sư đệ, ngươi làm sao thế?"

Điền Bất Dịch cười khan một tiếng, hơi xấu hổ gãi gãi đầu nói: "Đệ, đệ cũng không biết làm sao như vậy, vốn thấy sư huynh nằm ở chỗ này, liền nhớ tới có chút nghi hoặc về việc tu luyện hay là có thể tới đây cầu huynh chỉ giáo một phen, thế nhưng đã đến trước mặt, bỗng nhiên lại không biết nên nói thế nào rồi."

Vạn Kiếm Nhất cười nói: "Có cái gì mà khó nói, đều là đồng môn sư huynh đệ, thân như người một nhà, cứ nói đừng ngại." Nói qua, hắn nhìn không được vừa cười vừa trêu ghẹo nói: "Đa mặt mỏng giống như ngươi vậy, nếu sau này gặp phải nữ tử yêu thích, kết quả cũng là sợ hãi mà không đi thổ lộ tâm ý, nếu như vậy thì phải làm sao?"

Điền Bất Dịch suy nghĩ một lát, nhìn không được gật đầu nói: "Sư huynh thật đã nói đúng hết nội tâm của đệ, đệ vừa rồi suy nghĩ một chút, đúng là như thế. Nhưng mà đôi khi nhìn thấy người yêu thích, cũng không có nửa điểm dám nói lời nào cả."

Vạn Kiếm Nhất nhún vai, nói: "Cái này là vấn đề của chính ngươi rồi, tóm lại thế này, ta cảm thấy chúng ta đều là đại trượng phu, nghĩ gì nói đó thẳng thắn nói thẳng là được. Nếu là lưỡng tình tương duyệt, tự nhiên sẽ là sắc cảm hòa hợp*, nếu là đối phương không có tình ý với ngươi, vậy cũng sớm nên cắt đứt sự cuồng dại, để tránh làm người làm mình, rồi làm song phương khổ sở. Ngươi cứ nói đi?"

*: hai người yêu nhau, ta thấy cụm này hay nên đề

Điền Bất Dịch liên tục gật đầu, nói: "Sư huynh nói rất đúng, ta đều nhớ kỹ."

Vạn Kiếm Nhất bỗng nhiên trở mình ngồi dậy, cười nói nhìn Điền Bất Dịch: "Khá lắm! Nghe ngươi có ý tứ này, trong lòng đã có người yêu mến?"

Mặt béo Điền Bất Dịch hơi đỏ lên, nói: "...Xem như là có một người."

Vạn Kiếm Nhất nhìn nửa ngày, cười một tiếng rồi nằm trở lại, nói: "Được rồi, ta cũng không hỏi đó là ai rồi, dù sao đây đều là chuyện của đệ, nên làm thế nào thì tự mình suy nghĩ đi."

Điền Bất Dịch nở nụ cười một cái, vừa muốn nói gì, bỗng nhiên chỉ nghe xa xa lại vang lên một hồi âm thanh, rồi lại có người cũng đi tới, không lâu lắm liền thấy thân ảnh Thương Tùng cùng Thương Chính Lương, tiếp qua một hồi, Thúc Thường cũng đã đi tới trên đồng cỏ.

Không hẹn mà gặp, tất cả mọi người nằm trên cái đồng cỏ mềm mại và ôn hòa này, tất cả mọi người đều không mở miệng một hồi lâu, mặc cho gió đêm nhẹ phẩy, lá cây trong gió vang lên sần sật, ánh sao ôn nhu rơi xuống, dường như chỉ có ban đêm mới bao lấy khoảnh khắc yên lặng tốt đẹp này.

Thời khắc này, thời gian tưởng như đã dừng trôi, đất trời rộng lớn, ánh sao sáng chói, nhìn lại hết thấy đều xinh đẹp, làm cho người ta không nỡ nhắm mắt bỏ qua. Không biết khi nào, có người bắt đầu thấp giọng nói chuyện, lập tức có người tiếp lời lại có người tiến lên ngắt ngang, có người oang oang mà nói, có người sáng khoái cười to, lập tức dẫn đến một trận cười vang.

Tiếng cười kia ấm áp mà trong sáng, thanh tịnh không mang theo chút tạp chất nào, giống như là thời điểm bắt đầu nhân sinh, chúng ta đều đã được trải qua đoạn thời gian đơn thuần kia.

Dưới ánh sao, trong rừng ốc đảo, cho dù là nơi đây xa xôi bên ngoài Trung Thổ, hóa ra cũng có địa phương xinh đẹp như vậy.

***

Bất tri bất giác, đã là đêm dài, âm thanh lời nói dần dần sa sút, rốt cuộc không còn nghe thấy.

Dưới ánh sao ôn nhu, người an tâm say ngủ cũng là hạnh phúc cùng thỏa mãn.

Vạn Kiếm Nhất nằm trên đồng cỏ một hồi, nhẹ nhàng trở mình ngồi dậy, liếc xung quanh một cái, chỉ thấy bốn sư đệ đồng môn đều đã chìm vào giấc ngủ, hơn nữa tư thế ngủ đều khác nhau. Trong đám người, tư thế ngủ Thương Tùng là cẩn thận nhất, hắn nằm nghiêng hai tay khoanh trước ngực, thoát nhìn giống như đã ngủ nhưng vẫn có vài phần cẩn thận cảnh giác. Mà Thương Chính Lương là bình thường nhất, nằm thẳng mà hô hấp đều đều. So ra, gia hỏa Thúc Thường liền có chút quái dị, hai tay hai chân nằm dang ra đất, ngược lại một người chiếm địa bàn còn muốn lớn hơn so với hai người bên cạnh, từng thanh âm ngáy to bất chợt từ trong miệng truyền ra, ngủ cũng rất khí phách. Còn Điền Bất Dịch ở bên cạnh hắn, thoát nhìn chính là bộ dáng trung thực, bị Thúc Thường chen lấn chỉ còn một khối địa bàn nhỏ, chỉ có thể cuộn lấy mình mà ngủ, nhưng trên mặt hắn không có nửa điểm thống khổ căm tức, ngược lại gương mặt vô tình thảnh thơi lộ ra vài phần cười mỉm, dường như đang nhìn thấy gì trong mộng, vẻ mặt thỏa mãn cảm giác rất hạnh phúc.

Tên tiểu mập mạp này, chẳng lẽ chính là đang mơ tới cái người mà hắn ưa thích kia?

Vạn Kiếm Nhất nhìn không được cười lên, lắc đầu đứng dậy. Hắn liếc nhìn xung quanh, tay áo vung lên, cả người liền nhẹ nhàng ở trên không trung, gió đêm chậm chậm, ánh sao vung vãi, hắn một thân áo trắng như tuyết, đón gió phiêu động, không nói hết được tiêu sái tuấn lãng, một khắc này trên ốc đảo, giữa trời đất bao la, dường như chỉ chiếu sáng rực rỡ một mình thân ảnh cao ngạo của hắn.

Liền vào lúc này, bỗng nhiên hắn cảm giác có gì đó, quay đầu nhìn thoáng qua về phương xa, chỉ là bầu trời đêm vắng vẻ, bên kia một mảnh hắc ám yên tĩnh, dường như không có gì dị thường. Vạn Kiếm Nhất trầm ngâm một lát, nhớ tới hướng kia là Tiểu Hồ châu, suy tư một chút liền lao về hướng bên kia.

Dưới bóng đêm, hắn giống như một đạo lưu quang bạch sắc chạy như bay trên không trung sa mạc, đảo mắt liền đến, nhưng chỉ thấy chỗ sâu trong rừng của ốc đảo này, tiểu hồ u tĩnh, phản chiếu lấy những ngôi sao đầy trời, lại là một loại khác ôn nhu đẹp đẽ.

Thân thể hắn dừng lại, rơi xuống phía dưới ven hồ, tuy rằng sắc mặt còn bình tĩnh, nhưng ánh mắt dừng lại ở bên kia hồ, lộ ra ý tứ thâm sâu. Tuy là cái tiểu hồ kia xinh đẹp yên tĩnh, nhưng không biết là nguyên nhân gì, có lẽ là gió đêm vừa mới thổi qua, khiến cho vài đạo gọn sóng rung động trên mặt hồ, nhẹ nhàng phiêu dâng.

Gió thổi mặt nước, vốn phải là gọn sóng nhỏ tinh tế mà xinh đẹp, nhưng bây giờ Vạn Kiếm Nhất thấy trong hồ nước lại là từng vòng tròn nước bập bênh lan ra.

Cái kia giống như không phải là gió...

Vạn Kiếm Nhất dừng ở tiểu hồ này, lúc đang trầm ngâm, bỗng nhiên ánh mắt của hắn trì trệ, một khắc này, dường như bầu trời đêm đầy sao cũng đột nhiên sáng lên, tinh quang vung vãi trên không trung rồi từ từ có động một chỗ, đã rơi vào hồ nước.

Một cánh tay trắng muốt như ngọc, bỗng nhiên từ trong hồ nước nhẹ nhàng duỗi lên, giọt nước óng ánh, lăn trên da thịt ôn nhu trắng nõn của nàng, lại như lưu luyến mà trượt xuống.

Một thân ảnh chậm rãi hiện lên trong nước, tóc dài ướt át xoa vai lại không thể che được đường cong đầy đặn mà uyển chuyển động lòng người, tuy là nhìn ngang nhưng một màn kia thân thể trắng nõn ôn nhu dĩ nhiên chính là một nét đẹp nhất trong họa quyền, trong lúc không có đề phòng mà rơi vào ánh mắt thích thú của Vạn Kiếm Nhất.

DG: chảy máu mũi

Bạn đang đọc truyện *Man Hoang Hành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 43: Lời tiên tri (thượng)

Dịch giả: talasoixanh

Vạn Kiếm Nhất có chút thất thần, nhưng liền tỉnh ngộ, theo bản năng muốn quay người rời khỏi. Chẳng qua, ngay khi hắn định quay đầu đi thì nữ tử đang tắm trong hồ lại trôi lên mặt nước, đầu vai trắng như tuyết, làn da mịn người hiện dưới trời sao lấp lánh như châu báu đang tỏa sáng. Nhưng ánh mắt Vạn Kiếm Nhất chợt ngưng tụ vì ngoài vẻ đẹp làm tim người ta đập mạnh kia thì trên mặt của nữ tử này vẫn còn đeo một tấm lụa mỏng màu đen.

Không thể tưởng được rằng dưới tình huống này mà trên mặt nàng vẫn còn đeo khăn lụa. Gần như ngay tức khắc Vạn Kiếm Nhất đã nhận ra nữ tử đang tắm kia chính là Chu Tước. Lập tức, cả người hắn dừng lại, không hề quay lưng lại phía hồ nữa, chân mày hắn khẽ nhíu, ánh mắt lấp lóe nhìn về phía đó.

Ngay lúc này, Chu Tước ở giữa hồ như cảm giác được cái gì, quay mạnh đầu nhìn lại và liền thấy Vạn Kiếm Nhất đang đứng bên hồ.

Nàng la thất thanh một tiếng, ý thức lấy hai tay chéo nhau che chắn trước ngực. Chẳng qua cái chỗ xinh đẹp kia vẫn đang kiêu ngạo trên thân thể nàng, dưới ánh sao lấp lánh toát ra vẻ kiêu mị làm rung động lòng người, dù như thế nào cũng không thể che chắn hết được.

Vạn Kiếm Nhất không nói gì cả, mặc dù là ngoài ý muốn nhưng rõ ràng là hắn cũng không có quay mặt đi, vẫn giữ nguyên tư thế đối mặt cùng Chu Tước, rồi chậm rãi lui về phía sau mà đi.

Từ khi phát hiện ra Chu Tước cho đến giờ, ánh mắt hắn vẫn không rời khỏi nữ tử này.

Sau khi ngạc nhiên cùng kinh hoàng, giờ đây trong ánh mắt Chu Tước lóe lên một tia xấu hổ, mảnh lụa đen bị thấm nước cùng với lồng ngực đang nằm dưới tay nàng lúc này cũng có chút phập phồng, có vẻ như là tức giận không ít. Đặc biệt là lúc này đây, khi nhìn thấy bộ dạng Vạn Kiếm Nhất đang lui về phía sau mà ánh mắt vẫn còn hướng về phía mình, nàng nói mang theo một chút tức tối: “Ngươi nhìn đủ chưa?”

Bước chân của Vạn Kiếm Nhất khẽ khựng lại một chút, rồi gật đầu, trên mặt hắn có chút áy náy nhưng vẫn không có ý định quay đầu đi chỗ khác, nói: “Thật có lỗi.”

Chu Tước càng cảm thấy tức tối, tuy mảnh lụa đen trên mặt đã che đi thần sắc lúc này của nàng nhưng một vài chỗ da thịt trần trụi, kể cả lỗ tai cùng cái cổ xinh đẹp đều đang hồng lên dưới ánh trăng, đôi mắt nàng sắc bén tựa như dao găm đang chém liên tục lên người Vạn Kiếm Nhất.

“Không phải từ trước tới giờ, mấy tên chính đạo Trung Thổ các ngươi đều tự xưng mình là chính nhân quân tử hay sao? Nhìn lên nữ tử tắm rửa, bị phát hiện rồi còn không chịu quay đầu đi, ngươi có biết xấu hổ hay không hả?” Nàng oán hận mà mắng: “Nguy quân tử!”

Vạn Kiếm Nhất muốn nói lại thôi, chẳng qua là cười gượng một tiếng sau đó vẫn giữ nguyên tư thế đối mặt với Chu Tước và đi lùi về sau, dần dần đến rìa rừng cây rồi nhanh chóng biến mất.

Chu Tước vẫn giữ nguyên tư thế ôm ngực, đứng giữa hồ trừng mắt nhìn về phía đó, lồng ngực nhấp nhô mạnh mẽ mấy cái, da thịt như tuyết trắng toát ra vẻ kiêu diễm dưới ánh sao, bọt nước óng ánh, nhẹ nhàng tràn qua ngực rồi đến đầu vai nàng. Chỉ là dù nước hồ có lạnh như băng đi nữa không thể làm nàng bớt xấu hổ.

Chợt giữa hồ quất lên một tiếng, thân ảnh nồn nà kia lướt lên, nhanh như thiểm điện bay đến bên bờ hồ, sau đó cuốn đồng quần áo xông đến một phía khác của khu rừng. Một chút âm thanh tè nhọt vang lên, bóng dáng Chu Tước xuất hiện với quần áo chỉnh tề. Nàng như tia chớp đuổi theo hướng Vạn Kiếm Nhất vừa thôi lui, nhìn bộ dạng hùng hổ của nàng thì dĩ nhiên là không chịu để yên rồi.

Chẳng qua khi Chu Tước mới vào trong rừng, nàng chợt thấy Vạn Kiếm Nhất cũng không chạy trốn như những gì mình tưởng tượng. Trên thực tế, nam tử này còn đứng ở đằng kia và lúc này còn đang ngẩng đầu nhìn về phía nàng.

Lần này Chu Tước càng thêm tức tối, hơn nữa trong lòng còn có chút kỳ quái, nghĩ thầm tên tiện nam nhân này thật là vô sỉ, sau khi nhìn coi còn không chịu chạy, không lẽ còn muốn nhìn tiếp mấy lần nữa hay sao?

Ah, sau khi trầm nghĩ, nhất thời Chu Tước cảm thấy đôi gò má của mình lại nóng lên một hồi. Tuy nàng xuất thân từ Ma Giáo nhưng chuyện nam nữ thì sư thừa nàng cũng không coi mở như Hợp Hoan Phái, ngược lại Chu Tước vô cùng xem trọng chuyện này, từ nhỏ nàng vẫn luôn che mặt là như vậy.

Nhưng kỳ này lại xảy ra chuyện xấu hổ như vậy, Chu Tước cũng không chần chờ, đến cả việc tức tối, to tiếng quát mắng cũng không làm mà xông ngay lên phía trước, vung tay đánh nhau với Vạn Kiếm Nhất.

Nhất thời, lửa nóng từ Tiểu Hồ châu âm âm thoát ra, thấp thoáng còn thấy bóng ảnh của Hóa Điều trong đó. Mà Vạn Kiếm Nhất cũng không dám thờ ơ, té ra Trảm Long Kiếm lập lóe ánh sáng chặn thế công của Chu Tước. Bất quá sau mấy hiệp giao tranh, hắn đều chỉ thủ mà không công.

Dù là vậy thì Vạn Kiếm Nhất vẫn thủ kín, không chút kể hờ nào. Tuy thế công của Chu Tước lăng lệ, ác liệt nhưng nhất thời lại không thể làm được gì hắn. Qua mấy lần giao thủ, trong lòng Chu Tước hiểu rõ chỉ bằng một mình nàng là không thể thắng được người này. Nhất thời trong lòng nàng tràn đầy uất ức và phẫn nộ, nàng chợt lui về sau vài bước, cách Vạn Kiếm Nhất hơn một trượng rồi trừng mắt nhìn tên nam tử anh tuấn tiêu sái kia, dậm chân tức giận mà mắng: “Ngươi vô sỉ!”

Vạn Kiếm Nhất lúng túng cười nói: “Ta thật sự không phải cố ý.”

Chu Tước “xùy” một tiếng rồi nói: “Nói bậy! Coi như trùng hợp là ngươi đến đây trước nhưng sau khi thấy ta thì tại sao không quay đầu đi? Lại bày ra bộ dạng mày gian mặt chó nhìn chăm chăm vào ta, đây không phải vô si thì là gì?”

Vạn Kiếm Nhất ngừng một chút, vẻ mặt có chút thành khẩn nhìn Chu Tước nói: “Chu Tước cô nương, nếu ta nói là ta không yên tâm khi thấy ngươi, chẳng biết ngươi có hiểu không?”

Chu Tước thoáng ngơ ngác, nói: “Ý ngươi là sao?”

Vạn Kiếm Nhất hít một hơi, liền cười khổ nói: “Chu Tước cô nương, ta và ngươi lập trường khác nhau, nói thẳng ra là địch nhân. Hơn nữa, thực lực của ngươi quá mạnh, thủ đoạn lại kiên quyết, xin thứ lỗi nhưng ta không dám quay lưng về phía ngươi mà tránh đi, nếu không ta cũng sợ bản thân chết mà không biết tại vì sao.”

Chân mày Chu Tước khẽ nhíu, nàng thật không ngờ Vạn Kiếm Nhất lại nói ra những lời này. Chẳng qua, lại nghe Vạn Kiếm Nhất tiếp tục nói: “Chu Tước cô nương, thật ra mà nói, nếu như chúng ta đổi vị trí cho nhau, trong tình cảnh đó ngươi có dám tùy ý quay lưng đi hay không?”

Chu Tước hừ một tiếng nhưng không nói gì, tuy không thấy được vẻ mặt của nàng nhưng từ trong ánh mắt đã nhu hòa hơn một chút, có vẻ như nàng cũng không phản đối lời nói của Vạn Kiếm Nhất. Sau một lúc lâu, nàng nhìn Vạn Kiếm Nhất, nói: “Sao ngươi lại đến nơi này?”

Vạn Kiếm Nhất nói: “Xung quanh sa mạc này chỉ có hai ốc đảo nơi đây là thích hợp để dừng chân, nếu không tới đây thì sẽ không có chỗ để đi.”

Chu Tước xuất thân từ Ma Giáo, nàng đã qua lại sa mạc Man Hoang rất nhiều lần, dĩ nhiên cũng hiểu rõ địa hình ở đây nên biết Vạn Kiếm Nhất không phải là nói dối. Chẳng qua, không biết vì sao nàng cứ cảm thấy không vừa mắt tên nam tử này chút nào, tuy là hắn rất tuấn lãng lại có khí chất nhưng nàng cứ luôn muốn quát cho hắn vài câu.

Nguyên nhân nhất định là do xuất thân Thanh Vân Môn của gia hỏa Vạn Kiếm Nhất này.

Bạn đang đọc truyện *Man Hoang Hành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 44: Lời tiên tri (hạ)

Dịch giả: Tiểu Nhu

Biên: Tuyết Mưa Hạ, Đình Phong

Sắc mặt Chu Tước dưới lụa đen trầm xuống, cười lạnh nói: "Từ hoang mạc tiến vào Man Hoang, xuyên qua Sa Vũ Mê Cung lại đến tiểu hồ ốc đảo, con đường chúng ta đi rõ ràng là nhắm thẳng vào Thánh Điện Man Hoang, ngươi cho rằng ta là đồ ngốc không nhìn ra sao?"

Vạn Kiếm Nhất nhìn không được nhìn nàng một cái, lập tức lộ ra vẻ tươi cười, dưới ánh sao, thân hình của hắn tựa hồ lộ ra đặc biệt tiêu sái, ngay cả nụ cười cũng làm cho tim người ta đập thình thịch, nói: "Không ngờ cô nương thông minh như vậy."

Tim Chu Tước đập mạnh một cái, nhìn không được có chút đắc ý, nhưng lập tức liền tỉnh ngộ, âm thầm cảm tức, nghĩ thầm một câu khích lệ của tên xu nam nhân này có gì tốt mà phải vui mừng! Lập tức hừ một tiếng, nói: "Rốt cuộc ngươi muốn làm gì?"

Vạn Kiếm Nhất cười nói: "Ta có thể không nói được không?"

Chu Tước trừng mắt liếc hắn một cái, trong lòng biết rõ là không hỏi được gì từ miệng của gia hỏa này, nhưng mà càng nhìn hắn thì càng tức giận, thân hình khẽ động, nhìn không được lại muốn đánh một trận với hắn.

Vạn Kiếm Nhất thấy động tác của nàng, liền vội khoát khoát tay, nói: "Chu Tước cô nương, hiếm khi thấy được cảnh đêm đẹp, lúc trước ta và cô chỉ là hiểu lầm, cả hai đều không có sinh tử đại thù, cần gì phải đánh đánh giết giết." Nói xong hắn dừng lại một chút tiếp lời: "Hơn nữa, không phải lúc chàng vạng tối chúng ta đã nói rồi sao, sau hôm nay lúc gặp lại chính là cừu địch, nhưng ngày còn chưa hết, tạm thời ngưng chiến được không?"

Chu Tước khẽ giật mình, nhìn không được ngẩng đầu nhìn thoáng qua bầu trời đêm, quả nhiên bây giờ chỉ thấy mặc dù đêm dài, bầu trời đầy sao, cảnh đêm u nhã, nhưng nhìn sắc trời dường như vẫn chưa tới giờ Tý.

Dưới ánh sao, gió mát nhẹ nhàng, trên ốc đảo hoàn toàn yên tĩnh an bình, trong gió thổi tới còn mang theo một ít hơi nước ướt át, làm cho người ta có một cảm giác lười biếng. Không biết tại sao, địch ý mạnh mẽ trong lòng Chu Tước cũng lập tức không còn nữa, lát sau nàng hừ lạnh một tiếng, lại quay người đi về phía hồ nhỏ bên kia.

***

Lúc này hồ nước đã yên tĩnh lại, mặt nước dưới ánh sao giống như tấm gương phẳng mà xinh đẹp, phản chiếu ánh sáng rực rỡ của bầu trời đầy sao. Chu

Tước đi dọc theo bờ hồ, rồi chợt nghe sau lưng có tiếng động, quay đầu nhìn lại, thì ra Vạn Kiếm Nhất cũng đi tới bên hồ. Nàng khẽ nhún mào, nói: "Người theo làm gì?"

Chỉ là vừa nói xong nàng trong lòng khẽ giật mình, giọng điệu này so với lúc trước êm dịu không ít, tuy rằng nghe có chút chất vấn, nhưng câu nói kia lại nhã nhặn ôn hòa, giống như...giống như chẳng lẽ nhanh như vậy mình đã hết tức giận sao?

Vạn Kiếm Nhất đương nhiên sẽ không hiểu được biến hóa phức tạp trong lòng Chu Tước vào giờ phút này, hân chỉ mỉm cười nhẹ nhàng gạt đầu với Chu Tước, nói: "Lúc trước ta cũng không để ý nơi này lại có cảnh đẹp như vậy nên nhin không được mới sang đây nhìn lại."

Chu Tước bỗng nhiên ngang ngược nói: "Có cái gì đẹp đâu, chỉ là một hồ nước bình thường mà thôi!"

Vạn Kiếm Nhất ngờ ngạc một chút, trong lúc nhất thời hiểu không nổi nữ tử này, nghĩ thầm Chu Tước cô nương thật sự là một người vui buồn thất thường, bất quá bụng dạ hân rộng rãi, cũng không thèm để ý, chỉ là cười chỉ vào tiểu hồ, nói: "Cũng không phải đâu, người xem mặt nước chứa đựng ánh sao như ngọc, giống như hạt châu rơi xuống cái khay bạc chuyển động lấp lánh, kỳ cảnh u nhã như vậy, cũng có thể coi là thiên hạ hiếm thấy."

Chu Tước có chút nghi ngờ nhìn Vạn Kiếm Nhất, lại quay đầu nhìn hồ nước một cái, tự nhủ: "Thật vậy sao...trước kia ta luôn tới nơi này tắm rửa, tại sao lại không chú ý những thứ này? Đám chính đạo trung thổ này đúng là nhiều chuyện, toàn thương xuân buồn thu, cảm thán cảnh sắc, rất toàn nói láo."

Vạn Kiếm Nhất nghe được nàng nói, nhin không được lắc đầu bật cười, bất quá trò chuyện vài lời, bầu không khí giữa hai người thật sự hòa hoãn không ít, có thể do vừa mới nói hôm nay tạm thời ngừng chiến không làm kẻ thù, để cho bọn họ buông lỏng một chút.

Vạn Kiếm Nhất nhìn nàng một cái, cười nói: "Chu Tước cô nương, ta có một chuyện muốn thỉnh giáo."

"Có chuyện gì nói mau."

"À...được rồi, xem ra cô là người nóng tính, ta nghĩ..."

"Cái gì nóng tính, người mới là người nóng tính, bản cô nương rất tốt đấy, còn có, rốt cuộc người muốn hỏi điều gì, ít nói nhảm đi."

"..." Vạn Kiếm Nhất bị nàng trách móc hai câu, dù là hân tốt tính cũng không nhin được liếc mắt một cái, nhưng nhìn thấy thân ảnh của nàng, chẳng biết tại sao có lẽ là lúc trước dù sao cũng chiếm tiện nghi của người ta. Vạn Kiếm Nhất cũng không tức giận với nàng, chỉ đành cười lắc đầu, sau đó nói: "Chu Tước cô nương, vì sao cô luôn luôn mang mạng che mặt, không mặt mũi sao?"

"Ai cần người lo!" Chu Tước tức giận nói, sau đó tùy ý ngồi xuống một mảnh cỏ xanh bên hồ.

Vạn Kiếm Nhất cách nàng một khoảng, nghe vậy nhún vai, cũng chẳng muốn hỏi nhiều, dứt khoát ngồi xuống. Một lát sau, hân dường như cảm thấy có chút không thoải mái, lập tức ngả người ra sau rồi nằm luôn trên đồng cỏ, sau đó phát ra một tiếng thở dài thoải mái.

"Bầu trời sao thật đẹp!" Hân lẩm bẫm nhìn lên trời đêm.

Chu Tước nhìn hân một cái, sủa khi do dự một chút nói: "Này, ta hỏi người, người lên vào Mạn Hoang lại đi đến Thánh Điện của chúng ta, đến cùng có ý đồ gì?"

Vạn Kiếm Nhất nờ nộ cười nói với nàng: "Nếu như ta nói, ta chỉ tùy ý tới đây ngắm cảnh, cô có tin hay không?"

"Tin người mới là lạ!" Chu Tước có chút tức giận mà nói, chỉ là sau đó nàng bỗng nhiên hiểu ra, thầm nghĩ tại sao đêm nay mình lại dễ dàng nổi nóng như vậy.

Vạn Kiếm Nhất cười nói: "Thế này đi, cô nói cho ta biết tại sao cô mang mạng đen che mặt, ta sẽ nói cho cô biết nguyên nhân ta đến Mạn Hoang, được chứ?"

Chu Tước khẽ nhún mào, nói: "Thật không?"

Vạn Kiếm Nhất mỉm cười nói: "Thật."

Chu Tước suy nghĩ một chút, dường như có chút không yên lòng, ánh mắt mang theo mấy phần hoài nghi nhìn nam tử có chút tiêu sái đang nằm trên đồng cỏ, nói: "Người sẽ không gạt ta chứ?"

Vạn Kiếm Nhất trở mình ngồi dậy, trên tay cũng không biết từ đâu bứt được một cọng cỏ, đặt ở trong miệng nhai hai cái, cười nói: "Con người của ta trời sinh trung thực, sao lại gạt người?"

"Phì!" Chu Tước nhổ một cái, tức giận nói: "Trước kia sư phụ đã nói với ta, những người Trung Thổ các người vô cùng gian xảo, giỏi nhất là gạt người, còn là nói dối không chớp mắt, lừa người ta cạn sạch rồi mà còn không biết, ngày ngày tin tưởng bọn lừa đảo các người."

"A..." Vạn Kiếm Nhất ngẩn người một chút, nhin không được hỏi: "Sư phụ cô là ai, chẳng lẽ trước kia hân đã bị người ta lừa gạt?"

Chu Tước nghe vậy cũng khẽ giật mình, suy nghĩ một chút nói: "A, cái này ngược lại cũng chưa từng nghe người nói qua..."

Vạn Kiếm Nhất bật cười, sau đó nhẹ nhàng phun cọng cỏ trong miệng ra, nhìn Chu Tước nói: "Thế nào, có thể nói cho ta biết không?"

Chu Tước do dự một chút, nói: "Được rồi, ta đã nói với ngươi, dù sao cũng không phải là chuyện gì quan trọng, bất quá ngươi cũng không thể gạt ta!"

Vạn Kiếm Nhất gật gật đầu, Chu Tước liền nói: "Ta xuất thân trong một bộ tộc từ xưa đến nay có quy củ, hễ là nữ tử đảm đương vị trí Thánh Nữ, từ nhỏ đã che mặt, một lòng tôn kính Thánh Mẫu Minh Vương, bất cứ lúc nào cũng không thể tháo xuống. Nếu như có một ngày dung mạo bị nam tử khác nhìn thấy, vậy chỉ có hai lựa chọn, một là giết hắn, hai chính là không phải hắn không lấy làm chồng."

Vạn Kiếm Nhất im lặng một lát, đột nhiên cười ha ha, thoạt nhìn có chút nhịn không được.

Chu Tước trừng mắt nhìn hắn cười to, có chút xấu hổ mà nói: "Ngươi cười cái gì?"

Vạn Kiếm Nhất lắc đầu cười nói: "Cái này... Điều này cũng quá buồn cười, ngày nay là thời thế gì rồi, ở đâu còn có quy củ ngu xuẩn như vậy, trước kia ta vẫn cho rằng chuyện này chỉ có trong truyền thuyết thôi đấy." Nói xong lại cười không ngừng.

Chu Tước đột nhiên đứng lên, phẫn nộ quát: "Ta nói chính là sự thật."

Vạn Kiếm Nhất ngơ ngác một chút, chậm rãi thu lại dáng tươi cười, nhìn Chu Tước, nghiêm mặt nói: "Thật sự?"

Chu Tước hừ một tiếng, nói: "Đương nhiên là thật."

Vạn Kiếm Nhất chậm rãi gật đầu, trầm ngâm một lát rồi lại khẽ gật đầu với nàng, đứng dậy đi đến trước người Chu Tước không xa, nói: "Lúc trước là ta càn rỡ thô lỗ, có chỗ thất lễ, xin cô nương thứ tội."

Hắn lần này lời ấm mắt nghiêm, mắt sáng ngời như sao, áo trắng bông bành đi tới, một cổ khí tức đàn ông mơ hồ kéo tới, Chu Tước đột nhiên cảm thấy tim mình đập nhanh hơn một chút, gương mặt lại hơi nóng lên. Dưới ánh sao, nam tử này lại anh tuấn như thế, nàng vốn nên tức giận,

rồi lại chẳng biết tại sao một chút cũng không giận được.

Nhưng mà có lẽ vì chút mặt mũi, nàng khẽ cắn môi miễn cưỡng hừ một tiếng, muốn làm cho mình duy trì dáng vẻ lạnh lùng, nhưng bỗng nhiên cảm thấy tiếng hừ lạnh kia có chút hòa hoãn vì vậy lại bối rối. Tim nàng đập càng lúc càng nhanh, thật là đáng chết, cảm giác này chưa bao giờ có, Chu Tước chớp đôi mắt sáng, đột nhiên hít sâu một hơi, mang theo vài phần bối rối, nói: "Cái kia, quên đi. Ngươi nói mau, đến cùng ngươi muốn đến Thánh Điện Man Hoang của chúng ta làm cái gì?"

Vạn Kiếm Nhất chăm chú nhìn vào mắt nàng, cũng không lập tức nói chuyện, Chu Tước cảm thấy hô hấp của mình có chút không hiểu mà nhanh dần lên, đang lo lắng, liền nghe Vạn Kiếm Nhất ôn hòa nói: "Ta đến Thánh Điện Man Hoang của các ngươi, nhưng mà mục đích, thật sự chỉ là muốn nhìn xem mà thôi."

Chu Tước trừng mắt liếc hắn một cái, nói: "Ngươi tại sao lúc này lại như vậy, rõ ràng vừa mới nói..."

"Ta không có gạt ngươi." Vạn Kiếm Nhất nói "Ta có thể thề, sự thật chính là như thế."

Chu Tước nhìn hắn thật lâu, nói: "Chỉ là như vậy?"

Vạn Kiếm Nhất mỉm cười gật đầu, nói: "Chỉ là như vậy."

Ánh mắt Chu Tước lay động, cũng không biết giờ phút này trong lòng nàng suy nghĩ cái gì, nhưng sau một lúc lâu, nàng lại hừ một tiếng, nói: "Cũng được, lần này sẽ tin ngươi một lần. Nhưng mà ngươi cũng nên cẩn thận, ngộ nhờ ta phát hiện ngươi đến Thánh Điện Man Hoang của chúng ta với ý đồ bất chính cùng âm mưu, thì đừng gặp ta, hoặc là đến ngày đó rơi vào trong tay của ta, đừng trách ta không nói tình cảm."

Vạn Kiếm Nhất "A" một tiếng, cười nói: "Ta đây ngược lại là có chút tò mò, gặp ngươi thì sẽ thế nào?"

Chu Tước hít sâu một hơi, làm cho thanh âm trở nên lạnh lùng vài phần, nói: "Ta sẽ giết ngươi!"

Vạn Kiếm Nhất gật đầu, sắc mặt ôn hòa, mỉm cười nói: "Như vậy... Chẳng qua nếu như cô rơi vào trong tay của ta, ta cũng sẽ không giết cô."

"Ồ?" Chu Tước có chút kinh ngạc, nhịn không được liền hỏi: "Cái này là vì sao, vậy ngươi ý định làm cái gì?"

Vạn Kiếm Nhất nhìn nàng một cái, cười nói: "Khi đó ta muốn xóc khăn lựa lên, nhìn xem rốt cuộc ngươi có phải như ta nghĩ là một tuyệt thế mỹ nhân không là được."

Bạn đang đọc truyện *Man Hoang Hành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 45: Thánh Điện (thượng)

Dịch: Đình Phong

Chu Tước dưới khăn che mặt hơi biến sắc, cắn răng làm bộ muốn động thủ. Vạn Kiếm Nhất lui một bước thì Chu Tước mới dừng lại hừ một tiếng mang theo vài phần khinh thường nhìn Vạn Kiếm Nhất. Nàng cười lạnh nói: "Đồ nông cạn, ngươi làm sao biết ta là một mỹ nữ tử, nói không chừng ta vì dung mạo xấu xí nên mới lấy khăn che mặt đấy, đến lúc đó thì ngươi sẽ cảm thấy như thế nào? Không thể tưởng được ngươi cũng là người tầm nhìn hạn hẹp, chỉ biết nhìn vẻ bề ngoài một người."

Vạn Kiếm Nhất không có biện bạch, chỉ nhìn Chu Tước một lúc lâu bỗng nhiên lời nói rất thành khẩn: "Ta và ngươi ngày sau vẫn là địch, bất quá đêm nay gặp nhau xem như hữu duyên, ta có lời muốn nói, không biết Chu Tước cô nương có muốn nghe không?"

Chu Tước thấy vẻ trịnh trọng trong mắt hắn, ngược lại có chút ngờ ngác, hơn nữa nàng cũng không có tức giận nên thuận miệng nói: "Ngươi muốn nói cái gì?"

Vạn Kiếm Nhất nói: "Ta cho rằng thiên địa thế gian, người sống trên đời trọng yếu nhất là hai chữ tự tại. Nếu có cơ hội, liền vùng lên thoát khỏi trời buộc cùng vương bận mà sống cho tùy thích, như thế chẳng phải thống khoái sao? Chính mình được tự do, hy vọng ngày sau của cô nương có thể trôi qua thoải mái, vui sống cả đời này."

Chu Tước im lặng thật lâu sau đó nhìn Vạn Kiếm Nhất nói: "Tốt lành á, không biết ngươi đang ăn bậy nói bạ cái gì, hiện tại ta đang sống rất tốt, không cần ngươi nghĩ nhiều."

Vạn Kiếm Nhất cười ha ha, duỗi ra một tay hướng lên trời vẫy vẫy với nữ tử này, thần thái tiêu sái.

Chu Tước nhìn hắn thật sâu sau đó thả người lên không trung bay xa rất nhanh biến mất trong đêm tối, nháy mắt đã chẳng thấy đâu.

***

Trời sáng hôm sau, đám người Thương Tùng tỉnh lại, trải qua một đêm nghỉ ngơi tất cả mệt nhọc trong mấy ngày liền tiếp tan biến đầu mắt, ai nấy tinh lực dồi dào, thần hoàn khí túc.

Vạn Kiếm Nhất cùng mọi người thương nghị tiếp tục cuộc hành trình, sau khi qua Sa Vũ Mê Cung liền coi như xâm nhập Man Hoang chi địa, xa hơn chính là Thánh Điện Ma Giáo rồi. Nhưng Man Hoang Thánh Điện bao nhiêu năm rồi vẫn luôn là hang ổ của Ma Giáo, trong đó đề phòng rất nghiêm, nguy hiểm không nói cũng biết.

Bất quá năm người Thanh Vân Môn nếu như đã đến đây đương nhiên không thể quay đầu, không nói người có tâm chí kiên định như Vạn Kiếm Nhất mà bốn người kia cũng là chiến ý dâng cao, một lòng muốn xác minh Thánh Điện Ma Giáo kia. Vạn Kiếm Nhất cùng mọi người một phen sắp xếp lại dàn dò cẩn thận mấy lần, đoàn người lần nữa xuất phát.

Ngày hôm đó trời cao mây tản, sa mạc bao la hùng vĩ, mặt trời gắt phía chân trời, kim mang vạn trượng chiếu tại trên người bọn hắn.

Những ngày tiếp theo cũng không tính là thuận buồm xuôi gió, nguyên nhân có lẽ do tiếp cận Man Hoang Thánh Điện, dọc con đường này người trong Ma Giáo qua lại rõ ràng tăng lên rất nhiều. Tuy rằng đám người Vạn Kiếm Nhất lưu tâm né tránh nhưng vẫn nhiều lần đụng phải, bất quá bọn hắn thủ đoạn như lời đình mà xử lý sạch sẽ.

Mặc dù như thế nhưng mọi người vẫn rõ ràng việc che giấu tung tích càng ngày càng khó, đồng thời gặp được yêu nhân Ma Giáo thực lực cũng càng cường đại hơn, trừ việc đó ra bọn hắn còn phải ứng phó thêm rất nhiều phiền phức cùng khó khăn. Bởi vì một đường tiến về Man Hoang Thánh Điện xem như là lộ tuyến dễ dàng nhất thì phía sau sa vũ mê cung cùng hai cái ốc đảo cũng không nhất định là vùng đất bằng phẳng rồi.

Sâu trong Man Hoang sa mạc có đủ loại kỳ lạ quý dị sinh vật, rất nhiều quái thú đều có thể giết chết người. Trước khi đi tới cái Man Hoang chi địa này, năm người bao gồm cả Vạn Kiếm Nhất cũng không nghĩ cái hoang mạc tựa như biển chết này sẽ có lượng quái vật khủng khiếp lại hung hãn như vậy.

Đồng thời dựa theo lời nhắn nhủ của Đoàn Mộc Thiết và Bách Độc Tử nói lúc trước, trong sa mạc Man Hoang cũng chỉ có hai cái Thanh Tuyền cùng Tiểu Hồ châu là an toàn. Tại dọc đường tiếp theo, bọn hắn gặp rất nhiều ốc đảo nhưng cũng không thể uống nước hơn nữa bên trong rừng cây còn ẩn nấp thêm nữa sinh vật quái dị.

Đôi khi cái Man Hoang chi địa này sẽ làm cho người ta thật sự liên tưởng đến thời đại Man Hoang thượng cổ. Bất quá có rất nhiều khó khăn trắc trở nhưng Vạn Kiếm Nhất cùng bốn người đều xông qua từng cái. Hơn nữa bởi vì cả ngày đều là thời gian chém giết sinh tử, mọi người đều ở trong trạng thái cực kỳ khẩn trương lại thêm Vạn Kiếm Nhất vui lòng chỉ bảo, đạo hạnh bọn Thương Tùng, Điền Bất Dịch, Thương Chính Lương cùng Thúc Thường tăng lên trong giai đoạn này thấy rõ. Trong đó rõ nhất là Điền Bất Dịch tuy dung mạo bình thường lại không hiển sơn lộ thủy(1) nhưng lại tiền cảnh lớn nhất, thậm chí cả Vạn Kiếm Nhất cũng phải kinh ngạc.

Nếu như nói lúc năm người này từ Hồng Kiều trên Thanh Vân Sơn rời đi, xếp hạng thực lực là Vạn Kiếm Nhất, Thương Tùng, Thương Chính Lương cùng Điền Bất Dịch lại đến Thúc Thường mà nói thì nay sau mấy ngày tranh đấu liên tục lại mang theo mấy phần kịch liệt cùng tàn khốc, đạo hạnh thực lực Điền Bất Dịch có thể nói là đột nhiên tăng mạnh.

Chỉ nhìn đơn thuần ngày gần đây giao thủ cùng quái vật mà yêu nhân Ma Giáo, tên mập lùn này đã hành động vượt qua Thương Chính Lương, mơ hồ có thể ngang hàng với Thương Tùng, hiện tại trong mọi người có lẽ cũng chỉ có Vạn Kiếm Nhất mới có thể thắng hẳn một bậc.

Điều này làm năm người Thanh Vân Môn có phản ứng khác nhau, Vạn Kiếm Nhất thì thập phần mừng rỡ, càng là ưa thích vị sư đệ mập mạp này, tăng thêm Điền Bất Dịch lại khiêm tốn hiếu học, thường thỉnh giáo Vạn Kiếm Nhất mà Vạn Kiếm Nhất cũng là tri vô bất ngôn ngôn vô bất tẩn(2) làm Điền Bất Dịch vô cùng cảm kích. Đồng thời Điền Bất Dịch thường ngày cũng vô cùng kính trọng vị sư huynh này, xem hắn nửa như sư phụ nên mỗi lần xưng hô đều mang theo vài phần kính trọng. Cuối cùng cũng là Vạn Kiếm Nhất tính tình hào sảng nghe không quen những thứ này nên cười mắng Điền Bất Dịch hai lần mới khiến hắn sửa lại.

Chỉ là như vậy nhưng kích thích một người khác chính là Thương Tùng ngày bình thường ít nói. Thương Tùng tính tình có chút cao ngạo, trước sau chỉ có kính phục Vạn Kiếm Nhất nhưng lần này tận mắt thấy Điền Bất Dịch đạo hạnh tiến nhanh nên cũng bị thúc dục. Chính hắn kỳ thật cũng là thiên tư hơn người nếu không ngay từ đầu cũng không được Vạn Kiếm Nhất coi trọng, vì vậy trong thời gian kế tiếp Thương Tùng cũng là âm thầm mà hăng hái ma luyện, lại có thêm Vạn Kiếm Nhất chỉ điểm nên đạo hạnh tinh tiến. Cuối cùng hắn và Điền Bất Dịch giống như người đuổi ta chạy, tuy rằng bên ngoài không nói gì nhưng là liều mạng dốc sức mà so thực lực.

Hai người này cây kim so với cọng râu(3) hấp tấp dốc sức liều mạng ma luyện bản thân nên đạo hạnh tiến nhanh, thực lực tăng lên tưởng như mất thường có thể thấy được đấy. Ngày hôm qua Điền Bất Dịch bỏ con Ma Ngạc ốc đảo thì hôm nay Thương Tùng mất lạnh liền một kiếm chém Quỷ Báo Man Hoang càng thêm hung hãn. Vì vậy hôm sau Điền Bất Dịch rồi giết đỏ cả mắt, cảm kiếm mà lưng sục yêu thú quái vật trong Man Hoang, cuối cùng cắt lấy ba đầu hung hãn thú vật đem về...

Những yêu thú Man Hoang này đều là hung vật thực lực rất mạnh, đối phó bọn nó nếu không cẩn thận liền nguy hiểm tính mạng, nhưng có lẽ do ma luyện trong thời khắc sinh tử như vậy mới có thể làm cho đạo hạnh tăng mạnh bức này. Mắt thấy tình huống như vậy cũng đồng dạng làm cho Thúc Thường cùng Thương Chính Lương chịu kích thích rất mạnh. Đầu là Thanh Vân Môn hạ đệ tử, đều có thiên tư tài hoa hơn người anh tài tuấn kiệt, ai lại muốn kém hơn người khác, người nào lại không có tâm tranh cường hão thắng?

Tro mắt nhìn đồng môn điên cuồng ma luyện mà đạo hạnh tinh tiến thì dù là ai cũng không chịu được, vì vậy hai người này cũng điên cuồng tham gia đội ngũ ma luyện, Man Hoang hiểm địa một đường tiến về phía trước, một đường tu hành.

Bởi vì lúc trước Bách Độc Tử cùng Đoan Mộc Thiết chỉ điểm cho bọn họ một lộ tuyến tương đối dễ dàng nhất nên bọn hắn đã đi trong Man Hoang chỉ địa hơn một tháng, lại còn đi nhầm mấy lần nhưng vẫn may mắn tìm về chính xác. Nhưng một đoạn đường này bọn hắn đi có chút vất vả, thực ra có thể thoải mái hơn một chút nhưng vì ma luyện đạo hạnh cùng một bầu không khí cổ quái so đầu không ai phục ai nên những gia hỏa này có chút cừ chỉ điên rồ thậm chí là đi trêu chọc mấy con yêu thú cường đại, rước lấy nhiều phiền toái. Nhưng đương nhiên xui xẻo thì vẫn là đám yêu thú ở Man Hoang mà thôi.

Tiếp tục đi cho đến một ngày thì bọn hắn cũng thấy tại phía đường chân trời một góc dấu vết của tòa cung điện nguy nga.

Trong sa mạc Man Hoang bằng phẳng rộng lớn chợt đột ngột có một tòa sơn mạch mọc lên, đứng vững tại biển cát mênh mông. Mặt trời mới mọc hùng hực giắt tại bầu trời, tia nắng rơi rải xuống chiếu đến mảng lớn cung điện trên núi, như là Thần Điện tại bầu trời bao quát nhân gian. Mấy ngọn núi như được quỷ phủ thần công cắt gọt cùng căn cứ thế núi mà xây dựng nên cung điện. Trong đó ngọn núi lớn nhất tọa lạc một tòa đại điện vô cùng hùng vĩ. Chung quanh đại điện trên đất trồng phủ kín gạch đá bóng loáng, tựa như lưu ly, đại điện chạm trổ mái cong, cột trụ cùng cửa sổ đều lớn, tọa bắc hướng về nam, đại khí khoáng đạt.

Cung điện màu đen trầm tịch lại trang nghiêm mang phong cách cổ xưa, thêm vào khí tức thâm nghiêm, chân tường bốn phía điện thờ đều có màu vàng càng lộ ra trang trọng nghiêm túc, đích thị nơi này chính là trong Ma Giáo truyền thuyết quan trọng nhất Thánh Điện. Từ xa nhìn lại, Thánh Điện nguy nga cao lớn, trước điện bên ngoài trăm trượng còn có một tòa tháp cao có khắc phù điêu, trên có khắc nhiều loại Thượng Cổ dị thú thoát nhìn dường như là Hỗn Độn, Củng Kỳ, Đào Ngột, Thao Thiết đều đỡ trụ mà lên, nhìn hung mãnh dữ tợn làm người ta không rét mà run.

Trừ những điều đó trên xà tòa đại điện có một tấm bảng hiệu màu đen mà trên đó có hai chữ màu vàng "Thánh Minh" rất to, kiểu chữ mạnh mẽ hữu lực. Cửa điện rộng lớn mà trang nghiêm, trên xà ngang rủ xuống mấy lá cờ màu vàng to lớn đón gió tung bay, trên lá cờ có chữ viết cổ quái rất khó phân biệt. Trên nó vẽ rất nhiều cảnh tượng khác lạ, có tiền cảnh chứng sinh yên vui mà cũng có ác quỷ địa ngục thể lương, nhìn qua thấy sợ.

Năm người Thanh Vân Môn đứng trên đồi cát xa xa dưới chân núi ngắm nhìn tòa Man Hoang Thánh Điện, gió lớn thổi tới mang theo mấy phần bụi cát thổi lên vạt áo bọn hắn, cũng chứng kiến vẻ mặt trẻ tuổi của bọn hắn ngưng trọng nhưng rồi cũng không có ý sợ hãi lùi bước.

Dưới ánh mặt trời bọn hắn năm người kẻ vai sát cánh đứng chung một chỗ đối mặt với tòa đại điện nguy nga như núi kia, tuy là cách một trời một vực nhưng rất khí thế, dường như trong mắt bọn hắn trên đời này không có sự tình gì là quá đáng sợ.

Mặc dù có ngàn vạn người, dù là nơi xa xôi hiểm yếu, cần gì phải nói!

Nam nhi đại trượng phu, chính là lúc này!

---

(1) hiển sơn lộ thủy: ví von biểu hiện tài năng của mình.

(2) tri vô bất ngôn ngôn vô bất tẩn: biết thì sẽ nói, nói thì sẽ nói hết.

(3) cây kim so với cọng râu: đại khái không thua kém bao nhiêu.

Bạn đang đọc truyện *Man Hoang Hành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 46: Thánh Điện (hạ)

Dịch giả: Đình Phong

Dưới những tòa tháp cao kỳ lạ phía trước Thánh Điện Ma Giáo đang tụ tập một đám người đều là giáo đồ Ma Giáo, trong đó có một số nhân vật là linh tụ tối cao của các môn phái cũng đều xuất hiện nơi đây. Ngoại trừ các phe phái lớn nhỏ khác ra, hôm nay tứ đại phái thực lực mạnh nhất có đến ba phái xuất hiện nơi đây, trong đó tự nhiên lấy Độc Thần cầm đầu, mặt khác Trường Sinh Đường cùng Hợp Hoan Phái cũng có mặt, đứng ở phía trước mọi người theo thứ tự là Tam Diệu cùng Ngọc Dương Tử. Bất quá Quỷ Vương Tổng rất mạnh trong tứ đại phái rồi không có xuất hiện, cũng không biết đi đâu.

Ngoài ra, cũng không ít người từng đi theo giáo chủ Cừu Vong Ngữ lấy tứ đại Thánh sứ cầm đầu đứng ở giữa sân nhưng bây giờ lại riêng phần mình phân tán, không ít người thậm chí trực tiếp đứng trong đội ngũ các môn phái khác, hiển nhiên đã bị lôi kéo vào. Hiện tại cũng chỉ còn rải rác mấy người Thanh Long, Bạch Hồ, Chu Tước đang lẻ loi trợ trợ đứng ở một bên, lộ ra đặc biệt cô đơn.

Có không ít người trong Ma Giáo giờ phút này đang nhìn vào đám người Thanh Long đang ôm vò gốm đứng dưới Tu La tháp với ánh mắt không mấy thiện cảm, tình cảnh này làm cho người ta cảm thấy khó chịu. Phải biết rằng không lâu trước đó, lúc giáo chủ còn tại thế, đám người Thanh Long chính là đang cầm quyền thế rất mạnh không thể với tới, nhưng tình huống hôm nay đã hoàn toàn bất đồng.

Bất quá Thanh Long đối với những ánh mắt địch ý kia dường như chưa phát giác ra, chỉ có vẻ mặt đau xót ôm lấy vò gốm cất giấu tro cốt giáo chủ Cừu Vong Ngữ đứng phía trước tháp cao. Không biết bắt đầu khi nào bỗng nhiên có một hồi cổ ca âm u từ đại điện đằng xa bay ra, như oán như khóc không ra tiếng, gió thổi cờ động, người trong Ma Giáo đều cúi đầu, có người thì lặng yên nhắm mắt, có người thì mở miệng hát theo.

Cái kia phảng phất như thanh âm truyền thừa từ thời đại cổ xưa, quanh quẩn giữa thiên địa, kích động bay thẳng lên mây xanh.

Thanh Long chăm chú nhìn tháp cao, đột nhiên bùng lên một chén máu đỏ thẫm trên mặt đất gọi trực tiếp lên thân tháp, sau một lát chỉ nghe một tiếng nổ vang, lập tức phía chân trời có một nhúm hào quang rơi xuống, chiếu vào ngọn tháp Tu La. Âm thanh ù ù bỗng dưng vang lên, hắc quang trên Tu La tháp bốc lên, ngọn tháp sáng lên như một đạo hư ảnh vắt ngang bầu trời, âm u vô cùng, giống như là U Minh địa ngục, dường như chỉ cần liếc mắt nhìn liền sẽ rơi vào hắc ám vĩnh viễn không thể siêu sinh.

Lúc hư ảnh màu đen như vực sâu kia xuất hiện, tất cả mọi người trong Ma Giáo đều quỳ xuống, mà Thanh Long đứng ở phía đầu tiên, cũng là gần nhất ngọn Tu La tháp cùng hư ảnh như vực sâu màu đen kia. Với đạo hạnh cùng thực lực của hắn như vậy cũng nhịn không được rung mình một cái, lập tức không dám thờ ơ liên tranh thủ nhẹ nhàng vung tro cốt tại phía trước Tu La tháp, sau đó trong miệng đọc kinh văn cổ xưa rồi quỳ xuống dập đầu.

Tiếng kêu gào thê lương bỗng nhiên vang lên truyền ra từ trong hư ảnh màu đen tựa vực sâu kia, như là ác quỷ gào thét hô hào, phảng phất có người rít gào cuồng nộ. Thanh âm hung lệ vô cùng, làm huyết nhục sinh linh đều bị run rẩy, mà tro cốt theo gió thổi lên, cùng cát bụi đầy trời hòa làm một chỗ cứ như vậy mà trầm luân dưới Tu La tháp.

Bề mặt hắc ám lay động, lập lòe ánh sáng nhạt, dường như có đồ vật gì đó bị giam cầm đang gãy giữa nhưng vào lúc này bỗng nhiên từ Thánh Điện đằng xa truyền đến một hồi gió nhẹ đào qua cát vàng đại địa, như mặt trời chiếu vào bóng râm làm cho tất cả hắc ám héo rút xuống dưới.

Tiếng kêu gào sắc lạnh trong mảnh hư ảnh kia yên tĩnh lại, sau đó âm ảnh dần thu nhỏ lại cuối cùng biến mất phía trên Tu La tháp.

Thanh Long nhìn đám tro cốt kia phiêu tán theo gió không tự chủ được mà lệ rơi đầy mặt, dập đầu mãi trên đất, mơ hồ có âm thanh nghẹn ngào. Mà Bạch Hồ, Chu Tước phía sau hắn tình trạng cũng không khác lắm, bất quá Chu Tước lựa đen che mặt nên người ngoài không rõ được vẻ mặt mà thôi nhưng đầu vai nàng run run, hiển nhiên là đau đớn vô cùng.

So với ba vị Thánh sứ Ma Giáo thì mọi người nhìn có vẻ nhẹ nhõm hơn nhiều, sau khi nghi thức chấm dứt, rất nhiều người nhanh chóng đứng lên mà trên mặt cũng không có bao nhiêu đau thương. Ngược lại bọn họ nhìn Thanh Long, Bạch Hồ, Chu Tước lại thêm mấy phần chán ghét.

Vài tiếng ho khan vang lên, Độc Thần đi đến trước ba người bọn họ hòa nhã nói: "Ba vị bớt đau buồn đi, giáo chủ anh hào tuyệt thế, sau khi chết được chôn dưới Tu La tháp cũng là tâm nguyện của người, mấy vị không cần quá bi thương."

Thanh Long hít sâu một hơi lau đi nước mắt trên mặt, sau khi bình tĩnh lại một chút liền đứng dậy thì lễ với Độc Thần một cái nói: "Đa tạ."

Độc Thần gật đầu lại nhìn thoáng qua mọi người cao giọng nói: "Tất cả mọi người theo ta vào Thánh Điện, hậu sự giáo chủ hôm nay đã làm tốt, chúng ta cũng nên thảo luận về đối sách của Thánh Giáo rồi."

Trong đám người Ma Giáo cũng có ít người vang lên đồng ý, số khác thì mặt không biểu lộ chút gì, còn có chút khác thì nhìn trái nhìn phải dường như hơi do dự.

Độc Thần cũng không quan nhiều như vậy, bản thân liền dẫn đầu đi đến đại điện mà chúng đệ tử Vạn Độc Môn phía sau hần lập tức đuổi theo, nhân số quả thật không ít, thanh thế thật lớn.

Vạn Độc Môn đi trước, các môn phái khác cũng theo sau liên tiếp đi đến đại điện chỉ là bầu không khí bắt đầu trầm trọng cùng rét lạnh, mỗi người riêng phần mình đều nhìn sang bên cạnh, nếu không phải đồng môn thì liền có ý đề phòng.

Ba người Thanh Long, Bạch Hổ, Chu Tước đứng ở cuối cùng, Bạch Hổ hừ lạnh một tiếng hỏi: "Đại ca, chúng ta cũng sẽ qua sao?"

Thanh Long còn chưa đáp lời thì Chu Tước bên cạnh đã nói: "Ta thấy không cần qua đi, bộ dạng những người này giống như ước gì chúng ta chết sớm càng tốt, nhìn thấy buồn nôn."

Thanh Long trầm ngâm một lát thở dài nói: "Qua xem một chút đi, mặc kệ thế nào chúng ta vẫn là người trong Thánh Giáo."

Bạch Hổ, Chu Tước đều không nói lời nào, thoạt nhìn có chút không tình nguyện nhưng cũng không phải kiên trì cố chấp, hiển nhiên đối với thân phận trong Thánh Giáo vẫn hết sức coi trọng. Thanh Long mang theo hai người đi được vài bước thì Chu Tước bỗng nhiên mở miệng nói:

- Đại ca, Huyền Vũ hẳn thật sự không trở lại sao?

Thanh Long gật đầu nói: "Lúc ra đi hẳn nói như vậy đấy."

Bạch Hổ cả giận nói: "Giỏi cho thằng này trượng nghĩa, rõ ràng năm đó bốn người chúng ta thề chung một chỗ, hẳn hết lần này tới lần khác liền..."

"Được rồi, đừng nói nữa." Thanh Long có chút mệt mỏi mà cắt lời Bạch Hổ nói: "Điều này cũng không trách được hẳn, tình huống Thánh Giáo chúng ta hôm nay thật sự không tốt. Ngày sau duyên cơ lại đến, chúng ta tự khắc là tìm được hẳn đấy."

Bạch Hổ nhẹ gật đầu không nói thêm gì nữa, Thanh Long thì nhìn những nhóm lớn giáo đồ Ma Giáo đang từ từ tiến vào trong đại điện bỗng nhiên nói: "Người của Quý Vương Tông, một tên cũng không có đến a."

Chu Tước tiếp lời nói: "Đúng vậy a, nghe nói bọn hẳn bên ngoài Man Hoang làm tang sự lớn cho Quý Vương Tông chủ, sau đó cái tên Tiểu Vạn kia cũng mặc kệ tất cả, không biết từ đâu liền cầm ra di thư của Quý Vương Tông chủ rồi mang theo di thể của hẳn cùng mọi người chạy về Hồ Kỳ sơn một cách khó hiểu."

Bạch Hổ ồm ồm nói: "Ta thấy hẳn thật là khờ, không tới đây thì sao tranh được đồ vật?"

Thanh Long cười xùy một tiếng nói: "Nguoi thì biết cái gì, người đó mới thật sự là thông minh."

Chu Tước, Bạch Hổ đều khẽ giật mình, Thanh Long ngửa đầu quan sát sắc trời, hừ một tiếng nói: "Và lại các nguoi hãy chờ xem, thế sự ngày sau đổi dời, còn không biết đến tột cùng ai mới là người đứng vững đấy."

Bạn đang đọc truyện *Man Hoang Hành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47: Đêm rồng (thượng)

Dịch giả: Đình Phong

"Vật kia là gì?"

Năm người Thanh Vân Môn ẩn thân đứng trên cồn cát dưới son mạch đều thấy được một đạo hư ảnh hắc ám giống như vực sâu trước Thánh Điện Ma Giáo, nhìn từ xa nó như một cái vực sâu không thấy đáy đảo ngược trên không trung. Bên trong nó có hắc ám vô tận, lại giống như có vô số âm ảnh quý dị ẩn nấp bên trong, dường như chực chờ sẽ phóng ra trút lên thế gian này, không thể diễn tả được sự đáng sợ cùng quý dị.

Thúc Thường là người đầu tiên kinh ngạc cất tiếng hỏi mà những người khác bên cạnh hẳn cũng là vẻ kinh ngạc cùng nghi hoặc, xem ra ngay cả Vạn Kiếm Nhất cũng hoàn toàn không biết nó là cái gì. Sau một lúc lâu, Thương Tùng đứng bên cạnh Vạn Kiếm Nhất hừ một tiếng nói: "Tà ma ngoại đạo, quả nhiên còn có đồ vật ma quý tới mức này."

Vạn Kiếm Nhất bên cạnh hẳn nghe vậy bỗng nhiên trong lòng khẽ động, như là nghĩ tới điều gì trong miệng "ồ" lên một tiếng rồi trầm ngâm nói khẽ: "Chẳng lẽ đây là 'Minh Uyên' mà bọn Bách Độc Từ đã nói?"

Diên Bất Dịch vừa lúc đi tới nghe vậy khó hiểu nói: "Vạn sư huynh, nguoi nói cái gì?"

Vạn Kiếm Nhất bưng tỉnh, lập tức lắc đầu nói: "Không có gì."

Cái Minh Uyên kia chỉ là Bách Độc Từ thuận miệng nói qua một lần, đến cùng bộ dạng như thế nào cũng không có lộ ra một chút nên Vạn Kiếm Nhất cũng không thể vì chi tiết nhỏ này mà tùy ý phán đoán, thế nên sau khi nhìn một tràng cổ quái kia Vạn Kiếm Nhất liền gọi mọi người tới bên cạnh nói: "Mấy vị sư đệ, ta có lời muốn nói với mọi người. Ngày đó chúng ta từ Thông Thiên Phong xuống núi đi về Man Hoang phía tây chính là vì tìm kiếm Man Hoang chi địa thần bí trăm ngàn năm qua cùng với bí thuật Ma Giáo làm hại Trung thổ từ lâu. Mà trọng yếu nhất trong đó chính là Thánh Điện của Ma Giáo tại Man Hoang, đoạn đường này khó khăn hung hiểm không cần nói, chúng ta năm người không có ai không kinh qua hiểm tử nhưng hiện tại vẫn còn sống."

Nói đến đây, hần hít sâu một hơi, trên mặt có vài phần thỗn thức nhưng rồi không chút sợ hãi, ngược lại còn phóng khoáng mà cười hặc hặc nói: "Bất quá chúng ta mạng lớn, một đường đi đến nơi đây cũng tìm được vị trí Thánh Điện Ma Giáo, chỉ sợ năm người chúng ta chính là nhóm người Trung thổ đầu tiên đến được đây trong trăm ngàn năm qua."

Bọn Thương Tùng, Điền Bất Dịch đều nở nụ cười quay đầu nhìn về phía sau lưng, chỉ thấy cát vàng đằng đằng, dưới ánh mặt trời còn cát trắng lẹ, tuy là một mảnh xơ xác tiêu điều nhưng làm kẻ khác sinh ra cảm giác hùng hồn, chỉ cảm thấy cho dù có nguy hiểm hơn nữa cũng chỉ dùng bốn chữ "đạp khó vươn lên" mà thôi, nam nhi chí lớn, bề nghề thế gian, trên đời này còn sợ cái gì?

Dù sinh tử nguy nan, bất quá cũng là việc tầm thường.

Vạn Kiếm Nhất cùng mọi người tại đó mà cười, sau một lúc khê gật đầu nghiêm mặt nói: "Hành trình Man Hoang lần này có thể đi cùng bốn vị sư đệ chính là vinh dự lớn nhất trong đời Kiếm Nhất!" Dứt lời thì hai tay hần chấp lại làm lễ.

Bốn người còn lại cũng "hò" một tiếng khom người đáp lễ.

Gió lớn thổi qua làm cát vàng di động, Vạn Kiếm Nhất gật đầu sau đó nhìn thoáng qua ngọn núi có xây dựng Thánh Điện Ma Giáo, chỉ thấy trong lúc nói chuyện thì cái vực sâu thần bí kia chậm chậm nhạt dần dường như sẽ lập tức biến mất. Vạn Kiếm Nhất thu hồi ánh mắt sau đó nói với mọi người: "Hiện tại chúng ta có một việc cần bàn bạc."

Thương Tùng nói: "Mời sư huynh nói."

Vạn Kiếm Nhất trả lời: "Thời điểm chúng ta xuống núi chính là thăm dò Man Hoang chi địa cùng tìm kiếm Thánh Điện Ma Giáo để dò xét được vài tin tức quý giá cho đại chiến chính ma ngày sau. Hôm nay cùng nhau tới đây coi như đã tìm được Thánh Điện Ma Giáo và đạt được mục đích. Bất quá bây giờ ta muốn hỏi mọi người, chỉ còn lại một tòa Thánh Điện Ma Giáo này, chúng ta có nên lên núi thăm dò một phen?"

Lời vừa nói ra thì bốn người đều trầm mặc, năm người này ngàn dặm tung hoành tới đây sẽ không ai là kẻ ngu dốt, hầu như trong nháy mắt là hiểu ý tứ trong lời nói của Vạn Kiếm Nhất: trải qua khó khăn trắc trở, mục đích đi Man Hoang lúc trước coi như hoàn thành; nếu bây giờ lập tức quay về Thanh Vân Môn cũng không phải không được, dù sao năm người cũng đã vì Trung thổ chính đạo mà xác minh một con đường tới Thánh Điện Ma Giáo thần bí khó lường.

Tuy rằng dọc đường gian nguy nhưng con đường là chính xác đây.

Nhưng Vạn Kiếm Nhất rồi lại đưa ra một vấn đề khó hơn nữa, hần hỏi mọi người có nên hay không lên thăm dò Thánh Điện Ma Giáo. Hầu như không cần suy đoán thì ai cũng có thể biết Thánh Điện Ma Giáo với tư cách là nơi trọng yếu nhất cũng là điện thờ lâu nhất thì trong đó nhất định cất giấu vô số bí mật, nhưng hung hiểm tuyệt đối là khó có thể tưởng tượng, khả năng lớn nhất chính là trên đường đến đây may mắn vô sự nhưng nếu tiến vào Thánh Điện Ma Giáo liền sẽ phát sinh chuyện ngoài ý muốn.

Nguy hiểm thế này, bất chấp đến cùng là đáng giá sao? Phải biết rằng đi đến đây nhìn thấy được Man Hoang Thánh Điện liền có thể trở về đây.

***

"Đi!" Một lời như chém đinh chặt sắt vang lên trong không khí trầm mặc, lập tức làm mọi người nhìn qua.

Người mở miệng nói chính là Thương Tùng. Giờ đây trên mặt hần tràn đầy vẻ kiên định, mảy mảy hơi nhúu đối với Vạn Kiếm Nhất cùng ba người kia cất cao giọng nói: "Chúng ta trải qua gian nguy mới tới được đây, há lại tay không mà quay về? Dọc đường này biết bao hung hiểm, trong lòng các vị chắc là hiểu rõ, thứ cho ta nói thẳng, nếu là ta rời khỏi nơi đây, chỉ sợ trong thời gian dài tiếp theo cũng không có người trong Trung thổ chính phái đến. Khó có được cơ hội như vậy, ta cảm thấy nhất định phải dò xét Thánh Điện Ma Giáo một phen, tìm thêm nữa tin tức quan trọng để hồi báo, đó mới là điều trọng yếu nhất."

Vạn Kiếm Nhất như có chuyện suy nghĩ, nhất thời không nói chuyện, mà những người khác như Thúc Thường, Thương Chính Lương cũng đều không nói gì, sau một lúc lâu, đã có người khác đứng dậy, thần hình ục ịch chính là Điền Bất Dịch, chỉ thấy hần chậm rãi lắc đầu nói: "Việc này ta có ý khác."

Thương Tùng sắc mặt lập tức âm trầm thêm vài phần, lạnh lùng nhìn Điền Bất Dịch nói: "Điền sư đệ có gì chỉ giáo?"

Điền Bất Dịch giống như chưa phát giác ra ý tứ của Thương Tùng, chỉ nhìn Vạn Kiếm Nhất thành khẩn nói: "Vạn sư huynh, ta cho rằng chuyện này thấy thế nào tốt thì làm. Năm người chúng ta xâm nhập Man Hoang đất cằn sỏi đá, một đường gian nguy mà đến đây đoạt được đầy đủ tin tức lại nói thêm đã tìm được Thánh Điện Ma Giáo, bao nhiêu đây mà quay về núi coi như là thắng lợi trở về, cần gì rước thêm phiền phức?"

Vạn Kiếm Nhất im lặng không nói, nhưng Thương Tùng ở một bên thay đổi sắc mặt cười lạnh nói: "Chứ chẳng phải ngươi sợ chết hả?"

Mặt Điền Bất Dịch nhất thời đỏ lên, hằm hằm nhìn Thương Tùng cả giận nói: "Ngươi nói cái gì?"

Thương Tùng hừ một tiếng nói: "Rút rề sợ hãi, không phải sợ chết còn là gì?"

Điền Bất Dịch lớn tiếng nói: "Tiến thoái có chừng, lòng tham vô đáy mấy điều này, ngươi đã từng nghe qua chưa?"

Thương Tùng ngờ ngác một chút, giống như không nghĩ tới Điền Bất Dịch lại dám cùng mình nói chuyện, phải biết rằng ban đầu ở Thanh Vân Sơn hay trên đường đến đây, Thương Tùng vô luận là danh vọng hay đạo hạnh đều là gần nhất với Vạn Kiếm Nhất. Ngày xưa trong Thanh Vân Môn, đệ tử bình thường như Điền Bất Dịch cũng ít có người dám chọc giận hắn. Chỉ là trong khoảng thời gian đi đến đây, không biết có phải do Điền Bất Dịch đạo hạnh tiến nhanh hay là được Vạn Kiếm Nhất coi trọng, xem ra tính khí tăng lên không ít, lại dám cãi và trực tiếp trước mặt Thương Tùng rồi.

Thương Tùng lập tức giận dữ, bước mạnh về phía trước, sắc mặt âm trầm quát: "Ngươi đây là muốn nói cái gì?"

Điền Bất Dịch hừ một tiếng như không thèm để ý đến hắn mà nhìn về phía Vạn Kiếm Nhất nói: "Vạn sư huynh, ta cảm thấy không nên đi thì tốt hơn. Năm tháng còn dài, chúng ta chỉ cần đem tin tức đi đường lần này về thông cáo thiên hạ, chắc rằng ngày sau sẽ có người nhân cơ hội lên vào nơi đây, cần gì phải mạo hiểm thêm nữa?"

Vạn Kiếm Nhất trầm ngâm không nói, cau mày giống như đang suy nghĩ liên tục.

Còn Thương Tùng bên cạnh thì sắc mặt xanh mét, nộ khí tăng vọt, trừng mắt nhìn Điền Bất Dịch cả giận nói: "Theo như ngươi nói, thấy cường địch liền sinh khiếp ý làm sao có thể thành việc lớn? Chẳng lẽ đoạn đường gian nguy này đều uống phí?"

Điền Bất Dịch vừa muốn cãi lại thì lại thấy Thúc Thường một bước tiến lên đứng trước Điền Bất Dịch nói: "Chúng ta trải qua khó khăn mới tới đây, dò xét được đường đi cùng vị trí Thánh Điện Ma Giáo chính là thu hoạch lớn nhất, sao có thể nói là uống phí?"

Thương Tùng tức giận đến nỗi lồng ngực phập phồng, vừa muốn nói tiếp lại bị Vạn Kiếm Nhất ngăn lại. Chỉ thấy lông mày Vạn Kiếm Nhất nhíu lại một cái rồi dứt khoát nhìn tới người vẫn giữ im lặng là Thương Chính Lương nói: "Thương sư đệ, ngươi đối với việc này có ý kiến gì không?"

Thương Chính Lương trầm ngâm một lát sau đó chậm rãi nói: "Vạn sư huynh, ta cảm thấy Thương Tùng sư huynh nói rất có lý. Thánh Điện kia chính là hang ổ của yêu tà ma giáo mấy ngàn năm qua, trong đó cất giấu vô số bí mật, càng là nơi ngóc đầu của Ma Giáo để tàn hại Trung thổ, đe dọa muôn dân trăm họ. Một nơi trọng yếu như vậy, chúng ta đều đã đến, nếu tay không quay về, thật sự có chút không cam lòng."

Ánh mắt Điền Bất Dịch một phen kỳ quái, lắc đầu liên tục cau mày nói: "Thương sư huynh, lời này của ngươi ta nghe không được rồi, sao không mạnh miệng nói trắng ra, muốn hù dọa ai chứ..."

Thương Chính Lương cả giận nói: "Ta khoát lác cái gì, tên mập chết bầm kia ngươi nói rõ cho ta!"

Thúc Thường nhảy ra "phì" một tiếng cười lạnh nói: "Thế nào, nói không lại thì liền chỉ biết mắng chửi người khác sao? Không phục thì dùng tiên kiếm trong tay phân cao thấp!"

Thương Chính Lương chẳng những không sợ mà còn vui mừng, tiến lên một bước cười lạnh nói: "Ta sợ ngươi sao?"

Điền Bất Dịch cùng Thương Tùng cũng tiến lên một bước, sắc mặt bất thiện, bầu không khí bỗng nhiên khàn trương lên.

Ngay lúc này bỗng nhiên nghe một tiếng hét to, chính là Vạn Kiếm Nhất lạnh lùng quát: "Đủ rồi!"

Bốn người sợ hãi cả kinh, quay đầu nhìn lại thấy Vạn Kiếm Nhất mặt lạnh nhìn bốn vị sư đệ, lạnh lùng nói: "Bất quá một chút tranh chấp các ngươi liền muốn nội chiến sao? Con đường này nghìn khó vạn hiểm, hóa ra cũng không xóa mất tính cách phân tranh của các ngươi?"

Đám người Thương Tùng xưa nay đều kính phục Vạn Kiếm Nhất, nghe xong đều im lặng mà trên mặt mỗi người đều hiện lên vẻ xấu hổ, tự mình lui về sau mấy bước.

Trong bầu không khí trầm mặc đó, lát sau Thương Tùng nhìn sắc mặt Vạn Kiếm Nhất thờ dài nói: "Vạn sư huynh, là ta không phải, không nên vì việc nhỏ mà tạo nên tranh đấu."

Bọn người Điền Bất Dịch có chút kinh ngạc, hiển nhiên không nghĩ Thương Tùng sẽ nói ra những lời này. Bất quá đã có Thương Tùng mở đầu, mọi người cũng lập tức tỏ thái độ xin lỗi Vạn Kiếm Nhất.

Vạn Kiếm Nhất khoát tay thờ dài nói: "Việc này quả thật có chút phiền toái, cho ta suy nghĩ một chút."

Mọi người không có nói chuyện, Vạn Kiếm Nhất liền dẫn bọn họ tìm một nơi ẩn nấp dưới khe núi chuẩn bị nghỉ ngơi một đêm, rút cuộc đi hay ở, lên núi hay là không, ngày mai Vạn Kiếm Nhất phải có quyết định.

Bạn đang đọc truyện *Man Hoang Hành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 48: Đêm rồng (hạ)

Dịch giả: Ngụy Khách

Biên: Đình Phong

Trời đêm sao thưa trắng sáng, gió lạnh gào thét, Man Hoang nơi đây càng lộ ra đặc biệt hoang vu. Nhiệt độ thấp hơn ban ngày rất nhiều, dù cho năm người Thanh Vân môn đều là tu sĩ có đạo hạnh không sợ đông rét hè nóng, nhưng vẫn cảm thấy có một chút mát lạnh.

Điền Bất Dịch nằm trên mặt đất lật qua lật lại vẫn là không ngủ được. Trong đầu hắn thỉnh thoảng hiện ra đủ loại hình ảnh, trong đó nhiều nhất đúng là lần hành trình trên Man Hoang này, đường đi đủ loại gian khổ khôn đồn. Nhiều lần đúng là cực kỳ nguy hiểm nếu không phải có đồng môn ra tay cứu giúp, đương nhiên trong đó đa số đều là Vạn Kiếm Nhất xuất thủ nếu không thì Điền Bất Dịch có cảm giác mình rất có thể đã chết sớm giữa đường rồi.

Vừa nghĩ đến đây, Điền Bất Dịch liền nhin không được sinh ra kính ngưỡng cùng nể phục Vạn sư huynh, đoạn đường gian nguy này, cả hắn cùng ba người khác đều có mềm lòng thoái ý, duy chỉ có Vạn Kiếm Nhất thủy chung giữ vững lập trường. Dường như bất luận khó khăn hung hiểm gì đều không làm khó được hắn, địch nhân càng lợi hại, yêu thú càng cường hãn hơn đi nữa cũng không thể đánh bại hắn, sau đó cứ như vậy mà mạng bốn người sư đệ trẻ tuổi theo một đường về phía tây, thẳng vào Man Hoang.

Thậm chí không chỉ như thế, đoạn thời gian này, Vạn Kiếm Nhất càng là dốc lòng dạy bảo bốn người, gần như không hề giữ lại mà đem kinh nghiệm tu hành của mình truyền thụ cho mọi người.

Có thể đi đến bước đường này hiển nhiên không có một ai là đồ ngu, hơn nữa mỗi ngày hầu như đều là ma luyện trong sinh tử khải trương, cho nên mấy ngày qua, bốn người bọn họ ai nấy đều đạo hạnh tiến nhanh.

Nhân vật anh hùng như thế, quả nhiên làm cho người ta thật kính trọng. Chỉ ít cho đến bây giờ Điền Bất Dịch nhìn lại đoạn đường đã đi qua, nhin không được lại có cảm giác mông lung. Bỗng nhiên hắn cảm thấy, cho dù sáng hôm sau Vạn sư huynh quyết định thật sự muốn lên núi dò xét một phen, mình cũng không hề sợ hãi, hăng hái dâng lên trong lòng, xem hết thấy chỉ là chuyện nhỏ.

Điền Bất Dịch suy đi nghĩ lại bỗng nhiên cảm thấy đầu óc thông thoáng rất nhiều, rồi lại nhớ tới khoảng thời gian trên Thanh Vân Sơn, một thân ảnh xinh đẹp liến nhảy vào trong đầu, chính thị Tô Như.

Vừa nghĩ tới khuôn mặt xinh đẹp kia, Điền Bất Dịch liền cảm thấy thân thể mình dường như thoải mái thêm vài phần, trong lòng thấy ấm áp, như vậy tưởng niệm dường như không kìm nén được.

Không biết Tô sư muội hiện tại như thế nào, lại đang làm gì đây?

Nếu như hết thấy đều thuận lợi đến lúc trở về Thanh Vân sơn, công lao to lớn đương nhiên thuộc về Vạn sư huynh, ai cũng không thể đoạt được, chẳng qua bản thân có lẽ cũng được tính là theo chân Vạn sư huynh mà phong quang một chút, đến lúc đó... Tô sư muội nàng... có lẽ cũng thêm vài phần kính trọng chính mình chứ?

Trong lòng hắn không khỏi cảm thấy ngọt ngào, bản thân Điền Bất Dịch rõ ràng si ngốc mà cười rộ lên, sau một hồi lâu hắn bỗng nhiên bình tĩnh, vội vàng ngừng lại về tui cười, đồng thời có chút khấn trương nhìn thoáng qua phía bên cạnh. Hắn phát hiện mọi người đều đã ngủ, cũng không có người phát hiện bộ dáng ngu đần khờ khạo của hắn, lúc này mới thở dài một hơi.

Ngay lúc hắn nhắm hai mắt lại, chuẩn bị lần nữa thử chìm vào giấc ngủ, nhưng đột nhiên từ chỗ nào đó phía xa truyền đến một tiếng rống giận dữ nhưng rất nhỏ. Thanh âm kia kỳ thật cũng không lớn, theo gió bay tới đã thấp phàn mờ mờ, nếu không phải bây giờ đêm dài vắng người, dù là Điền Bất Dịch tu hành đến bậc này tai thính mắt tinh cũng chưa chắc có thể nghe thấy được.

Nhưng bây giờ nghe thấy rồi, Điền Bất Dịch chính là khẽ giật mình, trở mình ngồi dậy, lại phát hiện những người xung quanh bao gồm Vạn sư huynh vẫn còn ngủ ngon, dường như không chú ý đến âm thanh đột nhiên xuất hiện kia.

Điền Bất Dịch nhíu mày lại nghe một hồi, nhưng ngoại trừ một tiếng vừa rồi thanh âm kia rõ ràng đã biến mất, ngoại trừ vùng đất Man Hoang gió lạnh về đêm, thanh âm kia cũng không có tái xuất, Điền Bất Dịch hơi do dự, thầm nghĩ chẳng lẽ là mình nghe lầm?

Trong lòng hắn có chút bất an, vừa cẩn thận lắng nghe một hồi, nhưng ngoại trừ một tiếng đầu tiên lúc này, không còn bất kỳ thanh âm nào rơi vào tai hắn đang ẩn nấp trong khe núi. Điền Bất Dịch lắc đầu, lại nằm xuống, chỉ là đến lúc này, hắn lại càng không ngủ được.

Trong đầu hắn các loại ý niệm ừn ừn kéo đến, thiên kỳ bách quái không thiếu cái lạ, hết lần này tới lần khác cũng không có buồn ngủ, cuối cùng Điền Bất Dịch dứt khoát không ngủ, ngẩng đầu nhìn vầng trăng sáng treo trên bầu trời đêm quang đãng, từ mặt đất đứng dậy sau đó tùy ý đi đến bên ngoài khe núi.

Bão cát vùng Man Hoang rất lạnh, cũng rất mãnh liệt, nhưng Điền Bất Dịch không để trong lòng, hắn một đường đón gió đi ra khe núi, liền chứng kiến trong bóng đêm dưới ánh trăng, một mảng hoang dã mênh mông tựa như phủ thêm một tầng áo ngoài màu trắng, lộ ra cực kỳ đồ sộ cùng xinh đẹp khác

thường.

Loại cảnh sắc này hoàn toàn bất đồng với thanh sơn lệ thủy, đất thiêng sinh hiền tài ở Thanh Vân sơn. Cảnh sắc Man Hoang nơi đây càng nhiều hơn vẻ thế lương ân chứa bên trong rần rởi hùng vĩ, cho dù là dưới bóng đêm, dường như so với vùng đất Trung thổ thì nhiều lại thêm một phần xơ xác tiêu điều.

Điền Bất Dịch nhìn qua phương thiên địa này, đột nhiên cảm giác được lòng dạ bản thân lại cởi mở thêm một ít, gần như có một loại xúc động không nhận được muốn ngửa mặt lên trời hét dài với nơi hoang dã bao la bát ngát này. Cũng may tính tình của hắn coi như cẩn thận, đem niềm xúc động này mạnh mẽ nhin xuống, thờ dài ra một hơi, liền chuẩn bị đi về nghỉ ngơi. Nhưng vừa lúc đó, phía trước đột nhiên truyền đến một tiếng hét dài rống thảm, thanh âm không lớn, khoảng cách cũng tương đối xa.

Hai mắt Điền Bất Dịch lập tức sáng ngời, hắn nghe được rõ ràng, âm thanh này giống như đực mà bản thân nghe được lúc trước, thoát nhìn đúng là có chuyện đã xảy ra trong bóng đêm này. Hắn vừa muốn trở về truyền tin cho mấy vị sư huynh đệ, nhưng lập tức lại do dự một chút, nếu như bên kia chỉ là tiểu tặc bình thường, kêu mọi người đuổi qua, chẳng phải là có chút không hay?

Phải biết rằng, mọi người còn đang ở dưới chân núi Ma Giáo, cần chú ý cẩn thận là trên hết.

Điền Bất Dịch rất nhanh liền bỏ đi ý niệm gọi mọi người, nhưng mà bên kia đã có động tĩnh, hay là nên đi thăm dò một phen, cho dù có sự tình gì ngoài ý muốn, cũng có thể truyền tin cho mấy vị đồng môn sớm chút.

Điền Bất Dịch nghĩ đến đây liền không do dự nữa, thân hình lướt đi, lao về hướng truyền đến âm thanh gào hét. Thân thể hắn có chút mập lùn thế mà dưới ánh trăng hoang dã lại chạy như bay, xem ra giống như một thốt ngựa béo buồn cười.

Mà cùng lúc đó tại Trung thổ phía xa ngàn dặm, trên ngọn Tiểu Trúc Phong của Thanh Vân sơn, dưới ánh đèn trong một sương phòng, Tô Như tay nâng lấy má nhưng cũng chưa ngủ. Đôi mắt nàng lấp lánh như sao ngưng nhìn ánh nến trước mặt, ánh lửa phản chiếu trong đôi mắt trong suốt, ánh lên hóa điểm xinh đẹp.

Nàng nhìn ngọn lửa kia cực kỳ lâu, dường như nghĩ đến mấy thứ gì đó, khóe miệng khẽ nhếch, có khi lại lộ ra mỉm cười, tựa như một bông hoa điểm lệ trong bóng đêm ôn nhu mà nở rộ.

Thật lâu sau đó, nàng đứng dậy đến bên cửa sổ đẩy ra cánh cửa nhìn lên trời, liền trông thấy một vầng trăng sáng tỏ phía chân trời, sau đó nàng bỗng nhiên nở một nụ cười, trong miệng nhẹ nhàng niệm một câu: "Vạn sư huynh..."

Lát sau, nàng như là nhớ ra cái gì đó, miệng nhếch một cái, xem ra có chút tức giận, nhưng vẫn là có một chút quan tâm, bởi vì ánh mắt của nàng vẫn còn ôn nhu. Chỉ nghe nàng thấp giọng lầm bầm một câu: "A.... Xú Bàn Tử*", người cũng đừng có kéo chân Vạn sư huynh nha! Còn nữa, tất cả mọi người phải trở về bình an đây..."

Nói xong những lời này, nàng khoanh hai tay trước ngực, trông về phía trăng sáng nơi chân trời, kiên định dùng lực mà vái một cái.

Ánh trăng như nước chiếu lên người nàng, chiếu xạ làm cho người ta nhìn thấy xinh đẹp quang huy, yên lặng mà nở rộ trong đêm lạnh.

---

*Xú Bàn Tử: ý nói Điền Bất Dịch vì hắn mập mạp

Bạn đang đọc truyện *Man Hoang Hành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Không sợ (thượng)

Dịch giả: Đình Phong

Điền Bất Dịch bay vút một hồi đã đến sau lưng cồn cát, bây giờ âm thanh kia càng ngày càng lớn hơn, thậm chí có thể nghe được tiếng đánh nhau đồng thời còn nghe được tiếng mảnh churôi cùng tiếng hét giận dữ. Hiên nhiên âm thanh hắn nghe được vừa rồi chính là từ nơi này truyền tới.

Điền Bất Dịch chăm chú lắng nghe, lập tức nín thở mà nhẹ nhàng bò lên cồn cát, sau đó cẩn thận lộ đầu nhìn qua phía cồn cát.

Ánh trăng vàng vạc chiếu lên cồn cát sáng như ban ngày, Điền Bất Dịch liền chứng kiến phía dưới có bảy người đều ăn mặc trang phục Ma Giáo nhưng chẳng biết tại sao lại cùng một chỗ kịch chiến, trừ mấy người đó ra trên mặt đất còn nằm mấy người không nhúc nhích, trên người có máu chảy ra từ miệng vết thương, xem ra đã chết rồi.

Thời khắc này trong trường đấu đang chia ra hai phái quyết sống chết nhưng mà nhân số lại thực sự chênh lệch, một bên là sáu người bên kia lại chỉ có một người vạm vỡ. Lúc này đây sáu người đang vây công một người, tuy tên kia xem chừng thực lực rất mạnh nhưng dưới thế công dữ dội như thủy triều của đối phương thì hắn đã là đỡ trái hờ phải mà rơi vào thế hạ phong.

Nhiều tiếng hét giận dữ như thú vật cùng đường phát ra từ người vạm vỡ kia.

Diễn Bất Dịch nhìn một hồi cũng đoán ra nếu đơn đả độc đấu thì không ai đối thủ của tên đại hán nhưng bây giờ sáu người vây công, theo tình hình tên kia chính xác hoàn toàn bị áp chế, tối đa thêm lát nữa liền phân thắng bại.

Trong khi đánh nhau sống chết, một tên nam tử gầy nhỏ giống như đầu lĩnh sáu người kia cười lạnh nói: "Họ Mạnh kia, nếu thành thật vứt binh khí cùng ta về gặp môn chủ, nói không chừng người có thể mở lòng từ bi mà tha cho cái mạng nhỏ của ngươi."

"Phi!" Tên đại hán họ Mạnh kia vừa bức lui một tên địch nhân vừa xông tới nặng một tiếng: "Cái loại tạp chủng Vạn Độc Môn các ngươi, lão tử có chết cũng sẽ không rơi vào tay các ngươi."

Nam tử gầy kia sắc mặt phát lạnh điềm nhiên nói: "Rượu mời không uống chỉ thích uống rượu phạt! Vạn Độc Môn chúng ta bình thường cũng không có trêu chọc ngươi, ngươi cũng không tự nhìn xem mình là thứ gì, dám nói này nói kia với môn chủ chúng ta."

Đại hán cười lạnh nói: "Con mẹ chúng mày! Lão tử đã sớm nhìn các ngươi không vừa mắt. Hơn nữa Thánh Điện này từ xưa đến nay đều do Trường Sinh Đường chúng ta thủ hộ, lúc nào đến lượt các ngươi rồi. Đừng tưởng rằng tất cả mọi người trong giáo là mù lòa nhìn không ra các ngươi là muốn cưỡng chiếm Minh Uyên."

Câu này vừa nói ra tình hình trận đấu đột nhiên có biến hóa, nguyên bản sáu người vây công đại hán nhưng hai nam một nữ lại hơi dừng tay một chút, trên mặt lộ vẻ nghi ngờ quay đầu nhìn về người gầy.

Mà đại hán kia vốn đã đến mức không chống đỡ nổi liền mượn cơ hội này lui lại mấy bước mà thở dốc.

Người gầy nọ dường như bị mấy lời này đâm cho đau đớn mà giận dữ, thoáng cái nổi trận lôi đình vung vẩy binh khí như tuyết quang đầy trời công tới đại hán kia, đồng thời quát: "Nói bậy! Vạn Độc Môn chúng ta một lòng vì lo cho Thánh Giáo, lần này cũng vì Đường chủ Ngọc Dương Tử của Trường Sinh Đường các ngươi mở miệng mời, bằng không ngươi nghĩ ai lại tham gia việc này, đúng là ngấm máu phun người!"

Đại hán họ Mạnh ngửa mặt lên cười dài, một bên ngăn cản mấy người công kích sau đó lui về sau cười lạnh nói: "Lời của ngươi đi mà gạt quỷ! Thăng Ngọc Dương Tử kia ngu xuẩn như heo, ngươi nghĩ chúng ta cũng nhìn không ra? Lão độc vật của các ngươi không phải nhớ được năm đó đi theo Cửu giáo chủ vào trong Minh Uyên lấy được cơ duyên nên hôm nay cũng muốn học theo, thừa lúc Minh Uyên còn mở vì giáo chủ có ý đồ đánh cắp Tu La lực lượng đoạt thành đại pháp, lại mượn thứ này leo lên vị trí bảo tọa, thống nhất Thánh Giáo?"

Người gầy kia xì mũi coi thường nhưng dường như cũng muốn giải thích cho mấy người bên cạnh nghe nên điềm nhiên nói: "Nói bậy nói bạ! Ai trong giáo không biết Minh Uyên ngàn năm khó mở, không phải người có đại cơ duyên làm sao có thể vào. Vạn Độc Môn chúng ta chỉ là tuân theo nguyện vọng Cửu giáo chủ trợ giúp Trường Sinh Đường một tay mà thôi. Hơn nữa, ngươi luôn mồm thóa mạ môn chủ chúng ta, vậy ngươi nói cho ta biết đến cùng dùng phương pháp gì để đoạt được Minh Uyên lực lượng. Vạn Độc Môn chúng ta đã nắm chắc cái gì?"

Đại hán họ Mạnh kia ngây người một chút trong lúc nhất thời nói không ra lời, dường như đối với việc này cũng không hiểu lắm nhưng sau đó hán lắc đầu nói: "Ta đối đầu với lão độc vật của các ngươi mấy chục năm rồi, bờ mông hán khê động ta liền biết ngay có tâm tư gian trá gì. Hẳn lúc này nhất định có âm mưu quỷ kế gì đó cho nên ta tại Thánh Điện kiên quyết không khoanh tay đứng nhìn các ngươi làm xằng bậy."

Lời này vừa nói ra thì người gầy cười ha ha đồng thời cất cao giọng với những người bên cạnh: "Chư vị, tình hình trước mắt không cần nhiều lời nữa, thắng này và môn chủ chúng ta có thù riêng nợ cũ, lúc này mới dùng lời độc ác hăm dọa làm hồng yên ổn Thánh Giáo ta, thật sự đáng giận."

Hai nam một nữ lúc trước liếc nhau một cái cũng chậm rãi gạt đầu, đại hán này hiển nhiên không đưa ra được bằng chứng cho suy đoán của hán nên không thể làm người ta tin được.

Người nữ trong đó nói ra: "Nói không sai, hơn nữa môn chủ Ngọc Dương Tử Trường Sinh Đường cũng chính miệng trực xuất thắng này rồi, xem ra cũng chán ghét hán ăn bậy nói bạ."

Chủ ý đã định mọi người lập tức vây công, thế công lớp sau mạnh hơn lớp trước.

Đại hán họ Mạnh tuy rằng cố sức ngăn cản nhưng cuối cùng quả bất địch chúng, trên thân nhanh chóng bị thương nên liền tiếp lui về sai, xem ra sắp không chịu nổi nữa rồi.

***

Diễn Bất Dịch trốn ở một bên còn cát tâm niệm lay động, vừa rồi người trong Ma Giáo nội đấu dường như nói một cái bí mật thật lớn có liên quan đến vật tên Minh Uyên, nhưng mà cái kia đến tột cùng là gì thì Diễn Bất Dịch không rõ lắm.

Nhưng nhìn thần sắc cùng lời nói của mấy tên giáo đồ Ma Giáo này thì vật kia chắc chắn rất trọng yếu, chẳng những thế còn mơ hồ có khả năng liên quan tới sự thịnh vượng đại là sự trỗi sinh của giáo chủ Ma Giáo, làm thực lực Ma Giáo hưng thịnh lại. Từ xưa đến nay lúc Ma Giáo quật khởi cùng hưng thịnh quấy nhiễu Trung thổ cũng đều có anh tài kiệt xuất thống nhất Ma Giáo, ngược lại mà nói nếu như Ma Giáo chia năm xẻ bảy tức thì thực lực suy yếu nên không thể làm hại muôn dân trăm họ trong thiên hạ được nữa rồi.

Xem ra lúc này thì thứ tên Minh Uyên dường như chiếm vị trí cực kỳ trọng yếu, Diễn Bất Dịch cần rằng một cái nghĩ thâm việc này không thể bỏ qua, hay là trước tiên cứu đại hán kia rồi sau đó mọi một chút tin tức từ hán.

Tâm ý đã định hấn liền tung người lên nhưng liền lúc này đột nhiên có một bàn tay từ phía sau duỗi tới đè vai hấn xuống, cứng rắn đem Điền Bất Dịch áp về mặt đất.

Điền Bất Dịch chấn động bỗng nhiên quay đầu lại đồng thời đặt tay lên Xích Diễm tiên kiếm muốn chém tới một nhát, nhưng trong khóm mắt hấn liền chứng kiến một bộ áo trắng chính là Vạn Kiếm Nhất đột nhiên xuất hiện phía sau hấn.

Điền Bất Dịch áp chế thân thể đem động tác của mình thu hồi lại đồng thời vì dùng quá sức làm cho hạt cát dưới chân đều bay ra trũng xuống thành một hố cạn.

Hai người liếc nhau, Điền Bất Dịch thờ dài một cái khẽ nói: "Vạn sư huynh, sao ngươi lại tới đây?"

Vạn Kiếm Nhất nằm xuống bên cạnh Điền Bất Dịch nói: "Động tĩnh lớn như vậy, ta đương nhiên có thể nghe được."

Điền Bất Dịch vô thức nhìn về phía sau lưng Vạn Kiếm Nhất phát hiện cồn cát hoàn toàn yên tĩnh, ngoại trừ Vạn Kiếm Nhất cũng không có một bóng người. Cái này chẳng phải nói rằng phát hiện động tĩnh nơi đây chỉ có mình cùng Vạn sư huynh sao? Tuy rằng cũng không phải là đại sự gì nhưng ba vị đồng môn sư huynh đệ đang nghỉ ngơi không có phát hiện, Điền Bất Dịch trong nội tâm mừng thầm một hồi.

Nếu như Vạn Kiếm Nhất đã đến thì làm chủ là đương nhiên. Điền Bất Dịch đem chuyện vừa rồi nghe được nói sơ qua cho Vạn Kiếm Nhất một lần, sau đó nói: "Vạn sư huynh, cái Minh Uyên này quan hệ trọng đại, không bằng chúng ta cứu đại hán kia sau đó hỏi kỹ một phen?"

Lúc này cồn cát phía dưới âm thanh liễu đầu càng dồn dập xem ra chuẩn bị kết thúc, đại hán họ Mạnh kia dưới sự vây công của sáu người tận lực chống cự thậm chí không tiếc vong mạng đánh cuộc một lần đã thương người gây kia. Nhưng đến lúc gã lực lượng cạn kiệt bị năm người nọ vây công liền tiếp bại lui, mắt thấy sắp ngã cân không nổi mà chết oan uổng rồi.

Vạn Kiếm Nhất nhìn thoáng qua phía dưới liền quyết định thật nhanh, trầm giọng nói: "Liền làm theo lời ngươi, ta đối phó năm người kia, ngươi cứu tên đại hán."

Vừa nói xong Điền Bất Dịch thấy áo trắng lóe lên, dĩ nhiên là Vạn Kiếm Nhất lướt ra ngoài, thể nhanh như thiểm điện.

Trong lòng Điền Bất Dịch tán thưởng một tiếng cũng lập tức đuổi theo. Hấn trong miệng gầm lên một tiếng kinh động mọi người phía dưới. Động tác mấy người Ma Giáo cũng chậm một nhịp liền bị hai người Vạn, Điền trực tiếp vọt vào.

Trảm Long Kiếm trong tay Vạn Kiếm Nhất bích quang lập lóe liền giống như một đầu du long thiên ngoại vọt tới, trong nháy mắt hóa thành biển rộng mênh mông, sóng to gió lớn, tuy chỉ có một kiếm rồi dường như lại che khuất bầu trời, trực tiếp đem tất cả mọi người bao gồm người gây bị thương ngăn lại. Kiếm này thể mạnh khí cường làm người ta thấy kinh sợ.

Sáu tên Ma Giáo kia lên tiếng phẫn nộ cùng kinh sợ, nhưng dưới uy thế của Trảm Long Kiếm không thể không lui mà bên kia Điền Bất Dịch đã lướt đến bên người đại hán.

Đại hán thấy tình thế đột nhiên thay đổi, ở đâu lao tới hai cao thủ làm hấn vừa sợ vừa nghi nhất thời không biết là địch hay bạn. Cho nên hấn tuy rằng tình trạng kiệt sức nhưng vẫn mạnh mẽ nhấp lên lưỡi đao chỉ vào Điền Bất Dịch quát: "Ngươi là người phương nào...?"

Lời còn chưa dứt thì Điền Bất Dịch căn bản cũng không quan tâm hấn, trực tiếp đem Xích Diễm tiên kiếm chém xuống, chỉ nghe "keng" một tiếng hỏa diễm sáng lên liền đánh bay lưỡi đao trong tay đại hán kia. Ngay sau đó, Điền Bất Dịch xông tới bên cạnh đại hán cao hơn y một cái đầu nhưng cứ một đá một trảo một ném đơn giản mấy động tác làm đại hán lúc này toàn thân đã mềm nhũn nên không có sức kháng cự, thoáng cái đã bị Điền Bất Dịch đè trên đất mà bất động.

Mà bên kia Vạn Kiếm Nhất lấy một địch sáu so với trận đấu lúc nãy của mấy người Ma Giáo cũng không khác lắm nhưng tình thế thì hoàn toàn ngược lại.

Chỉ thấy Vạn Kiếm Nhất tung hoành như gió, đem sáu người này đánh như đùa giỡn mà vây công làm chúng rối loạn. Trảm Long Kiếm bích quang ngút trời càng làm nổi bật thân ảnh tiêu sái tự nhiên của hấn, chẳng qua là trong chớp lát, hấn dụng lực một người mà bắt giữ từng người vút trên mặt đất.

Bạn đang đọc truyện *Man Hoang Hành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 50: Không sợ (hạ)

Dịch giả: talasoixanh

Kế tiếp cũng dễ dàng thôi, hai người Vạn Kiếm Nhất và Điền Bất Dịch cũng không kéo dài thời gian, liền bắt đầu tra khảo bảy tên Ma Giáo.

Mới đầu, bảy tên này đều rất mạnh mẽ, tra hỏi cả buổi cũng không được gì. Vì thế, Vạn Kiếm Nhất để Điền Bất Dịch tách mấy tên này ra để tra khảo riêng lẻ. Hơn nữa, hai người Vạn Kiếm Nhất cùng Điền Bất Dịch cũng không phải dạng chính nhân quân tử, đại từ đại bi trách trời thương dân nên trong quá trình này dùng không ít thủ đoạn. Cuối cùng, bọn họ cũng hỏi ra một chút manh mối.

Ma Giáo thật sự là một cở phái, có lịch sử vô cùng xưa cũ, thậm chí còn xa xưa hơn rất nhiều so với Thanh Vân Môn lâu đời ở Trung thổ. Trong dòng sông lịch sử dài dòng buồn chán này, ở Man Hoang thì Thánh Điện vẫn là nơi trọng yếu cùng thần thánh nhất, dĩ nhiên nơi này chứa đựng vô vàn bí mật, mà Minh Uyên chính là một trong những bí mật quan trọng nhất.

Cái tên Minh Uyên dường như gọi lên một vực sâu tối tăm nhưng thực ra nó lại giống như một cái thông đạo đi đến thế giới thần bí, cũng chính là cảnh tượng mờ ảo, quỷ dị mà bọn người Vạn Kiếm Nhất đã thấy lúc ban ngày khi ở dưới chân núi.

Theo truyền thuyết của Ma Giáo thì đầu kia của Minh Uyên ẩn chứa lực lượng vô cùng cường đại cùng vô vàn cơ duyên thần kỳ. Chỉ cần người có thể bước vào Minh Uyên thì sẽ có cơ hội đạt được những thứ kia, có thể một bước lên trời trở thành nhân thượng chi nhân(1).

Chỉ là, trước giờ Minh Uyên vẫn vô cùng thần bí, trong năm tháng dài dòng buồn chán này, đa phần nó đều ẩn khuất, hơn nữa người trong Ma Giáo cũng không biết làm sao để mở Minh Uyên. Thường thì chỉ dưới cơ duyên xảo hợp nào đó, người trong Ma Giáo chẳng biết làm sao, cứ vô tình mà mở ra Minh Uyên thôi. Rồi về sau cũng như trong truyền thuyết nói đến là đạt được cơ duyên, đạo hạnh tăng vọt và một bước lên trời.

Diễn hình gần nhất có lẽ là một đời giáo chủ Cừu Vong Ngữ đi. Năm đó hắn chẳng qua là một kẻ vô danh tiểu tốt của Trường Sinh Đường trong Ma Giáo mà thôi, nhưng có phúc trạch thâm hậu mở ra được Minh Uyên rồi thống nhất Ma Giáo, phong vân một cõi, tung hoành thiên hạ. Nếu như không phải hắn bị thiệt thòi bởi Tru Tiên cổ kiếm trên núi Thanh Vân thì có lẽ tiền đồ về sau không thể nào đo được.

Chẳng qua, kỳ lạ nhất vẫn là cho đến bây giờ khi các cường nhân của Ma Giáo tiến vào Minh Uyên đều không rõ mình đã mở ra như thế nào, sau khi vào đó đã thấy gì đều không nói đến. Vì vậy, hầu như người trong Ma Giáo cũng hoàn toàn không biết gì cả, từ đó Minh Uyên lại khoác thêm một tầng thần bí.

Ngoại trừ việc đó thì mỗi lần Minh Uyên mở cửa cũng sẽ không đóng lại ngay, lúc trước Thánh Điện Ma Giáo dùng nghi thức cổ xưa thông qua Tu La Tháp để cho nó xuất hiện. Chẳng qua những gì mọi người thấy ban ngày chỉ là hư ảo, không ai có thể tiến vào đó. Cái hư ảnh đó kéo dài một khoảng thời gian, lâu mau cũng không rõ, ngắn thì một hai năm, dài thì vài thập niên cũng có. Bất quá, tất cả chỉ là hư ảo, không ai vào được thì dĩ nhiên sẽ chẳng có cơ duyên gì.

Vì thế, tình huống đại khái của Minh Uyên cũng từ miệng của bảy tên này nói ra. Mặc dù, mỗi kẻ đều chỉ nói được chút ít, không ra chuyện gì nhưng sau khi sắp xếp lại thì cũng biết được đại khái. Hơn nữa, đa phần thông tin hỏi được đều từ đại hán họ Mạnh mà ra.

Có lẽ do thương thế của y nặng nhất nên ý chí cũng kém đi, hoặc giả do bị đồng môn đuổi giết nên nản lòng thoái chí mà nói ra hết. Lúc đầu, y còn chống cự cho có nhưng về sau liền nói hết toàn bộ làm cho Điền Bất Dịch bị hụt hẫng khi đã chuẩn bị tinh thần đấu tranh với y cả một đêm.

Bỏ mấy tên này qua một bên, Vạn Kiếm Nhất và Điền Bất Dịch đi qua một chỗ rồi thấp giọng thương lượng.

Điền Bất Dịch nói nhỏ với Vạn Kiếm Nhất: “Vạn sư huynh thấy lời của mấy tên này có đáng tin không?”

Vạn Kiếm Nhất trầm ngâm một hồi, từ từ gật đầu nói: “Lúc trước bọn hắn chém giết lẫn nhau như vậy thì không thể nào tự nhiên kết hợp lừa chúng ta được, nhất là tên họ Mạnh kia.” Nói đến đây, hắn ngập ngừng, thần sắc ngưng trọng nói: “Không thể ngờ trong Ma Giáo còn có sự tình quỷ dị như vậy, may mắn là nó cũng không thường thấy, bằng không thì...”

Vạn Kiếm Nhất cùng Điền Bất Dịch nhìn nhau, đều thấy vẻ lo âu đầy trong mắt đối phương, không ngờ Minh Uyên kia lại quỷ dị như vậy. Nếu một khi có kẻ đi vào đó đạt được cơ duyên, trở ra thành một đời kiêu hùng mà chinh hợp Ma Giáo thì Trung Thổ sẽ gặp một trận họa kiếp rồi. Khó trách mấy ngàn năm nay, Ma Giáo vài lần hưng suy nhưng vẫn luôn có anh hùng tuyệt đại xuất hiện, làm cho thiên hạ đại loạn.

Điền Bất Dịch thờ dãi nói: “Nhưng dù sao cũng còn tốt, người vào Minh Uyên gần đây nhất là Giáo chủ Ma Giáo Cừu Vong Ngữ đã chết, ít ra thì thiên hạ có thêm trăm năm thái bình.”

Chẳng qua, sắc mặt Vạn Kiếm Nhất vẫn đầm chiêu như vậy. Điền Bất Dịch cũng nhìn ra điểm này, có chút kinh ngạc, nhẹ giọng nói: “Vạn sư huynh, không lẽ huynh cảm thấy có gì không đúng sao?”

Vạn Kiếm Nhất chấp tay xoay người nhìn về màn đêm, xa xa trên tòa núi cao kia là Thánh Điện Ma Giáo đang sừng sững như hòa chung vào cảnh khuya. Bầu trời là đêm đen vô tận tựa như một vùng biển rộng đầy tăm tối.

“Đệ còn nhớ, trước kia tên họ Mạnh đã chửi mắng Môn chủ Độc Thần của Vạn Độc Môn như thế nào không?”

Điền Bất Dịch tập trung suy nghĩ một lát, chợt thần sắc khẽ biến, nói: “Ý của sư huynh là... chẳng lẽ lão độc vật kia thật sự có khả năng...” Nhưng ngay lập tức gã liền lắc đầu, nhàu mày nói: “Nhưng mà cũng không đúng, như mấy tên kia lúc này đã nói rõ, chỉ có người đạt cơ duyên từ đầu mới vào được Minh Uyên, sau đó mặc kệ thời gian kéo dài bao lâu cũng chỉ là ảo ảnh, không có người nào khác vào được mà.”

Vạn Kiếm Nhất khẽ gật đầu, nói: “Theo lý thuyết thì đúng là thế, chỉ là ta vẫn cảm thấy bất an. Tính toán thời gian thì lần này Minh Uyên hiện thế cũng hơn hai mươi năm, hơn nữa qua nhiều chuyện khác thì tình hình có vẻ còn kéo dài. Mà trước giờ Độc Thần là kẻ tâm cơ thâm trầm, chỉ sợ vạn nhất y tìm được cách vào Minh Uyên thì Trung Thổ chúng ta chỉ sợ phải chịu một trường kiếp nạn rồi.”

Điền Bất Dịch nhói tim một cái, nhìn Vạn Kiếm Nhất, sau khi trầm ngâm lại nói: “Vạn sư huynh tính như thế nào?”

Vạn Kiếm Nhất xoay người, ngưng trọng nhìn gã. Dưới ánh trăng sáng, Điền Bất Dịch cảm thấy bộ dạng tiêu sái của Vạn sư huynh cùng một thân áo bào trắng như tuyết lại tỏa ra khí thế lạnh lùng như một thanh danh kiếm mang ánh sáng vạn trượng. Ánh mắt của hắn thanh tịnh mà sắc sảo làm người ta không dám nhìn thẳng vì tựa như hắn chỉ cần liếc qua đã thấy được nội tâm của người khác.

“Điền sư đệ!” Giọng Vạn Kiếm Nhất bình tĩnh nhưng thanh âm lại như mang theo khí thế như điện quang sấm sét, tỏa khắp đất trời như muốn cuốn đi Điền Bất Dịch ở bên cạnh. Không hiểu sao, Điền Bất Dịch cảm thấy lông tơ cả người dựng thẳng, cảm giác một loại kích động đến run sợ.

“Điền sư đệ!” Vạn Kiếm Nhất lặp lại một tiếng nữa, rồi nhìn vị sư đệ mập lùn trước mặt, trầm giọng nói: “Áo ảnh Minh Uyên hiện ra đều dựa vào Tu La tháp trước Thánh Điện. Vì muôn dân trăm họ, vì ta là môn đồ Thanh Vân Môn nên sẽ giết lên núi, hủy đi ma tháp kia để ngăn ngừa hậu họa. Nhưng chuyện này vô cùng hung hiểm, đệ... có nguyện ý giúp ta hay không?”

Điền Bất Dịch nắm chặt hai tay, hít một hơi sâu, lúc này gã thấy toàn thân dâng lên nhiệt huyết, trong tâm khảm như đang rống lên tiếng lòng chẳng qua đến cuối cùng, gã vẫn nén lại được.

Sau đó, gã nở nụ cười, khẽ gật đầu nói rõ từng chữ: “Vạn sư huynh, tính thêm đệ một người!”

---

(1): người trên mọi người, cũng giống như "phượng trong loài người" vậy.

Bạn đang đọc truyện *Man Hoang Hành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 51: Trọng thệ (thượng)

Dịch giả: Tiểu Hắc

Trời vừa hừng sáng, Vạn Kiếm Nhất cùng Điền Bất Dịch về tới khe núi mà mấy người Thanh Vân Môn đã nghỉ chân tối qua. Còn những giáo đồ Ma Giáo bị bọn họ bắt thì đương nhiên không thể thả trở về, nếu không sẽ chẳng khác gì thông cáo cho người ở Ma Giáo Thánh Điện rằng sắp có người âm mưu gây bất lợi đối với Minh Uyên.

Bất quá, vô luận là Vạn Nhất Kiếm hay Điền Bất Dịch cũng đều không phải hạng người thích lạm sát, cho nên cuối cùng chỉ chế trụ bảy người này mà thôi. Sau đó, Điền Bất Dịch đào một cái hố to bên một khe suối kín đáo, rồi ném những người này vào trong, theo như Vạn Nhất Kiếm nói thì phải ít nhất ba đến năm ngày nữa bọn họ mới có thể cử động.

Dù sao thì người tu đạo cũng có thể trạng mạnh mẽ, có đạo hạnh hộ thân, năm ba hôm nhịn đói phơi nắng cũng không thể chết được.

Sau khi trở lại khe núi, Vạn Kiếm Nhất cũng không trì hoãn, mà lập tức triệu tập ba người còn lại, rồi đem tất cả mọi chuyện nói ra, không một chút giấu giếm. Bất kể là lai lịch hay tác dụng của Minh Uyên, còn có lực lượng quý dị cực kỳ mạnh mẽ có ảnh hưởng sâu xa đối với Ma Giáo thì hắn đều nói rõ ràng cho mọi người, cuối cùng hắn cũng giải thích tường tận chuyện đi này hung hiểm như thế nào.

Bọn họ tổng cộng chỉ có năm người, nhưng Ma Giáo Thánh Điện ở trên núi có cung điện trùng điệp tụ tập không biết bao nhiêu hung đồ. Nếu để những hung đồ Ma Giáo ấy phát hiện ra tung tích, thì có lẽ chỉ cần bằng vào chiến thuật biến người cũng đủ để đim chết năm người bọn họ.

"Chuyến đi này đặc biệt nguy hiểm, thậm chí còn có thể đe dọa đến tính mạng." Vạn Kiếm Nhất dứt lời, vẻ mặt lúc ấy cũng nghiêm nghị hẳn lên. Hắn nhìn bốn vị đồng môn sư đệ, mỗi người trong họ đều đã cùng hắn tung hoành ngàn dặm, một đường chém giết trải qua thiên tân vạn khổ mới tới được nơi đây, sớm đã có giao tình sinh tử. Thậm chí những người ngày thường không vừa mắt nhau như Thương Tùng và Điền Bất Dịch, thì đến thời điểm sinh tử nguy nan cũng không hện mà cùng tình nguyện giao phía sau lưng mình cho đối phương.

Có điều lần chọn lựa này có thực sự đáng giá không?

Một hồi sau vẫn chưa ai lên tiếng, tất cả mọi người đều nhìn về Vạn Kiếm Nhất, suốt dọc đường này bọn họ đều theo sau bóng lưng của Vạn Kiếm Nhất, trong mắt chỉ có tín nhiệm tuyệt đối chứ không hề sợ hãi.

Những ánh mắt này nhìn vào khiến trong lòng Vạn Nhất Kiếm cảm thấy rất khác thường, nhưng khi hắn nhìn lên ngọn núi cao phía xa, thấy được Ma Giáo Thánh Điện nguy nga đứng sừng sững trong ánh nắng vàng, làm cho tâm ý của hắn kiên định trở lại. Hắn quay đầu nhìn bốn vị sư đệ của mình, nói: "Sự tình Minh Uyên có quan hệ rất trọng đại, nếu không phá hủy nó sẽ để lại hậu họa vô cùng to lớn, trăm ngàn năm sau sẽ là một trường họa kiếp vô tận đối với muôn dân bách tính trong thiên hạ. Nhân lúc này, Ma Giáo vừa mới thất bại, nguyên khí đại thương, hơn nữa trong Ma cung đang nội chiến vì ngôi vị tôn giáo chủ, đúng là thời điểm suy yếu nhất của Ma Giáo trong hơn trăm năm nay. Ta đã quyết ý sẽ thừa cơ hội tốt này đi phá hủy Tu La tháp, phá hủy Minh Uyên, chư vị sư đệ có thể tình nguyện trợ giúp ta được hay không?"

Bốn người còn lại nhìn nhau, Điền Bất Dịch đang muốn mở miệng, lại thấy Thương Tùng đã bước lên trước một bước, hiên ngang nói: "Vạn sư huynh, huynh nói phải lắm, yêu mà tà đạo hung ác cần rõ, chúng ta đã muốn thay trời hành đạo thì còn ngại gì hiểm nguy! Ta nguyện ý cùng đi với sư huynh, chết không hối tiếc!"

Bốn chữ cuối cùng này hắn nói lên với âm điệu mạnh mẽ, khí phách hùng hồn, khiến cho Điền Bất Dịch và Tăng Thúc Thường vốn hay bất hòa với hắn cũng tỏ ra kính nể vài phần.

Đã có Thương Tùng dẫn đầu, Điền Bất Dịch cũng lên tiếng: "Vạn sư huynh, ta cũng nguyện đi theo huynh."

Thương Tùng quay đầu nhìn Điền Bất Dịch, Điền Bất Dịch cũng nhìn thẳng vào hắn, thần tình rất tự nhiên. Thương Tùng không nhìn hắn nữa mà chỉ im lặng nhẹ gật đầu.

Sau đó, Tăng Thúc Thường cùng Thương Chính Lương cũng lần lượt lên tiếng đáp ứng, lúc này bốn người bọn họ lại không hề tỏ ra có một chút chần chừ hay sợ hãi gì.

Gió lạnh thổi qua, tà áo trắng của Vạn Nhất Kiếm bay phấp phới, đột nhiên hắn ngửa mặt lên trời cười ha hả, nói: "Có được bằng hữu như các vị sư đệ, cùng nhau đồng hành ngàn dặm tới tận nơi đây, quả là niềm vui lớn trong đời của Kiếm Nhất."

Dứt lời, hắn bước lên khe núi, đám người Thương Tùng lập tức theo sau, năm người kẻ vai sát cánh đứng ở trên mảnh đất hoang tàn, nhìn lên Ma Giáo Thánh Điện phía xa xa. Một trên cao một dưới thấp, một bên đông một bên ít, bóng ảnh trên núi cao dường như cũng có thể dễ dàng nuốt sạch năm người bọn họ. Nhưng không biết tại sao, năm người bọn họ đứng ở đó đều hai mắt sáng bừng, dường như không có chuyện gì trên thế gian có thể khiến bọn họ lui bước sợ hãi.

Dù là ngàn vạn người, huynh đệ chúng ta cùng đi là được!

***

Tâm chí nam nhi trải qua bách luyện đã trở nên cứng rắn, thề không tránh né nước sôi lửa bỏng, nhưng khi thực tế làm việc thì không thể hành sự quá mức lỗ mãng. Thời gian sau đó, Vạn Kiếm Nhất cùng bốn vị sư đệ đi tra xét rõ ràng tình cảnh xung quanh Ma Giáo Thánh Điện, kể cả đỉnh núi hay các sơn mạch phụ cận, địa thế trên dưới núi cũng đều bí mật dò xét qua.

Trừ điều đó ra, họ còn âm thầm dòm ngó động tĩnh của đám giáo đồ Ma Giáo trong Thánh Điện, sau đó quay lại tìm bảy tên giáo đồ bị bắt, hỏi chúng các loại thủ tục trong Thánh Điện, các bố trí trong cung điện và những thói quen của người trong Ma Giáo.

Bảy tên giáo đồ Ma Giáo lúc này cũng đã mơ hồ cảm thấy năm tên tu sĩ Trung thổ đạo hạnh thâm sâu này đang có ý định gây bất lợi đối với Thánh Điện. Vì vậy lúc đầu bọn chúng đều tỏ ra rất cứng rắn, bất quá thế nào đi nữa thì bọn chúng cũng đã bán đứng Thánh Điện một lần rồi, cho nên lần này khai cung cũng không gian nan như lần trước. Nhất là bây giờ có Thương Tùng tới đây thăm vấn, so với Vạn Kiếm Nhất và Điền Bất Dịch thì thủ đoạn thâm vấn của Thương Tùng cao minh hơn rất nhiều.

Cho nên cũng không lâu lắm, đám người Vạn Kiếm Nhất liền đạt được không ít bí mật của Ma Giáo Thánh Điện, bao gồm vị trí cung điện, bố trí binh lực cùng lớn nhất điện thờ nơi đặt hai vị thần chi Thánh Mẫu, Minh Vương mà ngày nào các đại môn phái cũng gây gỗ trắng trợn.

Sau đó Vạn Kiếm Nhất lại chế trụ bảy tên tù binh xui xẻo rồi ném chúng tới một chỗ xa hơn, tiếp đó hắn tụ tập bốn người khác, ở dưới chân núi Thánh Điện bắt đầu thương nghị: "Dựa vào những ngày qua chúng ta âm thầm điều tra, cùng với lời khai cung của mấy tên tù nhân thì có thể thấy được thế cục trên núi so với chúng ta nghĩ còn hung hiểm hơn vài phần."

Vạn Kiếm Nhất lại nói: "Trong Ma Giáo tứ đại phái, ngoại trừ Quỷ Vương Tông không có ở Man Hoang Thánh Điện, còn lại Vạn Độc Môn, Trường Sinh Đường, Hợp Hoan Phái đều tập trung tinh nhuệ tại nơi đây. Ngoài ra còn có Luyện Huyết Đường, Hắc Mộc Phái, Lục Mạo Môn, Quỷ Ảnh Tông cùng với mười mấy môn phái lớn nhỏ, tụ tập vô số cao thủ, trong khi chúng ta chỉ có vồn vẹn năm người."

Vạn Kiếm Nhất hít sâu một hơi, nhìn về bốn vị sư đệ của mình rồi trầm giọng nói: "Chúng ta chỉ có năm người, thiên thời địa lợi đều thuộc về Ma Giáo, thực lực chênh lệch quá lớn, quả là hung hiểm vạn phần. Nhưng theo ta thấy, việc này vẫn còn tồn tại khả năng chuyển biến tốt." Nói xong, hắn kêu bốn người ngồi xôm xối cùng một chỗ, rồi tiện tay nhặt một khối đá dài nhọn, vẽ lên mặt đất mấy cái vòng, sau đó giải thích: "Chỗ này là Ma Giáo Thánh Điện, hầu hết những nhân vật quan trọng của Ma Giáo mỗi ngày đều ở chỗ này mưu quyền đoạt lợi, tranh đấu không ngừng nghỉ. Phía trước chánh điện hơn trăm trượng là Tu La tháp, bình thường đều có mười tên hộ vệ canh giữ, nhưng nhiều năm qua hẳn là không có người nào uy hiếp tới nơi này, cho nên những tên hộ vệ kia canh giữ cũng không quá mức cẩn thận."

"Trừ nơi đó ra, bốn phía Thánh Điện còn có Công Đức Điện, Luân Hồi Điện, Pháp Đường, Minh Vương Địa Ngục Điện, Thánh Mẫu Giảng Kinh Điện nằm tòa đại điện, còn lại rải rác tiểu điện tổng cộng tất cả có mười một tòa, đó chính là toàn cảnh Man Hoang Thánh Điện." Vạn Kiếm Nhất ghi rõ bên những vòng tròn vẽ trên mặt đất, sau đó ngẩng đầu nhìn bốn vị sư đệ.

Bốn người Thương Tùng khẽ gật đầu, tỏ vẻ đã hiểu tường tận. Mấy ngày qua bọn hắn đặt toàn bộ tâm tư vào việc tìm hiểu Ma Giáo Thánh Điện, đối với vị trí của các cung điện lớn nhỏ đã sớm ghi nhớ trong lòng.

Vạn Kiếm Nhất gật đầu, sau đó nhíu mày trầm giọng nói: "Mục đích của chúng ta là phá hủy Tu La Tháp ở phía trước chánh điện, nhưng khoảng cách từ đó tới chánh điện quá gần, cao thủ Ma Giáo sẽ đến trong chớp mắt, chúng ta cường công chỉ sợ sẽ thất bại, cần phải dùng kế." Hắn chỉ tay vào một vòng tròn chệch về hướng bắc sau lưng chánh điện, nói: "Trong năm đại điện thì Thánh Mẫu Giảng Kinh Điện trọng yếu nhất, ở đó tồn tại rất nhiều điện tịch bí mật, là một nơi cực kỳ quan trọng trong Man Hoang Thánh Điện. Sau đó là Luân Hồi Điện, nơi thờ phụng nhiều linh vị hải cốt của các đời giáo chủ Ma

Giáo, cũng là một nơi mà Ma Giáo không cho phép thất thủ. Còn lại Pháp Đường, Công Đức Điện cùng Minh Vương Địa Ngục Điện đều là những nơi không quá khẩn yếu nên lực lượng thủ vệ cũng mỏng manh hơn."

Nghe đến đó, bốn người còn lại mỗi người có một vẻ mặt khác nhau, nhưng dường như cùng nghĩ đến điều gì đó nên đều nhìn về phía Vạn Kiếm Nhất. Sau một lát, Tăng Thúc Thường là người mở miệng trước: "Vạn sư huynh, chẳng lẽ huynh định dùng kế giương đông kích tây cùng điệu hổ ly sơn hay sao?"

Vạn Kiếm Nhất vuốt cằm nói: "Đại khái là như thế. Theo ý của ta, trong bốn vị sư đệ sẽ phân ra ba người, một người đi Thánh Mẫu Giảng Kinh Điện, một người đi Luân Hồi Điện, còn một người thì đi ba tòa đại điện còn lại, ước định một thời khắc cùng nhau xông vào, âm thầm phóng hỏa phô trương thanh thế, khiến cho yêu nhân Ma Giáo nghi hoặc có đại quân đánh tới. Còn lại một người thì ẩn nấp ở bên ngoài Tu La Tháp, tùy thời ứng biến, một khi có cơ hội thì có thể thừa cơ nhanh chóng hủy diệt Tu La tháp. Chư vị sư đệ có dị nghị gì với việc an bài này không?"

Đám người Thương Tùng nhìn nhau, đều lập tức gật đầu, nhưng còn một chỗ khẩn yếu bọn họ đều đã nghĩ đến, lát sau Thương Chính Lương mới nhận không được hỏi: "Vạn sư huynh, vậy còn huynh sẽ làm gì?"

Vạn Kiếm Nhất mỉm cười, cũng không lên tiếng mà chỉ duỗi ra một ngón tay, dưới tám con mắt chăm chú của bốn người, ngón tay ấy chỉ thẳng vào vòng tròn được vẽ ở vị trí trung tâm trên mặt đất.

"Cái gì?"

Mọi người đều kinh hãi thốt lên, Thương Tùng cùng Điền Bất Dịch đều đồng thời ngẩng đầu nhìn hướng Vạn Kiếm Nhất, còn Tăng Thúc Thường và Thương Chính Lương thì nhìn chăm chăm vào vòng tròn vẽ trên mặt đất, trên mặt hiện lên vẻ khiếp sợ.

Điền Bất Dịch vội la lên: "Vạn sư huynh, người... người... chẳng lẽ muốn đi chánh điện?"

Vạn Kiếm Nhất sắc mặt bình tĩnh mà gật đầu.

Thương Tùng bước mạnh lên phía trước một bước, trên khuôn mặt kích động mang đầy vẻ lo lắng, nói: "Vạn sư huynh, chuyện này tuyệt đối không được! Hôm nay tình thế của Ma Giáo đều tụ tập bên trong chánh điện, coi như chúng ta tập kích những đại điện khác thì có thể dẫn đi một số người, nhưng chỉ sợ trong chánh điện vẫn lưu lại không ít cao thủ. Huynh lẻ loi một mình xông vào đó, thật sự quá hung hiểm rồi."

Bạn đang đọc truyện *Man Hoang Hành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52: Trọng thệ (hạ)

Dịch giả: Tiểu Hắc

Đề tựa: Đình Phong

Núi đao biển lửa xông lên

Rạch tay phát thệ mà quên thân mình.

Ba người bên cạnh là Điền Bất Dịch, Tăng Thúc Thường và Thương Chính Lương cũng cùng nhau gật đầu đồng thanh nói: “Đúng thế, Vạn sư huynh người không thể đem thân mạo hiểm như vậy được!”

Vạn Kiếm Nhất phát tay, vẻ mặt bình tĩnh đáp: “Những gì các người nói ta đều đã cân nhắc trong lòng. Chỉ là trước tình thế bây giờ, e rằng một bước này không thể không đi. Hôm nay tình thế của Ma Giáo đã tụ tập như vậy, cho dù kế hoạch của chúng ta có hiệu quả, khiến cao thủ Ma Giáo ở chánh điện rút đi viện thủ, thì cùng lắm là dẫn đi một nửa lực lượng của chúng, nếu còn thêm mấy tên nữa thì đúng là được trời phù hộ. Chánh điện đó cùng Tu La Tháp thực sự quá gần, nếu không có ai tới đó kiểm chế, muốn hủy diệt Tu La tháp đúng là chuyện viển vông.”

Bọn người Thương Tùng á khẩu không phản bác được điều gì, nhưng thần sắc kích động trên mặt thì không giảm chút nào. Mọi người ở đây nào có ai là kẻ ngu, đều hiểu rõ trong năm nhiệm vụ được phân ra thì nhiệm vụ đi chánh điện là nhiệm vụ hung hiểm nhất. Còn lại bốn nhiệm vụ đều là việc người hữu tâm tính toán kẻ vô tâm, chờ thời bất ngờ đánh lên mục tiêu, mà thừa dịp một mảnh hỗn loạn lần trốn cũng có cơ hội. Duy chỉ có nhiệm vụ đi chánh điện kia, liên đồng nghĩa với việc lấy một địch trăm, trực tiếp xông vào nơi tụ tập vô số cao thủ Ma Giáo, thật khó mà nói hết nguy hiểm trong đó.

Vậy mà Vạn Kiếm Nhất vừa mới nói, sẽ phân cho mình nhiệm vụ hung hiểm nhất này.

Trong nhất thời, bốn người đối mặt nhìn nhau, cuối cùng Điền Bất Dịch bỗng bước lên một bước, trầm giọng nói: “Vạn sư huynh, huynh thân mang trọng trách, lại là đại tài của bản phái, há có thể dấn thân vào chốn hiểm nguy? Bất Dịch ngu dốt, may nhờ sư huynh không vứt bỏ, còn dốc lòng tài bồi nên ta

quyết định thay sư huynh đi chuyến này.”

Hắn chưa dứt lời thì Thương Tùng bên cạnh cũng ngang nhiên bước lên, nhìn Vạn Kiếm Nhất nói: “Vạn sư huynh, hãy để ta đi!”

Vạn Kiếm Nhất phát tay ngăn cản Điền Bất Dịch và Thương Tùng, đồng thời cũng ngăn cản cả Tăng Thúc Thường và Thương Chính Lương đang đầy kích động ở phía sau. Rồi hắn nghiêm nghị nói: “Bốn vị sư đệ, tâm ý của các người ta đều hiểu rõ, suốt quãng đường ngàn dặm đồng hành này, chúng ta sống chết cùng nhau, mọi người sớm đã có giao tình sinh tử. Nhưng chuyện trước mắt, phải lấy đại cục làm trọng, trong chánh điện có rất nhiều cao thủ Ma Giáo, cần phải hết sức kéo dài thời gian mới có thể giúp người ẩn nấp tại Tu La tháp có cơ hội hành động, việc này không phải chỉ bằng dũng khí là có thể làm được. Vì vậy các sư đệ phải tin ta một lần, không nên tranh chấp cùng ta nữa.”

Lời nói đến đây đã không còn khoan nhượng, khiến đám Thương Tùng, Điền Bất Dịch chỉ biết nghiêng chặt hàm răng, im lặng cúi đầu.

Vạn Kiếm Nhất lại nói tiếp: “Ngoại trừ ta xông vào chánh điện, còn lại bốn phía sẽ an bài như thế này: Điền sư đệ đi Thánh Mẫu Giảng Kinh Điện, Thương sư đệ đi Luân Hồi Điện, Tăng sư đệ phụ trách ba nơi Pháp Đường, Công Đức Điện cùng Minh Vương Địa Ngục Điện. Ba người các người cần chuẩn bị một ít hỏa vật, lúc đi tới cung điện nếu còn dư lực thì tiện thể phóng hỏa, nói chung phải khiến cho thanh thế càng lớn càng tốt. Cuối cùng là Thương Tùng sư đệ, người sẽ đi ẩn nấp tại phụ cận Tu La tháp, tùy cơ hành sự. Khi thấy nhiều đại diện bốc lửa còn ta đã xông vào chánh điện thì đám thủ vệ Tu La tháp nhất định sẽ hốt hoảng tiếp viện, người cần phải tận dụng thời cơ đó mà nhanh chóng phá hủy tháp.”

Thương Tùng hơi giật mình, kinh ngạc nói: “Để cho ta hủy tháp?” Nói xong hắn lập tức nghiêm mặt lại, nói tiếp: “Vạn sư huynh, ta mặc dù bất tài nhưng cũng tự tin chiến lực không kém gì người, xin cho ta đi tới đại điện khác giết địch, trợ giúp sư huynh một tay!”

Năm người Thanh Vân Môn chia ra năm đường, nguy hiểm nhất đương nhiên là chánh điện do Vạn Kiếm Nhất đảm nhiệm, mà nhiệm vụ có vẻ nhẹ nhàng nhất thì chính là việc ẩn nấp tại phụ cận Tu La tháp. Nhân lúc bốn người kia hấp dẫn cao thủ Ma Giáo, sẽ thừa cơ phá hủy Tu La tháp, nếu như gặp may thậm chí còn có thể tới gần ma tháp mà không đụng phải thủ vệ. Thương Tùng xưa nay kiêu ngạo, dù là lúc sinh tử hiểm nguy cũng không tình nguyện chiếm lấy tiện nghi này. Cũng có thể do hắn kính ngưỡng Vạn sư huynh hiện ngang sân sảng dẫn thân vào chỗ nguy hiểm, nên khiến tâm tình của hắn kích động, cảm thấy nếu nhận nhiệm vụ phá hủy Tu La tháp nhẹ nhõm như vậy thì quá mức hổ thẹn.”

Vạn Kiếm Nhất liếc nhìn Thương Tùng, rồi lại nhìn ba người khác, nhưng chỉ thấy mọi người khí thế hùng hồn, không một chút khiếp nhược. Hắn nhẹ gật đầu, cuối cùng nhìn sang Thương Tùng một lần nữa, nói: “Thương Tùng, hãy nghe ta nói. Lần hành sự này, quan trọng nhất không phải là phóng hỏa các đại điện, cũng không phải một mình xâm nhập chánh điện, mà là ở ngọn Tu La tháp này. Chúng ta thân lâm nguy hiểm, là vì gì chứ? Chính là vì muốn phá hủy ngọn ma tháp đó, cho nên nó mới là địa phương quan trọng nhất. Ở đây, trừ ta ra thì người có đạo hạnh cao nhất trong bốn người, vì thế ta mới giao trọng trách này cho người, người hiểu chứ?”

Thân hình Thương Tùng chấn động, nhưng chưa đợi hắn mở miệng thì Vạn Kiếm Nhất đã nói tiếp: “Bốn người bọn ta hành sự đều là vì người. Hôm đó sau khi bọn ta dẫn dắt đi cao thủ Ma Giáo, chắc chắn sẽ xảy ra một trường ác chiến, nhưng tất cả đều phải lấy người làm chuẩn. Ma tháp chưa sụp đổ, bọn ta đều từ chiến không lui, đến lúc ma tháp bị hủy rồi, người huyết sát thật lớn để làm ám hiệu, bọn ta sẽ tùy thời chạy trốn. Trọng trách nặng nề như vậy, người có nguyện tiếp nhận hay không?”

Sắc mặt Thương Tùng đã trở nên trắng bệch, cả người đều run rẩy, ánh mắt lướt qua Vạn Kiếm Nhất, rồi lại đảo qua đám người Điền Bất Dịch. Giờ phút này hắn ngay cả hô hấp cũng cảm thấy khó khăn, một đám ngôn ngữ mắc nghẹn trong cổ họng, đứng là nói không nên lời.

Vạn Kiếm Nhất chăm chú nhìn hắn, mỉm cười đầy tiêu sái. Mà ngay lúc ánh mắt của Thương Tùng đang tiếp xúc với ba người còn lại thì Điền Bất Dịch bỗng bước lên một bước, nghiêm nghị nói: “Thương Tùng sư huynh, người hãy cứ nghe Vạn sư huynh phân phó mà hành sự. Ngay thường tuy rằng giữa ta và người có chút bất hòa, nhưng nhân số Ma Giáo đông đảo như vậy, chúng ta cũng phải tận lực giúp người ngăn cản.” Nói xong hắn cười hắc hắc dùng sức vỗ ngực phát ra âm thanh phanh phanh nói: “Coi như là bọn hắn muốn tới Tu La tháp, cần phải bước qua một thân thịt mỡ của lão Điền này.”

Tăng Thúc Thường gật đầu, trầm giọng nói: “Sư huynh cứ yên tâm hoàn thành nhiệm vụ.”

Thương Chính Lương cũng thêm lời: “Thương Tùng sư huynh, tất cả trông cậy vào người.”

Thương Tùng nghiêng chặt hai hàm răng, thân hình run rẩy, chỉ cảm thấy trong lòng nhiệt huyết dâng trào, như liệt hỏa công tâm vô cùng nóng bỏng, lại như đang chứng kiến ở trước mắt có biển máu ngập trời, mà mấy vị đồng môn của hắn toàn thân nhuộm huyết sắc, đang ra sức chém giết ở trong đó. Nhưng trời cao có thái dương soi sáng, quét sạch mọi ảo cảnh, Thương Tùng ngửa đầu lên nhìn bầu trời, gắm lên một tiếng, hai mắt ửng đỏ, khuôn mặt đầy cương nghị nói: “Được!”

“Nam nhi đại trượng phu, có gì phải sợ! Chư vị huynh đệ đã phó thác, Thương Tùng ta nhất định sẽ tiếp nhận. Đại sự ngày sau sẽ toàn lực ứng phó, nếu như hơi chút sai lầm, thì ta chẳng còn mặt mũi nào gặp lại các huynh đệ, một mạng này ngày sau quyết sẽ không sống tạm bợ.”

Hắn nói rất nhanh, ngay khi dứt lời liền lập tức trở tay rút kiếm, một tiếng rít gào sắc bén vang lên, lòng bàn tay trái bị hắn cắt một vết, máu chảy ròng ròng. Thương Tùng nắm tay lau sạch máu, hướng mắt nhìn mọi người, hùng hồn lên tiếng: “Nếu làm trái lời thề này, thì ta sẽ chết không có chỗ chôn!”

Bạn đang đọc truyện *Man Hoang Hành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53: Ánh nền (thượng)

Dịch giả: Tiểu Hắc

Đề tựa: Đình Phong

Hội võ nay đã đến gần

Thanh niên tài俊 mười phần chờ mong.

Thông Thiên Phong, Thanh Vân sơn.

Chính ma đại chiến chấm dứt không lâu, mặc dù trận kia chiến đấu vô cùng thê thảm nhưng Thanh Vân Sơn cuối cùng cũng đánh bại được Ma Giáo, danh chấn thiên hạ. Nhưng có cái gọi là giết địch một ngàn tự tổn tám trăm cho nên Thanh Vân Môn cũng đã bỏ ra đại giới. Linh sơn trong tiên cảnh tùy ý cũng thấy được hư hao, cảnh sắc tiên gia một mảnh hỗn độn, bất quá những thứ này vô cùng thê thảm nhưng có thể sửa chữa được. Duy chỉ có trong đại chiến, môn nhân đệ tử Thanh Vân Môn tử thương vô số, trong đó có không ít những kẻ tài俊 trẻ tuổi được tông môn xem trọng, trưởng bối kỳ thác chết cũng không ít, làm cho người ta đau xót.

Sau chiến sự chính là thời điểm chữa thương hồi phục, nghỉ ngơi lấy sức, hôm nay Thanh Vân Môn bởi vì chương giáo Thiên Thành Tử cùng Cửu Vong Ngự trong đại chiến bị thương mà một mực bế quan tịnh dưỡng. Bình thường y cũng không tiếp xúc mọi người, rất nhiều sự vụ trong môn đều do Đạo Huyền xử lý.

Thật ra việc này từ đầu trong Thanh Vân Môn cũng đưa tới một hồi nghị luận, bởi vì Đạo Huyền dù cho tài hoa xuất chúng danh vọng hơn người nhưng nói thế nào cũng chỉ là đại đệ tử trẻ tuổi. Phía trên hẳn cũng không thiếu thế hệ cao nhân tiền bối ngang với Thiên Thành Tử, ví như Chân Vu đại sư của Tiểu Trúc Phong, Trịnh Thông thủ tọa Đại Trúc Phong cùng thủ tọa Vân Vô Cực của Phong Hồi Phong. Tất cả bọn họ đều là trưởng lão đức cao vọng trọng. Nếu Thiên Thành Tử chân nhân không thể trông coi mọi việc nữa, chức chương giáo này giao cho bọn họ cũng là hợp tình hợp lý.

Nhưng trên thực tế, thái độ của mấy vị trưởng lão đức cao vọng trọng lại vượt ngoài dự đoán của mọi người, đều không có bất kỳ một tiếng phản đối nào đối với việc Đạo Huyền tạm nắm giữ quyền chương môn. Trong đó, Tăng Vô Cực bảo trì trầm mặc, còn Chân Vu và Trịnh Thông thậm chí còn trực tiếp ủng hộ Đạo Huyền, cho nên những thanh âm phản đối đã nhanh chóng bị áp xuống. Bất quá trong hàng đệ tử Thanh Vân Môn, chung quy vẫn còn nhiều người cảm thấy khó hiểu, âm thầm nghị luận là điều không thể tránh khỏi.

Dẫu vậy, những lời nghị luận ngờ vực vô căn cứ đều rất nhanh biến mất, vì khi Đạo Huyền tạm quyền chương môn đã nhanh chóng thể hiện năng lực khiến cho người khác lú lẫm. Sau cuộc đại chiến, trăm thứ ngổn ngang tại Thanh Vân Môn đã bắt đầu được chỉnh lý rõ ràng: từ việc lớn là tu bổ lại các sơn phong trong chiến trường bị tàn phá, đến các việc nhỏ như cứu chữa người bị thương, an bài linh đan tiên dược, xử lý vô số việc tạp vụ lật vật. Thậm chí di hài người chết ở các sơn cốc khe suối cũng đều được xử lý cẩn thận, an bài vô cùng thích đáng.

Toàn bộ Thanh Vân Môn sau đại chiến vô cùng thê thảm với Ma Giáo, đã dần dần hiển lộ một cỗ tinh thần đầy phấn chấn. Bầu không khí âm đạm trong tông dần dần tan biến, rất nhiều môn hạ đệ tử về mặt đau buồn đã tươi cười trở lại, thậm chí so với trước lúc đại chiến còn có thêm đôi phần khí thế.

Biến hóa này đều được mọi người thấy rõ, những thanh âm nghi hoặc nhanh chóng tiêu tán, trái lại những tiếng tán dương kính nể đối với Đạo Huyền lại xuất hiện dồn dập, khiến cho danh vọng của vị đại đệ tử anh tài俊 kiệt trong lớp trẻ của tông môn này lại tăng thêm một bậc.

Cùng lúc đó, Đạo Huyền lại đột nhiên lại có một hành động kinh người. Sau khi hỏi ý kiến của chương môn Thiên Thành Tử chân nhân, hẳn bắt đầu đốc sức lo liệu cho lần Thất Mạch Hội Võ tới của Thanh Vân Môn.

Thanh Vân Môn Thất Mạch Hội Võ mười năm một lần*, là đại sự long trọng và náo nhiệt nhất của Thanh Vân Môn trong nhiều năm qua. Đó cũng là con đường tắt giúp cho chúng đệ tử trẻ tuổi của tông môn thành danh nhanh chóng. Bởi vì sau chính ma đại chiến, Thanh Vân Môn tổn thất vô cùng nghiêm trọng, mọi người chẳng hề có mong ngóng gì đối với kỳ Thất Mạch Hội Võ này. Ai ngờ Đạo Huyền lại có thể vượt lên khó khăn, lần nữa thông báo muốn tổ chức đại hội lần này, khiến trên dưới Thanh Vân Môn đều giương mắt chú ý. Vô số thanh niên tài俊 xoa tay xấn áo, cuối cùng làm cho bầu không khí sâu khổ bị quét sạch.

Tất cả mọi người, đều hướng mắt nhìn về phía trước.

Thất Mạch Hội Võ có quy mô khổng lồ, liên quan tới toàn thể môn nhân của Thanh Vân Môn thất mạch, biết bao nhiêu việc cần phải xử trí, khiến thời gian này Đạo Huyền bận tới mức chân không chạm đất. May mà hẳn cũng không phải người ngu, ngoại trừ dùng nhiều lợi ích mời các vị trưởng bối trợ giúp, cũng mời rất nhiều đồng môn sư huynh đệ trong tông môn tới tương trợ, cho nên mọi sự tiến triển rất thuận lợi. Cứ với đà này, qua một thời gian nữa hẳn có thể triển khai Thất Mạch Hội Võ.

Bất quá tuy Đạo Huyền quản lý toàn cục, nhưng thủy chung không có định ra thời điểm cụ thể tổ chức Thất Mạch Hội Võ. Chỉ nói với người ngoài rằng cần phải đợi một khoảng thời gian ngắn để xử lý một số sự vụ phức tạp, nhưng người biết nội tình thì hiểu rõ hẳn đang chờ đám người Vạn Kiếm Nhất trở về.

Mấy ngày qua, được thủ tọa Tiểu Trúc Phong là Chân Vu đại sư đồng ý, Thủy Nguyệt và Tô Như đều chấp thuận lời mời của Đạo Huyền, thường tới Thông Thiên Phong hỗ trợ.

Thủy Nguyệt vốn tài cán hơn người, dù lạnh lùng băng lãnh nhưng xử sự lại vô cùng công bình và nhạy bén. Tô Như thì có tính tình lạnh lợi hoạt bát, trời sinh có thể hòa mình cùng người khác. Hơn nữa các nàng đều xuất thân từ Tiểu Trúc Phong vô vàn mỹ nữ, nên đều có dung mạo tuyệt mỹ hơn người, chẳng những giúp Đạo Huyền rất nhiều việc, mà còn khiến rất nhiều người Thanh Vân Môn chú ý tới. Nhất thời có vô số người ngưỡng mộ hai nàng, khiến cho hai vị tiên tử của Tiểu Trúc Phong danh tiếng lan xa.

***

Một ngày nọ trên Thông Thiên Phong, bên ngoài Ngọc Thanh Điện, Đạo Huyền từ bậc thềm dưới núi đi tới, bên cạnh hắn còn có một người, chính là Thiên Vân hôm trước bị thương nằm liệt giường.

Bây giờ nhìn lại, tuy sắc mặt Thiên Vân vẫn còn trắng bệch, dung nhan tiêu tụy, có vẻ vẫn chưa khỏe hẳn, nhưng ít nhất vẫn có thể xuống đất đi lại, chắc là đã vượt qua giai đoạn khó khăn nhất.

Lúc này Đạo Huyền lại nói với Thiên Vân: “Thiên Vân sư đệ, thương thế của ngươi mới khá được một chút, nên an tâm tĩnh dưỡng mới phải, sao lại vội vã tới nơi này tìm ta? Vết thương tái phát, chẳng phải là tự giày vò bản thân sao?”

Thiên Vân có chút mệt mỏi, cười nói: “Sư huynh, hảo ý của huynh tiểu đệ đều hiểu rõ, chỉ là những ngày qua thấy rất nhiều sư huynh đệ trong môn bị thương bên ngoài, còn ta lại là một tên phế nhân nằm liệt trên giường, thật không thú vị. Nếu sư huynh không chê, cảm thấy tiểu đệ còn có tác dụng thì hãy để ta tới giúp huynh một chút đi.”

Đạo Huyền nhìn hắn, vuốt cằm nói: “Thiên Vân sư đệ có lòng như vậy, mà trước mắt Thanh Vân Môn còn trăm mối ngổn ngang cần phải gây dựng lại, đúng là có lắm chuyện phức tạp. Nếu sư đệ đã nguyện ý giúp, vì huynh đương nhiên vô cùng vui mừng. Ngươi ở đây...”

Hắn đang nói được một nửa, bỗng nhiên nghe thấy từ trong Bích Thủy Hồn Đàm dưới Ngọc Thanh Điện đột nhiên truyền đến một tiếng gầm rống tựa sấm rền. Thanh âm ấy chấn động khắp sơn phong, vang vọng đi khắp nơi, mang theo thanh thế to lớn làm người ta khiếp sợ.

Hai người đồng thời quay đầu nhìn lại, Thiên Vân kinh ngạc nói: “Đó là Linh Tôn?”

Đạo Huyền nhìn chằm chằm xuống phía dưới, cau mày nói: “Hắn là Linh Tôn rồi, nhưng không biết vì sao hôm nay nó đột nhiên lại có chút bất an?”

Thiên Vân hỏi: “Sư huynh có cần ta xuống đó xem xét một chút hay không?”

Đạo Huyền trầm tư, chờ đợi một lát, nhưng kẻ tiếp lại không có động tĩnh gì, tựa hồ con Thủy Kỳ Lân kia chỉ buồn miệng gào rú một tiếng, trong chớp mắt lại chui vào đáy nước ngủ tiếp. Chờ thêm một lúc nữa mà vẫn không thấy gì, cuối cùng Đạo Huyền lắc đầu nói: “Được rồi, thoát nhìn không có đại sự gì, ngươi cứ theo ta vào đi.”

Hai người cùng bước vào Ngọc Thanh Điện, nơi này đã có vài nhóm người, có vẻ đang đợi Đạo Huyền trở về để xử trí sự vụ.

Thiên Vân đứng ở một bên, nhìn Đạo Huyền bước lên ngồi vào ghế chủ tọa, dứt khoát xử lý mấy cái tạp vụ. Trong đó nhiều việc hắn cảm thấy có chút phức tạp khó giải quyết, nhưng Đạo Huyền gần như đảo mắt một cái đã giải quyết hoàn hảo, không khỏi khiến lòng hắn tràn đầy bội phục. Đang lúc hắn muốn lấy lòng vị sư huynh này vài câu, chợt nghe có tiếng bước chân vang lên, chỉ thấy trong điện xuất hiện một thiếu nữ dung nhan tú lệ, chính là Thủy Nguyệt.

Lúc đó Đạo Huyền vừa vận xử trí hoàn tất sự vụ của nhóm người cuối cùng, nhẹ giọng bàn giao với họ vài câu rồi cho họ rời đi. Sau đó hắn quay đầu nhìn về phía Thủy Nguyệt, nhẹ gật đầu với nàng, coi như chào hỏi một tiếng.

Còn Thiên Vân bên cạnh thì mắt sáng lên một cái, đứng dậy thì lễ với Thủy Nguyệt, nói: “Thủy Nguyệt sư tỷ, đã lâu không gặp.”

Thủy Nguyệt thấy hắn cũng ở đây, trên mặt thoáng qua vẻ kinh ngạc, bất quá nàng trước giờ trầm tĩnh nên rất nhanh đã khôi phục bình thường, gật đầu với Thiên Vân một cái. Sau đó nàng gọi Đạo Huyền một tiếng, đưa ra một tờ giấy trắng viết mấy hàng chữ, nói: “Đạo Huyền sư huynh, ta đã biết nhiều mạch đã sớm báo danh sách đệ tử tham gia Thất Mạch Hội Võ, bất quá bọn họ cũng không có quyết định cuối cùng, luôn phải đợi thêm mấy ngày. Còn đây là danh sách của Tiểu Trúc Phong nhất mạch bọn ta, mời huynh xem qua một chút.”

Đạo Huyền ngẩn ra một chút rồi lập tức mỉm cười, nhận lấy tờ giấy trắng vuốt cằm nói: “Chỉ có Tiểu Trúc Phong là làm việc mau lẹ nhất, vất vả Thủy Nguyệt sư muội rồi.”

Thủy Nguyệt mỉm cười, không nói gì mà đứng qua một bên, còn Thiên Vân thì không tự chủ được dán ánh mắt theo thân ảnh của nàng. Thủy Nguyệt có điều phát giác, giương mắt nhìn thoáng qua Thiên Vân khiến hắn hoảng sợ, vội lia mắt nhìn đi nơi khác. Thủy Nguyệt cau mày, nhưng cũng không tỏ ra có gì khác thường, chỉ là sâu trong ánh mắt thoáng qua vẻ khinh thường.

Đạo Huyền nhìn danh sách Tiểu Trúc Phong một lượt, gật đầu nói: “Được rồi, phần danh sách này để ở chỗ ta đi, sau này cứ theo đó mà ghi danh.”

Thủy Nguyệt nhẹ gật đầu, rồi mở miệng nói: “Phải rồi, Đạo Huyền sư huynh, ta có việc muốn tìm Tô Như sư muội, phiền huynh gọi nàng đi ra một lát.”

Đạo Huyền gật mình, ngạc nhiên nói: “Tô sư muội sao, cả ngày hôm nay ta còn chưa thấy qua nàng ta?”

Thủy Nguyệt nhún mày, cũng có chút kinh ngạc nói: “Tô sư muội hẳn là đã tới Thông Thiên Phong hồi sáng, nói là có việc quan trọng muốn tìm huynh

bầm báo. Thế nhưng tới bây giờ ta cũng không bắt gặp nàng trở về, còn tưởng rằng nàng vẫn một mực ở chỗ huynh chứ.”

Đạo Huyền suy nghĩ một chút rồi đáp: “Lúc trước ta đi Vân Hải cùng với Thủy Bình để tu sửa mấy vùng đất bị tổn hại, hơi lâu một chút, có thể là bỏ lỡ không gặp được Tô sư muội. Có lẽ nàng không thấy ta nên đã về trước, chắc là trên đường về không gặp được người thôi?”

Thủy Nguyệt “A” một tiếng, gật đầu nói: “Thì ra là thế, nếu sư huynh không có chuyện gì nữa, ta đành cáo từ trước.”

Đạo Huyền đáp: “Ừ! Vậy muội đi đi.”

---

*: vẫn nhớ bên Tru Tiên Thất Mạch Hội Vô là 60 năm một lần đấy, bản dịch của lão là thế nên không sửa.

Bạn đang đọc truyện *Man Hoang Hành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54: Ánh nền (hạ)

Dịch giả: Tiểu Hắc

Thủy Nguyệt cúi người thi lễ, xoay người đi ra khỏi Ngọc Thanh Điện. Đạo Huyền nhìn nàng rời đi, quay lại thì thấy Thiên Vân vẫn còn nhìn chăm chăm hướng cửa điện, hân không khỏi nhướng mày, khẽ ho khan một tiếng.

Thiên Vân giật mình, vội quay người lại, xấu hổ nói: “Sư huynh.”

Đạo Huyền nhìn hần hỏi: “Nhìn bộ dạng của người như vậy, chẳng lẽ là có ý với Thủy Nguyệt sư muội?”

Thiên Vân thờ dãi đáp: “Thủy Nguyệt sư tỷ mỹ mạo hơn người, lại là kỳ tài tu hành, vượt xa so với ta, nên đương nhiên ta vô cùng ngưỡng mộ nàng. Bất quá, trong mắt một nữ tử như nàng, hần là không có bóng dáng của ta rồi.”

Đạo Huyền trầm tư giây lát, nhất thời cũng không biết phải nói gì cho phải, cuối cùng hần mới thấp giọng nói: “Theo ta được biết, trong lòng Thủy Nguyệt sư muội tựa hồ có yêu thích một người.”

Thiên Vân vô thức hỏi: “Cái gì, là ai vậy?”

Đạo Huyền thần nhiên đáp: “Hần là Vạn sư đệ.”

Cả người Thiên Vân chấn động, sắc mặt thay đổi, ánh mắt đầy phức tạp. Nhưng lát sau hần đột nhiên thờ dãi nói: “Cũng khó trách, chỉ có bậc anh tài cái thể như Vạn sư huynh mới có thể lọt vào mắt xanh của Thủy Nguyệt sư tỷ, ta đứng là tự thẹn không bằng.” Dứt lời hần lắc lắc đầu, thi lễ với Đạo Huyền rồi quay người đi ra khỏi Ngọc Thanh Điện.

***

Đạo Huyền nhìn Thiên Vân rời đi, nhẹ lắc đầu rồi xoay người đi vào hậu đường của Ngọc Thanh Điện. Trên đường đi, hần qua thư phòng tĩnh thất lúc trước, vừa vận chứng kiến đạo đồng Thanh Phong đang thu dọn phòng. Trong lòng hần khẽ động, liền bước tới gọi Thanh Phong một tiếng.

Thanh Phong nghe tiếng Đạo Huyền gọi, vội vàng tới chào hỏi: “Bái kiến Đạo Huyền sư huynh, không biết huynh gọi đệ có chuyện gì?”

Đạo Huyền nhìn xung quanh, thấy xung quanh không có ai nên nói với Thanh Phong: “Bình thường chẳng phải người phụ trách quét dọn đình viện, còn Bạch Thạch mới phụ trách dọn dẹp phòng ốc hay sao? Như thế nào mà hôm nay lại đổi thành người, Bạch Thạch đâu?”

Thanh Phong đáp: “Bẩm sư huynh, sáng sớm hôm nay, Tô Như sư tỷ ở Tiểu Trúc Phong lại tới đây, nói là có chuyện muốn tìm huynh, nhưng nhất thời không thấy huynh, nên tỷ ấy hỏi ta và Bạch Thạch nơi huynh đi. Hai người bọn ta cũng không biết nhiều, bất quá Bạch Thạch cùng Tô sư tỷ thường ngày có chút giao tình, cho nên đã nói với tỷ ấy hai nơi huynh hay đi, một là Ngọc Thanh đại điện, một chỗ khác là Tô Sư Từ Đường ở hậu sơn.”

Đạo Huyền biến sắc.

Thanh Phong không có phát hiện về mặt Đạo Huyền biến đổi, vẫn tiếp tục nói: “Tô sư tỷ nói không tìm thấy huynh ở Ngọc Thanh Điện, còn nói chuyện của nàng rất gấp, muốn nhanh chóng tìm được huynh. Bạch Thạch thấy tình hình cấp bách, nên đề ta thay hần dọn dẹp một hồi, còn hần dẫn theo Tô Như sư tỷ đến Tô Sư Từ Đường ở hậu sơn tìm người rồi. Vậy mà không nghĩ tới huynh lại quay về lúc này...Ồ?” Thanh Phong đột nhiên ngăn ra, nhìn Đạo Huyền kinh ngạc nói: “Đạo Huyền sư huynh, huynh làm sao mà sắc mặt lại khó coi như vậy?”

Đạo Huyền hít sâu một hơi, rồi thấp giọng nói: “Không sao, người đi làm việc đi, ta đi tìm bọn họ.”

Thanh Phong nhìn sắc mặt của Đạo Huyền đã tối sầm lại, chẳng biết tại sao trong lòng có chút sợ hãi, nên vội vàng thi lễ rồi lui sang một bên.

Cơ mặt của Đạo Huyền co giật một cái, đột nhiên phát tay áo, đi thẳng về phía trước, vượt qua mấy lối hành lang khúc khuỷu, một đường hướng về hậu sơn bước đi.

Thanh Vân hậu sơn cây cối um tùm, khắp nơi phủ một màu xanh ngắt của núi rừng cổ kính. Dọc theo đường núi, bước chân của Đạo Huyền càng lúc càng nhanh, thậm chí áo bào của hắn còn vung vẩy phát ra cả kinh phong, khiến cỏ dại bên đường bị thổi đổ rạp xuống. Qua đó mới thấy tâm tình của hắn đang gấp gấp tới mức độ nào.

Chỉ là sắc mặt hắn vẫn vô cùng nghiêm nghị, không lâu sau đó, hắn đã tới chỗ ngã ba sau núi. Hắn cũng chẳng nhìn về hướng cấm địa Huyền Nguyệt Động Phủ mà lập tức bước đến lối đi Tô Sư Từ Đường.

Tòa cung điện trang nghiêm trùng điệp dần hiện ra sau cảnh lá xanh um. Đạo Huyền vừa mới bước tới, cả thân thể hắn đã chấn động mạnh một cái, trên mặt lộ vẻ kinh hãi. Chỉ thấy trước đại điện Tô Sư Từ Đường, có một thân ảnh thiếu nữ đang đứng trên thềm đá nằm nghiêng, đó rõ ràng chính là Tô Như.

Đạo Huyền vô cùng hoảng sợ, suýt nữa la lên thất thanh, cuối cùng nhờ tính khí đầy cẩn trọng của hắn mà còn nhịn xuống được. Nhưng cả người hắn vẫn bay vút lên, tới bên cạnh Tô Như, phản ứng đầu tiên là ôm lấy Tô Như, đồng thời thờ tay dò xét hơi thở của nàng.

Có điều đúng khoảnh khắc này, sau lưng hắn đột nhiên truyền đến một thanh âm cổ quái, như ẩn như hiện, như xa như gần. Nghe kỹ mới phát hiện âm thanh ấy từ trong đại điện Tô Sư Từ Đường truyền ra, nghe như tiếng gầm của yêu thú, lại như tiếng u quỷ gào thét, âm thanh nhẹ như tơ, phảng phất mang theo gió lạnh thổi tới.

Ánh mắt của Đạo Huyền phát lạnh, lập tức đứng dậy, đạo bào trên thân không gió mà bay, linh lực toàn thân tùy thời bộc phát, bộ dáng như sắp lâm đại địch.

Quay người lại thì thấy lò mờ trong Tô Sư Từ Đường, từng ngọn nến chẳng biết lúc nào đã bị dập tắt, khiến trong đại điện càng thêm lò mờ. Mà hắc ám vô hình như chân thật, đang lạnh lùng nhìn hắn, từng làn âm phong thổi qua, tựa như một con ác thú đang gào thét đánh tới.

Chỉ trong nháy mắt, toàn thân Đạo Huyền như rơi vào hầm băng, hàn ý thấu xương, nhưng hắn vẫn trợn to mắt nhìn chăm chăm vào màn hắc ám kia. Thậm chí hắn còn há to miệng, như muốn nói điều gì nhưng lại không có bất kỳ âm thanh nào thốt ra khỏi miệng.

Trong mắt hắn mơ hồ có vài tia tuyệt vọng, có phần bi thương, lại như kèm theo cả vài phần phẫn nộ.

Vậy mà đúng lúc này, thiếu nữ trong ngực Đạo Huyền bỗng nhiên nhúc nhích. Một lát sau, Tô Như mở mắt, mờ mịt nói: “À! Đạo Huyền sư huynh, sao huynh lại tới đây?”

Thanh âm nàng đột nhiên cất cao, nhưng khi phát hiện mình đang bị Đạo Huyền ôm trong ngực thì đỏ bừng cả mặt. Tay chân nàng lúng túng vội vàng giãy dụa, như một con thỏ con bị dọa sợ nhảy sang một bên.

Chuyện này đột nhiên phát sinh khiến Đạo Huyền nhất thời cũng ngạc nhiên, thật lâu còn chưa kịp phản ứng. Nhưng đợi hắn phản ứng lại được thì cũng không có giải thích với Tô Như ngay, mà trước tiên nhìn về phía đại điện Tô Sư Từ Đường.

Màn hắc ám đen như mực lúc trước tựa như chỉ là ảo giác, giờ này đã không thấy đâu. Ánh nến lốm đốm vẫn có thể lò mờ trông thấy, đó là hương hỏa cung phụng linh vị của các đời tổ sư Thanh Vân Môn. Tất cả dường như cùng ngày thường giống nhau, an tĩnh mà đầy trang nghiêm.

Đạo Huyền thở ra một ngụm trọc khí, ánh mắt thoáng qua vẻ vui mừng cùng thả lỏng. Mà lúc này, Tô Như bên cạnh hắn sáng giọng: “Đạo Huyền sư huynh, huynh làm cái gì thế, sao...sao tự nhiên lại ôm ta?”

Đạo Huyền liếc nhìn tiểu nha đầu này, không biết phải khóc hay cười, lắc đầu nói: “Ai bảo ngươi mạnh khỏe lại nằm trên mặt đất, ta cứ tưởng ngươi xảy ra chuyện gì.”

Tô Như đỏ mặt nói: “Ta không phải là tới đây tìm huynh sao, tìm cả buổi không thấy, đến đây ngắm cảnh cũng không tệ. Ra ngoài an vị một hồi, ai ngờ có chút mệt mỏi, làm ta bất giác đã ngủ thiếp đi.”

Đạo Huyền ngẩn ra một chút, không khỏi nhìn chăm chăm Tô Như, chân mày nhíu lại. Tuy rằng bản thân Tô Như không phát hiện ra cái gì, nhưng một đệ tử Thanh Vân Môn tu hành đạo pháp, đang lúc ngắm cảnh đột nhiên buồn ngủ? Việc này nhìn như bình thường nhưng tựa như có chút cổ quái.

Hắn chậm rãi xoay người lại, nhìn kỹ Tô Sư Từ Đường một lần nữa, điện đường lò mờ đang chìm trong thâm sâu im lặng.

Ánh nến lốm đốm, như ánh mắt của các đời tổ sư, đang lẳng lặng quan sát hắn.

Bạn đang đọc truyện *Man Hoang Hành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 55: Mất tích (thượng)

Dịch giả: Tiểu Hắc

Đề tựa: Đình Phong

Man Hoang hung hiểm xông vào

Huynh đệ trong mạch người nào quan tâm?

Đạo Huyền đứng yên tại chỗ một lúc, sửa sang lại đạo bào, rồi đi đến trước đại điện Tổ Sư Từ Đường, cung kính cúi người thi lễ với đại điện có chút lờ mờ, sau đó nói: “Sư phụ, đệ tử Đạo Huyền tới đây vấn an người.”

Tổ Từ Đường vẫn chìm trong tĩnh lặng, không có một âm thanh đáp lại.

Đạo Huyền đợi một hồi, thần sắc vẫn kính cẩn như cũ, chậm rãi nói: “Đệ tử xin cáo lui.”

Nhìn thì có vẻ cổ quái như vậy, nhưng những ngày qua đều là như vậy, Thiên Thành Từ tĩnh dưỡng trong Tổ Sư Từ Đường, gần đây càng tỏ ra trầm mặc ít nói. Đạo Huyền cứ cách vài ngày sẽ tới đây hỏi thăm vài lần, trong năm lần thì cũng có hai ba lần gặp phải tình cảnh lạnh nhạt như thế này. Bất quá, nếu như gặp lúc tâm tình tốt, Thiên Thành Từ trong đại điện cũng sẽ hỏi han vài câu, nhưng nói chung cũng chỉ đến như thế.

Tính ra, đã thật lâu rồi Đạo Huyền vẫn chưa thấy bộ dáng của sư phụ. Lúc trong lòng dâng lên ý nghĩ này, nội tâm Đạo Huyền chẳng biết tại sao lại có chút u ám. Đúng lúc đó, Tô Như ở phía sau hắn tò mò nhìn đại điện Tổ Sư Từ Đường một cái, đợi khi Đạo Huyền quay trở lại, nàng nhìn không được hỏi: “Đạo Huyền sư huynh, chương môn chân nhân thật sự bế quan tĩnh dưỡng ở trong này hay sao?”

Đạo Huyền đáp: “Đương nhiên rồi.” Nói xong hắn nhìn Tô Như hỏi: “Sao ngươi lại hỏi như vậy?”

Tô Như trả lời: “Ta vừa rồi đến nơi này, cũng có vào trong đại điện bên kia...”

Đạo Huyền biến sắc hỏi: “Ngươi có tiến vào sao?”

Tô Như lè lưỡi nói: “Thật sự ta cũng không có đi vào, ta thấy đại điện kia tối om, có chút dọa người nên không dám đi vào. Chỉ đứng ở cửa điện hỏi thăm chương môn sư bá vài câu, nhưng cũng giống như huynh, chương môn sư bá không để ý đến ta.”

Sắc mặt Đạo Huyền buông lỏng một chút, nói: “Có lẽ vì sư phụ lão nhân gia đang tu luyện đến lúc khẩn yếu. Tóm lại, từ nay ngươi đừng tới nơi này nữa, vạn nhất quấy nhiễu lão nhân gia khiến người trách tội xuống, thì ta cũng không tiện cầu xin giúp đỡ ngươi.”

Tô Như cười hi hi, đáng vẻ vui tươi, nói: “Đã biết.”

Đạo Huyền thấy nụ cười mang vài phần ngây thơ của nàng, không khỏi cười gượng một tiếng. Sau đó mang nàng đi lên sơn đạo, đồng thời còn hỏi: “Phải rồi, ngươi chẳng phải là có việc cần tìm ta hay sao?”

Tô Như “A” lên một tiếng, đáp: “Đúng rồi, ta đang muốn hỏi huynh, trừ Tiểu Trúc Phong bọn ta ra thì các mạch khác đều đã giao ra danh sách tham dự Thất Mạch Hội Võ rồi sao?”

Đạo Huyền ngừng bước, có chút ngạc nhiên nói: “Việc này ta giao cho sư tỷ Thủy Nguyệt của ngươi đi xử lý rồi, mới vừa nãy nàng ta đã đưa danh sách của Tiểu Trúc Phong cho ta. A...trên đó đều có tên của ngươi và Thủy Nguyệt đấy. Về phần các mạch khác, trừ Thông Thiên Phong ta đã nắm rõ thì năm mạch còn lại phải do thủ tọa của họ sắp đặt rồi.”

Tô Như “A” một tiếng, không có lên tiếng, bộ dạng như thể muốn nói lại thôi, khiến Đạo Huyền nhìn có chút cổ quái. Hai người đi tới bên cạnh tấm bia đá có khắc bốn chữ “Huỳnh Nguyệt Động Phủ”, rồi xoay người đi xuống dưới núi. Đạo Huyền hỏi Tô Như: “Tự nhiên ngươi hỏi chuyện này làm gì?”

Tô Như hơi do dự rồi nhỏ giọng đáp: “Sư huynh, ta muốn nói với huynh...thời điểm tổ chức Thất Mạch Hội Võ có thể trì hoãn một chút được hay không?”

“Hừ!” Đạo Huyền cau mày, nhìn chằm chằm Tô Như. Trong hàng đệ tử trẻ tuổi của Thanh Vân Môn thì hắn có danh vọng cực cao, hơn nữa thời gian này chấp chương quyền chương môn xử lý sự vụ, làm mọi chuyện đều quả quyết công bằng, khiến thanh thế càng tăng vọt, môn hạ đệ tử bình thường đối với hắn đều kính sợ thêm vài phần.

Tô Như bị hắn nhìn như vậy, trong lòng cũng hốt hoảng, liền vội vàng khoát tay nói: “Không không không, sư huynh đừng hiểu lầm, chuyện lớn như vậy, ta đương nhiên không dám...không dám chỉ về thêm.”

Đạo Huyền nhún mày nói: “Tô sư muội, ta biết rõ ngươi không phải loại người như vậy. Có điều lời ngươi vừa nói hẳn phải có lý do của nó? Tại sao phải trì hoãn Thất Mạch Hội Võ, ngươi cứ nói cho ta.”

Giương mặt trắng nõn như tuyết của Tô Như hơi ửng đỏ, nhưng chỉ chốc lát sau đã lấy được dũng khí nói: “Sur huynh, ta nghĩ đến...năm người Vạn sư huynh đến giờ vẫn chưa trở lại.”

Đạo Huyền bình tĩnh đại ngộ, “A” lên một tiếng, liếc nhìn Tô Như đầy ý vị.

Mặt Tô Như càng đỏ hơn, nhưng vẫn cố lấy dũng khí nói tiếp: “Năm người Vạn sư huynh làm vậy chính là vì thiên thu đại nghiệp của Thanh Vân Môn, còn vì cả muôn dân bá tánh. Cho nên mới dũng cảm quên mình, không sợ khó khăn mà tiến tới vùng đất Man Hoang hung hiểm khó lường, anh đừng chiến đấu với đám yêu nhân Ma Giáo. Anh hùng hào kiệt bậc này, nếu không đợi họ trở về tham gia Thất Mạch Hội Võ thì ta cảm thấy...thấy thật không thỏa đáng.”

Đạo Huyền mỉm cười, sau đó nghiêm chỉnh nói: “Tô sư muội, người nói rất có lý, ta sẽ nhớ kỹ.”

Tô Như ngẩn ra, không ngờ vị đại sư huynh mà ngày thường mình vô cùng kính sợ lại thấu tình đạt lý đến như vậy, còn dễ nói chuyện hơn so với mình tưởng tượng gấp mười lần. Nhất thời nàng không biết nói lời gì cho phải, một lúc sau mới bỗng nhiên vui mừng kêu lên một tiếng, nhin không được nhảy lên một cái, xoa ngực cười nói: “Đa tạ sư huynh, đa tạ sư huynh.”

Đạo Huyền cười nói: “Có gì mà phải đa tạ, việc này nên như thế mới phải. Thất Mạch Hội Võ sẽ đợi đến lúc đám người Kiếm Nhất trở về núi Thanh Vân mới bắt đầu tổ chức, người cứ yên tâm. Đúng rồi, trừ việc này ra, người vừa mới muốn nhìn xem danh sách các mạch khác là có ý gì?”

Ánh mắt Tô Như chớp giật một cái, nói: “A, cũng không có gì, ta chỉ muốn nhìn xem năm vị sư huynh kia có phải hay không đều được báo tên trong danh sách.”

Đạo Huyền cười đáp: “Như vậy à, danh sách năm mạch bọn họ cũng chưa có đưa lên, bất quá trong lòng ta cũng đã có cân nhắc qua. Chi trưởng Thông Thiên Phong nơi đây tất nhiên phải có Vạn sư đệ, điều này không cần nhiều lời...”

Tô Như cười nói tự nhiên, thoát nhìn đặc biệt vui vẻ.

Đạo Huyền lại nói: “Còn bốn người khác, theo ta nghĩ...A...Long Thủ Phong Thương Tùng sư đệ danh vọng đứng đầu, chắc chắn phải có tên trên danh sách. Phong Hồi Phong Tăng sư đệ là con trai độc nhất của thủ tọa Tăng Vô Cực sư thúc, thiên tư hơn người, gần đây nghe nói Tăng sư thúc rất dụng tâm tài bồi hắn, vào danh sách chắc không có vấn đề gì. Còn có Triều Dương Phong Thương Chính Lương sư đệ là đệ tử đặc ý của thủ tọa sư thúc, hoàn toàn có thể có tên trong danh sách Thất Mạch Hội Võ. Về phần...”

Thanh âm của Đạo Huyền đột nhiên ngưng lại, đôi mày hơi nhíu một chút. Tô Như vốn đang cười tươi rói, bỗng nghe thấy Đạo Huyền dừng lại, không hiểu sao trái tim nhảy mạnh một cái, vội vàng hỏi: “Sư huynh làm sao vậy?”

Đạo Huyền cau mày đáp: “Còn lại một vị cuối cùng là Đại Trúc Phong Điền Bất Dịch sư đệ. Điền sư đệ trước kia...cũng không có nổi danh, lại ít xuất hiện, khiến ta cũng không hiểu hắn nhiều lắm. Từ trong miệng thủ tọa Đại Trúc Phong Trịnh Thông sư thúc nói, ta cũng không nghe ông ta đề cập tới Điền sư đệ mấy lần. Theo ta biết, đạo hạnh của Điền sư đệ trong Đại Trúc Phong cũng chỉ thuộc hạng bình thường. Cho nên trong năm người này, duy chỉ có hắn là không thể biết rõ có thể được báo danh tham gia Thất Mạch Hội Võ hay không?”

Tô Như ngẩn ra, đột nhiên nộ khí xung lên, gương mặt cũng đỏ thêm vài phần, phần nộ nói: “Cái gì? Há có thể như vậy! Mập mạp chết bầm không phải là người sao, mạng của hắn chẳng lẽ không phải là tính mạng? Tiến vào Man Hoang đầy hung hiểm, chẳng lẽ hắn mạo hiểm không bằng những người khác sao, như thế nào lại đối đãi với mình hắn như vậy, đây là đạo lý gì?”

Lời nàng nói rất kích động, thậm chí cuối cùng còn hung hăng dậm chân một cái, nghiền chặt hàm răng, thoát nhìn như bị chọc tức. Đạo Huyền nhìn nàng đầy cô quái, nhưng vẫn an ủi nàng: “Ài, đừng vội đừng vội. Chẳng phải hiện nay danh sách của Đại Trúc Phong vẫn còn chưa gửi lên sao. Không chừng Điền sư đệ vẫn có tên trong danh sách đó, vừa rồi chỉ là suy đoán của ta mà thôi, chắc gì đã là sự thật.”

Tô Như nhếch môi một cái, trên mặt vẫn lộ vẻ bất bình nói: “Đạo Huyền sư huynh, huynh cũng không cần khuyên ta. Đừng nói huynh không phải là người Đại Trúc Phong đã nghĩ như thế, mà theo ta thấy chính nhất mạch của bọn hắn cũng đều xem thường Điền Bất Dịch. Không phải tên đàn đạo hạnh kém một chút hay sao, vì thế nên bị mọi người khi dễ, ai cũng không quan tâm hắn cái gì. Ta thấy, đệ tử Đại Trúc Phong ai cũng đều kém tên mập mạp, bằng không thì huynh gọi bọn hắn đi Man Hoang một chuyến thử xem? Ai dám đi đây? Mập mạp đi làm việc vào sinh ra tử, còn bọn hắn an ổn ở Thanh Vân Môn mà vẫn xem thường người ta, ở đâu ra cái đạo lý này chứ...”

Lúc đầu Tô Như còn đầy căm phẫn, nhưng càng nói về sau thì như là bất bình thay cho mập mạp chết bầm. Tâm tình dưới sự kích động, khiến vành mắt hơi chút đỏ lên, thanh âm còn mang theo vẻ run rẩy, bộ dáng vô cùng phần nộ.

Đạo Huyền bên cạnh nhìn xem cũng hơi động lòng, nhin không được quan sát một lượt thiếu nữ này, cuối cùng vẫn lắc đầu, nhẹ giọng an ủi Tô Như một phen.

Tô Như tuy rằng tức giận, nhưng bất luận thế nào Điền Bất Dịch vẫn là đệ tử Đại Trúc Phong, mà danh sách tham gia Thất Mạch Hội Võ đều là do thủ tọa các mạch Thanh Vân Môn quyết định. Vì vậy nàng có giận giữ như thế nào cũng không thể làm được gì. Cuối cùng phải nhờ Đạo Huyền an ủi một phen, nói là danh sách còn chưa có định ra, và lại còn hứa hẹn sẽ nói giúp cho Điền Bất Dịch trước mặt thủ tọa Đại Trúc Phong Trịnh Thông sư thúc. Đến khi ấy Tô Như mới hạ hỏa, còn liên tục nói lời cảm tạ đối với Đạo Huyền, à..., là thay mặt tên mập mạp nào đó nói lời cảm tạ, sau đó mới rời đi.

Trên đường về trước núi, nhìn bóng lưng Tô Như nhẹ nhàng rời đi, Đạo Huyền không khỏi thờ dãi một hồi. Có thời điểm, hắn vô cùng hâm mộ tâm cảnh đơn thuần như Tô Như sư muội. Nhưng hắn không phải loại người như vậy, hiện nay bao sự vụ của Thanh Vân Môn đều đặt lên trên người hắn, cũng chẳng có thời gian để cho hắn cảm thán.

Vì vậy, Đạo Huyền định quay về Ngọc Thanh Điện, nhưng lại nghĩ bản thân có nên vì Điện Bất Dịch mà cầu kiến Trịnh Thông sư thúc không đây? Việc này lớn cũng không lớn, nhỏ cũng chẳng nhỏ, dù không nói cái gì thì Tô Như cũng không thật sự có thể đến đây đưa với mình. Thậm chí nàng cũng chẳng biết bên trong chuyện này xảy ra cái gì, cuối cùng có lẽ vẫn cho rằng người của Đại Trúc Phong xem thường Điện Bất Dịch, không cho hần tham gia Thất Mạch Hội Vô mà thôi.

Cũng không thể tưởng tượng được tiểu cô nương kia lại có thể kính trọng đối với cái tên mập mạp Điện Bất Dịch như vậy...

*: Man Hoang Hành bạo chương trước Tết, mời các bạn đón đọc

Bạn đang đọc truyện *Man Hoang Hành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 56: Mất tích (hạ)

Dịch giả: Tiểu Hắc

Đạo Huyền ngẫm nghĩ một lúc, cuối cùng vẫn quyết định sẽ tìm cơ hội nói chuyện với Trịnh Thông sư thúc một chút. Mặc kệ có hữu dụng hay không, nhưng Điện Bất Dịch đúng là đã theo đám người Vạn sư đệ vào sinh ra tử giữa chốn Man Hoang. Điều này hoàn toàn là vì Thanh Vân Môn cùng muôn dân trăm họ, bất luận thế nào cũng không thể chối cãi điểm này. Đạo Huyền thấy chỉ bằng đó đã đủ cho bản thân vì Điện sư đệ mà nói giúp mấy câu rồi.

Sau khi suy nghĩ cẩn thận, Đạo Huyền cảm giác trong lòng nhẹ nhõm thêm vài phần, có lẽ đã giải quyết được một mối lo trong người, vì thế mà hần lại nhẹ bước đi tới Ngọc Thanh Điện. Chỉ là đang đi hần đột nhiên cảm giác có cái gì đó bản thân không để ý đến, một điều nào đó dường như không đúng...

Là điều gì đây?

Đạo Huyền dừng bước, ngẩng đầu nhìn phương xa, nơi Ngọc Thanh Điện đứng sừng sững trên đỉnh Thông Thiên Phong. So với nó, con người tựa hồ chỉ nhỏ bé như sâu kiến.

Đạo Huyền nhìn chằm chằm tòa cung điện này, vắt óc suy nghĩ trong lòng mình như có ai muốn nói gì đó, có một nơi bản thân dường như đã bỏ qua.

Hần ti mi nhớ lại hành trình cả ngày hôm nay của mình, nghĩ xem cảm giác bất an này là từ đâu mà tới? Cho đến cuối cùng, hai mắt hần lóe sáng, giống như một đạo thiểm điện xẹt qua đầu hần, khai thông tia nghi vấn cuối cùng còn tồn tại.

Bạch Thạch đâu?

Đạo đồng Bạch Thạch đã đi đâu?

Tô Như hỏi thăm Bạch Thạch về Đạo Huyền, sau đó Bạch Thạch mới đưa Tô Như đi tới Tô Sư Từ Đường sau núi, mà Đạo Huyền đã đưa về Tô Như. Nhưng trong lúc này thì Bạch Thạch đã đi nơi nào?

Không lẽ hần đột nhiên biến mất như vậy...

***

Man Hoang, Ma Giáo Thánh Điện.

Trong đại điện, bầu không khí vẫn là giương cung bạt kiếm vô cùng khấn trương. Tất cả nhân vật trọng yếu của mười mấy môn phái lớn nhỏ trong Ma Giáo đều tụ tập ở chỗ này, ngày ngày đều tranh cãi không ngớt.

Một ngày nọ, nhiều người cãi nhau tới đỏ mặt tía tai, kẻ nóng tính còn liên tục phun ra mấy câu ô ngôn uế ngữ, hỏi thăm tổ tông nhà người ta cũng là chuyện thường. Thậm chí, một lời không hợp hoặc là nói lý không lại người thì cũng thẹn quá hóa giận muốn đánh đập một trận. May mà nơi đây là thánh địa của Ma Giáo, cao thủ trong giáo rất nhiều, cho nên mới dè ép tình thế đó xuống.

Tranh cãi âm ỉ nhất là đầu lĩnh của mấy môn phái nhỏ yếu, mà mấy môn phái có thực lực mạnh nhất cùng mấy người đạo hạnh cao nhất vẫn luôn bảo trì bình tĩnh. Trừ Quý Vương Tông do ngoài ý muốn nên không có đến Man Hoang Thánh Điện, còn lại Vạn Độc Môn, Trường Sinh Đường cùng Hợp Hoan phái đều tề tụ ở đây cả.

Trong ba đại môn phái này, môn chủ Vạn Độc Môn đương nhiên vẫn là Độc Thần. Còn Trường Sinh Đường và Hợp Hoan phái cũng đã thay đổi môn chủ, bất quá cũng không ngoài dự liệu của mọi người, Trường Sinh Đường do Ngọc Dương Tử tiếp quản còn Hợp Hoan Phái thì là Tam Diệu Tiên Tử.

Mọi người tụ họp trong Ma Giáo Thánh Điện, cãi lộn om sòm dưới hai bức tượng Thánh Mẫu cùng Minh Vương. Kỳ thực sau khi giáo chủ tiền nhiệm

Cửu Vong Ngữ qua đời, kết quả chính là mọi người lần nữa chia cắt các thế lực Ma Giáo. Tuy nhìn qua, trong Thánh Điện có rất nhiều phe phái, nhưng thực tế chủ yếu chỉ có ba đại thế lực mạnh nhất cầm đầu, họ chiếm tới chín thành. Từ họ ra, còn có rải rác mấy môn phái nhỏ độc lập không dính dáng gì đến ba đại môn phái. Trong đó có môn phái nhỏ phụ thuộc dưới trướng Quỷ Vương Tông, ngoài ra còn những môn phái có bề dày lịch sử lâu năm nhưng nay đã suy yếu, vẫn không muốn phụ thuộc các đại phái như Luyện Huyết Đường chẳng hạn.

Đương nhiên, cuối cùng còn lại một số cao thủ có địa vị trọng yếu nhưng không môn không phái cũng tới đây làm quan tòa. Kỳ thực chỉ có ba người như vậy, theo thứ tự là Thanh Long, Bạch Hổ và Chu Tước, cũng chính là tứ đại Thánh Sư đi theo giáo chủ tiền nhiệm Ma Giáo Cửu Vong Ngữ. Còn có một vị Huyền Vũ thánh sư thì không có quay về Man Hoang Thánh Điện mà đã rời đi rồi.

Trong ba đại môn phái thì Vạn Độc Môn có dã tâm lớn nhất, hôm nay đang dòm ngó ngôi vị giáo chủ, dẫn tới rất nhiều môn phái căm thù.

Nói giỡn, lịch sử Ma Giáo biết bao nhiêu năm mới có được mấy vị giáo chủ nhất thống Ma Giáo? Mà những người này không ai không phải là tuyệt thế kiêu hùng, lão độc vật người có tài đức gì mà đòi dòm ngó ngôi vị thần tọa?

Còn lại hai đại phái khác, thì Trường Sinh Đường có ý tứ rất rõ ràng, họ luôn là người thủ vệ Man Hoang Thánh Điện, nên hôm nay luôn muốn chia vùng đất Man Hoang cho bọn hắn, chuyện khác chẳng thêm quan tâm. Mà Hợp Hoan phái tỏ ra khá trầm mặc, thái độ lấp lửng, tựa như đang xem tình thế sẽ phát sinh như thế nào.

Lại nói, hai vị tân môn chủ của Trường Sinh Đường và Hợp Hoan phái là Ngọc Dương Tử cùng Tam Diệu Tiên Tử đều từng nhận qua ân huệ của Độc Thần ở cuộc chiến trên núi Thanh Vân. Nhưng đã đến tình thế bức này, hai người họ đều trực tiếp trở mặt, tất cả đều vì lợi ích của môn mình, không hề có ý định khiêm nhượng Độc Thần chút nào, việc này khiến cho những người của Vạn Độc Môn dưới trướng Độc Thần đều có sắc mặt rất khó coi.

Về phần đám người Thanh Long thì một mực tỏ ra thờ ơ, hầu như không nói một lời.

Ở trong Man Hoang Thánh Điện cái vãi lâu như vậy, kỳ thực đã khiến không ít người tỏ ra mệt mỏi. Nhưng hôm nay lại là tình thế nguy cấp nhất trong trăm năm nay của Ma Giáo, lúc này tranh thủ được chút lợi ích thì ngày sau tha hồ được hưởng thụ thành quả, cho nên ai ở đây đều không quản mệt mỏi trên thân nữa.

Vạn Độc Môn có thực lực mạnh nhất, dã tâm lớn nhất, Độc Thần thậm chí còn dòm ngó ngôi vị giáo chủ, tự nhiên sẽ thành cái đích cho mọi người nhắm vào, bị rất nhiều môn phái trong giáo chỉ trích. Thậm chí cuối cùng, đến cả môn chủ Trường Sinh Đường là Ngọc Dương Tử cũng không chút khách khí mở miệng nói: “Độc Thần môn chủ, tuy ngài có đủ tư lịch nhưng trong Thánh giáo chúng ta, ngôi vị giáo chủ quan trọng cũng không phải là ở tư lịch. Nếu không có cơ duyên tiến vào Minh Uyên, đạt được vô thượng đạo pháp có thể lực áp quần hùng thì xin thứ lỗi cho Trường Sinh Đường chúng ta không thể đồng ý.”

Hắn hôm nay là người mạnh nhất trong Trường Sinh Đường nhất mạch, vừa nói ra lời này, lại nhắm thẳng vào Vạn Độc Môn khiến vô số người trong đại điện đua nhau phụ họa, làm trên dưới Vạn Độc Môn đều có sắc mặt hết sức khó coi.

Trong nội tâm Độc Thần thầm khinh bỉ một câu, nhưng thần tình trên mặt lại vô cùng bình tĩnh, đứng dậy nhìn Ngọc Dương Tử mỉm cười nói: “A, nguyên lai chư vị nơi đây để tâm đều là truyền thừa trong Minh Uyên hay sao?”

Ngọc Dương Tử cao giọng đáp: “Đúng vậy.”

Độc Thần suy tư một chút rồi nói: “Đã như thế, lão phu nói không được thì cũng đành phải đi Minh Uyên thử một chuyến rồi.”

Ngọc Dương Tử cười lên ha hả, mọi người bên cạnh cũng cười theo.

Tam Diệu mỉm cười nói: “Độc Thần tiền bối, Minh Uyên kia cũng không phải chốn dễ dàng như vậy, ngài chẳng lẽ có thể có cơ duyên gì hay sao?”

Ánh mắt Độc Thần sáng lên, không trả lời mà chỉ thờ dài nói: “Dù ta có nói bao nhiêu lời hữu ích thì các ngươi cũng không nghe. Chỉ còn lại con đường này nên ta đành thử một chút.”

Mọi người lại cười vang, tựa hồ rất là khinh thường, nhưng đúng lúc này, đột nhiên vang lên một tiếng thét kinh hãi từ đằng xa, ngay sau đó có một thanh âm hét lớn: “Nguy rồi, Giảng Kinh Điện cháy rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Man Hoang Hành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 57: Tuyệt thế (thượng)

Dịch giả: hoangtruc

Đề tựa: Đình Phong

Thánh điện Man Hoang, thập đại cao thủ trấn

Tru tiên Cổ Kiếm, thật có kẻ đem công?

Giảng Kinh điện, có tên đầy đủ là Thánh Mẫu Giảng Kinh điện, được lấy từ truyền thuyết U Minh Thánh Mẫu giảng giải kinh thư diệu luận ở Đại Tu Di sơn, chúng sinh lắng nghe, người người tán thưởng, bách điều vui mừng, bách thú thấp phục, chúng sinh ngộ đạo mà cảm động rơi nước mắt. U Minh Thánh Mẫu là một trong hai đại thần được cung phụng trong Ma giáo, từ trước đến nay luôn được người trong Ma giáo kính ngưỡng. Trong các điện ở thánh địa Ma giáo, Giảng Kinh điện chuyên cất giữ các loại điển tịch của Thánh giáo, không kể nội dung phong phú mà còn có rất nhiều trân phẩm chỉ có một bản duy nhất. Có thể nói đây là nơi truyền thừa quan trọng nhất của Thánh điện.

Một tiếng cảnh báo rống lên, sắc mặt mọi người trong đại điện đại biến, gần một nửa số người đột ngột đứng dậy, nhao nhao quát hỏi. Vài người ngồi gần cửa đại điện thì đã xông ra ngoài xem xét tình hình.

Lúc này trời vẫn còn đang sáng sủa nhưng nhìn qua bên phía Thánh Mẫu Giảng Kinh điện đã đen đặc khói mù, ánh lửa mãnh liệt nổi lên, quả nhiên là đã xảy ra hỏa hoạn. Hơn nữa, không chỉ vậy, từ bên phía Giảng Kinh điện còn loáng thoáng truyền ra tiếng kêu, tiếng kinh hô giận dữ, là dấu hiệu có người đánh vào.

Như muốn làm nổi bật thêm tình huống khẩn cấp lúc này, một tràng rối loạn khác đồng thời truyền tới. Tiếng kêu to vang lên, rồi tiếng quát đầy phẫn nộ như sét đánh giữa trời quang: “Có người đánh vào Luân Hồi điện!”

“Àm!”

Một tiếng nổ mạnh lại từ một phía khác truyền tới, như phụ trợ theo tiếng quát phẫn nộ này. Về mặt đám người trong chính điện đều biến sắc, Luân Hồi điện cũng là một trong những nơi trọng yếu nhất ở Thánh điện Man Hoang, trong đó thờ phụng hai cốt linh vị của các đời Giáo chủ Ma giáo, đời đời không ngừng.

Càng làm người khác kinh sợ chính là cảm địa đến bậc này như Thánh điện Ma giáo lại có thể bị đại địch đánh vào. Chẳng lẽ là đám tặc tử chính đạo Trung Thổ âm độc một đường ỷ núp đến đây sao?

Hai nơi vô cùng trọng yếu bị phá khiến đám người trong chính điện không ngồi yên được nữa. Trong nháy mắt, hơn mười người lao ra chạy về phía hai đại điện kia. Mặc kệ chuyện tất cả mọi người đều thuộc về phe phái khác nhau, nhưng truy về nguồn gốc căn nguyên thì tất cả vẫn có cùng một tổ tông Thánh giáo, hơn nữa cũng vẫn đang cung phụng chung vị thần linh đây.

Hai đại thánh tượng Thánh Mẫu, Minh Vương còn đang sừng sững giữa đại điện, ánh mắt sáng ngời nhìn chăm chăm vào mọi người, đám người lòng đầy thành kính này sao có thể giả bộ được?

Tuy nghe tin yếu địa bị tập kích khiến mọi người đột ngột đứng cả lên, nhưng so với những cao thủ các môn phái nhỏ đang cuồng nộ không thôi thì đám người ở ba đại môn phái Vạn Độc Môn, Trường Sinh Đường và Hợp Hoan Phái trầm ổn hơn nhiều. Trừ bọn họ ra thì còn có ba người Thanh Long, Bạch Hổ và Chu Tước vẫn đứng trong đại điện, chưa đi ra ngoài.

Lúc này phía xa lại truyền tới một hồi gào thét phẫn nộ, ánh lửa bùng lên mãnh liệt. Ngọn lửa chẳng những bị dập tắt mà còn bùng cháy mạnh mẽ hơn, cùng lúc đó còn có tiếng người thảm thiết vang lên, coi như lúc này đã động thủ rồi.

Ánh mắt Độc Thần lạnh lùng nhìn quanh một vòng, mở miệng nói: “Chư vị chớ hoảng sợ, nơi này chính là Thánh Điện Man Hoang ta, Thánh giáo đã trải qua ngàn năm, không có chuyện...”

Lời còn chưa dứt thì đã nghe tiếng người gào rú ở phía xa: “Cháy rồi, cháy rồi, mấy đại điện kia đều bốc cháy rồi a.”

Thanh âm thê lương mang theo đầy hoảng sợ, nghe như đã nhìn thấy được chuyện gì rất đáng sợ khiến mọi người chấn động, trong lòng dâng đều lên một dự cảm xấu. Có người nhanh chân chạy ra cửa đại điện xem xét, cả người không nhận được mà chấn động, rồi kinh ngạc quay người nhìn về phía đại điện hô lớn: “Chư vị Môn chủ Thánh sư, đại điện phía sau đều bị người ta phóng hỏa đốt rồi!”

Cuối cùng không còn ai vững vàng được nữa, mọi người nhao nhao chạy ra ngoài đại điện nhìn xem. Quả nhiên chỉ thấy ngoại trừ ánh lửa ngập trời tại Giảng Kinh điện và Luân Hồi điện, thì ba đại điện khác là Công Đường, Công Đức điện và Minh Vương Địa Ngục điện đều có ánh lửa bốc lên. Thậm chí những tòa điện lớn nhỏ khác trên Ma Sơn cũng có khói đen cuộn với lửa cháy bốc lên.

Trong khoảng thời gian ngắn, Ma Sơn đã hoàn toàn hỗn loạn. Người hô to gọi nhỏ, tiếng gầm giận dữ vang lên không ngớt, có người chạy tới chạy lui dập lửa, có người chặn giết kẻ thù, có người la hét cứu lấy kinh thư, có người đau đớn xông vào Luân Hồi điện cứu lấy linh vị hai cốt tổ tông. Cũng có người tả xung hữu đột như con ruồi mất đầu, không ngừng là hét vung vẩy binh khí khắp nơi, lại chẳng biết sao không tìm thấy được kẻ địch.

Tóm lại, lúc này Thánh điện Man Hoang đang chìm vào tình cảnh đầy hỗn loạn.

Cùng lúc đó, lại có kiếm quang âm thầm từ một nơi vắng vẻ nào đó đâm ra, rồi tiếng gào thê lương thảm thiết vang lên, máu tươi tung tóe rơi vãi, thậm chí còn thu gặt thêm vài tính mạng của mấy con người trước đó còn đang sống sờ sờ. Đám người Ma giáo thất kinh, có người còn nghẹn ngào hô lên: “Đại quân chính đạo Trung Thổ giết tới rồi!”

Đại bại tại Thanh Vân sơn qua chưa lâu, đa số người trong Ma giáo vẫn còn giữ nguyên những ký ức về thảm trạng ngày đó. Cho dù trong năm tháng lịch sử dài dòng, đám người chính đạo Trung Thổ chưa bao giờ đánh vào Man Hoang nhưng theo đám người này, chuyện đối phương có đánh giết đến đây

cũng không có gì đặc biệt khó lý giải.

Lúc này nhân tâm đại loạn, người nào người nấy kinh hoàng, đa số người khác như ruồi mất đầu chạy tán loạn. Mặt mày đám người trong chính điện đều biến sắc, Ngọc Dương Tử và Tam Diệu đều quay đầu lớn tiếng hạ lệnh đám cao thủ môn hạ nhanh chóng đi tiếp viện.

Chẳng qua vừa lúc đó, Thanh Long đột nhiên đứng dậy, sắc mặt lạnh lùng nhìn lướt qua một vòng quang cảnh bên ngoài Thánh điện, gấp giọng nói: “Không nên làm bừa, chỗ quan trọng nhất trong Thánh điện là nơi chúng ta đang đứng đây.”

Hắn vừa nói ra, mọi người khê giạt mình. Nhưng lập tức có người hô hoán lên, rằng những đại điện kia thật sự cũng rất trọng yếu, đặc biệt là Giảng Kinh điện và Luân Hồi điện, không thể để mất được. Có người lợi dụng lúc này chất vấn Thanh Long là hắn có dám chịu trách nhiệm nếu những đại điện trọng yếu kia xảy ra chuyện hay không?

Thanh Long không phản bác được. Tuy hắn là Thánh sứ Ma giáo, nhưng trách nhiệm đó quá lớn, hơn nữa mọi thứ đang diễn ra rất bất ngờ, hắn không cách gì nhẹ nhàng nói sẽ gánh chịu được cả.

Hắn còn đang im lặng không nói thì đám người kia đã gấp rút reo hò chạy đi tiếp viện mấy đại điện khác. Trong nháy mắt, chính điện chỉ còn lại hơn mười người, cũng may đều là những tinh nhuệ trong Ma giáo cả.

Chu Tước đến cạnh Thanh Long, thấp giọng khuyên: “Đại ca, ngươi không cần lo lắng. Bằng mười người này hắn có thể ngăn cản gần hết đám giặc phá hoại trên đời rồi.”

Thanh Long ngẫm nghĩ quả thật như vậy, bèn theo mọi người trở vào trong đại điện. Bởi vì người trong đại điện rời đi khá nhiều nên lúc này chính điện trông trải hơn trước không ít. Thanh Long đưa mắt nhìn hai tòa thần tượng Thánh Mẫu, Minh Vương cao lớn, không kìm lòng nhẹ bái một cái, thậm chí cầu nguyện hai vị thần linh bảo hộ cho Thánh giáo được bình an.

Có điều, lúc đó hắn chợt nghĩ tới đại chiến trên Thanh Vân sơn lúc trước, đến chuỗi cổ kiếm Tru Tiên uy lực kinh thiên động địa. Nếu có người cầm thanh tiên kiếm dị năng kia tiến công nơi này, với mười tinh nhuệ này liệu có thể ngăn trở được sao?

Trong lòng Thanh Long thầm tính toán, nếu đem cả ba người hắn, Bạch Hổ và Chu Tước gộp chung vào, vẫn đáng chất phát hiện ra dù có như vậy thì hắn cũng không nắm chắc có thể ngăn nổi kẻ địch cầm cổ kiếm Tru Tiên trong tay được.

Thanh cổ kiếm này có uy lực quá mạnh mẽ, mạnh đến mức cả đời hắn chưa từng nhìn thấy qua. Nếu như sau này Thánh giáo còn muốn xưng bá thiên hạ, Thanh Vân môn và thanh cổ kiếm Tru Tiên kia là một rào cản bắt buộc phải vượt qua.

Làm thế nào để có thể đánh bại môn phái kia và thanh cổ kiếm này đây!

Bạn đang đọc truyện *Man Hoang Hành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 58: Tuyệt thế (hạ)

Dịch giả: hoangtruc

Thánh điện Man Hoang đã hoàn toàn chìm trong hỗn loạn, chỉ có chính điện nguy nga hùng vĩ bên này tạm thời vẫn còn gió êm sóng lặng với hơn mười cao thủ của ba môn phái đang bên trong. Cách chính điện khoảng hơn trăm trượng là tòa Tu La tháp có hình thù kỳ quái, quỷ dị trong Ma giáo.

Bên dưới chân tháp có tám chín cao thủ đứng vững, đều là cao thủ chịu trách nhiệm trông coi tòa Tu La tháp này. Chỉ là bao nhiêu năm qua, dường như chưa từng có người có ý đồ phá hư tháp này, cho nên khoảng thời gian dài những người này đến trông coi đều gần như đã sớm chết lặng vì không có gì để làm. Hôm nay Thánh điện Man Hoang đột nhiên sinh biến, ở Tu La tháp cũng nhìn thấy mọi việc rõ ràng. Nhất thời toàn bộ hộ vệ đều khẩn trương, có người còn kêu gọi giám sát chặt chẽ Tu La tháp.

Ai mà ngờ luân phiên biến hóa, từng tràng kêu la chém giết, khói lửa ngập trời đều là ở mấy điện trọng yếu như Giảng Kinh điện, Luân Hồi điện, căn bản không người nào bước đến ngó qua Tu La tháp. Tình hình tòa tháp lúc này không khác gì tại chính điện, hỗn loạn tứ phía lại nhưng nơi đây vẫn đặc biệt tĩnh lặng tựa như đã bị người ta quên lãng.

Đám thủ vệ nhìn nhau, đều thấy được vẻ bất đắc dĩ trong mắt đối phương. Không thể tưởng được ngay cả kẻ thù từ bên ngoài đánh vào, lại không đến phá tòa tháp này, như không thêm để ý tới. Sau một lúc lâu, có người mở miệng nói: “Bên kia cấp thiết như vậy, có lẽ kẻ thù từ ngoài đánh vào nên không kịp trở tay. Chúng ta không qua cứu viện một chút sao?”

Lập tức có người không chấp nhận đề nghị đó: “Không thể làm vậy được, chức trách của chúng ta là thủ vệ tháp này. Vạn nhất có người đánh lên Tu La tháp thì làm sao?”

Có người bên cạnh cười nhạo: “Kẻ nào tới đây chứ?”

Tên còn lại nói: “Như vậy không tốt sao?”

Sau một lúc, một tên hộ vệ lão luyện thành thục mở miệng nói: “Đừng nói nữa, Giảng Kinh điện và Luân Hồi điện cách chỗ chúng ta quá xa. Cho dù có qua được tới đó cũng vô dụng, chỉ bằng thủ ở đây, đừng nhiều chuyện. Ngược lại nếu có người đánh chính điện gần chúng ta, như vậy thì cũng không ngại ứng cứu một phen.”

Đám thủ vệ đều gật đầu, hiển nhiên cảm thấy đề nghị này không tệ. Thế nhưng có người thở dài than: “Vậy hẳn không có khả năng rồi. Các ngươi không nhìn xem mấy người đứng trong chính điện là kẻ nào sao? Đều là cao thủ tinh nhuệ Thánh giáo ta, ngoài ba vị Môn chủ của ba đại môn phái, còn có ba vị Thánh sứ đại nhân. Có gia hỏa đui mù ăn tìm gấu gan báo nào dám đến trêu chọc bọn họ sao?”

Chỉ là đám thủ vệ này còn đang sôi nổi bàn luận thì trên không trung đột nhiên vang vọng tiếng rít gào, bầu trời trở nên sáng sủa, rồi một cái bóng trắng từ trên trời giáng xuống, rơi thẳng xuống ngay trước chính điện Thánh điện Man Hoang.

Thậm chí mọi người còn không nhìn rõ được tướng mạo người áo trắng này. Chỉ thấy bóng trắng chớp động, người nọ đã lướt tới cửa lớn chính điện, trái một chưởng phải một cước, đánh cho hai tên thủ vệ cửa lần quay ra đất, nhanh như chớp đá bay vào trong đại điện, lập tức chấn nhiếp toàn trường.

Bên ngoài Thánh địa không một tiếng động, sau đó chỉ thấy một tiếng cười trong trẻo, một nam tử tuấn dật mây kiếm mắt sáng xuất hiện. Hắn đứng ngay cửa lớn chính điện, vạt áo tung bay, tiêu sái bất kham, mang theo một thanh thần binh xanh biếc. Hắn nhìn mọi người, phát tay cười vang: “Chư vị huynh dài, từ biệt ở Thanh Vân, đã lâu không gặp.”

Trong đại điện, toàn bộ xôn xao.

***

Tại một nơi ở Ma Sơn, Thương Tùng đang dán sát người trên một cành cây đại thụ cành lá sum xuê cách Tu La tháp hơn mười trượng, không biết đã lặng yên ẩn núp từ lúc nào. Về mặt hắn nghiêm túc, hai mắt chăm chăm xuyên qua đám lá cây xanh um rậm rạp, nhìn đám thủ vệ dưới chân Tu La tháp kia.

Hắn giữ lấy cái tư thế này từ rất lâu rồi. Tuy rằng dưới khoảng cách xa như vậy, dù hắn khẽ nhúc nhích người vài cái cũng khó bị đám thủ vệ dưới chân Tu La tháp phát hiện ra, nhưng hắn vẫn căng cứng lấy thân mình không chút động đậy.

Chỉ khi ánh lửa phía xa xa lóe sáng lên, cả người hắn mới khẽ run lên nhẹ. Sau đó, tiếng kêu, tiếng quát mắng, rồi đám khói lửa bốc lên ngày càng nhiều trong vô số cung điện của Thánh điện Man Hoang, sắc mặt hắn mới tái nhợt hơn. Trong mắt đầy vẻ lo lắng, hắn nhìn chăm chăm vào tòa Tu La tháp, miệng vô thức lầm bầm: “Đi đi, đi nhanh đi!”

Đám thủ vệ Tu La tháp tuy đồng loạt nhìn ra phía xa xa kia, đồng thời bàn luận xôn xao, còn có mấy người quả thật cũng muốn rời đi nhưng cuối cùng lại bị người kéo lại.

Tâm tình Thương Tùng chìm xuống, hắn nắm chặt cành cây đến nỗi không phát giác ra mình đã để lại vài vết hằn trên nhánh cây.

Ánh lửa và tiếng kêu gào ở nơi rất xa xôi. Thế nhưng Thương Tùng lại như cảm thấy ngọn lửa kia đang cháy trong ngực mình, máu tươi bắn ra trong quá trình chém giết như ai đó cầm thiết kiếm cắt lấy máu thịt mình. Hắn nhìn về phía xa xa, nhìn thấy một nhóm rất đông yêu nhân Ma giáo chen chúc mà đi thật kinh người. Đầu cuối cùng của đám người bên kia, nơi mà hắn không nhìn tới được lại như được phản chiếu rõ ràng trong ánh mắt hắn, nơi đó chỉ có ba người.

Sau một khắc nữa thôi, sẽ có vô số kẻ hung ác vây giết ba vị sư đệ của mình. Vừa nghĩ đến lúc này hẳn bọn họ đã bị phát hiện, đang quát tháo đánh nhau kịch liệt, đang phải đổ máu, đang liều lĩnh dùng mạng mình ngăn cản đám yêu nhân Ma giáo cùng hung cực ác kia, Thương Tùng cảm thấy máu huyết toàn thân như bị lửa cháy thiêu đốt. Lúc bọn hắn đang phải dốc sức liều mạng, thì mình lại không việc gì cả, an ổn trên cây nhìn xuống.

Một ý niệm đáng sợ quanh quẩn trong đầu hắn không đi. Chết còn không sợ thì hắn còn sợ cái gì nữa? Dù có rơi vào địa ngục, hắn cũng không sợ bị liệt diễm thiêu đốt, nhưng hắn lại sợ đồng bạn vì hắn mà liều mạng chết trận, còn bản thân là kẻ vô tích sự, vẫn đang không làm được chuyện nên làm, có lỗi với kỳ vọng của bọn họ.

Trong lòng hắn điên cuồng gào thét: "Đi a, đi a."

Nhưng đám người dưới chân Tu La tháp vẫn không rời đi.

Gân xanh bên tóc mai của Thương Tùng nổi lên từng sợi, pháp phòng nhấp nhô. Ngay khi hắn gần như không nhìn được mà định xông tới đánh giết, thì cái bóng trắng kia vừa hiện thân, như thần binh từ trời giáng xuống xuất hiện trước Thánh điện Ma giáo.

Vạn Kiếm Nhất như vô tình nhìn thoáng qua Tu La tháp, rồi thét dài một tiếng, lật tay rút kiếm ra. Trảm Long trong tay, lập tức vạn đạo ánh kiếm xanh biếc, kiếm khí trùng thiên. Hắn một người một kiếm ương ngạnh, không chút sợ hãi bước vào trong đại điện, đón lấy hơn chục cao thủ mạnh nhất trong Ma giáo hiện nay.

Chỉ một lát sau, ngoài đại điện truyền ra vô số tiếng gào thét điên cuồng thấu trời. Tiếng gào rú điên cuồng cùng với cuồng phong tràn ra như muốn xé rách cả không gian, khiến đám người dưới chân Tu La tháp đều biến sắc.

Đám thủ vệ liếc nhìn nhau, lại nhìn về phía đại điện chỉ cách họ hơn trăm trượng nhưng chỉ với một người làm phong vân biến sắc. Cũng không biết ai hô lên một tiếng, tất cả mọi người lập tức rút binh khí ra rồi rống giận vọt về phía đó.

Thương Tùng nhìn cái bóng trắng tiêu sái không bị trói buộc, luôn đứng cầm tiến tới dù cho có là vực sâu vô tận trước mặt cũng không thể cản được hắn. Cái bóng đáng được bao trùm bởi kiếm quang xanh biếc kia nhanh chóng lao vào trong gió lốc cuồng liệt. Hai mắt Thương Tùng đỏ lên, hân gằm lên một tiếng dữ tợn, lấy hết sức lực ép bản thân thu ánh mắt lại, rồi chăm chú vào Tu La tháp cách hắn hơn mười trượng.

Trong lòng hắn như đang gầm rống với chính mình một tiếng: “Thương Tùng! Không làm được, thì đi chết đi!”

Lời thề yên ắng vang trong lòng, hắn bay xuống thân cây, đi tới Tu La tháp dọc theo một con đường kín đáo được ngắm nghía từ trước.

***

Ánh kiếm xanh biếc tung hoành ngang dọc, Vạn Kiếm Nhất bay thẳng vào. Trong chốc lát, mọi người chỉ còn nhìn thấy kiếm quang phô thiên cái địa đầy trời, như thác lũ cuộn cuộn mà tới, thanh âm như sấm, thế như thủy triều điên cuồng, đúng là chỉ bằng vào một thanh kiếm đã cuốn toàn bộ người trong đại điện vào đó. Từng người nơi này đều có cảm giác như bị kiếm quang cuồng dã bắt kham nhảm vào, nhất thời tất cả đều lùi lại.

Một người một kiếm, Vạn Kiếm Nhất thật sự cùng một lúc phát động công kích đến hơn mười cao thủ Ma giáo này. Dững khí mạnh mẽ, kiếm thế cường đại khiến người người kinh hãi.

Nhưng mười người trong đại điện này gần như toàn bộ cao thủ tinh nhuệ của Ma giáo, người nào người nấy đều có một thân đạo hạnh cao cường, há có thể dễ dàng đối phó như vậy?

Vừa bắt đầu vì mất cảnh giác nên bị một kiếm đầy táo bạo của Vạn Kiếm Nhất bức lui, lập tức mười mấy người gào thét giận dữ, đồng loạt té ra binh khí pháp bảo phản công lại Vạn Kiếm Nhất.

Khi bóng dáng Vạn Kiếm Nhất xuất hiện, Chu Tước đang ở phía sau đám người, một thân hắc y với tấm lụa đen che mặt chợt chấn động. Đôi mắt tuyệt đẹp của nàng nhìn chăm chăm vào Vạn Kiếm Nhất, như thể đến lúc này vẫn không tin vào những gì nhìn thấy. Nhưng mọi thứ trước mắt hiển nhiên lại vô cùng chân thật. Vạn Kiếm Nhất cười dài liên hồi, dù trước mắt đã bị đám cao thủ Ma giáo vây công nhưng hắn vẫn tiến thoái đứng mực, thân hình tiêu sái.

Một thanh Trảm Long Kiếm trong vạn đạo kiếm quang xanh biếc không khác gì một con Bích Long, lắc đầu vẩy đuôi bề ngễ thế gian, thân nhiên không thèm để kẻ địch phía trước vào trong mắt.

P phía trước chỉ có người của ba đại phái Ma giáo xuất thủ, ba vị Môn chủ lại đứng một bên cau mày quan sát. Còn ba vị Thánh sứ Thanh Long, Bạch Hổ và Chu Tước vẫn chưa ra tay.

Thanh Long đứng cạnh Chu Tước, nhìn một hồi rồi đột nhiên hừ một tiếng, gãi thấp giọng nói vừa đủ để Bạch Hổ và Chu Tước bên cạnh nghe được: “Người này tên là Vạn Kiếm Nhất, chính là một nhân vật thiên tài trong lớp trẻ của Thanh Vân Môn. Ngày đó trong cuộc chiến tại Thanh Vân, ta có gặp qua người này, không tưởng được hắn lại to gan lớn mật, dám một đường xâm nhập vào Man Hoang, còn nhảy vào trong Thánh Điện của ta.”

Bạch Hổ giận tím mặt, bước ra một bước, giận dữ nói: “Quả nhiên là đám tay sai của lũ chính đạo Trung thổ, để tự tay ta giết tên này!”

Chu Tước đứng cạnh khẽ run người, nhưng không dèi nàng nói chuyện, Thanh Long đã kéo Bạch Hổ lại đồng thời đưa mắt nhìn trận đại chiến.

Chẳng biết tại sao, nhìn tình cảnh Vạn Kiếm Nhất bị đám người vây công như vậy lại không bị rơi vào thế hạ phong, kiếm quang xanh biếc tỏa sáng vạn trượng, mỗi lần ngang dọc lại rít lên như tiếng sấm ì ùng trong mưa gió mênh mông. Lại thêm bóng áo trắng tiêu sái nhìn rất bình tĩnh, từ đầu đến cuối đều như một vị Chiến thần.

Thanh Long nhìn xem một lát, đột nhiên sợ hãi: “Chuyện gì xảy ra? Người này chỉ trong một khoảng thời gian ngắn ngủi mà đạo hạnh lại có thể tiến đến như vậy?”

Trong lòng gã còn có một thanh âm rống gào: “Người này có tài năng tuyệt thế đến vậy, nếu tương lai còn cầm cổ kiếm Tru Tiên trong tay thì có kẻ nào trong thiên hạ dám không khuất phục? Thánh giáo ta nguy rồi!”

Bạn đang đọc truyện *Man Hoang Hành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59: Huyết tể (thượng)

Dịch giả: Xôi

Lúc này, bên trong khu vực quần thể kiến trúc khổng lồ tạo thành từ ngũ đại điện và các lầu điện nhỏ phía sau Thánh Điện ma giáo, ngọn lửa bốc lên dữ

đội bốn phía, khắp nơi đều là lửa cháy cuộn cuộn. Thêm vào đó, những đạo kiếm quang sắc nhọn âm độc ẩn nấp tại nơi hẻo lánh nào đó thỉnh thoảng lại lao ra đánh lên tàn nhẫn. Những tiếng kêu thảm thiết vang lên cùng máu tươi bắn đầy trời, khiến cho đám người Ma giáo càng thêm bối rối.

Mặc dù vậy, đám người Ma giáo không phải là dạng ngu dốt. Sau khi hốt hoảng lúc ban đầu, liền đã có không ít người đứng ra quát lớn chỉ huy, chỉnh đốn trật tự.

Thanh Vân Môn cũng chỉ có ba người ở đây. Cho dù bọn hắn chiếm được tiên cơ, gây ra khung cảnh hỗn loạn như vậy nhưng càng về sau đa số người trong Ma giáo đều nhận thấy rằng nhân số chính đạo tham gia đợt tấn công này cũng không nhiều như mình tưởng tượng.

Điều này làm cho đại bộ phận đám người Ma giáo thở dài một hơi. Dù sao, bọn họ vẫn khắc cốt ghi tâm thất bại tại Thanh Vân Sơn không lâu trước đó. Nếu như, đại quân phe chính đạo như thần binh sát nhập nơi này cũng đủ để khiến cho rất nhiều chúng đồ Ma giáo không kịp trở tay mà mất hết can đảm. Ngược lại, nếu đại quân chính đạo không tới mà chỉ là nhóm nhỏ địch nhân âm toán quấy rối, dù trước mắt còn chưa xác định rõ thực lực và nhân số nhưng với cái kiểu trốn tránh này thì chắc hẳn thực lực có mạnh đi nữa nhưng nhân số cũng chỉ có hạn mà thôi.

Do có rất nhiều người tiến đến nên nhất thời dưng khí tăng vọt, cứ hùng hùng hổ hổ lao tới. Vì vậy, tuy rằng tình cảnh vẫn đang hỗn loạn nhưng khí thế của bọn chúng lại tăng lên không ít.

Trong năm đại điện, bởi vì Thánh Mẫu Giảng Kinh điện và Luân Hồi điện là những nơi quan trọng nhất nên đám người Ma giáo tụ tập rất đông. Mặc dù, ai cũng gắng sức không ngừng dập lửa nhưng do ngọn lửa quá lớn bốc lên khắp nơi nên cũng phải loay hoay vật lộn một lúc lâu. Đám địch nhân luôn lách giáo hoạt như cá, xuất quỷ nhập thần, hết lần này tới lần khác liên tục quấy rối. Tiếng kêu thảm thiết vang lên liên tiếp nhưng điều đáng hận là khi nhân thủ đã tụ tập để nghênh chiến thì chúng lại thoát đi như một làn khói.

Trong thời gian ngắn, phía trong Thánh điện Man Hoang, tiếng gào thét ầm ĩ lại vang lên khắp nơi. Tuy nhiên, khi mà đám người trong Ma giáo tụ tập càng nhiều thì tình thế cũng nhanh chóng thay đổi. Thêm vào đó, có mấy cao thủ hàng đầu bên phía Ma giáo đứng lên chỉ huy nên cục diện hỗn loạn này bắt đầu có những dấu hiệu biến chuyển.

Trước hết, chúng dập tắt lửa bên trong Giảng Kinh điện rồi sau đó một đám Ma giáo cao thủ nóng lòng nhảy vào kiểm tra các loại điển tịch do lo sợ chúng bị đốt cháy. Còn một đám người khác thì đứng cạnh giới xung quanh tạo thành trận địa sẵn sàng nghênh địch khiến cho nơi đây nhất thời không có cơ hội bị lợi dụng đánh lên.

Từ đó, giáo chúng Ma giáo ở các khu vực xung quanh phía bên ngoài đại điện dần hiểu ra. Cả đám đều học tập làm tương tự nên trong khoảng thời gian chần chừ trà trộn đám lửa cháy hỗn loạn trong đại điện dần dần bị dập tắt. Bầu không khí ngay lập tức ổn định trở lại.

Đúng lúc này, một tiếng kêu thảm thiết đột nhiên truyền đến từ ngõ ngách rất xa bên ngoài Minh Vương Địa Ngục điện. Không cần phải nói cũng biết, lại có thêm một người bị địch nhân đánh lên. Tuy nhiên khác lúc trước, không biết có phải là do tình huống hiểm ác hay là vì giáo chúng Ma giáo dần xúm lại tới đây nên tên đánh lên kia có một chút chần chờ khiến cho gã Ma giáo bị âm toán trở tay bất được, lộ ra thân phận là Thương Chính Lương.

Trong chớp mắt, đám người trong Ma giáo quay đầu nhìn lại, rồi lập tức liên tục có vô số thân ảnh vừa gầm rú vừa lao tới bên này.

Thương Chính Lương cực kỳ sợ hãi, ra sức giãy giụa để thoát khỏi cánh tay gã yêu nhân Ma giáo. Mặc dù, gã này đã bị hấn đâm nát bấy vậy mà mất một lúc hắn mới thoát ra được. Tuy nhiên, đã quá muộn, một gã giáo đồ Ma giáo khác gần đây nhất xuất hiện. Một thanh hắc đao hung dữ bổ xuống mang theo mùi hôi tanh như có kịch độc kèm theo tiếng gầm giận dữ. Thương Chính Lương không dám khinh suất buộc phải quay người ngăn một đao kia nếu không trên lưng sẽ mang hậu quả không thể chịu nổi.

Chính vì vậy mà ngay lập tức có thêm mấy gã yêu nhân Ma giáo lao đến, tất cả đều cầm binh khí vây công hắn. Cả đám đều đỏ mắt hung dữ, toàn lực tấn công, hận không thể nhanh chóng đem gã đạo tặc chính đạo đến từ Trung thổ này băm thành vạn đoạn. Thương Chính Lương chống cự kiệt lực, vừa đánh vừa lùi. Thế nhưng, một đám giáo đồ Ma giáo cuồng nộ cứ ùn ù kéo tới, thế như sóng cả, như thể muốn nghiền nát hắn trong nháy mắt.

Trong lúc nguy cấp, bỗng nhiên một đạo kiếm quang từ bên cạnh những giáo đồ Ma giáo này vụt lên, dưng mãnh lao nhanh tới. Chỉ nghe thấy vài tiếng kêu thảm thiết vang lên, máu tươi bắn tung tóe, mấy gã giáo đồ Ma giáo liền lao đao ngã ra.

Cả đám người kinh hãi, đội ngũ liền lâm vào bối rối. Thế nhưng, giáo đồ Ma giáo nhanh chóng phát hiện cũng chỉ có thêm một người xuất hiện là Tăng Thúc Thường. Hắn mấy kiếm bức lưu đám Ma giáo trước mặt, rồi vọt tới bên cạnh Thương Chính Lương. Thương Chính Lương sau một hồi bị vây công như vũ bão đã nhận lấy nhiều vết thương, không thể đứng vững được nữa. Nếu Tăng Thúc Thường đến chậm một lát thì chắc chắn Thương Chính Lương sẽ bị những yêu nhân Ma giáo này loạn đao phanh thây.

Hai người nhìn nhau, đều thấy tình hình trước mắt cực kỳ nguy hiểm, không dám chần chừ chút nào liền muốn hướng phía xa chạy đi. Thế nhưng, bỗng dưng có một tiếng nổ ầm ầm vang lên. Bên phía Ma giáo có cao thủ quăng ra một kiện pháp bảo, gặp gió nó liền nhảy mất biến thành một tảng đá lớn hướng bọn họ nện xuống.

Hai người Tăng Thúc Thường và Thương Chính Lương không dám đón đỡ thế công mãnh liệt của pháp bảo này đành phải hướng bên cạnh nhảy ra. Nhưng cũng vì trì hoãn một chút này nên một đám giáo chúng Ma giáo lại xông tới vây hai người vào chính giữa rồi tập trung công kích.

Tăng Thúc Thường và Thương Chính Lương lưng tựa vào nhau ra sức chống đỡ nhưng liền lâm vào khổ chiến. Hộ thân kiếm quang của hai người thoáng chốc đã bị đè ép trở về. Không bao lâu sau, trên người họ liền có thêm mấy vết thương. Trong lúc đó, vô số bóng đao ánh kiếm cứ ầm ầm lao tới. Tình hình nếu mà cứ tiếp tục như thế này thì một lúc nữa hai người bọn họ chắc chắn sẽ chết trong tay vô số giáo đồ hung ác của Ma giáo.

Ngay lúc này, đột nhiên từ phía sau lưng đám người, một tiếng hô to mang theo vài phần sợ hãi vang lên. Đám người Ma giáo kinh hãi quay lại, lập tức ầm

âm hỗn loạn. Chỉ thấy phía xa, lửa tại những chỗ đã bị dập trong Thánh Mẫu Giảng Kinh điện vậy mà lần nữa lại bốc lên rừng rực.

Chuyện gì đã xảy ra?

Đám người Ma giáo nhất thời trợn mắt há hốc mồm. Thế nhưng, khi bọn họ chưa kịp làm gì, một tiếng kêu thảm thiết trong đám người lưu lại thủ vệ điện bỗng vang lên. Một thi thể ảm ảm ngã xuống đất hẳn là do bị người từ trong đại điện ném ra.

Đám người Ma giáo bỗng tỉnh ngộ rồi lại bắt đầu gầm rú. Đám địch nhân không ngờ giáo hoạt như vậy, lại tiếp tục đột nhập vào bên trong Giảng Kinh điện. Sự an nguy của Giảng Kinh điện có thể coi là đại sự hàng đầu, hơn xa so với việc bắt giết hai gã chính đạo này. Vì vậy, ngay lập tức hơn nửa đám người Ma giáo dồn dập lao tới bên phía Giảng Kinh điện.

Áp lực đối với Tăng Thúc Thường và Thương Chính Lương vì vậy giảm đi hơn nửa. Bọn họ, đánh giết một phen liền bức lui mấy gã yêu nhân Ma giáo rồi bỏ chạy về phía sau. Trong lúc chạy, Thương Chính Lương quay ra hỏi Tăng Thúc Thường: “Bên kia là ai?”.

Tăng Thúc Thường cắn răng nói: “Ngoài tên mập ra, không có ai khác cả!”

Thương Chính Lương bỗng dừng bước, trợn mắt nhìn Tăng Thúc Thường nói: “Chúng ta quay lại cứu hần”.

Tăng Thúc Thường cũng không quay đầu lại, vừa lao như bay về phía trước vừa nói: “Đi, tên mập nói hần tự có cách thoát”.

Thương Chính Lương khề cán răng, rồi cũng tiếp tục bỏ chạy.

Bạn đang đọc truyện *Man Hoang Hành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 60: Huyết Tế (hạ)

Dịch giả: hoangtruc

Đề tựa: Đình Phong

Ngũ đại điện, bốn người tháo chạy mất hai

Tu La tháp, Thương Tùng huyết tế Minh Uyên.

Trong Giảng Kinh điện có thờ phụng tượng thần U Minh Thánh Mẫu với vẻ mặt hiền lành. Chẳng qua khác với những tượng thần thường đứng yên khác, U Minh Thánh Mẫu trong đại điện này đang ngồi trên một tảng đá lớn, trên dưới, sau lưng và trước mặt đều có muôn thú bách điều vây quanh, nhao nhao ngưỡng đầu lắng nghe. Cảnh tượng đầy vui mừng sung sướng, hết như cảnh miêu tả trong truyền thuyết Thánh Mẫu giảng kinh phổ độ chúng sinh.

Ngoại trừ tượng thần này, trong Giảng Kinh điện còn có vô số giá sách rương hòm chứa vô số cổ thư điển tịch như đang cùng với tượng thần Thánh Mẫu thụ lấy hương khói cung phụng trong những năm tháng an bình và thịnh vượng, lặng lẽ đem những học vấn chứa đựng trong sách truyền lại cho hậu thế.

Nhưng hôm nay, dị biến phát sinh, ngọn lửa lúc trước vừa mới bị dập tắt đã lại lần nữa nổi lên. Trong ngọn lửa, một thân ảnh ục ịch vọt thẳng vào. Những nơi hần đi qua, kiếm quang Xích Diễm tung hoành ngang dọc không người cản được, từng giá sách ảm ảm sụp đổ, thậm chí còn bị ngọn lửa lan đến rồi lập tức bốc cháy lên.

Đám người Ma giáo đuổi theo đến đây đều giận dữ, điên cuồng la hét mắng chửi rồi tới tập đánh tới Điện Bất Dịch.

Điện Bất Dịch cực kỳ lâu cá, không có nửa điểm ý tứ dây dưa đánh với đám cường địch này mà chỉ đông chạy tây lui đầy linh hoạt tránh né trong Giảng Kinh điện.

Khắp nơi trong này đều là những giá sách cao lớn, kinh thư chất đống, có thể ví như một biển kinh thư. Hần vừa luồn lách chạy nhảy quanh đây, vừa liên tục đưa tay đẩy ngã mấy cái giá sách. Chỉ nghe một tràng rầm rầm liên hồi, từng giá sách cao ngất ảm ảm sụp đổ, ép sang giá sách bên cạnh... Một cử động kia lại đưa đến phản ứng dây chuyền, từng giá sách cứ lần lượt sụp đổ xuống.

Thanh thế kia quả thật kinh người, trong tiếng động rầm rầm khiến người khác kinh tâm động phách, từng đống thư tịch cổ xưa rơi rớt không khác những thứ đồ bỏ đi. Từng trang giấy tung bay đầy trời, cộng thêm ánh lửa đang bốc cháy, cảnh tượng khói bụi mịt mờ khiến khóe mắt đám người Ma giáo như muốn rách ra.

Càng lúc càng có thêm nhiều cao thủ Ma giáo tiến vào Giảng Kinh điện. Thế nhưng bởi vì tâm lý sợ ném chuột vỡ bình nên bọn họ không dám thoải mái

buồng tay phóng chân. Người nào người nấy đều cố gắng né qua đám điện tích trên quý, đuổi theo tên mập mập đáng giận kia vào sâu bên trong cung điện.

Điền Bất Dịch gắng sức chạy thực mạng. Hắn tính toán thời gian, ước chừng hai người đồng bạn kia hẳn đã chạy ra nên cũng không dám dừng lại lâu. Sau khi đưa mắt nhìn qua, hắn bèn phóng về phía hậu điện của Giảng Kinh điện, muốn từ phía này chạy thoát ra ngoài.

Nhưng mới tiến được vài bước, Điền Bất Dịch kinh ngạc ngừng lại, lại phát hiện phía sau vọng tới một hồi thét gào rồi hơn mười yêu nhân Ma giáo thoáng cái đã xông tới, vây bọc hắn lại bên trong Giảng Kinh điện. Nguyên một đám vây quanh hắn, đằng đằng sát khí rống giận đánh tới.

Trước có chặn đường, sau có truy binh. Dù cho tâm trí Điền Bất Dịch có kiên định thì lúc này mặt cũng biến sắc. Dưới tình thế cấp bách, hắn quay người nhìn quanh, chỉ thấy xung quanh là giá sách cao lớn, chột khe động trong lòng. Trong cái khó ló cái khôn, hắn quát khẽ một tiếng rồi nhảy vọt lên một giá sách bên cạnh, sau đó treo lên phía trên.

Giá sách cao ngất. Hắn đã nhanh chóng leo thẳng tới đỉnh giá sách, đám yêu nhân Ma giáo sau lưng lập tức đuổi theo. Điền Bất Dịch không cúi nhìn dưới chân mình, mà tay chân lanh lẹ leo thẳng lên chỗ cao. Khi nhìn thấy được đỉnh giá sách, hắn chột thét dài lên một tiếng. Xích Diễm tiên kiểm phá không phóng tới, lập tức nhân kiểm hợp nhất vọt thẳng lên trên.

"Oành!"

Một tiếng vang lớn, rồi một đạo ánh sáng đỏ từ trên đỉnh Giảng Kinh điện vọt thẳng ra. Chỉ nhìn thấy Điền Bất Dịch có chút chật vật nhưng khí thế mười phần vọt lên không trung, mặt mày đầy tro bụi cũng chẳng buồn lau đi. Dưới chân hắn là từng tầng rống giận như sóng dữ mãnh liệt lao đến, hắn không dám dừng lại mà chỉ tùy tiện nhìn về một hướng rồi vội vàng bay vút đi xa.

Xôn xao...

Hầu như chỉ tích tắc sau, trên nóc Giảng Kinh điện ầm ầm vang lên, rồi mười cái lỗ thủng đã bị đánh mở, một đám cao thủ Ma giáo đỏ hết cả hai mắt xông ra khỏi đó. Sau khi giận dữ hô to gọi nhỏ không thể kiểm chế được, cả đám sát khí ngút trời đuổi theo phương hướng tên mập mập chết bầm đang vội chạy trốn chết kia.

***

So sánh với hình ảnh khắp nơi hỗn loạn, khói lửa và sát khí ngút trời của Thánh điện Man Hoang, Tu La tháp cách Chính điện hơn trăm trượng lại bình tĩnh dị thường, tựa như một hòn đảo nhỏ cô độc nằm bên ngoài khu vực mưa bão sóng to gió lớn. Thậm chí nếu có người đứng trên Tu La tháp nhìn xuống, còn có thể thấy được tình hình chiến đấu kịch liệt trong Chính điện nguy nga cao lớn phía xa. Nơi đó có một cái bóng trắng đang dọc ngang tung hoành, kiểm quang xanh biếc như núi như non, vung tay đánh đập với hơn mười vị cao thủ Ma giáo khiến người khác phải lưu luyến.

Lúc này dưới Tu La tháp lại không một bóng người. Sau một lát, đột nhiên có một bóng xám đầy quý mị xuất hiện nơi bóng râm của tòa tháp, chính là Thương Tùng.

Hắn không một tiếng động mà lướt đến Tu La tháp. Phản ứng đầu tiên của hắn là lướt mắt nhìn qua tòa đại điện cách đây hơn trăm trượng, chỉ nhìn thấy tình hình chiến đấu nơi đó vô cùng kịch liệt, tuy rằng kiểm quang xanh biếc nơi đó sắc bén vô cùng thế nhưng ầm ầm có dấu hiệu bị áp chế.

Trong lòng Thương Tùng trầm xuống, đứng ngồi không yên, nhưng hắn lại không có chút chần chừ mà nhìn về phía Tu La tháp.

Bởi vì sợ Ma giáo phát hiện nên lúc trước nhìn trộm Tu La tháp, mọi người trong Thanh Vân môn chỉ dám quan sát từ phía xa. Khi đó chỉ nhìn thấy đây chẳng qua là một tòa thạch tháp có hình thù kì lạ quý dị. Đến khi đến trước mặt như lúc này, Thương Tùng mới phát hiện, Tu La tháp có hình thù vẫn quý dị như vậy nhưng còn chất liệu lại như không giống với phán đoán của mình lúc trước.

Phân thân của tòa tháp này như là một khối hoàn chỉnh, trong đó có nhiều chỗ vận vẹo xoay ngược. Thế nhưng chất liệu lại hoàn toàn khác với những thạch tháp thông thường trên thế gian, nhìn như được xây dựng bằng đá xám kiên cố mà thô ráp, đưa tay sờ vào lại lạnh như băng, nhìn gần như có ánh sáng bóng của kim loại, không phải là đá cũng không phải là vàng, cứng rắn vô cùng.

Thương Tùng cũng không cố phân biệt đây là làm bằng chất liệu gì nữa, hắn chỉ biết mấy vị sư huynh đệ đồng môn của mình lúc này đang dốc sức chiến đấu đẫm máu, liều lĩnh cố gắng kiểm thêm cho mình từng phút từng giây thời gian. Trong lòng hắn, mỗi thời khắc này đều như cảm thấy mang đậm lấy cái mùi vị của huyết tính.

Một phát rút ra thanh tiên kiếm tùy thân, linh lực hội tụ nổi lên kiểm quang, hắn chém thẳng ra một kiếm.

Chỉ nghe một tiếng phịch, tiên kiếm bắn qua một bên, thân kiếm run rẩy kịch liệt, tiếng vang ồ ồ không ngừng bên tai. Một kiếm này tụ tập một thân đạo hạnh của hắn, thế nhưng lại không thể chém đứt thân tháp này, chỉ để lại một vết kiếm dài hơn một thước, sâu khoảng hơn một tấc mà thôi.

Thương Tùng chấn động. Trong lúc nhất thời hắn có một cảm giác mờ mịt, đồng thời tâm tình chìm xuống. Tu La tháp này cứng rắn không cách nào tưởng tượng được. Phải biết rằng với đạo hạnh của hắn kết hợp với sự sắc bén của tiên kiếm này, vô luận là đá cứng rắn thế nào trên thế gian này đều bị chém đứt. Thế nhưng Tu La tháp này lại một mực cứng rắn đến mức không chém vào được.

Ý niệm trong đầu Thương Tùng nhanh chóng quay trở lại. Đột nhiên hắn khẽ nghiêng chặt răng lại, trong lúc nguy cấp này không thể chú ý tới nhiều chuyện được, hắn hít thở một lần nữa rồi thúc giục đạo hạnh tới cực điểm. Sau đó, hắn tựa như không muốn sống nữa mà bỏ vào Tu La tháp như mưa.

Chỉ nghe thấy thanh âm "đỉnh đỉnh đỉnh đỉnh" ầm ầm vang lên. Tu La tháp nhận lấy trọng kích liên tục của hấn, trên thân tháp xuất hiện hơn mười vết chém giằng khắp nơi, tia lửa bắn ra tung tóe bốn phía.

Tuy Tu La tháp nhìn có chút thê thảm, nhưng tổng thể mà nói vẫn như không ảnh hưởng tới chút lông tóc, cũng không có dấu hiệu sẽ sụp đổ xuống. Thương Tùng chấn nản ngừng tay, sắc mặt lập tức trở nên tái nhợt.

Cùng lúc đó, phía trước thánh điện Man Hoang đã vang vọng tiếng rít gào, tiếng chém giết hòa lẫn trong khói lửa thiêu đốt, xen lẫn với tiếng chửi bới điên cuồng của yêu nhân Ma giáo “Giết chết hấn”, “Bầm thây vạn đoạn”... Tiếng động ầm ĩ thành từng tràng đó như trở thành cây đao tàn khốc cắm thẳng vào lòng ngực Thương Tùng.

Trong đầu hấn như không ngừng nghĩ tới tình cảnh chém giết ở phía xa kia, tưởng tượng đến tình cảnh bốn sư huynh đệ đang bị phần lớn đám cao thủ Ma giáo bao vây điên cuồng công kích, vô số lưỡi đao sáng trắng như tuyết vương đầy máu tươi đang điên cuồng vung vẩy ra. Bản thân lại bó tay không làm được gì ở chỗ này!

Từng giọt mồ hôi to như hạt đậu tuôn rơi trên trán, Thương Tùng thờ dốc như trâu, mắt vương đầy tơ máu trùng trùng nhìn thạch tháp vạn ác này, trong đầu có muôn vàn ý niệm xoay chuyển.

“Làm sao bây giờ, làm sao bây giờ, làm sao bây giờ...” Trong lòng hấn có chút điên cuồng gào rú. Trong đầu điên cuồng không ngừng nhớ lại những chuyện có liên quan tới Tu La tháp mà hấn từng nhìn thấy. Cùng lúc đó, trong một góc Thánh điện, đột nhiên có người như nhận ra cái gì đó mà quay người chạy ra cửa đại điện, nhìn thoáng qua Tu La tháp bên này.

Dưới Tu La tháp, thân thể Thương Tùng run nhè nhẹ, trong lúc hấn cảm thấy trời đất như chuyển sang một màu đen kịt thì đột nhiên trong đầu xẹt qua một tia sáng mãnh liệt. Hấn nghĩ tới một tình cảnh.

Cái ngày đó, Thanh Long quý gối bên dưới Tu La tháp, trước lúc hất vẩy tro cốt của Giáo chủ Ma giáo, trong tất cả các nghi thức cổ quái còn có một cái động tác cổ quái nữa.

Hình như gã cầm một cái chén lớn, giội lên tòa tháp này.

Máu!

Máu tươi...

Thương Tùng đang đứng dưới thân tháp hình thù quỷ dị này chợt gầm lên một tiếng, ánh mắt đầy điên cuồng, hấn đảo ngược mũi kiếm lại, không chút do dự cắt thẳng vào da thịt cánh tay mình. Lập tức một chùm máu tươi phun ra, bắn tung tóe lên thân tháp được làm bằng chất liệu cổ quái không phải đá, không phải vàng kia.

Thương Tùng tập trung hết mức vào phần máu tươi đỏ thẫm dính bám vào thân Tu La tháp. Sau một lát bỗng thấy vết máu tươi kia nhúc nhích rồi thấm vào bên trong. Bên cạnh vết máu vừa vắn có một vết kiếm lúc nãy hấn chém ra, sau khi máu tươi đỏ thẫm rót vào trong toàn bộ vết kiếm đó, chỉ thấy từng mảng đá lớn như muốn long ra, rồi một khối đá to bắt đầu rớt xuống. Toàn bộ Tu La tháp đột nhiên run rẩy một chút.

Cả người Thương Tùng chấn động, nửa mừng nửa lo, đang chuẩn bị có động tác kế tiếp thì đột nhiên có một tiếng nổ vang trên đỉnh đầu. Hấn ngạc nhiên ngẩng đầu nhìn lên thì đã thấy bầu trời phía trên chợt xuất hiện một mảnh đen tối trống rỗng. Hắc ám thâm sâu mà vô biên vô hạn, tựa như một cái vực sâu bị treo ngược, đang phô thiên cái địa rơi xuống chỗ hấn.

Một cỗ khí tức đáng sợ không cách nào tưởng tượng được, như muốn xé rách cả thiên địa, khiến hấn phải tan xương nát thịt từ trên trời giáng xuống.

Đang lúc mờ mịt, Thương Tùng dưới chân Tu La tháp chợt thấy được trong mảnh hắc ám kia lóe lên tia sáng nhạt, lập tức trong miệng hấn niệm lên một câu, âm thanh đầy chua chát: “Minh Uyên!”

Bạn đang đọc truyện *Man Hoang Hành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 61: Nóng nảy điên cuồng (thượng)

Dịch giả: hoangtruc

Đề tựa: Đình Phong

Minh Uyên bỗng chốc hấn lâm

Người trong Ma giáo âm âm cứu nguy

Kiểm Nhất khi thế ai bì

Một mình trấn ải cũng vì đồng môn.

Minh Uyên đột nhiên hàng lâm, thanh thế to lớn, lập tức chấn động toàn bộ Thánh điện Man hoang. Vô số người kinh ngạc quay đầu nhìn lại, đến cả việc đuổi giết Điền Bất Dịch, Tăng Thúc Thường và Thương Chính Lương cũng chậm lại.

Trong Chính điện của Thánh điện Man hoang, quần hùng cũng đều chấn động. Môn chủ ba đại phái và đám người Thanh Long, Chu Tước đều đồng loạt nhìn ra phía ngoài điện, trong đó sắc mặt Độc Thần và Thanh Long chợt biến sắc. Sau một lát, đột nhiên Thanh Long phẫn nộ quát lớn: “Có người ở dưới Tu La tháp, thủ vệ tháp đâu rồi?”

Lời vừa nói ra, sắc mặt mấy người ngoài điện đại biến. Mấy kẻ trước kia là thủ vệ của Tu La tháp vội vàng quay người qua chỗ khác, định xông đến Tu La tháp.

Mấy cao thủ Ma giáo đang kịch chiến với Vạn Kiểm Nhất trong đại điện cũng bứt trở ra, xem ra là định tiếp viện bên phía Tu La tháp.

Chẳng qua ngay lúc này, trong đại điện vang lên tiếng cười dài, thân hình Vạn Kiểm Nhất lắc lư. Bóng áo trắng trong cái lắc mình đó đã lướt tới cửa đại điện, kiếm quang từ Trảm Long Kiếm trong tay tăng vọt tựa như hồng thủy tràn ra khắp nơi, nhất thời bức lui toàn bộ mấy người kia trở về.

"Chạy đi đâu?"

Dường như ý chí chiến đấu của nam tử áo trắng kia sôi sục, cao giọng cười vang, khoe mắt hấn liếc về hướng Tu La tháp cũng nhìn thấy được dị tượng Minh Uyên phủ xuống. Hắn hít sâu một hơi, chẳng biết tại sao nhưng ánh mắt tựa như có một đạo ánh sáng sáng ngời, quay người hoành kiếm, đứng yên tại cửa đại điện lại có cái tư thế một người đủ giữ vững quan ải. Hắn mỉm cười nhìn đám người trong đại điện, nói: “Cùng tiến lên đi!”

Một câu nói kia, vô cùng phóng khoáng, bề ngễ với chúng sinh. Cho dù đám người Ma giáo cũng phải ngơ ngác một chút, giây lát sau, tất cả mọi người đều quát mắng rống giận, một ý nghĩ vậy công trào dâng.

Vạn Kiểm Nhất thiên tư trác tuyệt, đạo hạnh cao vô cùng, thế nhưng dù sao hắn cũng không phải là thần tiên. Lúc trước hắn có thể quần nhau một lúc lâu với đám đông cao thủ Ma giáo chủ yếu là dựa vào một thân bộ pháp linh hoạt, lại phần lớn chỉ né tránh mới giằng co được với đám người này. Mà lúc này, hắn lại ngăn ở cửa nhất định không lùi, tương đương với việc cứng rắn chống chọi với công kích của tất cả cao thủ Ma giáo.

Lúc này, kể cả Thanh Long, Bạch Hồ, Thánh sứ Ma giáo và môn chủ của ba đại môn phái Ma giáo đều gia nhập vào chiến đoàn. Những người này có thực lực đạo hạnh cao hơn người khác một bậc, cho nên không lâu sau thì áp lực như Thái Sơn cũng đã xuất hiện.

Lúc này, một kiếm chém ra của Vạn Kiểm Nhất tiêu phí Linh lực gấp mấy lần lúc quần chiến tránh né lúc trước, hơn nữa bởi vì hắn nhất định phải canh giữ cửa đại điện nên đã bị một ít cao thủ Ma giáo nắm được sơ hở. Dù loại pháp bảo ám khí âm độc, thủ đoạn hạ lưu đều được triển khai ra khiến Vạn Kiểm Nhất phải chật vật đối phó.

Vạn Kiểm Nhất cố gắng ngăn cản vài hiệp đã nhanh chóng hiểu được bản thân mình tuyệt đối không thể trông coi nơi này lâu dài được. Áp lực cường đại như thế thì cho dù là ai đảm nhiệm cũng không cách nào chống đỡ được. Chẳng qua hắn tuy hiểu được, nhưng lại không chút ý tứ sợ hãi mà lùi lại. Ngược lại, đôi mày kiếm của hắn nhướng lên, ánh sáng thanh tịnh trong đôi mắt tỏa sáng bốn phía, dường như đã đến lúc hắn vô cùng hưng phấn.

Trong lúc kịch chiến, nam tử áo trắng tiêu sái ngất trời đột nhiên thét dài, thanh âm như rồng ngâm, vang thẳng cứu thiên.

Mọi người mới liếc mắt nhìn qua, chỉ thấy Vạn Kiểm Nhất thả người nhảy lên không trung. Trong lúc đó, cả trời đất, gió mây biến sắc, kiếm quang vạn đạo, vô số ánh sáng xanh biếc tỏa ra từ Trảm Long Kiếm phóng đi, muôn hình vạn trạng.

Đến khi trên không trung kia đột nhiên vang lên một tiếng quát nhẹ, chỉ một câu ba từ, lại như cùng với đất trời hòa làm một. Mỗi một từ, lại khiến gió mây trong trời đất phải biến đổi.

"Trảm, Quý, Thần..."

Trong chớp mắt, gió mây cuốn động, Vạn Kiểm Nhất sừng sững giữa đám mây như một Chiến Thần. Một lát sau, Trảm Long Thần Kiếm bắn ra vô tận ánh sáng xanh biếc, như một con Cự Long có thể nuốt chửng cả thiên địa bỏ nhào xuống bên dưới.

Cuồng phong gào thét lao xuống, Vạn Kiểm Nhất nhân kiếm hợp nhất, đâm thẳng xuống Thánh điện Man Hoang. Kiếm chưa đến, mà tất cả đã tan nát, khung cửa đại điện rung lên lách cách, run rẩy kịch liệt không ngừng.

Trong Thánh điện, phần đông cao thủ Ma giáo đều biến sắc, cùng nhau lùi về phía sau.

Một kiếm điên cuồng mạnh mẽ đến như thế, tựa như kiếm xuất ra mang theo một cỗ khí thế kiêu ngạo không nhường, không sợ thiên địa, không kính quỷ thần, bề ngễ với nhân gian, chém hết kẻ thù, dù cho thịt nát xương tan cũng không luyến tiếc. Một kiếm này, căn bản không có chút thủ thế nào, hết thấy linh lực đạo hạnh giăng khắp nơi đều tụ bên trong thể công điên cuồng mạnh mẽ đến vô cùng vô tận này, như sóng lớn phô thiên cái địa lao đến.

Một khắc này ở giữa đất trời, không một vật nào dám đứng trước mặt ngăn cản kiếm thế sáng rực này.

Trước đại điện, một vài người chậm chân đã bị kiếm quang xanh biếc như sóng lớn đầy khủng bố kia nuốt trọn. Sau đó tiếng kêu thảm lập tức vang lên, chốc lát sau, những thân hình đó bị lực lượng điên cuồng mạnh mẽ đánh bay đi, ầm ầm nghiền nát giữa không trung. Gạch xanh lát nền Chính điện đã hóa thành bột mịn, tựa như con giun của thần tiên buông phũ xuống nhân gian, nhất thời chấn nhiếp toàn trường.

Thậm chí đến dị tượng Minh Uyên phủ xuống ở bên ngoài, cũng tạm thời bị người quên mất.

Vạn Kiếm Nhất đáp xuống mặt đất, hoành kiếm phía trước, lớp bụi bặm từ cánh cửa Chính điện đã gần như bị hùy rơi xuống phủ đầy lên áo trắng, chẳng biết vì sao lại không ảnh hưởng đến vẻ tiêu sái của hắn chút nào. Đám người trong Ma giáo nhất thời bị hắn dọa khiếp sợ, không người nào chú ý tới cánh tay trong ống tay áo trắng của hắn lại đang khẽ run rẩy.

Tuyệt học thần thông kinh thiên động địa như thế, điên cuồng mạnh mẽ đến như thế, có thể dễ dàng thi triển ra như vậy hay sao?

***

Tình hình chiến đấu kịch liệt trong Thánh điện Man Hoang phía xa bên kia, còn có tràng cảnh kinh thiên động địa khi thi triển “Trảm Quỷ Thần”, một trong Tứ đại kiếm thức truyền thừa cổ xưa của Thanh Vân Môn, toàn bộ đều ở trong mắt Thương Tùng dưới Tu La tháp.

Khác với đám yêu nhân Ma giáo kia, hắn hết sức quen thuộc với thần thông tuyệt học Thanh Vân. Khi nhìn thấy thần uy của “Trảm Quỷ Thần”, chẳng những hắn không có vẻ mừng rỡ mà sắc mặt ngược lại càng thêm sầu thảm, thân thể cũng khẽ run rẩy. Bởi vì hắn biết rõ, cái thần kiếm tuyệt học đầy uy lực vừa ra trong hoàn cảnh hiểm ác như vậy, có nghĩa là Vạn sư huynh đã liều mạng rồi.

Địch thủ quá đông lại quá mạnh mẽ, Vạn sư huynh cuối cùng cũng không phải là thần. Thế nhưng cho tới giờ khắc này, vẫn chưa có ai chạy tới Tu La tháp, cho dù dị tượng Minh Uyên đã xuất hiện. Thậm chí không chỉ ở đại điện, mà mấy người ở chỗ khác cũng không thấy xuất hiện. Làm được điều này, không hỏi cũng biết ba vị sư đệ Điện, Tăng, Thương bọn hắn lúc này đang phải thừa nhận áp lực đáng sợ đến mức nào.

Thế nhưng... thế nhưng chỉ có chính mình ở đây, ở Tu La tháp mà mọi người đặt tất cả hi vọng vào, lại luôn là kẻ vô tích sự như vậy.

Thương Tùng cảm thấy trong lồng ngực mình như muốn nổ tung ra, nồn nóng sốt ruột như ngọn lửa bùng bùng thiêu đốt trong lồng ngực. Tại khoảnh khắc này, đột nhiên cái khí tức đáng sợ của Minh Uyên trên đỉnh đầu đã như không còn chút ảnh hưởng nào đến hắn cả.

Bạn đang đọc truyện *Man Hoang Hành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 62: Nóng nảy điên cuồng (trung)

Dịch giả: hoangtruc

Đề tựa: Đình Phong

Bọn mi thờ Minh Vương Thánh Mẫu

Kiếm Nhất ta nhất quyết khắc tên.

Thân thể Thương Tùng vốn cứng nhắc, đột nhiên khẽ nhúc nhích rung động. Toàn bộ khí lực đã mất đi thoáng cái trở lại trên người, sợ hãi khiếp nhược cũng không cánh mà bay mất, hắn đột nhiên ngẩng đầu, trợn mắt chờ đợi Minh Uyên đáng sợ kia.

Có cái gì đáng sợ nhất trong cuộc sống này?

Có phải là tử vong hay không?

Thương Tùng khẽ nở nụ cười có chút điên cuồng. Ngay sau đó hắn gầm lớn lên một tiếng, hai tay xé rách vạt áo trước lồng ngực mình, hai mắt vẫn nhìn chăm chăm vào mảnh hắc ám đang hàng lâm. Sau đó hắn đưa một kiếm, đâm thẳng vào ngực mình!

Mũi kiếm lạnh như băng, phá thể mà vào.

Nếu không sợ chết, thì còn có cái gì đáng sợ nữa!

Hắc ám trên đỉnh đầu gầm thét tựa như có vô số quỷ hồn xuất hiện trong bóng đêm, mở ra gương mặt dữ tợn gào thét đáng sợ xuống cái người phía dưới nhỏ bé như con sâu cái kiến kia! Nhưng những hình ảnh kinh khủng, đáng sợ nhất nhân gian này lại như nước chảy bình thường trong mắt Thương Tùng, không khiến hắn dao động nửa phần.

Lòng ngực đau đớn kịch liệt khiến toàn thân hấn phát run, nhưng nó cũng trở thành sự cố chấp sắc bén nhất nhắc nhở hấn, chèo chống hấn. Còn có người vì hấn mà đổ máu, dốc sức liều mạng thì hấn càng quyết không thể làm chuyện có lỗi với bọn họ được!

Hấn rống giận, rạch mở thêm huyết nhục nơi lòng ngực, máu tươi lại bắn ra ngoài. Trong cơn đau đớn kịch liệt, máu tươi bắn ra tung tóe này, trong mắt Thương Tùng lại có một tia an ủi, lại có một phần hài lòng.

Làm được như vậy, Vạn sư huynh, ba vị sư đệ, chắc các người sẽ không còn xem thường ta nữa chứ? Ta đã không làm gì có lỗi với các người, ta đã dốc toàn lực, ta đã làm đến mức cuối cùng nhất rồi!

Hấn bỏ thanh tiên kiếm xuống, nhào người tới. Trong hắc ám và gió thổi điên cuồng mạnh mẽ từ trên trời giáng xuống đó, hấn dùng toàn bộ huyết nhục trên ngực mình bôi lên trên Tu La tháp. Máu tươi tuôn ra, nhuộm cả thân tháp thành một mảng huyết hồng.

Tu La tháp lập tức vang lên tiếng động ầm ầm, toàn thân tháp run rẩy, phát ra tiếng rít đầy quỷ dị. Những nơi máu tươi đi qua, những vết kiếm bị hấn chém ra dần biến đỏ, sau đó từng tầng từng tầng đá lớn bằng vật liệu kì quái kia dần tan rã như lớp đất cát, từ từ tuôn xuống.

Trong nháy mắt này, Tu La tháp đang lung lay sắp sụp đổ!

Phía trên màn trời, hắc ám Minh Uyên cũng rung rung, mà ngoài rìa cũng dần trở nên mờ nhạt.

***

Ngày hôm nay đối với Ma giáo mà nói, đối với Thánh điện Man Hoang Ma giáo mà nói, là một ngày đen tối nhất từ trước tới nay. Mấy tên tu sĩ chính đạo gian trá đáng giận kia đã âm thầm tiến nhập Ma Sơn, sau đó không biết trời cao đất rộng, ngang nhiên phát động công kích toàn bộ cao thủ tụ tập tại Thánh điện Man Hoang. Tuy cao thủ Ma giáo nhiều như mây nhưng trong tình huống vội vàng không có chuẩn bị trước, Thánh điện Man Hoang đã phải chịu tổn thất thảm trọng.

Đại điện Thánh địa được giáo chúng Thánh giáo cẩn thận chăm sóc cung phụng nhiều năm đã gặp phải một trường họa kiếp. Mấy nơi như Giảng Kinh điện, Luân Hồi điện, Công Đường cũng bị tổn thương nghiêm trọng, tổn thất khó mà tính toán được. Kể cả bên trong chính điện cũng bị tàn hại. Quan trọng nhất là, Tu La tháp từ xưa tới nay luôn sừng sững đứng đó, tựa hồ như vĩnh viễn không thể phá vỡ vậy mà lại gặp nguy hiểm sắp sửa sụp đổ.

Mọi người trong chính điện Ma giáo lúc này đều ý thức được điểm này nên xông xáo cả lên, tâm tình đám người xúc động. Ở thời điểm này, không ai còn che giấu bản lĩnh mà đều liều lĩnh phóng về phía Vạn Kiếm Nhất với ý đồ nhanh chóng đánh bại người này, cứu nguy cho Tu La tháp.

Chẳng qua lúc này, Vạn Kiếm Nhất lại vờn người lao đi, không lùi về phía sau chạy trốn mà ngược lại dần thân thẳng tiến về phía trước. Hấn không phát động công kích vào mấy tên cao thủ Ma giáo nữa, mà lại luôn lách thân người như lúc trước, né tránh vài đạo thân ảnh rồi phóng tới tòa chính điện phía sau, cũng là vòng ra lưng đám người Ma giáo này.

Đám người Ma giáo cho tới bây giờ đều bị một tên nam tử áo trắng tiêu sái, đạo hạnh cực cao đất mũi, lúc này mới lấp bắp kinh hãi, vô thức quay đầu nhìn lại. Đột nhiên có một người kêu lớn, tiếng kêu sợ hãi, đồng thời đưa tay chỉ về phía chính điện nói lớn: “Thánh tượng!”

Đám người Ma giáo đều kinh hãi, nhao nhao quay người.

Thánh điện Man Hoang có rất nhiều điện, nơi này lại là chính điện, là chỗ cung phụng hai tòa thánh tượng của U Minh Thánh Mẫu và Thiên Sát Minh Vương, cũng là hai tòa thánh tượng lớn nhất trong toàn bộ cung điện này. Rất nhiều nghi thức, điển lễ, tế tự từ trước đến nay đều được cử hành ở nơi này. Mà nơi được coi là thần thánh nhất trong Thánh địa Man Hoang cũng chính là hai tòa thánh tượng thần thánh nhất này.

Phía sau đám người, Vạn Kiếm Nhất một thân áo trắng tung bay, lao thẳng về phía hai bức thánh tượng cực lớn kia.

Sau lưng hấn, toàn bộ cao thủ Ma giáo gầm lên, lại lần nữa toàn lực đuổi theo phía sau. Thanh Long và Độc Thần là hai người nhanh nhất trong đám, ngoài ra Chu Tước với thân pháp có chỗ độc đáo, tuy đạo hạnh yếu hơn Thanh Long nhưng tốc độ lại không chậm hơn gã bao nhiêu.

Vạn Kiếm Nhất lại như không chú ý tới đám cao thủ đang đuổi theo phía sau lưng, khuôn mặt tuấn dật đầy bình tĩnh, thân hình lao nhanh như chớp, đảo mắt đã thấy hấn phi tới trước hai tòa thánh tượng kia rồi. Hấn nhìn thoáng qua về ngoài cửa hai bức tượng, Thánh Mẫu hiền lành còn Minh Vương lại dữ tợn, như hai cái cực đoan, lại được xếp đặt song song với nhau trên thần điện tạo thành một loại cân đối quỷ dị.

Đột nhiên hấn ngửa mặt lên trời cười dài, cuồng ý trong lòng bỗng nhiên nổi lên. Tay phải hấn vung lên, Trảm Long thần kiếm đặt trước người, trong nháy mắt ánh kiếm xanh biếc tung hoành, lập lòe không ngừng, chỉ nghe thấy kiếm khí gào thét. Chớp mắt sau, trên bức tường trắng giữa hai pho tượng được khắc lên ba chữ to ‘Vạn Kiếm Nhất’.

Ba chữ kia rồng bay phượng múa cực kỳ phóng túng, tựa như rồng cuốn hồ chồm, như một khắc sau sẽ phá tường mà ra.

Đám người Ma giáo phía sau lưng hấn nhìn thấy một màn này, giận dữ không kìm nén được. Trong tiếng rống giận đó, vô số pháp bảo thần thông nhất loạt được tung ra.

Vạn Kiếm Nhất cười ha hả, huy kiếm chống cự, thân hình không ngừng lùi về phía sau. Cùng lúc đó hấn còn tránh né nghiêng người qua một bên, để lộ ra hai bức thánh tượng phía sau khiến đám cao thủ Ma giáo sợ ném chuột vỡ bình, ảnh hưởng đến hai bức thánh tượng nên liên tục không ngừng thu thế lại.

Thanh Long cũng có mặt trong đám người đó, gã liên tục cùng Vạn Kiếm Nhất cứng đối cứng qua ba chiêu liền. Sắc mặt Vạn Kiếm Nhất trầm xuống, một kiếm bức lui Thanh Long thế nhưng lại phun ra một ngụm máu tươi, nhuộm đỏ cả vạt áo trắng.

Độc Thần đứng một bên hết sức vui mừng, vừa xông lên vừa quát lớn: “Kẻ này kiệt sức rồi, chúng ta nhanh bắt lấy hắn, huyết tể Thánh Mẫu Minh Vương!”

Vạn Kiếm Nhất cười dài một tiếng, kiếm quang xanh biếc rực rỡ tựa như linh lực thần thông của hắn vĩnh viễn không có giới hạn, lao thẳng về phía Độc Thần.

Cả người Độc Thần run lên, không dám ngăn cản kiếm quang kinh thiên kia mà bay ngược lại phía sau. Đúng lúc này, một bóng đen xẹt qua, Chu Tước nhắm trúng cơ hội lao tới sát người Vạn Kiếm Nhất, lợi kiếm trong tay lướt lên chém thẳng xuống người hắn.

Thân thể Vạn Kiếm Nhất hơi nghiêng qua, tựa như đang muốn ngăn cản lại, ánh mắt vừa vặn rơi xuống người Chu Tước. Ánh mắt hai người trên không trung như nổi lại với nhau, chỉ một khắc đó cả hai đều đã lập tức nhận ra được đối phương. Kiếm thể của Vạn Kiếm Nhất không ngừng lao tới làm bộ muốn phản công, nhưng ngay lúc đó, cả người hắn khẽ run lên, linh lực trong người không hiểu sao như bị áp chế lại.

Bạn đang đọc truyện *Man Hoang Hành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 63: Nóng nảy điên cuồng (hạ)

Dịch giả: hoangtruc

Đề tựa: Đình Phong

Thương từng máu huyết cạn khô

Kiếm Nhất tay mất đồ rằng chết ngay

Sinh tử đem vứt bên ngoài

Vai mang sự đệ lung hoài thụ thương.

Vừa lúc này, Độc Thần phía xa đã cười ha hả, vỗ tay nói: “Tiểu tử càn rỡ, nhìn xem bây giờ ngươi làm thế nào?”

Một tiếng tê mình quỵ dị từ cánh tay trái Vạn Kiếm Nhất vang lên, rồi một con rết có hình thù kì dị vỗ cánh bay nhanh về phía Độc Thần.

Trong lòng Vạn Kiếm Nhất trầm xuống, chớp mắt đó hắn chỉ cảm thấy nửa người tê rần. Hiển nhiên đây hẳn là vật kịch độc hiếm thấy trên thế gian, mà cảm giác tê liệt kia lại như sét đánh, nhanh chóng chạy dọc theo cánh tay phóng tới tìm hắn.

Hắn quát khẽ một tiếng, đột nhiên nghiêng người lần nữa phóng tới Chu Tước. Chu Tước lấp bắp linh hải, thế nhưng kiếm thể trên tay không chút thay đổi. Một tiếng trầm đục vang lên, đột nhiên trong chính điện chột an tĩnh lại.

Huyết hoa đầy trời xuất hiện khiến mọi người kinh hãi đến ngây người, thế nhưng nam tử áo trắng lại như chiến thần tung hoành giữa không trung. Bị Chu Tước chém xuống một kiếm chặt đứt cánh tay trái, máu huyết tuôn ra như suối, nhuộm đỏ cả nửa người.

Đến lúc này, Chu Tước cũng ngây người, sắc mặt Vạn Kiếm Nhất trắng bệch. Nhưng không biết đến tột cùng hắn là cái hạng người ý chí cường悍 đến thế nào, mà vẫn cười ha hả, cũng không lùi lại mà tiến đến gần Chu Tước.

Chu Tước lại như hoảng sợ đến choáng váng, nhất thời còn chưa kịp phản ứng lại.

Hai người Thanh Long, Bạch Hổ phía dưới lớn tiếng kinh hô, nhưng Vạn Kiếm Nhất không xuống tay tổn thương Chu Tước mà đột nhiên mỉm cười. Hắn chỉ vén vạt áo dài cánh tay phải còn lại ra, nhấc tấm lụa đen che mặt của Chu Tước rồi nhìn thoáng qua.

"Quả nhiên là mỹ nhân tuyệt sắc!"

Nam tử áo trắng này bật cười ha hả, buông tấm lụa đen ra rồi lui người về phía sau.

Chu Tước giật mình đứng nguyên tại chỗ. Lúc này trong đầu nàng trống rỗng, lại như chỉ chứa đầy dung mạo của nam tử áo trắng kia, ngoài ra hoàn toàn không còn gì thứ gì khác nữa.

***

Vạn Kiếm Nhất yếu ớt hạ người xuống đất, chưa ổn định thân hình đã huy kiếm phóng ra ngoài. Đám người Ma giáo làm sao để hắn được ngưng cuồng bỏ đi như vậy? Tất cả nhao nhao gào thét vây đến muốn ngăn hắn lại. Đúng lúc này, một chấn động ầm ầm như tiếng sấm từ xa vang đến, bầu trời vốn đen tối đột nhiên trở nên sáng dần lên.

Minh Uyên treo ngược trên bầu trời run rẩy rồi dần mờ ảo. Cho dù hắc ám bên trong đó đang gào thét tràn đầy bất cam nhưng không cách nào vẫn hồi lại được. Ngay bên dưới Minh Uyên, Tu La tháp như đã đến thời khắc cuối cùng, máu tươi từ người Thương Tùng đã nhuộm đỏ cả thân tòa tháp, từng khối vật liệu kì dị như đá dần long ra từng tảng lớn rồi rơi rớt xuống. Đến phút cuối cùng, một tiếng nổ thật lớn vang lên, tòa tháp có hình thù kì dị này ầm ầm sụp đổ.

Khoảnh khắc Tu La tháp sụp đổ, biến dị cũng phát sinh, dị tượng xuất hiện trên bầu trời. Bên trong hư ảnh Minh Uyên đang run rẩy kịch liệt với vô số âm thanh gào khóc phủ thiên cái địa lại đột nhiên xuất hiện một trận gió điên cuồng mãnh liệt, toàn bộ hắc ám như điên cuồng ngưng tụ áp súc thành một điểm, rồi lập tức tiêu tán ngay giữa không trung. Ngay sau đó là Tu La tháp ầm ầm sụp xuống. Lấy Tu La tháp làm trung tâm, từng vết nứt to lớn dần xuất hiện xung quanh ngọn tàn tháp này. Mỗi vết nứt to lớn này lại phát sinh ra vô số những vết nứt nhỏ hơn điên cuồng lan tràn ra khắp bốn phương tám hướng.

Toàn bộ tòa Ma Sơn rung chuyển. Sau đó ngọn núi nứt vỡ ra, vô số những vết nứt dùng tốc độ không thể tưởng tượng được vươn dài ra xa. Những nơi vết nứt này đi qua, cát bay đá chạy ầm ầm nổ vang, tựa như Sơn thần của tòa Ma Sơn này đang nổi điên lên, phát ra tiếng rít gào đáng sợ nhất đối với thế gian này!

Dị tượng thiên địa khiến người ta sợ hãi. Trong tiếng kinh hô của đám người Ma giáo, hai pho tượng thần Thánh Mẫu Minh Vương cũng xuất hiện hơn mười vết nứt lớn nhỏ khác nhau...

Nhìn thần tượng lung lay muốn sụp đổ, đám người Ma giáo kinh hãi không thốt nên lời.

Mặt đất điên cuồng rung lắc, vô số đất đá trên Ma Sơn sụp đổ, khung cảnh không khác gì ngày tận thế. Thừa dịp hỗn loạn này, Vạn Kiếm Nhất lão đảo giết ra ngoài, sau đó một đường chạy thẳng đến Tu La tháp. Vừa đến dưới chân tháp đã nhìn thấy Thương Tùng bất tỉnh nhân sự dưới ngọn tháp sụp đổ này, đã hôn mê bất tỉnh rồi.

Vạn Kiếm Nhất hít sâu một hơi, cúi xuống đỡ lấy Thương Tùng. Thế nhưng cả người hắn chợt run lên, vết thương bên cánh tay trái lại rách ra, máu tươi tuôn trào. Hắn cảm thấy trước mắt tối sầm lại bèn thờ dốc vài cái, sau lưng lại truyền tới tiếng gào thét phẫn nộ phía xa xa, hiển nhiên là truy binh Ma giáo đang lao đến.

Vạn Kiếm Nhất cắn răng một cái, đặt Trảm Long Kiếm trở lại vỏ, đưa tay phải kéo Thương Tùng dựa vào bờ vai. Nhìn thấy mấy vết thương sâu đến lộ ra cả xương trước ngực Thương Tùng, lại nhìn tòa tháp loang lổ vết máu, Vạn Kiếm Nhất như hiểu ra. Sắc mặt hắn chợt biến đổi, lập tức gật đầu nói: "Làm tốt lắm!"

Dường như vì chấn động mà Thương Tùng có chút tỉnh táo lại. Y liếc nhìn thấy Vạn Kiếm Nhất, gương mặt kinh hi, mở miệng kêu lên: "Vạn sư huynh, ta..."

Lời chưa dứt, ánh mắt y đã đảo qua cánh tay trái của Vạn Kiếm Nhất, lập tức biến sắc mặt, thất thanh nói: "Vạn sư huynh, tay trái của huynh?"

Vạn Kiếm Nhất cười ha hả, sắc mặt tái nhợt nhưng vẫn kéo theo Thương Tùng lao xuống dưới núi, miệng nói tiếp: "Vết thương nhỏ mà thôi. Chi là một cánh tay, có đáng gì chứ!"

Bờ môi Thương Tùng nhúc nhích vài cái, vừa định giẫy người ra nhưng y vừa mới cử động đã cảm thấy khắp toàn thân mềm nhũn, không có chút sức lực nào cả.

Vạn Kiếm Nhất trầm giọng nói: "Sư đệ, người mất máu quá nhiều, nguyên khí đại thương, lúc này không thể cử động được, thành thật ở yên đó."

Thương Tùng có chút ngờ ngác, thế nhưng y không thể để sư huynh đã bị mất một tay, lại bị trọng thương còn kéo theo mình đi. Đang lúc tính mở miệng nói thì đột nhiên cả người y chấn động, nghẹn ngào kêu lớn: "Sư huynh coi chừng!"

Một đạo kinh phong mãnh liệt từ phía sau lưng vọt tới, nương theo tiếng nổ ầm ầm bộc phát từ Ma Sơn, tựa như một con cự thú gào thét đánh tới. Vạn Kiếm Nhất bị đánh bất ngờ, không kịp chuẩn bị, chỉ thấy trong cổ họng ngồn ngộn rồi phun ra một ngụm máu tươi.

Trên sơn đạo sau lưng bọn họ, Thanh Long và Độc Thần đang vọt tới, theo sau là Bạch Hổ, cả đám điên cuồng truy đuổi. Bạch Hổ còn như đang trong cơn giận dữ mà liên tục gào thét: "Lưu mạng lại hắn!"

Tựa như hô ứng với tiếng gào thét của Bạch Hổ, cả tòa Ma Sơn lại rung chuyển mạnh mẽ thêm lần nữa. Sau đó từ trong lòng núi phía xa đột nhiên bộc phát ra một tiếng nổ mạnh kinh thiên động địa, ngọn núi ầm ầm vỡ ra làm hai mảnh. Rồi một cột dung nham cực lớn nóng rực phun thẳng lên không trung, tạo thành một đám mây hình nấm màu đỏ thẫm đầy khùng bố, khói đen đậm đặc, mùi lưu huỳnh lan tràn ra khắp bốn phía.

Vạn Kiếm Nhất hừ lạnh một tiếng. Hắn như không nhìn thấy ngọn núi lửa đột nhiên phun trào kia, tay phải nắm chặt Thương Tùng. Không biết vì nguyên nhân đó hay do không còn sức lực để rút kiếm ra nữa, hắn không quay đầu nhìn lại mà cầm đầu chạy vội xuống dưới núi.

Trong lúc này, lòng núi không ngừng rung chuyển, từng tảng đá to có nhỏ có không ngừng lăn xuống. Hòa lẫn trong đó là vô số đốm lửa rơi rớt ra từ trong cột dung nham đỏ thẫm trên không trung, khiến người khác như không thể không tránh né khắp bốn phía được.

Kể từ đó, tạo thành cục diện Vạn Kiếm Nhất mang theo Thương Tùng kiệt sức không còn chút máu vội vàng chạy trốn khỏi ba đại cao thủ Ma giáo truy kích phía sau.

Kết cục này không nói cũng biết. Tuy có vô số dị tượng thiên địa ngăn cản, nhưng đạo hạnh ba người kia rất cao, bản thân Vạn Kiếm Nhất đang trọng thương lại càng vướng víu thêm Thương Tùng nên không bao lâu sau đã bị ba người kia đuổi kịp.

Độc Thần quát khẽ một tiếng, ngưng tụ một đạo chưởng ấn màu xám giữa không trung, trực tiếp vỗ xuống.

Thương Tùng nhìn chăm chăm phía sau, khoe mắt run rẩy bất lực, trơ mắt nhìn đạo chưởng ấn màu xám kia nện vào lưng Vạn Kiếm Nhất.

Vạn Kiếm Nhất hừ lên một tiếng, thân thể chấn động mạnh, bị đánh bay thẳng về phía trước mấy trượng. Thậm chí ở giữa không trung, Thương Tùng còn nghe được vài tiếng lách cách như tiếng xương vỡ ra.

Nhưng Vạn Kiếm Nhất chỉ lao đảo vài bước, cả người như sắp ngã, bước chân đột nhiên khựng lại chống trụ được. Người hắn chỉ lay động vài cái rồi không nói một lời nào, bàn tay đỡ Thương Tùng vẫn vững chắc như bàn thạch, vẫn liều lĩnh kéo theo y bỏ chạy xuống dưới chân núi.

Lần phát lồ ba đại cao thủ Ma giáo này khiến ba người như càng bị chọc giận. Nhất thời thế công như thủy triều, điên cuồng đánh tới Vạn Kiếm Nhất. Mà hắn chỉ có thể dựa vào địa hình và thân hình nhanh nhẹn của mình cố gắng tránh né, hoàn toàn không có lực hoàn thủ. Dưới áp lực nặng nề như vậy, căn bản hắn không thể tránh được hết công kích sau lưng được. Không lâu lắm, chỉ nghe thấy được tiếng bang bang vang lên liên tục bên tai, Vạn Kiếm Nhất phải nhận lấy liên tục mấy lần công kích này.

Thương Tùng được hắn đỡ bên vai như muốn rách cả khoe mắt, dốc sức liều mạng giãy dụa, không ngừng khản giọng hô lên: “Vạn sư huynh, thả ta xuống!”

Vạn Kiếm Nhất mất điếc tai nghe. Hắn không chút để tâm chuyện Thương Tùng giãy dụa như vậy, chỉ tiếp tục đỡ y chạy trốn. Nhưng mới xông ra vài bước, sau lưng Vạn Kiếm Nhất lại có một trọng quyền lao tới, lóp lóp đánh vào hắn.

Vạn Kiếm Nhất nghe tiếng gió, mượn nhờ rung chuyển của Ma Sơn mà miễn cưỡng tránh né được. Thế nhưng vẫn không cách nào tránh hết được quyền thế đáng sợ này, lại phịch một tiếng, rồi bị đánh bay đi.

Một hồi quay cuồng tới tấp khiến hắn ngã sấp xuống mặt đất dơ bẩn phía trước. Một thân áo trắng lấm lem bụi đất chuyển sang màu đen xám, mà Thương Tùng cũng bị văng ra trên mặt đất.

Lúc này Vạn Kiếm Nhất cực kỳ chật vật, không còn chút vẻ tiêu sái tuấn đạt nào cả. Thậm chí thần trí hắn lúc này cũng đã trở nên mơ hồ như không còn phân biệt phương hướng nữa, cứ bò lên rồi lại té ngã xuống, thân thể run rẩy. Đột nhiên hắn gầm nhẹ lên một tiếng, dùng sức cắn lấy đầu lưỡi, lắc lắc mạnh đầu, ánh mắt trở nên tỉnh táo đầy kiên định.

Hắn nhìn thoáng qua xung quanh, rồi lập tức lao đảo chạy tới chỗ Thương Tùng, dùng cánh tay duy nhất còn đang run rẩy không ngừng kia đỡ y dựa lên vai. Sau đó mặc kệ bầu trời đen xám đan xen đầy ngọn lửa lớn đốm nóng rực, hắn đầy chấp nhất phóng xuống dưới núi.

Giữa không trung, Thương Tùng rơi lệ đầy mặt. Thậm chí khoe mắt y còn chảy ra máu tươi, cõi lòng tan nát, khóc nức nở mà quát Vạn Kiếm Nhất: “Đề cho ta chết đi! Người đi a, Vạn sư huynh! Đề ta chết đi, đề ta chết đi...”

Bên dưới bầu trời quang, thanh âm của người nam nhi vô cùng thê lương, không xem sinh tử ra gì quanh quẩn thật lâu, như vang vọng giữa đất trời.

Bạn đang đọc truyện *Man Hoang Hành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 64: Cánh hoa (thượng)

Dịch giả: hoangtruc

Thánh điện Man Hoang được truyền thừa qua không biết bao nhiêu năm tháng lại đang gặp phải kiếp nạn đáng sợ nhất từ trước tới nay. Cả tòa Ma Sơn như thượng cổ cự thủ bị chọc giận, điên cuồng phát tiết mà tàn sát bừa bãi tứ phương, như muốn đem toàn bộ đám người như con sâu cái kiến dẫm nát dưới chân.

Vô số cung điện trên các ngọn núi sụp đổ liên hồi, từng khối đất đá trên dãy núi dần bong tróc rơi rớt ra. Vô số người trong đó đang chạy trốn chết nhằm tránh khỏi cái tai kiếp đáng sợ này. Nương nhìn theo tiếng nổ cực lớn từ rung trời, mọi người quay đầu nhìn lại thì thấy từng tảng đất đá to lớn đang ầm ầm lao từ trên Ma Sơn xuống, như một con lũ cực lớn không cách nào chống đỡ được. Bên dưới đó, lại là chính điện hùng vĩ nhất trong Thánh điện Man Hoang này.

Đối mặt với uy thế khủng bố của tự nhiên như vậy, không có bất kì vật gì có thể ngăn cản được. Cung điện cực lớn lại mỏng manh như một tờ giấy, bị vỡ tung mất một nửa. Hơn nữa trong đám phế tích bề bộn kia vẫn còn nhìn thấy bức thần tượng Thánh Mẫu bị xô lệch qua một bên, còn thần tượng Thiên Sát Minh Vương thì bị đám đất đá xô thẳng vào, ầm ầm đổ xuống mặt đất vỡ tan thành những mảnh nhỏ.

Thiên địa chi uy, chính là như vậy.

Bên kia của Ma Sơn cũng đang trình diễn một màn truy đuổi thảm thiết không kém. Thế cục lúc này đã hoàn toàn nghiêng về một bên, ba đại cao thủ Ma giáo truy đuổi phía sau đã chiếm ưu thế tuyệt đối. Trước mặt bọn chúng là Vạn Kiếm Nhất và Thương Tùng đều đang trọng thương không ngừng liều mạng chạy trốn, gần như cả hai đều không có lực hoàn thủ. Nếu không mượn đại biến bất thành linh của Ma Sơn, đất cát trên mặt đất chấn động dữ dội, đường núi bằng phẳng cũng đột ngột xuất hiện vết nứt rồi bắn ra dung nham, thậm chí có thêm vô số thứ như đá tảng hay nham thạch, dung nham từ trên trời rơi xuống khiến ba người Ma giáo kiêng kị mà giảm tốc độ lại, đề tâm phòng tránh thì sớm đã bắt giết được hai người Vạn Kiếm Nhất và Thương Tùng cả trăm lần rồi.

Cho dù là như thế, Vạn Kiếm Nhất kéo theo Thương Tùng toàn thân mềm nhũn không cử động được cũng không thoát khỏi ba người Thanh Long, Bạch Hổ và Độc Thần đuổi giết. Càng lúc đám người càng đuổi sát đến, chợt một tiếng hét giận dữ vang lên, Thanh Long phát lực lao người đi như một mũi tên, nhìn qua như gã đã không kim được mà muốn nhanh chóng hạ sát thủ.

Sắc mặt Vạn Kiếm Nhất tái nhợt nhưng đầy lạnh lùng, chỉ lắng nghe tiếng gió rồi lật người lách sang ngang. Vừa vặn lại có một tảng đá lớn đầy hung mãnh đang trên đà lao xuống đây, nhìn qua như thể Vạn Kiếm Nhất muốn lao đầu vào nơi tảng đá sẽ lao tới đó.

Ba đại cao thủ Ma giáo đều tức giận nãy chửi một tiếng, Thanh Long cứng rắn gắng sức khựng người lại không dám đuổi theo. Mà Vạn Kiếm Nhất như đang liều mạng, không để ý đến đất đá rơi từ trên trời xuống, ngay suất nguy hiểm đó, hần lao vọt người tới. Chỉ nghe một tiếng "ầm" vang lên, tảng đá nện mạnh xuống phía sau hắn, mặt đất rung chuyển, để lại nơi đó một cái hố to.

Tình huống như vậy không phải mới xảy ra, có thể do biết rõ bản thân đang ở trong tình thế cực kỳ nguy hiểm, để trốn chết mà Vạn Kiếm Nhất đã trở nên liều lĩnh. Hơn nữa lúc này còn có thêm núi lửa bộc phát, chỉ cần gặp loại tình huống thế này thì hắn sẽ điên cuồng liều mình lao vào, ba người Ma giáo phía sau lại không thể không tránh né. Bởi vì thời gian có xê xích, nếu bọn hắn có cố tình xông lên cũng vừa vặn trúng ngay bão rập, không chết thì cũng bị thương.

Có lẽ do vận khí tốt, hay do ánh mắt Vạn Kiếm Nhất nhạy cảm không giống người thường, liên tục nhiều lần đánh bạc bằng mạng mình như vậy nhưng hắn vẫn luôn thắng cược mang theo Thương Tùng chạy ra. Cũng nhờ trì hoãn được mấy lần như thế hắn mới miễn cưỡng duy trì cục diện truy đuổi đến bây giờ. Tình thế như vậy vẫn khó tránh khỏi chuyển biến thêm xấu hơn, như lúc này đây, chỉ tạm thời cắt đuôi được ba người nhưng chỉ cần ba người kia qua khỏi tảng đá lại vẫn nhanh chóng đuổi theo kịp.

Nhìn qua càng lúc càng tới gần dưới chân núi rồi.

Chạy trốn như vậy, tựa như chỉ đang vùng vẫy giãy chết, cuối cùng cũng không thể nào thoát khỏi kết cục phải chết. Tiếng cười ác độc sau lưng ngày càng gần, Thương Tùng đầy thống khổ chậm rãi nhắm mắt lại. Đột nhiên, lòng núi lại rung chuyển dữ dội, Độc Thần mượn chấn động lần này tung đòn đánh phủ đầu. Lão nhảy người trên không trung rồi vọt tới đánh thẳng về phía Vạn Kiếm Nhất đang ở trước mặt, miệng nhe răng cười: "Đi chết đi, Xú tiểu tử!"

"Ầm ầm!"

Lời Độc Thần chưa dứt thì lòng núi lại rung chuyển dữ dội, tiếng nổ từ sâu trong lòng đất vang lên thật lớn lấn át đi tiếng cười của lão. Sắc mặt mấy người đều biến đổi, bởi vì tiếng nổ mạnh và chấn động lần này không đến từ chỗ sâu trong lòng núi của dãy Ma Sơn nữa, mà như truyền từ dưới chân bọn hắn vậy.

Mặt đất điên cuồng chấn động, đất đá, cây cối thậm chí cả từng mảng đất đều như bị một lực lượng khổng lồ nào đó làm vặn vẹo biến hình. Sau một lát, đột nhiên toàn bộ lớp đất phía trên đám người này chợt nổ tung, tiếng nổ vang ầm trời, rồi một cột dung nham nóng rực phóng vọt lên trời, chiều cao hơn trăm trượng.

Cùng lúc đó, có gần một trăm cột dung nham như thế ở khắp nơi quanh Ma Sơn cũng xông ra khỏi mặt đất. Toàn bộ không trung đều bị khói đen bao trùm, tro bụi mờ mịt không nhìn thấy gì cả.

Độc Thần đang phi thân trên không trung vội thét lên một tiếng quái khí, cứng rắn khựng người lại rồi bay ngược ra phía ngoài. Dù như thế nhưng người lão cũng đã bám đầy lửa, đốt trụi toàn bộ râu tóc lão. Độc Thần lao đảo bay ra một khoảng cách xa xa bên ngoài, sau đó mới chưa hết kinh hãi đáp xuống mặt đất, bàn tay liên tục dập lửa trên người. Lão cũng nhìn thấy Thanh Long, Bạch Hổ nhanh chóng lùi lại về phía mình.

Mặt đất cách đó không xa vẫn là một cột dung nham to lớn còn đang phun trào, khoảng cách xa chỗ đó như vậy mà vẫn cảm nhận được cỗ nhiệt độ kinh khủng tỏa ra. Dưới dung nham nóng rực này, bất luận là người hay đồ vật gì bị rơi vào đó hoặc bị lấy dính phải nhất định sẽ bị thiêu cháy khó có khả năng sống sót được.

Ba người Ma giáo nhìn nhau, nhất thời cũng không dám lại gần cột dung nham đỏ rực kia. Một lát sau dung nham phun ra cũng yếu dần nhưng vẫn đang chảy ra bốn phía, như máu tươi tuôn trào từ miệng vết thương của mặt đất khi bị xé rách ra vậy.

Ba người nhấc người lên, nhảy ra giữa không trung. Lúc này mới phát hiện đã không còn thấy bóng dáng của hai tên gia hỏa Thanh Vân môn đáng giận kia nữa. Bạch Hổ nhíu nhíu mày, có chút nghi hoặc mà hỏi: "Là bị chết cháy rồi?"

Thanh Long và Độc Thần nhìn nhau, cả hai đều nhìn thấy nghi vấn trong mắt đối phương, nhất thời đều im lặng. Một lúc lâu sau, Thanh Long thoáng nhìn về phía Thánh điện trên núi, chỉ nhìn thấy bên kia là một đồng phế tích bừa bộn bèn lắc đầu, thờ dài nói:

“Trở về đi, còn thu thập tàn cuộc bên kia nữa.”

Từ trước đến nay Bạch Hồ luôn kính trọng vị đại ca này nên tất nhiên đáp ứng một tiếng. Còn Độc Thần có chút do dự, nhìn qua như không cam lòng. Thanh Long nhìn lão một cái, cũng không khuyên can nhiều mà chỉ nhàn nhạt nói một câu: “Hôm nay trên đỉnh núi rối loạn, môn nhân đệ tử của ngươi nhiều nhất. Vạn nhất có người nhìn không vừa mắt, có chuyện xảy ra thì ngươi làm thế nào?”

Độc Thần lập tức kinh hãi. Trong Ma giáo có vô số phe phái, tới bây giờ vẫn chưa từng hòa hợp với nhau làm một được. Cho dù không có chuyện đầu đá chém giết nhau quá nhiều, nhưng chuyện như Thanh Long vừa nói không phải không có khả năng. Nghĩ tới đây, Độc Thần lập tức ném cổ sát tâm kia ra sau đầu, nhẹ gật đầu với Thanh Long mà nói: “Đa tạ tôn sư nhắc nhở.”

Thanh Long cười khổ một cái, thờ dài đáp: “Không cần cảm ơn ta. Chẳng qua ta chỉ không muốn thấy sau khi Thánh giáo đại bại, nguyên khí đại thương còn đấu tranh đánh giết lẫn nhau nữa.”

Độc Thần không nói một lời, quay người lao lên đỉnh núi. Thanh Long và Bạch Hồ cũng nhanh chóng theo sau lão.

Sau khi ba người họ đi xa, bên cạnh dòng dung nham phun trào, dưới lớp bụi đất đen đặc kia đột nhiên nhúc nhích, rồi một cánh tay thò ra bên ngoài. Sau khi cánh tay dùng sức đẩy lớp đất đen ra, một thân hình gần như màu đen lộ ra, dáng vẻ khuôn mặt lại đứng là Vạn Kiếm Nhất.

Hắn há miệng thờ dốc vài cái, rồi gian nan ngồi dậy. Hắn lại ra sức bới lớp đất dưới thân lên, không lâu sau thì một hình người đen đúa không khác hẳn lộ ra ngoài. Đương nhiên người này là Thương Tùng.

Kéo được Thương Tùng ra, Vạn Kiếm Nhất đầy khản trương, vội vàng dùng tay sờ nắn mặt mày Thương Tùng, dò xét hơi thở của y một chút. Khi có một khí tức yếu ớt truyền đến đầu ngón tay, hắn mới yên lòng, thả lỏng người. Nhưng cũng vừa lúc đó xong, hắn thấy choáng váng, trước mặt tối đen lại, suýt nữa té xuống. Hiển nhiên là do thương thế hắn quá nặng, một đường chạy trốn đến bây giờ đã thật sự hoàn toàn kiệt sức.

Há miệng thờ dốc một hồi, Vạn Kiếm Nhất gian nan đứng lên, nhưng có cố gắng đến thế nào thì vẫn lao đảo té ngã xuống tiếp. Hắn còn đang lo lắng thì trên không trung chợt vang lên tiếng rít gào xé gió lao tới. Vạn Kiếm Nhất cả kinh, ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy có ba đạo kiếm quang trên không trung đang lao tới đây.

Ánh mắt Vạn Kiếm Nhất vốn lạnh lẽo, nhưng lập tức nhận ra đám kiếm quang quen thuộc kia, hai mắt lóe sáng đầy vui mừng. Một lát sau, kiếm quang hạ xuống, đứng là ba người Điền Bất Dịch, Tăng Thúc Thường và Thương Chính Lương.

Lúc đầu đám người Điền Bất Dịch khá thuận lợi trong Thánh điện Man Hoang, nhưng sau đó nhanh chóng lâm vào khổ chiến, bị vô số giáo đồ Ma giáo điên cuồng nổi giận đuổi giết. Trùng hợp là ngay trong lúc nguy cấp đó, Tu La tháp sụp đổ dẫn phát địa mạch chấn động thiên địa dị tượng, một tòa Ma Sơn to lớn đến vậy lại đảo mắt hóa thành một tòa núi lửa điên cuồng. Ba người mới mượn cơ hội này thuận lợi trốn xuống dưới núi, khi đã gặp được nhau bèn chạy đến phía trước núi này. Ở phía xa bọn họ đã nhìn thấy hai người Vạn Kiếm Nhất và Thương Tùng bị đuổi giết, bèn cực kỳ kinh hãi, vội vàng lao đến. Nhờ có dung nham phun trào mà cuối cùng cả đám cũng cứu được hai người Vạn Kiếm Nhất và Thương Tùng.

Lập tức đám Thanh Vân Môn bọn họ không dám dừng lại nhiều, Điền Bất Dịch công Vạn Kiếm Nhất, Thương Chính Lương công Thương Tùng, còn Tăng Thúc Thường cầm kiếm cản phía sau. Một đường chạy thực mạng, không dám quay đầu lại nhìn. Sau lưng bọn hắn, là một tòa Ma Sơn khắp nơi đều trở nên hoang tàn, bầu trời chuyển sang đen xám, dung nham nóng rực lan tràn khắp nơi.

Bạn đang đọc truyện *Man Hoang Hành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 65: Cánh hoa (hạ)

Dịch giả: tiểu miêu tử, Đình Phong

Thông Thiên Phong trên Thanh Vân Sơn.

“Ba”, một tiếng thanh thúy từ trong tinh thất Ngọc Thanh hậu điện truyền ra, ở trong phiên lâu các đình viện yên tĩnh này nghe cực kỳ chói tai. Đạo đồng Thanh Phong đang quét dọn ở bên ngoài bị dọa cho hoảng sợ, vội vã chạy đến cửa tinh thất, chỉ thấy cửa phòng mở rộng, cạnh bàn bên trong phòng có một người đang ngồi, chính là Đạo Huyền.

Trên mặt đất trước mặt hắn có một ly trà đã bị rơi vỡ, còn có một vệt nước, thoạt nhìn giống như không cẩn thận mà rơi xuống đất. Thần tình của Đạo Huyền cũng có vẻ vài phần cổ quái, lẽ ra với đạo hạnh cao như hắn thì vô luận thế nào cũng không có khả năng phát sinh sự tình này, thế nhưng hiện tại hắn đang suy nghĩ xuất thần.

Thanh Phong do dự một chút, dùng tay gõ cửa một cái, sau đó mở miệng nói: “Đạo Huyền sư huynh, người làm sao vậy?”

Thân thể Đạo Huyền chấn động, đến giờ này mới đột nhiên khôi phục lại tinh thần, quay đầu lại nhìn thoáng qua, “A” một tiếng sau đó nói: “Không có gì.”

Thanh Phong cũng không dám hỏi nhiều, chỉ nói: “Vậy thì để ta quét dọn qua một chút vậy?”

Đạo Huyền nhìn thoáng qua chén trà bị vỡ dưới chân, khoe miệng xẹt qua một nụ cười khổ, sau đó thở dài, gật đầu nói: “Được, người qua đây dọn dẹp một chút, làm phiền rồi.”

Thanh Phong thuận miệng “nên làm”, sau đó lấy chổi ra, tiến đến cạnh Đạo Huyền, cẩn thận quét dọn mặt đất. Đạo Huyền nhìn động tác của Thanh Phong, một lát sau đột nhiên mở miệng nói: “Thanh Phong, người và Bạch Thạch giao tình khá tốt đúng không?”

Thanh Phong gật đầu nói: “Đúng vậy. Ta và Bạch Thạch sư huynh đều cùng nhau bái nhập Thanh Vân Môn, sau đó không sai biệt lắm đều làm việc ở Ngọc Thanh Điện này, tính ra cũng qua mấy năm rồi.”

Sau đó hắn nhìn trộm Đạo Huyền, cẩn thận hỏi: “Sư huynh, vẫn chưa tìm thấy Bạch Thạch sao?”

Đạo Huyền chậm rãi gật đầu, nói: “Tạm thời vẫn chưa tìm được, cũng không biết hắn đã đi đến nơi nào rồi.”

Thanh Phong có chút khản trương, nhưng vẫn lấy dũng khí nói: “Sư huynh, ta nghĩ Bạch Thạch nhất định vẫn còn đang ở trên Thông Thiên Phong.”

Lông mày Đạo Huyền hơi nhướng lên, nói: “Làm sao người biết?”

Thanh Phong cúi đầu, chần chờ một chút rồi nói: “Sư huynh, hắn là một cô nhi, không có chỗ nào để đi cả. Trước đây khi hắn ở cùng với ta thường nói Thanh Vân Môn nơi đây chính là nhà của hắn, cả đời này hắn thấy may mắn nhất là được đến Thanh Vân tiên sơn, sau này hắn cũng muốn cả đời đều ở lại Thanh Vân.”

Đạo Huyền im lặng một lát, gật đầu nói: “Ừ, ta biết rồi.” Hắn dừng lại một chút, sau đó lại nói: “Người và Bạch Thạch đều là hảo hán tử.”

Lúc này Thanh Phong đã quét dọn xong mảnh đất nhỏ dưới chân, thu dọn đồ đạc chuẩn bị rời khỏi tĩnh thất, nhưng mà khi đi qua cửa, hắn không nhận được quay đầu lại nói với Đạo Huyền: “Sư huynh, ta cầu người một việc được không?”

Đạo Huyền hơi cảm thấy bất ngờ, nhìn hắn nói: “Chuyện gì vậy? Người cứ nói đi.”

Thanh Phong cắn răng nói: “Sư huynh, Bạch Thạch rất nhát gan, nhưng đối với Thanh Vân Môn chúng ta tuyệt đối là một lòng một dạ. Ta không biết vì sao mấy ngày nay hắn lại biến mất, có lẽ là do hắn đã làm gì đó sai nên mới sợ hãi trốn đi. Nhưng bất kể là hắn đã phạm phải lỗi gì, nếu như tìm thấy hắn thì dù có nghiêm phạt thế nào đều không thể nói trước, nhưng ngàn vạn lần đừng đuổi hắn khỏi Thanh Vân, nếu như đuổi hắn khỏi Thanh Vân thì thực sự hắn sẽ không chịu đựng được, không sống nổi.”

Sắc mặt Đạo Huyền lộ vẻ cảm động, lập tức ngồi thẳng hơn, nhìn Thanh Phong, trên mặt lần đầu tiên lộ vẻ ngưng trọng, nghiêm mặt nói: “Người an tâm, ta đã biết.” Sau đó hắn suy nghĩ một chút, rồi lại mở miệng nói: “Người cũng chớ suy nghĩ nhiều, Bạch Thạch hắn dù có phạm phải sai lầm hay không, hay là thực sự đã làm sai điều gì, chúng ta hiện tại vẫn chưa biết, đợi khi tìm thấy hắn rồi hãy nói, nói không chừng căn bản là không hề có chuyện gì.”

Thanh Phong thoát nhìn niên kỷ cũng không tính là quá lớn, nghe vậy thì trên mặt nhất thời lộ ra vẻ vui mừng, liên tục gật đầu đáp lại vài tiếng cảm ơn đối với Đạo Huyền rồi mới đi ra ngoài cửa.

***

Sau khi Thanh Phong rời khỏi thì tĩnh thất an tĩnh trở lại, chỉ còn lại một mình Đạo Huyền với sắc mặt hồ hững trở lại. Ánh mắt của hắn đảo qua khắp gian tĩnh thất này, tất cả trang trí cùng đồ dùng hắn đều nhìn qua như bàn, ghế dựa, giường, tủ, từng cái từng vật không có sinh khí này.

Không lâu trước đây thì gian phòng này cũng có chủ nhân chính là chưởng môn Thiên Thành Từ sau khi bị thương ở Thanh Vân Môn liền tịnh dưỡng ở đây. Sau đó một thời gian, người liền đến Tổ Sư Từ Đường yên tĩnh sau núi.

Đạo Huyền ngồi trong tĩnh thất một hồi như đang suy tư điều gì, lát sau hắn bỗng nhiên đứng dậy đi ra tĩnh thất đi về phía sau núi của Thông Thiên Phong.

Đường đi hậu sơn nằm ở giữa rừng, hai bên cây cối xanh tươi, bóng cây tươi mát. Thỉnh thoảng có thể thấy dây leo rủ xuống lại kèm theo tiếng chim hót xa xăm, thêm vào đó trong núi thường xuyên có sương gió phiêu động nên trông không khác gì chốn tiên cảnh.

Đạo Huyền chậm rãi đi trên sơn đạo đến Tổ Sư Từ Đường, nhưng so với bình thường thì tốc độ của hắn lại cực kỳ chậm chạp. Hơn nữa, trên đường đi ánh mắt hắn ngưng trọng, nhìn rừng cây bụi cỏ hai bên tựa như đang tìm kiếm cái gì.

Núi rừng yên tĩnh một màu xanh ngắt, gió núi từ đằng xa thổi tới, nhẹ nhàng lướt qua đạo bào của hắn. Đạo Huyền đi trên đường núi khoảng nửa canh giờ nhưng lại không thu hoạch được gì, điều này làm sắc mặt của hắn càng nghiêm trọng. Nhưng đến lúc thấy được ngã ba phía xa xa có tấm bia đá khắc Huyền Nguyệt động phủ, không biết vì lý do gì mà Đạo Huyền thở dài một hơi, như là bỏ được tảng đá lớn trong lòng, toàn bộ người lại nhẹ nhõm thêm vài phần.

Chỉ là ngay lúc này ánh mắt hắn đột nhiên xẹt qua một chỗ, trong khoảnh khắc đó, ánh mắt Đạo Huyền đột nhiên ngưng tụ, sắc mặt lập tức căng thẳng. Hắn đứng nguyên tại chỗ, không tiến lên cũng không lùi lại, tựa hồ một khắc ở đằng kia hắn như có chút do dự, lại tựa như chỉ cần quay đầu liền xúc động.

Sau một lúc lâu, Đạo Huyền chậm rãi xoay người, chậm rãi đi tới một bụi cỏ chỗ rừng cây.

Đó là một đám cỏ dại giữa hai cây đại thụ, xanh đậm rì rì, so với các bụi cỏ khác cũng không có gì khác nhau. Lúc gió núi thổi qua cỏ xanh lay động, lộ ra một đóa hoa dại nho nhỏ bên trong.

Đóa hoa không lớn cũng không nhỏ, có bốn cánh, nở ra trắng nõn cực kỳ xinh đẹp. Đó là một màu trắng nõn thông thường nhưng xác thực rất đẹp, bốn cánh hoa đều là như thế, sau cùng rồi lại có một cánh hoa màu sắc khác biệt.

Cánh hoa kia có chút màu nâu sẫm bởi vì hơi khô nên chuyển sang màu đen, cùng với ba cánh hoa còn lại tạo nên đối lập cổ quái. Đạo Huyền chậm rãi ngồi xổm xuống nhìn chằm chằm vào cánh hoa đó, cơ mặt khóe mắt có chút giật giật. Lát sau hắn ngắt cánh hoa này xuống đặt trước mũi ngửi ngửi.

Một cổ máu tanh nhàn nhạt từ trên cánh hoa truyền đến.

Bạn đang đọc truyện *Man Hoang Hành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 66: Biệt ly (thượng)

Dịch giả: talasoixanh

Vùng Man Hoang, lúc này đây năm người của Thanh Vân Môn đang liều mình chạy trốn. Vạn Kiếm Nhất cùng Thương Tùng bị trọng thương, trên người ba kẻ khác cũng ít nhiều mang thương tích, chỉ là không có ảnh hưởng gì nhiều. Chẳng qua, cái giá này rất đáng! Lần đi vào Man Hoang này, bọn hắn gần như đã hoàn thành hết tất cả mục tiêu đã dự tính của mình. Hơn nữa, còn vượt mức khi đã phá hủy truyền thừa ngàn năm của Ma giáo là Tu La tháp, làm cho địa mạch Ma Sơn chấn động, núi lửa phun trào. Ma giáo bị một phen gà bay chó chạy, long trời lở đất.

Sau khi Ma giáo bại trận tại Thanh Vân Môn, về sau lại chịu một đòn nghiêm trọng ở Thánh Điện như thế này nữa thì chắc chắn nguyên khí sẽ hao tổn nghiêm trọng, ít nhất sẽ khó khôi phục lại trong trăm năm tới đây. Còn đối với năm người bọn hắn thì điều quan trọng nhất trong lúc này chính là thoát khỏi Man Hoang và trở về Thanh Vân Môn. Chỉ cần bọn hắn có thể ly khai khỏi đây thì cũng như vẽ lên một ký hiệu hoàn mỹ của bức tranh rồi.

Trong năm người thì Thương Tùng mất máu nhiều nhất nhưng trừ việc đó ra thì cũng không bị thương gì nhiều lắm, sau khi hắn phục dụng linh đan của Thanh Vân cũng bắt đầu hồi phục tinh thần, chỉ cần tĩnh dưỡng một thời gian thì sẽ không có gì đáng ngại. Còn Vạn Kiếm Nhất cứu được Thương Tùng nhưng lại chịu thương tổn nặng nề, kinh mạch, xương cốt toàn thân đều bị tổn hại, đứt gãy. Nghiêm trọng nhất vẫn là việc hắn bị kẻ thù chém mất một cánh tay trong Chánh điện ở Man Hoang, sự tình này sẽ ảnh hưởng lớn đến đạo hạnh cũng như việc tu luyện kiếm pháp về sau.

Sau khi được cứu, Vạn Kiếm Nhất lâm vào hôn mê, dù cho mấy người Điện Bất Dịch cứu chữa như thế nào cũng không được. Việc này làm cho ba người Điện Bất Dịch cùng Thương Tùng đang dần phục hồi cũng lo lắng không thôi. Nhất là Thương Tùng, nếu không phải vì bản thân đang chịu trọng thương cần phải nghỉ ngơi thì hắn chỉ muốn tức tức bên cạnh Vạn Kiếm Nhất.

Chẳng qua sau hai ngày, rốt cục Vạn Kiếm Nhất cũng tỉnh lại, mà lúc này bọn hắn cũng đã thoát ly khỏi Man Hoang Thánh Điện, thẳng một đường xuyên qua sa mạc, liều mình hướng về Thanh Vân Môn. Mấy người Điện Bất Dịch thấy Vạn Kiếm Nhất hồi tỉnh nên vô cùng vui mừng, cả đám người không ngừng đem linh đan diệu dược của mình ra, cứ như hận không thể nhét hết toàn bộ vào miệng Vạn Kiếm Nhất vậy, để cho hắn trở lại là một người vui vẻ.

Chẳng qua đây là chuyện bất khả khi, sau khi Vạn Kiếm Nhất tỉnh lại thì chọn lấy một ít linh đan để ăn vào, thân thể hắn vẫn còn rất yếu nhưng nhờ đan dược nên tinh thần cũng khá hơn nhiều. Sau đó hắn lắng nghe mấy người Điện Bất Dịch nói về tình hình mấy ngày nay. Lúc nghe đến đoạn hai người bọn hắn đều trọng thương, Điện Bất Dịch đã quyết đoán chỉ huy mọi người rút lui, trên đường đi còn bày mưu đặt kế, lừa gạt, dẫn dắt truy binh của Ma giáo, cũng không ham chiến mà gấp rút lui đi để bảo toàn tính mạng thì trên mặt hắn lộ ra nét vui vẻ, tán thưởng nói với Điện Bất Dịch:

“Điện sư đệ trong lòng có cảm tú (ý nói có lòng tốt), gặp loạn mà không sợ, đúng là người tài.”

Điện Bất Dịch cười ha ha, trong mắt lóe lên tia vui vẻ. Hắn có thể được nhân vật như Vạn Kiếm Nhất tán dương thì chính là sự tình khó có được của các đệ tử Thanh Vân Môn. Hơn nữa, ngày thường hắn cũng chỉ một người bình thường ở Thanh Vân Môn mà thôi, dù là lúc này vẫn còn đang trên đường trốn chạy nhưng trong lòng vẫn có cảm giác hạnh diện.

Mà ở bên kia, Thương Tùng đang ngồi cạnh Vạn Kiếm Nhất khẽ nhủ mày, liếc nhìn Điện Bất Dịch, trong đáy mắt ánh lên vẻ không thích khó nhận ra.

Kế tiếp Điện Bất Dịch liền hỏi Vạn Kiếm Nhất về hành động tiếp theo làm sao cho tốt nhất nhưng Vạn Kiếm Nhất lại khoác tay, để cho hắn tiếp tục chỉ huy mọi người đi tiếp, chỉ nói rằng bản thân trọng thương nên khó tránh khỏi có lúc suy nghĩ không đến nơi. Trước đây Điện Bất Dịch làm rất tốt rồi, cứ tiếp tục như vậy thôi, lúc đang nói chuyện lại bày ra bộ dáng vung tay như một chương quẩy vậy.

Trước giờ đám người Điện Bất Dịch đều luôn tôn kính Vạn Kiếm Nhất, đặc biệt là sau lần đi vào Man Hoang này, bọn hắn theo Vạn Kiếm Nhất tung hoành khắp nơi, vào sinh ra tử, làm ra những điều khó lường, giết thẳng đến Man Hoang Thánh Điện, thậm chí còn làm ra một phen kinh thiên động địa. Vì thế hôm nay, đối với vị Vạn sư huynh chỉ còn một cánh tay này vẫn luôn tôn kính như một thần nhân.

Điện Bất Dịch nghe nói thế thì từ chối không ngừng, nhất định phải do Vạn Kiếm Nhất chỉ huy đại cục, bản thân chỉ nghe Vạn sư huynh, thậm chí tình nguyện cống sư huynh hành tẩu, chỉ cần sư huynh chỉ đạo là được. Chẳng qua Vạn Kiếm Nhất một mực không nghe, cuối cùng Điện Bất Dịch bất đắc dĩ mà đáp ứng, cứ như vậy năm người lại bắt đầu lên đường.

Lần trốn chạy lần này tựa như một cơn gió bụi, ẩn trong đó còn kèm theo mấy phần máu lửa, trước giờ Man Hoang Thánh Điện chưa từng bị nhục nhã như thế này, làm chấn động cả Ma giáo. Tuy rằng trên Ma Sơn vẫn còn rất bừa bộn cần rất nhiều nhân thủ nhưng vẫn có rất nhiều giáo chúng của Ma giáo phản nộ mà tổ chức đuổi giết năm người này.

Dọc theo đoạn đường này, dù cho bọn người Vạn Kiếm Nhất đã cố gắng lẫn tránh và chạy thực mạng nhưng cũng không tránh được truy binh của Ma giáo nên xảy ra mấy trận chém giết, máu nhuộm cát vàng. Chẳng qua, có lẽ đây cũng là lúc để rèn luyện bản thân, tuy Vạn Kiếm Nhất trọng thương không thể động thủ, còn Thương Tùng cũng là một nửa phế nhân nhưng đạo hạnh của ba người Điện Bất Dịch, Tăng Thúc Thường cùng Thương Chính Lương lại tăng mạnh, càng đánh càng hăng, về sau còn luân phiên chiến đấu để che chở hai người Vạn Kiếm Nhất chạy đi, một đường băng ngang sa mạc, vượt ốc đảo, lẫn trong Sa Vũ mê cung mà đại chiến cùng đám truy binh của Ma giáo.

Đây là đoạn đường thảm thiết nhất của bọn họ, khi tinh nhuệ của Ma giáo đuổi đến thì lúc này Thương Tùng mới khôi phục được năm sáu phần công lực hay Vạn Kiếm Nhất còn đang suy yếu cũng phải tham chiến. Sau đó nương theo địa hình phức tạp trong Sa vũ mê cung cùng với sự nhiễu loạn của nhiều sinh vật quỷ dị mà năm người vừa đánh vừa rút lui, cuối cùng tất cả đều bị thương.

Trận huyết chiến đó bắt đầu từ khi sáng, bọn hắn một mực chém giết sống chết cho đến lúc sắc trời sắp tàn, hai bên đều giết đến đỏ mắt, các loại thủ đoạn đều đem ra, ra tay tàn nhẫn không lưu tình. Trong sa mạc kiếm khí trùng thiên, tiếng kêu gào thảm thiết, cuối cùng thì đám người Thanh Vân Môn lại lần nữa giết ra trong tuyệt cảnh, để lại sau lưng một cảnh chiều đầy màu máu, khắp nơi đều là thi thể làm cho người ta nhìn thấy mà ghê rợn.

Điện Bất Dịch, Tăng Thúc Thường đều trọng thương, chân bước lão đảo. Vốn dĩ Thương Tùng mới khôi phục thương thế một chút lại bị đánh về nguyên trạng, mà Thương Chính Lương lại trực tiếp phun máu, hôn mê. Cuối cùng chỉ còn Vạn Kiếm Nhất mạnh mẽ cứu được đi ra.

Năm người nương theo ánh chiều còn sót lại, diu nhau chung sức xông vào phương xa trong đêm đen. Mà ở rìa mê cung là một đồng giáo chúng Ma giáo bị thương thảm trọng, trong đó có mấy tên tuy bị thương nhưng vẫn vô cùng hung hãn, gào thét muốn đuổi theo, nhưng bỗng trên một bức tường cát trong Sa Vũ mê cung có một âm thanh quát lên, bảo bọn chúng ngưng lại.

Bạn đang đọc truyện *Man Hoang Hành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 67: Biệt ly (hạ)

Dịch giả: TeVatLuan

Biên: Đình Phong

Mặc dù những giáo chúng Ma giáo kia vô cùng tức giận, nhưng mà đuổi giết ở trong đêm tối như thế này thật sự là quá mức nguy hiểm. Vì vậy cuối cùng chúng vẫn phải bỏ qua oán hận mà quay người đi cứu những đồng bọn đang bị thương.

Lúc này trên tường cát, một bóng người thon thả, toàn thân hắc y đang cô độc đứng ở đó, từng cơn gió trong sa mạc nhẹ nhàng thổi lướt qua bên cạnh nàng mang theo mùi máu tanh, nơi phương xa những tia nắng chiều cuối cùng cũng đã chiếu vào trên người nàng.

Hắc y của nàng khẽ phát phơ theo gió, giữa khe hở của chiếc khăn che mặt là một cặp mắt sáng ngời thanh tịnh nhưng nhãn thần lại hàm chứa đôi chút bối rối khó xử, ngơ ngẩn mà nhìn ranh giới nơi ánh sáng cùng hắc ám giao nhau. Nàng nhìn xem năm người kia chạy trốn, trong năm người kia có một nam tử áo trắng đã mất đi cánh tay.

Hắn bước đi thật nhanh, chưa từng quay đầu nhìn lại một lần, dù cho ánh tà dương có triền miên buồn bã phủ xuống trên người hắn giống như đôi tay ôn nhu muốn níu giữ hắn ở lại đây thêm một lát. Hắn cũng không dao động một chút nào.

Hắn bước lên một bước liền dẫn đám sư đệ bên cạnh xông vào hắc ám.

Không còn thấy nữa!

Một thân bạch y bỗng bành mà tiêu sái.

Một nét cười buồn dạt làm cho người ta tim đập liên hồi.

Nắng chiều buông xuống, bóng tối không ngừng kéo tới, bao phủ toàn bộ Man Hoang sa mạc, cũng đem bóng dáng lẻ loi của nữ tử áo đen kia vùi lấp vào vô hạn cô đơn trong bóng đêm.

***

Trên Thanh Vân Sơn, đây đúng là quãng thời gian yên bình và nhàn hạ, dù lúc trước đã từng xảy ra một trận đại chiến chính ma vô cùng khốc liệt, nhưng mà hiện tại dưới sự lãnh đạo của tạm quyền chương môn Đạo Huyền, từng chuyện từng chuyện đều rõ ràng cẩn thận. Mọi việc đều được xử lý công bằng rõ ràng, Thanh Vân Môn sau đại chiến nhanh chóng bước vào giai đoạn hưng thịnh trước nay chưa từng có.

Không thể tưởng tượng được số người bị thương sau trận huyết chiến quy mô cực lớn đó lại nhanh như vậy có thể giảm xuống và hoàn toàn bình phục. Sau khi Đạo Huyền tạm quyền chương môn dường như tất cả mọi người đều đã tìm được cho mình một mục tiêu. Toàn thể Thanh Vân Môn bấy nhiêu năm qua chưa từng lộ ra sinh lực mạnh mẽ như vậy, bao nhiêu bi thương thống khổ đều bị quên lãng nhanh chóng, thay vào đó chính là sự hân hoan cùng tin tưởng đầu đầu cũng có.

Tương lai môn phái này nhất định càng ngày càng mạnh hơn nữa.

Tại khi đó, hầu như tất cả mọi người trong nội tâm đều có cùng cảm giác như vậy, kể cả các vị trưởng lão tiền bối địa vị cực cao trong Thanh Vân Môn cũng cho là như thế. Nếu như lúc trước đối với việc Đạo Huyền chấp chương môn phái còn có vài người không đồng ý hoặc có cái nhìn không tốt thì đến bây giờ hầu như tất cả mọi người đều đã bị tài năng của Đạo Huyền thuyết phục.

Trong Thanh Vân Môn, các vị tiền bối đều xem trọng Đạo Huyền, tất cả đại đệ tử trẻ tuổi đều kính phục Đạo Huyền. Thậm chí đã có không ít người tự nhiên xem Đạo Huyền là chương môn nhân - lãnh tụ chân chính của bốn môn, cái còn thiếu ở đây chính là việc Thiên Thành Tử chân nhân chính thức tổ chức lễ nghi truyền vị mà thôi.

Thanh Vân song bích tuyệt đại thiên kiêu, quả nhiên là thế hệ thiên tài tuyệt thế trăm năm hiếm thấy. Nếu như khi xưa Đạo Huyền cùng Vạn Kiếm Nhất danh tiếng ngang nhau, thậm chí Vạn Kiếm Nhất ở một số chuyện còn nhìn hơn đôi chút thì bây giờ trong Thanh Vân Môn có thể nói là Đạo Huyền thanh thế đại thịnh, có lẽ đã vững vàng áp đảo Vạn Kiếm Nhất.

Suy cho cùng sau trận chính ma đại chiến, Đạo Huyền lúc lâm nguy nhận nhiệm vụ chấp chương môn hộ, đem Thanh Vân Môn to lớn như thế quản lý trên dưới rõ ràng phồn vinh hưng thịnh. Mà Vạn Kiếm Nhất không biết vì sao lại rất nhanh nói phải bế quan tu luyện, mai danh ẩn tích trong Thanh Vân Môn rất lâu một mực không xuất hiện.

Cũng chính tại lúc này, trong những ngày cảnh xuân tươi đẹp, Đạo Huyền tại Ngọc Thanh Điện trên Thông Thiên Phong đột nhiên tuyên bố Thanh Vân Môn Thất Mạch hội võ sắp được tổ chức, Thanh Vân Môn từ trên xuống dưới ai nấy đều chấn động. Thật không biết có bao nhiêu đệ tử trẻ tuổi mơ ước được ở tại võ đài náo nhiệt kia bỗng nhiên nổi tiếng một bước lên mây, Thất Mạch hội võ nhanh chóng thu hút sự chú ý của mọi người.

Thế nên căn bản không ai để ý là dựa theo lệ cũ, việc này vốn nên do Chương môn Thiên Thành Tử chân nhân tự mình công bố. Đối với đa số người trong Thanh Vân Môn hiện nay thì Đạo Huyền đã thành chương môn nhân. Sự tồn tại của Thiên Thành Tử chân nhân trong lòng mọi người đã mờ nhạt đến mức không còn ai để ý.

Mà cũng vì thế nên Thanh Vân Môn hôm nay trừ một số người biết rõ nội tình bên ngoài thì cũng không còn ai chú ý tới có năm người vết thương chồng chất đã lặng yên không một tiếng động về tới Thanh Vân Sơn.

***

Lúc này đã là mùa xuân.

Ánh nắng mặt trời rực rỡ mà cũng vô cùng ôn nhu bao phủ lên toàn bộ Thông Thiên Phong cao ngất hùng vĩ, trong hậu đường của Ngọc Thanh Điện, một đình viện yên lặng nằm đó, có mấy gốc cổ thụ già nua đứng sừng sững trong sân. Gió nhẹ từ từ thổi tới, lay động mấy cành cây xanh mát làm cho chúng khẽ đong đưa, những bóng cây cũng nhàn nhã chấp chờ. Làn gió mang theo hương vị tươi mát mê người có thể làm cho bất cứ ai cũng phải say sưa thưởng thức, gió thổi qua sân nhỏ, thổi vào cửa sổ, lướt qua khuôn mặt Vạn Kiếm Nhất.

Hắn vẫn còn đang yên giấc, nét tuấn tú trên khuôn mặt vẫn như cũ, anh tuấn mà kiên cường, dường như gian khổ nhiều hơn nữa cũng không thể lấy đi nhuệ khí cùng kiêu ngạo của hắn. Về mặt của hắn tuy là thiếu chút sinh khí nhưng thần sắc lại ôn hòa bình thản. Có lẽ trên thế gian này chỉ có tại Thông Thiên Phong, mới là nơi cuối cùng tâm hồn hắn có thể quay về, mới là nơi hắn có thể chân chính yên tâm mà chìm vào giấc ngủ.

Có tiếng bước chân vang lên, là Đạo Huyền đang chậm rãi đi đến.

Bóng cây lác lác chấp chờ, những điểm sáng giống như đang nghịch ngợm nhảy nhót trong bóng cây. Lúc Đạo Huyền đi qua, trên mặt hắn thoáng hiện lên hào quang sáng rực bất định. Gió xuân hiu hiu thổi, bầu trời xanh thẳm.

Tiếng mở cửa làm cho Vạn Kiếm Nhất đang nằm trên giường bỗng nhúc nhích thân thể, sau đó mở mắt ra thì thấy được Đạo Huyền đang từ cửa đi tới, liền mỉm cười, ngồi dậy gật đầu nói: "Sur huynh, huynh tới rồi."

Đạo Huyền khẽ cười nói: "Phải, hôm nay đệ cảm thấy như thế nào, tốt hơn chút nào không?"

Vạn Kiếm Nhất cười hặc hặc, giơ tay lên vận động một chút, sau đó trực tiếp bước xuống giường đi vài bước, cười nói: "Gần như đã hồi phục hoàn toàn

rồi."

Đạo Huyền vui mừng gật đầu, nhưng sau đó ánh mắt hắn lại rơi vào nơi tay áo trống rỗng bên trái của Vạn Kiếm Nhất, lập tức nhãn thần buồn bã, trong ánh mắt thoáng hiện lên nét đau lòng, nhìn không được khề thờ dài một tiếng.

Vạn Kiếm Nhất dĩ nhiên cũng nhận ra tâm sự của Đạo Huyền, mỉm cười nói: "Sur huynh không cần để trong lòng, bất quá chỉ là một cánh tay mà thôi. So với thu hoạch trong chuyến đi Man Hoang lần này, tổn thất bấy nhiêu quả thật không đáng nhắc đến."

"Àa..." Đạo Huyền cười khổ một cái, để cho Vạn Kiếm Nhất ngồi xuống cạnh bàn rồi mình cũng ngồi vào bên kia, nói: "Nói như vậy mặc dù không sai, nhưng mà đệ thiếu đi một tay, đối với tu hành sau này vẫn là có chỗ ảnh hưởng, dù sao cũng phải tìm một biện pháp tốt mới được."

Vạn Kiếm Nhất cũng chẳng hề để ý, mỉm cười nói: "Sur huynh không cần suy nghĩ quá nhiều, việc này để cho đệ tự mình giải quyết cũng được. Tu hành mà do dự không quyết thì làm sao có thể đứng vững tinh tiến, việc này ngày sau không cần nhắc lại."

Đạo Huyền xúc động nói: "Sur đệ, không thể ngờ tâm tính đệ lại kiên nghị như vậy, vi huynh thật không bằng."

Bạn đang đọc truyện *Man Hoang Hành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 68: Tình ý (thượng)

Dịch giả: Đâu bắt

Biên: kethattinhthu7

Vạn Kiếm Nhất cười nói:

- Sur huynh khiêm tốn rồi, có điều huynh nên cẩn thận, sau này ta nhất định sẽ chăm chỉ tu hành. Nhưng huynh lại quản lý quá nhiều chuyện trong môn, nhờ đến khi chúng ta tỷ thí một trận, huynh lại bị một kẻ cụt tay như ta đánh bại, chẳng phải khiến người khác cười đến rụng răng sao, ha ha ha ha...

Đạo Huyền trừng mắt nhìn hắn, tức giận nói:

- Cũng chỉ có loại người như ngươi đến lúc này mà còn nói giỡn được.

Thấy Vạn Kiếm Nhất cười không nói, Đạo Huyền hừ lạnh một tiếng:

- Nhưng đệ yên tâm, giấu lại, về chuyện tu hành thì đạo hạnh chúng ta đều là ta truy ngươi đuổi. Ta dù sắp xếp nhiều sự vụ hơn nữa, chỉ cần có đệ còn sống, ta chắc chắn sẽ không lùi biếng mà đánh bại đệ.

Vạn Kiếm Nhất vỗ bàn đứng dậy, xúc động nói:

- Có gì mà không được? Sur huynh, sau ngày hôm nay, hai huynh đệ chúng ta đồng tâm, hiệp lực, cùng đưa Thanh Vân Môn trở nên hưng thịnh, trở thành đại phái chính đạo đệ nhất thiên hạ, được không?

Đạo Huyền hít sâu một hơi, dường như bị những lời nói của Vạn Kiếm Nhất làm cho kích động, đứng dậy vung tay áo, nghiêm mặt nói:

- Có gì mà không được? Với khả năng của hai người chúng ta, chỉ cần kẻ vai sát cánh, ta không tin có người nào trong thiên hạ vượt qua Thanh Vân Môn. Hôm nay, ta ở tại đây dám khẳng định, sau này danh hiệu thiên hạ đệ nhất đại phái chính đạo chắc chắn là Thanh Vân Môn chúng ta.

Vạn Kiếm Nhất cười lớn, giơ tay. Đạo Huyền nhìn hắn, hai người nhìn nhau cười. 'Bộp', tiếng đập tay rõ to vang lên.

Vạn Kiếm Nhất nhàn nhàn đi tới bên cửa sổ, nhìn thoáng qua trong sân, chỉ thấy cảnh xuân tươi đẹp, cây cỏ xanh mướt, gió xuân thổi nhẹ hẹ lướt qua mặt khiến hắn cảm thấy cả người thư thái. So với những ngày ở Man Hoang, loại cảm giác này khiến người ta như đã trải qua đến mấy đời người vậy.

Hắn nhắm mắt, hít một hơi thật sâu rồi xoay người nói với Đạo Huyền:

- Sur huynh, sau khi trở về, thời gian ta nghỉ ngơi nhiều cũng đã lâu, sư phụ thì mãi bé quan ở Tổ Sư Từ Đường khiến ta vẫn chưa thể bái kiến lão nhân gia người. Hôm nay, thương thế của ta cũng tốt, giờ cũng nên tới vấn an sư phụ lão nhân gia rồi, huynh thấy sao?

Vốn Đạo Huyền đang mỉm cười, nghe vậy, đột nhiên nét vui trên mặt thoáng chốc bị ngưng lại.

***

Khắp nơi trên núi Đại Trúc phong đều là trúc.

Mỗi khi tiết trời trong xanh, nắng ráo, gió núi thổi qua ngọn sơn phong này, sẽ làm cho vô số cây trúc xanh mượt đồng thời rì rào, lác lác trong gió, giống như có cả một thủy triều xanh dập dềnh lên xuống, thực là cảnh sắc tuyệt mỹ của nhân gian. Hơn nữa, trong núi còn có sương mờ vờn quanh như tấm lụa trắng mỏng càng làm cho cảnh sắc nơi đây càng giống tiên cảnh ở nhân gian.

Đây chính là mỹ cảnh “Trúc Đào” (sóng lớn của cây trúc), một trong Thanh Vân Lục Cảnh nổi tiếng khắp thiên hạ. Phần lớn sinh hoạt của Đại Trúc phong là trên ngọn sơn phong này.

Điền Bất Dịch xuất thân từ Đại Trúc phong, dù là trong cuộc sống thường ngày hay trên phương diện tu hành, bất luận ở trong Thanh Vân Môn hay chỉ tính riêng Đại Trúc phong thì hắn vẫn luôn là một tên đệ tử bình thường tới không thể bình thường hơn. Nhưng sau khi từ Man Hoang trở về, hắn có cảm giác cuộc sống của mình đã có những biến chuyển.

Có lẽ đám đệ tử của Đại Trúc phong không nhận ra sự thay đổi này, bởi vì bọn họ căn bản không biết những điều đã xảy ra trong chuyến đi Man Hoang. Nhưng thân là sư phụ của Điền Bất Dịch, thủ tọa Đại Trúc phong, Trịnh Thông chân nhân lại cực kỳ nắm rõ mọi chuyện. Sau khi hỏi rõ quá trình trải qua của đám Điền Bất Dịch cùng thu hoạch của bọn hắn, cơ hồ chỉ trong một đêm, Trịnh Thông nhìn Điền Bất Dịch với đôi mắt khác.

Có sự phụ ưu ái chăm sóc, tuy toàn thân Điền Bất Dịch đầy vết thương, nhưng thứ nhất là thể chất của hắn còn trẻ, thứ nữa miệng vết thương cũng không phạm vào những nơi hiểm yếu, không ảnh hưởng tới căn cơ, lại được Trịnh Thông ban thưởng rất nhiều linh dược tiên đan. Cho nên không mất nhiều thời gian, thân thể Điền Bất Dịch đã tốt hẳn lên, có thể đi lại tự nhiên. Tin tưởng thêm một ít thời gian, hắn có thể khôi phục lại hoàn toàn, thậm chí tu vi còn tiến thêm một bước. Đến Trịnh Thông cũng phải cảm thán: “Trải qua lần ma luyện tại Man Hoang, dù là tâm chí hay tu hành thì cái tên tiểu bàn tử này đều được khai thông, trong tương lai, sự hưng thịnh của Đại Trúc phong chắc là phải trông vào hắn rồi”.

Ngày hôm nay, tiết trời quang đãng, Điền Bất Dịch lười biếng ngồi trong phòng của mình trên Đại Trúc phong. Hắn ngẩn người nhìn ra cây gỗ già xiêu vẹo ngoài sân. Trong lòng hắn đang nghĩ tới mấy sư huynh đệ cùng trở về với mình, đặc biệt là Vạn sư huynh, ngày đó thương thế của huynh ấy là nặng nhất, nhưng vừa về đã bị Đạo Huyền sư huynh đưa đi Thông Thiên phong, cũng không biết hiện tại ra sao?

Hắn ngồi suy nghĩ vẫn vơ, đột nhiên lại nghĩ đi đâu đâu, bọn hắn trở về Thanh Vân Môn cũng được vài ngày rồi. Bởi vì phải lo dưỡng thương nên hắn chưa rời Đại Trúc phong, ngoại trừ gặp sư huynh đệ trong phong, đến nay vẫn chưa thấy người ngoài. Không rõ... những bằng hữu kia của hắn có tốt không?

Nàng.. có lẽ vẫn tốt chứ?

Trong đầu Điền Bất Dịch không kim được hiện lên một khuôn mặt xinh đẹp, ôn nhu. Tựa hồ như thấy được ánh mắt nhẹ nhàng, nhu hòa như sóng nước của Tô Như dưới Hồng Kiều (cầu vồng) trên Thông Thiên phong, trong ánh trăng tươi mát, vào đêm trước khi hắn rời Thanh Vân sơn đi Man Hoang,

Nàng ấy sao có thể xinh đẹp, đáng yêu tới như vậy được chứ?

Ta theo Vạn sư huynh đi Man Hoang, làm được nhiều chuyện lớn như vậy, mặc dù công lao lớn nhất thuộc về Vạn sư huynh, nhưng ta cũng đã xuất toàn lực rồi a. Tô sư muội nàng ấy... có lẽ đối với ta... nhìn bằng con mắt khác không?

Điền Bất Dịch suy nghĩ tới thất thần, trên gương mặt nở một nụ cười ngây ngốc. Nhìn nụ cười rạng rỡ lại mang theo vài phần hy vọng của hắn, không biết suy nghĩ của hắn đã bay tới tận chân trời nào. Có lẽ do tâm hồn hắn đang mộng mơ trên tít cửu thiên nên không biết được ở đình viện phía xa, phía Thủ Tinh đường truyền ra một hồi âm thanh huyền ảo, ngay sau đó là những tiếng hít thở hãi, thán phục cùng với tiếng cười to sáng khoải, đầy thiện ý, còn có cả một chút thanh âm hồn dỗi, trách cứ nhẹ nhàng trong đó.

Một lát sau, có tiếng bước chân từ đằng xa đi tới tiểu viện của Điền bàn tử, sau đó là tiếng đập cửa thanh thúy truyền vào tai hắn.

Điền Bất Dịch giật mình, phục hồi lại tinh thần, tưởng là đám huynh đệ đồng môn thường ngày có quan hệ rất tốt đến nên thuận miệng kêu lớn với giọng điệu tức giận:

- Ai đó? Ta còn đang ngủ, đừng phiền ta!

Ngoài cửa an tĩnh một lúc, sau đó “hừ” một tiếng, thanh âm thánh thót, êm tai ngoài cửa vọng vào:

- Mặt trời lên tới đỉnh đầu rồi mà còn ngủ, chẳng trách lại béo tới như vậy!

Điền Bất Dịch lập tức ngốc trệ như người như bị sấm đánh ngang tai, mất một lúc sau, hắn kêu “a” lên một tiếng rõ to, ba chân bốn cẳng vọt tới mở cửa.

‘Két..’, cửa phòng mở ra.

Hiện ra trong mắt hắn là một thiếu nữ xinh đẹp đang đứng trước cửa, ánh nắng tươi sáng, ấm áp như tụ hội tất cả vào nàng, làn gió xuân phảng phất như vì nàng mà nhiễm thêm chút xuân sắc. Vài lọn tóc phát phơ hai bên đôi má tuyết trắng, sóng mắt như nước mùa thu trong veo mang theo vài phần ý vui khiến Điền bàn tử như lạc vào chốn tiên cảnh, đẹp nhất trần gian.

Điền Bất Dịch trong lòng chấn động, mở to hai mắt, tình cảnh này giống như một bức họa lập tức khắc sâu vào trái tim của hắn, sau đó ghim chặt vào đáy lòng. Dù có trải qua bao nhiêu năm tháng, hắn cũng sẽ không bao giờ quên giây phút này.

Cái nhìn ôn nhu kia đã từ lâu mới được gặp lại.

Bạn đang đọc truyện *Man Hoang Hành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 69: Tình ý (hạ)

Dịch giả: Đậu bắp

Ngoài cửa bỗng nhiên truyền đến một hồi tiếng cười vui đùa âm ỉ kéo Điền Bất Dịch trở về thực tại, hần thò đầu ra nhìn về phía âm thanh phát ra, liền thấy một đám sư huynh đệ đồng môn đang nghênh cổ ngó qua, vẻ mặt của ai cũng đầy hàm ý, có người không chịu được lên tiếng trêu chọc hân.

“Điền sư đệ a, ta thực nhìn không ra đệ lại có thể làm quen với vị sư muội xinh đẹp tới như vậy của Tiểu Trúc Phong a!”

“Thực đáng hận mà, ta khổ công nhiều năm mà vì cái gì không có một vị sư muội nào của Tiểu Trúc Phong nhìn nhận được tâm chân tình của ta a?”

“Bởi vì nhan sắc của ngươi cũng quá dọa người đi!”

“Nói vậy, Thanh Vân Môn chúng ta chính là tu tiên đại phái, tiêu chuẩn lựa chọn đạo lữ hàng đầu phải là thiên tư xuất chúng hoặc đạo hạnh cao thâm chứ.”

“Ngươi cái đầu heo này! Những lời đó của các trưởng lão, không phải là để lừa gạt đám người chúng ta bước chân vào cửa nhà họ hay sao? Mặc kệ thời điểm nào, nữ tử nhìn người đều ưu ái tiêu sái anh tuấn trước tiên. Ngươi...không phải ngươi đem những lời kia một mực tin tưởng tới giờ chứ?!”

“Á...sư phụ a...người gạt ta a!”

...

Có kẻ hét lên thảm thiết như thiên băng địa liệt. Điền Bất Dịch nhướng mắt, vung tay gắt lên: “Tiến tiến tiến, các người nhanh nhẹn đi cho! Không cần phải ở đây diễn cảnh sâu thâm với ta.” Nói đoạn quay ngoắt lại, thái độ liền hòa ái nhìn Tô Như cười nhẹ, mời nàng tiến vào. Sau đó, đem cái bản mặt nghiêm nghị quay trở lại, đóng sập cửa lại trước mặt đám sư huynh đệ hèn mọn, bỉ ổi của mình.

Tô Như dạo vài bước trong sân, nhìn nhìn chung quanh nói với hân: “Một mình ngươi sao lại ở gian viện lớn như vậy a?”

Điền Bất Dịch đi đến cạnh nàng, nói: “Cũng hết cách a, ai bảo Đại Trúc Phong chúng ta trước nay nhân khẩu đều đơn bạc, cả sơn phong có vài mống, tự nhiên chỗ ở đều rộng rãi a.”

Tô Như xi một cái, không biết có phải vẫn giận hân hay không. Sau đó, nàng lại phát hiện cái tên mập mạp chết bầm này giống như bức tượng đứng cạnh nàng, ánh mắt xuất thần, nửa điểm phản ứng cũng không có, lại càng thêm tức giận, trừng mắt nhìn hân nói: “Không phải ngươi muốn cho ta đứng ở chỗ này cả đời đấy chứ?”

Điền Bất Dịch giật thót, lập tức phản ứng lại, rào bước nhanh về phía cửa phòng mình, hai tay liên tục mở ra, cười nói: “Mời...mời sư muội a!”

Tô Như bĩu môi, vừa định tiến vào thì thấy Điền Bất Dịch hốt nhiên sắc mặt đại biến, quát to một tiếng quay đầu phi thẳng vào trong phòng. Sau đó, là một chuỗi âm thanh phản phật vang lên.

Tô Như ngạc nhiên, liền đi tới cạnh cửa nhìn vào trong phòng, chỉ thấy lúc này Điền Bất Dịch mặt mũi đỏ bừng, tay chân khua khoắng, liều mạng dọn dẹp cả một mảnh lộn xộn trong phòng. Ví dụ như, có một đồng chắn nệm vắt chồng đồng lên nhau, ví dụ như, có chén trà dở dang, lạnh ngắt nằm nguyên vẹn trên bàn, ví dụ như, quần áo bốc mùi mỗi nơi một cái...cái này...cái này cũng quá...dơ đi!

Tô Như nhìn Điền Bất Dịch khần trương, hốt hoảng như vậy thì trong lòng không khỏi có chút ngọt ngào, sau đó nàng vẫn đi vào, ánh mắt giả vờ tra xét, đảo qua đảo lại đoạn hừ một tiếng, khinh thường nói: “Bừa bộn tới thế này, quả thực cùng ồ chó không sai biệt a.”

Điền Bất Dịch mặt đỏ tới tận mang tai, một tay ôm quần áo, một tay cầm chén trà, lúng túng đứng tại chết trân.

Tô Như nhìn hân, trong đáy mắt xẹt qua một tia ôn nhu, thở dài vẫy vẫy tay, nói: “Thôi thôi, tốt nhất vẫn là ta tự động thủ a.”

Nói xong, không đợi Điền Bất Dịch có phản ứng, nàng xắn tay áo lên, bắt đầu giúp đỡ hân thu dọn căn phòng.

Không mất bao lâu, dưới diệu thủ của Tô Như, nguyên bản cái phòng lộn xộn, nhanh chóng chỉnh tề, ngăn nắp hẳn lên. Từng tấm chắn nệm được gấp chỉnh tề ở trên giường, chén trà được rửa sạch sẽ đặt lên khay, từng cái quần áo được để gọn ở một bên. Kể cả trên bàn, ngăn tủ, mỗi góc ngách như được tiên pháp tẩy rửa qua. Làm Điền Bất Dịch có cảm giác như cả gian phòng như tản ra ánh sáng dịu dịu, trông sao mà thuận mắt, sạch sẽ tới vậy. Điền Bất Dịch há hốc mồm mà nhìn quá trình Tô Như thu thập căn phòng, sau khi xong xuôi, nàng vỗ vỗ tay, xoay người nhìn hân đắc ý nói: “Thế nào,

cũng không tệ lắm a?”

Điền Bất Dịch thốt ra tự đáy lòng: “Tô sư muội, muội thực quá lợi hại đi!”

Tô Như cười hắc hắc nói: “Còn phải nói, mấy việc này từ nhỏ ta đã làm rồi, chỗ này của ngươi với ta chỉ như bữa ăn sáng.” Nói xong nàng như chợt nghĩ tới điều gì, gương mặt không nhịn được nóng bừng lên, lập tức vội vàng chuyển chủ đề nói: “Đúng rồi, ta sang đây là muốn xem ngươi có làm sao không, nghe nói ngươi từ Man Hoang trở về đã thụ thương không nhẹ, hiện tại ra sao rồi?”

Điền Bất Dịch tự tin ưỡn ngực, vỗ vỗ mấy cái nói: “Đã khôi phục tương đối rồi, muội cứ an tâm đi.”

Tô Như thở hắt ra một hơi, nói: “Nghe sư tỷ bí mật kể cho ta những gì các ngươi đã trải qua tại Man Hoang chi địa, thật sự là không thể tưởng tượng được nơi đó lại hung hiểm tới vậy. Lúc ấy, trong lòng ta sợ hãi, đã nghĩ là... Nếu thật sự xảy ra cái gì vạn nhất, chỉ sợ... Vạn sư huynh cùng ngươi đều... Ai...”

Câu nói kế tiếp, nàng khẽ lắc đầu, dừng lại không dám nói ra, trong lòng xác thực sợ hãi không ít đều hiện ra trên gương mặt. Điền Bất Dịch nhìn nàng, một luồng nhiệt huyết dâng lên trong nội tâm, chỉ cảm giác những nguy cơ sinh tử, những gian khổ, hiểm trở trải qua tại Man Hoang chi địa, tựa hồ hết thảy đều thật đáng giá.

Thì ra ngay từ đầu, nàng cũng có lo lắng cho ta đấy!

Trong lòng Điền Bất Dịch như muốn nở hoa vậy.

Tô Như ký quái nhìn hắn: “Người ta đang lo lắng, mà ngươi cười ngốc gì chứ?” Điền Bất Dịch không chút do dự trả lời: “Nghe được muội nói lo lắng cho ta, đương nhiên phải cao hứng a.”

“Phụt!” Tô Như trên mặt lại đỏ lên, giận mắng hắn: “Mập mập chết bầm, ngươi từ lúc nào miệng lưỡi trở lên trơn tru như vậy chứ!”

Điền Bất Dịch lắc đầu, nói: “Lời này của ta là thật lòng.” Ngừng một chút, lại nói: “Tô sư muội, thời điểm tại Man Hoang chi địa, quả thực cũng có mấy lần ta thiếu chút nữa liền... không về được nữa, lúc ấy ta chỉ nghĩ, không biết nếu tương lai ngươi nhận được tin tức này, thì có hay không buồn thương cho ta. Nếu quả thật là như vậy, ta cho dù chết cũng không...”

“Ai! Đừng...” Tô Như ngắt ngang lời hắn, tức giận nói: “Cái gì mà sống với chết, không phải hiện tại đều đã tốt đẹp hay sao?”

Điền Bất Dịch gãi gãi đầu, cười đáp lại.

Tô Như nhìn cái ngốc dạng của hắn, trong nội tâm như mềm nhũn, ánh mắt trở lên ôn nhu vài phần, đoạn nàng nói: “Tốt rồi, việc đã qua đừng nói tới nữa, nhưng sau này chớ có cùng tên ngốc kia làm tiếp mấy việc như vậy nữa a.”

Điền Bất Dịch phân bua: “Không phải a, lần này Vạn sư huynh lãnh đội, chỉ là vì thiên hạ chúng sinh cùng Trung thổ chính đạo”

“Ngươi có thể cùng so với Vạn sư huynh sao chứ?” Tô Như tức tối mà tiếp tục cắt đứt lời hắn: “Vạn sư huynh là nhân vật anh hùng, tuyệt thế thiên tài. So với chúng ta đều là phạm nhân, căn bản không nhắc lên được nửa điểm liên quan. Ngươi từ nay, tốt nhất là thành thành thật thật mà sinh hoạt trong Thanh Vân Môn, miễn làm cho ta lo lắng nữa, đã biết chưa hả?” Điền Bất Dịch “A” một tiếng, gật đầu đáp ứng, sau một lúc mới phản ứng lại, bèn hỏi: “Tô sư muội à, muội thật sự... lo lắng cho ta sao?”

Tô Như thật muốn tức giận mà đập vào cái bản mặt ngu ngốc của tên đàn ông này, xong nhìn hắn lại không thể thực sự giận dữ, mà trái lại càng thấy ngượng ngùng. Nàng dậm chân, xoay người bỏ ra khỏi phòng làm Điền Bất Dịch sợ mất hồn, vội vàng đuổi theo. Sau đó, ngoài cửa liền vang lên một hồi tiếng cười, có người hô to: “Điền sư đệ thân ái a, ngươi đây là muốn đi tới đâu a?” Thanh âm của Điền Bất Dịch vang lên: “Đừng có làm rộn nữa, để ta đi tiễn Tô sư muội nào.”

“Này này, đi tiễn mà ngươi hùng hổ xách theo Xích Diễm kiếm làm gì vậy, đây chính xác là muốn đi theo nàng luôn mới đúng a?!”

“Câm miệng! Ta muốn tiễn Tô sư muội tới Tiểu Trúc Phong không được à...”

“Ha ha ha ha...”

Hậu sơn Thông Thiên Phong, Tổ Sư Từ Đường.

Bên ngoài đại điện trang nghiêm, Đạo Huyền cùng Vạn Kiếm Nhất, hai người đứng sòng vai nhau, cùng hướng về trong nội điện mờ ảo mà thi lễ một cái. Sau đó, Vạn Kiếm Nhất lớn tiếng nói: “Sư phụ, đệ tử Kiếm Nhất đã trở về từ Man Hoang chi địa.”

Bên trong đại điện Tổ Sư Từ Đường, từng ánh nến leo lắt, mờ ảo trong hắc ám âm trầm bỗng đồng thời rung nhẹ một cái, lát sau, một âm thanh trầm thấp, chậm rãi truyền ra: “Đúng là Kiếm Nhất đó ư?”

Vạn Kiếm Nhất lộ vẻ vui mừng, tiến lên một bước, cười nói: “Đúng là đệ tử. Sư phụ à, lão nhân gia ngài vẫn tốt chứ ạ? Đệ tử trở về nghe sư huynh nói người bế quan đã lâu. Mà Tổ Sư Từ Đường này tuy rằng thanh tịnh, nhưng không tránh khỏi có chút lạnh lẽo, hiu quạnh. Vậy không bằng mong lão nhân gia người theo chúng con quay về Ngọc Thanh Điện, để cho sư huynh đệ chúng con có thể thực hiện được một phần đạo hiếu của mình, như vậy có được hay không?”

Tổ Sư Từ Đường yên tĩnh lại một lát, sau đó thanh âm kia lại lần nữa vang lên: “Không cần, ta ở chỗ này rất tốt”.

Vạn Kiếm Nhất ngờ ngác, tựa hồ kinh ngạc về câu trả lời của sư phụ, còn muốn nói tiếp nhưng thấy Đạo Huyền ở một bên kéo tay áo của hắn, khẽ lắc đầu ra hiệu. Vạn Kiếm Nhất trầm ngâm một lát, liền cũng không tiếp tục, bèn nói: “Đã như vậy, tất thấy đều nghe theo sắp đặt của sư phụ, về sau đệ tử nhất định sẽ thường xuyên lui tới thăm hỏi lão nhân gia ngài”.

Thiên Thành Từ lại nói: “Vậy cũng không cần, ta bề quan tu hành, cần nhất chính là ở chữ ‘yên tĩnh’, nếu không có việc cần cũng không phải tới đây làm gì”. Ngừng lại một chút xong, hắn mở miệng nói tiếp: “Đúng rồi, lần này đi Thánh Điện Ma giáo tại Man Hoang, các ngươi có thu hoạch được gì không?”

Vạn Kiếm Nhất cười hắc hắc cười, đem hết thấy những gì nhìn thấy, đủ loại hoàn cảnh sinh tử, các loại nguy nan hiểm trở, nhất nhất đều nói ra hết cho sư phụ Thiên Thành Từ nghe. Đặc biệt là cuối cùng, trận chiến phá hủy Tu La Tháp tại Thánh Điện Man Hoang của Ma giáo, càng được hắn nói kỹ càng, đầy đủ khiến cho Đạo Huyền bên cạnh hắn nghe được, trong mắt lập lòe ánh sáng khác thường.

Lúc Vạn Kiếm Nhất kể xong, Thiên Thành Từ thở dài một tiếng: “Không nghĩ tới vì vậy lại khiến ngươi mất đi một cánh tay.”

Vạn Kiếm Nhất trong lòng xúc động, cười nói: “Xin sư phụ chớ lo lắng, bất quá chỉ là một cánh tay mà thôi. Sau này, đệ tử sẽ càng thêm chăm chỉ tu hành, chắc chắn sẽ không để việc này gây cản trở tới sự tiến bộ của bản thân”.

Thiên Thành Từ lại trầm mặc một lát, sau đó nói: “Được như vậy là tốt nhất. Thời gian cũng không còn sớm, hai ngươi cứ tạm lui xuống, ta muốn nghỉ ngơi rồi.”

Vạn Kiếm Nhất ngờ ngác nhìn bầu trời, chỉ thấy ánh nắng tươi sáng, còn chưa tới chính ngọ.

Nhưng nếu sư phụ đã mở miệng, thân làm đệ tử cũng không thể làm trái. Hai người hướng Tổ Sư Từ Đường hành lễ, sau đó cùng đi ra.

Trên sơn đạo, Vạn Kiếm Nhất liền hỏi Đạo Huyền: “Sư huynh, sư phụ như vậy đã lâu chưa?”

Đạo Huyền suy nghĩ một chút, bèn nói: “Sau đại chiến Chính Ma, sư phụ có trở về tĩnh dưỡng mấy ngày rồi liền chuyển tới nơi này, cho tới hiện tại.”

Vạn Kiếm Nhất ồ lên một tiếng, có chút tiếc nuối mà nói: “Đáng tiếc, sư phụ đang bề quan, ta ngay cả muốn nhìn lão nhân gia một thoáng cũng không được.”

Đạo Huyền nhướng mày, tựa hồ muốn nói cái gì, nhưng sau đó lại âm thầm gượng cười, trầm mặc không nói.

Hai người về tới Ngọc Thanh Điện, Vạn Kiếm Nhất cáo biệt Đạo Huyền, nhưng chợt bị Đạo Huyền gọi lại. Vạn Kiếm Nhất nhìn Đạo Huyền hỏi: “Sư huynh, có việc gì thể?”

Đạo Huyền trên mặt xẹt qua một tia do dự, trầm ngâm thoáng một lát, bèn nói khẽ: “Sư đệ, vì huynh có việc này, cần nói cho ngươi biết.”

Vạn Kiếm Nhất cười nói: “Xin sư huynh cứ nói.”

Đạo Huyền vừa muốn mở miệng, đột nhiên bên ngoài Ngọc Thanh Điện vang lên tiếng bước chân, là hai người tới bẩm báo sự vụ cùng Đạo Huyền.

Sự tình đầu tiên là việc Phong Hồi Phong cùng Triều Dương Phong tranh chấp với nhau hạn mức phân phối của một loại linh đan. Sự tình khác thì nhỏ hơn, thậm chí cũng không phải là việc ở trong Thanh Vân Môn, việc này ở Thảo Miếu Thôn phía sau núi, có thôn dân tới bẩm báo dạo này cây cỏ ở phía ngoài thôn thường xuất hiện những quái âm, quái khiếu. Đạo Huyền suy nghĩ chốc lát, liền đem số lượng linh đan phân phối trong một năm chia ra rõ ràng, ưu tiên cho Phong Hồi Phong năm ngoái được ít hơn nói cho người đầu tiên, sau đó để người nọ lĩnh mệnh lui xuống.

Vạn Kiếm Nhất ở một bên có vài phần bội phục với vị sư huynh này của mình: “Sư huynh đại tài a, ngay cả chút việc nhỏ nhặt như vậy cũng nhớ ở trong lòng, đổi lại là ta thì không thể làm tới như vậy được”.

Đạo Huyền nở nụ cười, nói: “Chỉ là chút ít việc nhỏ, thực không đáng nhắc đến.”

“Vậy sự tình vừa rồi?”

Ngay lúc đó, từ cửa lớn có thanh âm truyền tới, thấy hai người Vạn Kiếm Nhất và Đạo Huyền đang nói chuyện liền trực tiếp ngừng nói, tiến đến. Hai người nhìn sang liền thấy hai thiếu nữ xinh đẹp, đáng yêu hướng về phía mình đi tới, chính là Thủy Nguyệt của Tiểu Trúc Phong, theo bên cạnh nàng là Tô Như. Đạo Huyền nhẹ gật đầu đáp lễ với Thủy Nguyệt, tỏ ý chào hỏi. Sau đó, không thấy Thủy Nguyệt có ý kiến gì mà ánh mắt dường như một mực rơi lên người Vạn Kiếm Nhất. Chẳng qua là khi hắn quay lại nhìn vị sư đệ của mình, nội tâm lại khẽ động vì thấy ánh mắt của vị sư đệ tài hoa, tiêu sái nhìn Tô Như sáng ngời một cách đặc biệt.

*vì cuối năm nên người dịch cũng khá bận rộn, có điều chi sơ sót sẽ sớm biên lại và mong quý độc giả thông cảm.

Bạn đang đọc truyện *Man Hoang Hành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 70: Tiểu cầu (thượng)

Dịch giả: Đình Phong

Tô Như chứng kiến Đạo Huyền cùng Vạn Kiếm Nhất đều ở chỗ này nên trên mặt cũng lộ ra vài phần sợ hãi lẫn vui mừng, chạy nhanh tới cười hỏi: "Vạn sư huynh, thương thế tốt hơn nhiều chưa?" Nói xong ánh mắt của nàng vô thức nhìn lên tay trái của Vạn Kiếm Nhất, lập tức biến sắc, trên mặt lướt qua một chút đau lòng. Nhưng nàng dường như biết mình làm như vậy sẽ khiến Vạn Kiếm Nhất khó sở nên vội vàng nén xuống lần nữa cười lớn.

Vạn Kiếm Nhất thấy rõ ánh mắt của nàng, ngược lại nở nụ cười nói: "Thật sự tốt rồi. Tô sư muội, người cũng không cần quá lo cho ta, nam nhi đại trượng phu, ném đi một cánh tay có là cái gì."

Trên mặt Tô Như lộ ra kính ngưỡng liên tục gật đầu nói: "Sư huynh nói chí phải a." Nói xong lại không nhịn được hừ một tiếng: "Bất quá vẫn là đáng tiếc a, ta nghĩ nhất định là do tên mập mạp chết bầm cùng mấy người vô dụng kia làm vướng chân Vạn sư huynh rồi."

"Mập mạp chết bầm?" Vạn Kiếm Nhất ngờ ngạc một chút nhưng lập tức tỉnh ngộ, sau đó cười hặc hặc rồi thu liễm lại nghiêm mặt nói với Tô Như: "Tô sư muội, người người nói là Điền Bất Dịch sư đệ của Đại Trúc Phong? Thử cho huynh nói thẳng, người đã nhìn lầm rồi. Hành trình đi Man Hoang lần này, trong mọi người làm huynh cuối cùng phải lau mắt nhìn chính là Điền sư đệ đây. Mặc dù hắn về ngoài gốc ghềch nhưng trong tâm ẩn giấu tốt đẹp, thiên tư tu đạo cũng không thể khinh thường. Đặc biệt trên đường trở về, huynh cùng với Thương Tùng sư đệ đều bị thương, toàn bộ đều nhờ Điền sư đệ một người chỉ huy, giết ra Ma giáo truy binh mà thoát thân. Năm người chúng ta bình yên trở lại Thanh Vân Sơn thì Điền sư đệ có công lớn nhất đây."

Sâu trong đáy mắt của Tô Như lướt qua một tia vui sướng, thậm chí khóe mắt còn lặng lẽ lướt qua Đạo Huyền đang suy tư bên cạnh. Nhưng nàng vẫn giữ bộ mặt không cho là đúng sau đó cười hi hi nói: "Được rồi, Vạn sư huynh nói hắn không tệ thì tên kia có lẽ không quá tệ rồi. Dù sao muội cảm thấy tên mập mạp kia cũng không thể lợi hại như huynh được."

Đạo Huyền cùng Thủy Nguyệt đứng ở một bên đều bật cười, Vạn Kiếm Nhất cũng mỉm cười mà lắc đầu.

Bên cạnh lúc này còn có một người khác, chính là người đến bẩm báo có âm thanh lạ dưới Thảo Miếu thôn.

Đạo Huyền sau khi hỏi thăm vài câu thì trong thôn kỳ thật cũng không có chuyện gì lạ, không có người mất tích cũng không có người bị thương. Đại khái là mỗi ngày trong tòa miếu có đồ nát ngoài thôn truyền đến một chút tiếng kêu quái dị. Việc này thật sự quá nhỏ, trên thực tế cũng không tính là cái gì, qua một thời gian sẽ ổn thôi, có lẽ cũng là phạm tục ngu dân tự dọa mình mà thôi.

Nếu những sự tình thế này mà Thanh Vân Môn cũng quan, có lẽ cả ngày chẳng còn thời gian nữa.

Đạo Huyền lắc đầu đem việc này qua một bên không để ý tới nữa. Bất quá Tô Như ở một bên thấy có chút thú vị liền xung phong đi xem xét là được.

Thủy Nguyệt trừng mắt quát một câu vị sư muội hoạt bát hiếu động này làm Tô Như ngượng ngùng lại khiến Vạn Kiếm Nhất có chút không chịu được mà cười lên. Hắn lên tiếng giảng hòa nói cũng không phải chuyện to tát gì, cho Tô sư muội đi chơi cũng tốt.

Đạo Huyền tùy ý cũng liền đáp ứng, vị truyền tin kia cũng tự lui ra.

Đệ tử Thanh Vân Môn kia đi rồi khiến Tô Như liền cao hứng trở lại, ánh mắt nhìn Vạn Kiếm Nhất càng là ôn hòa cùng cảm kích, che miệng cười nói: "Còn có Vạn sư huynh tốt."

Ngày thường Thủy Nguyệt cũng cực kỳ yêu thương vị tiểu sư muội này, bất quá lại cảm thấy có chút mất mặt oán trách nói: "Người còn nói, khi không lại làm người ta thêm phiền toái."

Đạo Huyền cùng với Vạn Kiếm Nhất đều lắc đầu cười, sau đó nói với Thủy Nguyệt: "Thủy Nguyệt sư muội, người tới đây tìm ta có việc gì sao?"

Thủy Nguyệt trả lời: "Có chứ, gia sư hôm qua có hỏi muội về ngày tổ chức Thất Mạch Hội Võ, vì vậy muội mới tới đây tìm huynh để hỏi thời gian chính xác."

Đạo Huyền suy nghĩ một chút nói: "Việc này thực ra đã định rồi, nguyên bản rất nhiều công việc đã chuẩn bị xong, bởi vì muốn chờ mấy người ở Man Hoang trở về nên mới trì hoãn, hôm nay tự nhiên phải làm. Ta đã nghĩ tới liền định là mười ngày sau a."

Vạn Kiếm Nhất cùng Thủy Nguyệt đều nhẹ gật đầu, thần sắc cũng bình thường. Tô Như ngược lại như nhớ ra gì đó, con mắt nhẹ đảo một cái mở miệng nói: "Đạo Huyền sư huynh, năm vị sư huynh đi Man Hoang lần này đều có thể tham gia Thất Mạch Hội Võ đúng không?"

Đạo Huyền ngờ ngạc một chút, trong mắt lướt qua chút kinh ngạc, nếu như hắn nhớ không lầm thì đã cùng Tô Như nói qua vấn đề này một lần rồi. Nghĩ đến đây trong lòng hắn không khỏi động, vốn đang nhìn thật sâu Tô Như lại nhìn không được liếc qua Vạn Kiếm Nhất. Chỉ thấy Vạn Kiếm Nhất sắc mặt như thường, tựa như đang lắng nghe hai người nói chuyện, trên mặt lộ ra vẻ ân cần.

Đạo Huyền im lặng một lát nói: "Không có vấn đề gì? Kiếm Nhất tại Thông Thiên Phong đây tự nhiên không cần phải nói rồi, Thương Tùng, Tăng Thúc Thường cùng Thương Chính Lương sư đệ, đều là tài tửn tất cả các mạch, cũng hẳn không có vấn đề. Về phần Đại Trúc Phong Điền Bất Dịch sư đệ..."

Nói đến đây hán bỗng nhiên nhướn mày, trên mặt giống như có vài phần chần chờ mà tiếng nói cũng ngập ngừng.

Tô Như lập tức có chút khẩn trương hừ một tiếng nhưng quay đầu nhìn về phía Vạn Kiếm Nhất reo lên: "Vạn sư huynh, người xem một chút. Người vừa mới nói Điền mập mập cũng không tệ lắm, thế nhưng ngay cả Thất Mạch Hội Võ đều không đi được rồi."

Vạn Kiếm Nhất cũng có chút kinh ngạc nhìn Đạo Huyền nói: "Sư huynh, tình hình Đại Trúc Phong bên kia thế nào vậy?"

Đạo Huyền nhú mày lại nhìn Vạn Kiếm Nhất muốn nói lại thôi, qua một lúc lâu mới thờ dãi nói: "Điền sư đệ kia, ngày xưa là thật thà ít xuất hiện, cũng không có danh vọng trong môn, nghe nói tu hành cũng là bình thường, lại không phải ái đồ của Trịnh Thông sư thúc. Người cũng biết danh sách tham gia Thất Mạch Hội Võ đều là thủ tọa định ra. Điền sư đệ có thể tham gia hay không cũng không chắc được."

Vạn Kiếm Nhất mày kiếm nhướn lên, sau khi im lặng một lát lắc đầu nói: "Việc này không ổn. Sư huynh, thứ cho ta nói thẳng, lần đi Man Hoang này Điền sư đệ biểu hiện cực kỳ xuất chúng, vô luận thiên tư tâm tính đều là lựa chọn tốt nhất, ngày sau nhất định là châu báu. Đạo hạnh thực lực của hán ngày sau nhất định tinh tiến dừng mãi, không thể coi thường cũng không kém mấy vị đồng môn. Nhân tài như vậy không thể để mai một được, nếu không thật sự đáng tiếc." Nói xong hán dừng lại một cái tiếp tục: "Sư huynh, có thể mời người đi nói với Trịnh Thông sư thúc một câu. Điền sư đệ đúng là nhân tài, hãy để hán tham gia Thất Mạch Hội Võ. Mặt khác ngày sau đệ cũng đi bài phỏng Trịnh Thông sư thúc một lần để nói chuyện này."

Đạo Huyền nhìn Vạn Kiếm Nhất thật lâu không nói, cuối cùng nhẹ gật đầu, mặt lộ vẻ gượng cười nói: "Tốt thôi, việc này cứ để ta."

Vạn Kiếm Nhất mỉm cười gật đầu, Tô Như bên cạnh lặng lẽ nắm chặt nắm đấm cũng vung ra một cái, sóng mắt nàng như nước tràn đầy dịu dàng vui vẻ.

*vì cuối năm nên người dịch cũng khá bận rộn, có điều chỉ sơ sót sẽ sớm biên lại và mong quý độc giả thông cảm.

Bạn đang đọc truyện *Man Hoang Hành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 71: Tiểu cầu (hạ)

Dịch giả: Đình Phong

Sáng sớm hôm sau, hai đạo kỳ quang từ Thanh Vân sơn lướt cực nhanh một đường xuyên qua mây mù, bay qua sơn lĩnh trùng trùng điệp điệp. Cuối cùng nó đã hạ xuống Thảo Miếu thôn dưới chân núi Thanh Vân.

Linh quang chớp chồn lập lòe, sau khi hạ xuống quang huy sáng lạn xinh đẹp sau đó tản đi lộ ra hai thân ảnh. Chính là hai người Điền Bất Dịch cùng Tô Như.

Trong tay Điền Bất Dịch là Xích Diễm tiên kiếm, pháp bảo của Tô Như lại là một cái Hồ Phách Chu Lăng. Nó nhìn qua cực kỳ mềm mại lại như có linh tính mà quần trên người nàng.

Điền Bất Dịch không nhận được mà trở hai mắt nhìn nói: "Tô sư muội, pháp bảo Hồ Phách Chu Lăng thật là hiếm thấy nha."

Tô Như có chút đắc ý hỏi: "Đẹp không?"

Điền Bất Dịch liên tục gật đầu nói: "Rất là xinh đẹp, đặc biệt là người dùng nó lại càng hấp dẫn hơn."

Tô Như mặt đỏ lên, trừng mắt với Điền Bất Dịch nói: "Mập mập chết bầm! Ta phát hiện miệng lưỡi của người càng ngày càng trơn tru a."

Điền Bất Dịch gãi đầu sau đó cười nói: "Ta đều là nói thật a."

Tô Như hừ một tiếng không để ý tới hán trực tiếp đi về phía trước, bất quá trong mắt lại càng vui vẻ. Điền Bất Dịch đi phía sau nàng nhìn xung quanh rồi nói: "Ồ, nơi đây giống như ta đã từng đi qua rồi."

Tô Như có chút kinh ngạc hỏi: "Người đã tới Thảo Miếu thôn?"

Điền Bất Dịch suy nghĩ một chút nói: "Đúng vậy, lúc trước đi Man Hoang cùng Vạn sư huynh vừa xuống chân núi liền gặp một đám yêu nhân Ma giáo hãm hại thôn dân. Chúng ta cứu được hai ông cháu sau đó cùng Tăng Thúc Thường tiến đưa đến đây để tìm nơi nương tựa cùng thân thích. Chính là cái Thảo Miếu thôn này đây."

Tô Như nở nụ cười nói: "Đúng dịp như thế chi bằng người có thể đi xem hai ông cháu kia hiện nay sống như thế nào. Bất quá hôm nay chúng ta làm xong chuyện của mình rồi hãy nói." Nói xong nàng nhìn quanh một lát liền thấy được tòa miếu cỏ đồ nát ngoài thôn, liền dẫn Điền Bất Dịch đi tới.

Điền Bất Dịch đi bên cạnh Tô Như nói: "Tô sư muội, người đi phía sau ta đi, nếu quái thanh trong tòa miếu cỏ là do tinh quái quấy phá thật thì để ta xử lý

là được rồi."

Tô Như liếc hần một cái nói: "Ta lại không phải là phạm nhân không có đạo hạnh, có gì phải sợ chứ?"

Điền Bất Dịch cười ha ha nhưng lại bước nhanh hai bước chắn trước người Tô Như đi đến tòa miếu có đồ nát đồng thời nói: "Người đến đây cùng với ta, chính là bằng hữu của ta, đương nhiên không thể để người đi phía trước rồi."

Tô Như khẽ cắn bờ môi, sau đó lại nhìn thân ảnh có chút mập lùn kia khỏe miệng bất chợt mỉm cười.

Tòa miếu có rách nát này đã hoang phế một thời gian, cửa ra vào có hai miếng gỗ khép lại, Điền Bất Dịch nhẹ đẩy một cái phát ra âm thanh "kểet" trầm thấp bước vào bên trong.

Hắn thoáng nhìn vào bên trong liền phát hiện tòa miếu có này cũng không lớn, bố cục rất đơn giản. Bất quá phía trước là một cái tiểu viện, đằng sau là một gian phòng, sau nữa có thờ phụng một tượng Bồ Tát bằng đất sét mà thôi.

Tòa miếu có rất là yên tĩnh, bởi vì hoang phế nên khắp nơi đều là bụi bặm, đá xanh trên sàn nhà rất nhiều miếng đều lật lên, giữa các khe mộc không ít cỏ dại. Về gian phòng ốc có tượng thần kia thì màu sơn cũng bong ra từng mảng, nhìn qua không chút sinh khí.

Điền Bất Dịch nhìn một vòng phát hiện không có nguy hiểm nào liền tiến lên trước. Tô Như ngay phía sau hắn cũng đi theo.

Lúa này có một cơn gió nhẹ thổi qua làm cỏ xanh lay động, hai cánh cửa gỗ cũng lắc lư phát ra âm thanh nhưng trừ những điều đó ra xác thực không có gì khác thường. Bao gồm cả quái thanh kia giờ phút này cũng không nghe thấy.

Điền Bất Dịch xoay người lại liếc nhìn Tô Như, trong mắt hai người đều xuất hiện nghi hoặc. Tô Như cũng nhủ nhủ mảy nói: "Quái lạ, lúc trước nghe bọn họ nói là chỗ này rồi, chẳng lẽ thôn dân kia nghe lầm mà thần hồn nát thần tính?"

"Yyy...."

Còn chưa dứt lời đột nhiên có âm thanh thê lương quái dị vang lên, từ trong phòng ốc mãnh liệt truyền ra.

Tô Như lại càng hoảng sợ "A" một tiếng vô thức lùi về sau một bước, còn chưa mở miệng liền thấy một tấm lưng dài rộng xuất hiện ngay trước bản thân, đúng là Điền Bất Dịch chắn trước người nàng. Hắn đồng thời rút ra Xích Diễm Tiên Kiếm hai mắt sáng ngời mà nhìn gian phòng có thờ tượng thần kia, bộ dạng sẵn sàng đón địch.

"Y...Y...Y..."

Âm thanh thê lương kia phát ra càng lớn nghe quả thật có chút rợn người, bất quá Điền Bất Dịch cùng Tô Như đều là đệ tử Thanh Vân môn tu hành có thành tựu, kiến thức cùng ánh mắt là phạm nhân không thể so sánh được. Ngay từ đầu hai người cũng có chút khẩn trương đề phòng sau khi chú ý lắng nghe thì hai người cùng nhủ mảy lần nữa liếc nhìn nhau nhưng không tìm được đáp án từ đối phương.

Thanh âm kia tuy kỳ quái dọa người nhưng trung khí chưa đủ, âm điệu cũng là run rẩy liên tục. Nếu nói là yêu quái gào thét thì có lẽ giống dã thú sắp chết kêu gào hơn.

Điền Bất Dịch gật gật đầu với Tô Như, sau đó cầm Xích Diễm tiên kiếm đi tới căn phòng kia, Tô Như ở ngay sau lưng, Hồ Phách Chu Lăng không gió mà bay, chậm rãi uốn lượn, hiển nhiên cũng có vài phần đề phòng.

Điền Bất Dịch đi ở phía trước tiến vào cửa phòng kia nhìn xung quanh một chút, thấy mấy tấm ngói vỡ rơi xuống cùng bụi đất khắp nơi. Lúc này âm thanh kỳ quái kia lại vang lên, lần này hai người xác thực nó phát ra phía sau tượng thần.

Điền Bất Dịch đi thẳng về phía trước đánh giá bức tượng thần sau đó nhảy lên bàn thờ, giẫm lên đài sen nện bằng đất sét kia sau đó nghiêng thân thể nhìn ra phía sau.

Tô Như đứng ở phía dưới có chút khẩn trương vội vàng nhắc: "Điền Bất Dịch, người cẩn thận một chút."

Điền Bất Dịch quay đầu nhìn nàng cười cười, phát tay ý bảo không vấn đề gì sau đó bước hai bước ra phía sau tượng thần.

Đúng là âm thanh thê lương kỳ quái kia lại vang lên, so với lúc trước càng dồn dập cùng sắc lạnh. Tô Như lại càng hoảng sợ vừa định tiến lên hỗ trợ liền nghe vài tiếng trầm đục, nghe như gạch đá rơi xuống bị di dời. Sau đó thân thể Điền Bất Dịch lui ra dường như còn mang theo cái gì đó, từ trên bệ tượng thần nhảy xuống.

Tô Như tập trung nhìn vào lại ngơ ngác một chút, chỉ thấy trên tay Điền Bất Dịch là một con tiểu cầu toàn thân màu vàng, nhìn qua rất bình thường, chính là một tiểu thổ cầu thường thấy nhất trong thôn xóm. Bất quá con tiểu cầu giờ đây đang hấp hối, trên tay Điền Bất Dịch ngực nó hơi phập phồng, ánh mắt khép hờ lộ ra ảm đạm. Thêm nữa thân thể lại phát run dường như đang rất sợ hãi.

Điền Bất Dịch nói: "Chính là do tiểu gia hỏa này rồi, lúc nãy ta đi lên thấy nó bị đè dưới đồng gạch vỡ không thể nhúc nhích sau đó kêu lên không ngừng. Có lẽ là một con chó hoang không có nhà chạy đến miếu có chơi đùa sau đó bị đè tại đây không thể gãy gãy, không ăn không uống nên tiếng kêu mới bị biến dạng làm cho thôn dân hiểu lầm."

Tô Như gật đầu, nhìn xem tiểu hoàng cầu trong tay Điền Bất Dịch chỉ thấy nó toàn thân lông xù cực kỳ đáng yêu. Nhưng giờ phút này nó đang hấp hối, miệng mũi khô nứt, hiển nhiên là bị gãy vỡ cực khổ rất nhiều. Trong nội tâm nàng lập tức đau buồn thấp giọng nói: "A, con tiểu cầu này thật đáng thương quá."

Nói xong nàng liền bế tiểu cầu từ tay Điền Bất Dịch, liền vuốt ve từ đầu đến lưng của nó.

Nhắc tới cũng lạ, tiểu cầu dường như được nàng vuốt ve cảm thấy được an ủi, thân thể phát run dần bình tĩnh lại nhưng bộ dáng hấp hối là không có khởi sắc.

Điền Bất Dịch nhú mày nói: "Hắn là quá lâu không có uống nước nên sắp chết rồi, để ta ra ngoài tìm chút nước."

Dứt lời Điền Bất Dịch liền đi ra ngoài, mà bên ngoài là thôn trang nên tìm nước cũng không thành vấn đề, không lâu lắm Điền Bất Dịch mang một hồ lô nước vào trong miếu cổ. Tô Như vươn tay ý bảo Điền Bất Dịch đổ nước lên lòng bàn tay nàng, sau đó cẩn thận đưa tới bên miệng của tiểu cầu.

Tiểu hoàng cầu bỗng nhiên nhúc nhích, thoạt nhìn dường như bất ngờ không ngừng liếm láp bàn tay nhỏ bé của Tô Như, không bao lâu liền uống sạch.

Tô Như lại tiếp tục cho uống... Tiểu hoàng cầu sau mấy lần uống nước như nấng hạn gặp mưa, thoáng cái liền tươi tỉnh, xem ra đã phục hồi không ít sinh khí.

Điền Bất Dịch ở một bên nhìn Tô Như tỉ mỉ chăm sóc tiểu hoàng cầu liền dứt khoát đi ra ngoài một chuyến. Lúc trở lại hắn đã mang thêm một chút thịt cùng xương đặt trước người tiểu hoàng cầu.

Tiểu hoàng cầu hiển nhiên đói bụng tới sắp chết, rất nhanh liền nhào tới, ra sức gặm đồ ăn trên mặt đất.

Tô Như nhìn bộ dáng kia của tiểu hoàng cầu nhìn không được bật cười, vỗ vỗ đầu tiểu hoàng cầu nói: "Đừng nóng vội, cứ từ từ ăn nha."

Tiểu hoàng cầu giờ phút này hai mắt đã sáng trở lại, nghe vậy liền dùng đầu cọ xát vào lòng bàn tay của Tô Như, giống như làm nũng mà kêu lên một tiếng. Lúc này thanh âm đã giống tiếng chó bình thường "gâu gâu".

Tô Như cười rồi đứng lên, đi đến bên người Điền Bất Dịch nói: "Nguyên lai là một con chó nhỏ như vậy, bất quá cũng giải quyết xong việc rồi, quay về nói với thôn dân trong Thảo Miếu thôn là được."

Điền Bất Dịch gật đầu "ừ" một tiếng nói: "Ta đã nói rồi, chúng ta rời đi thôi."

Tô Như đáp ứng, Điền Bất Dịch quay người rời đi hai bước chợt phát hiện Tô Như còn đứng nguyên tại chỗ có chút không muốn mà nhìn tiểu hoàng cầu dưới chân. Hắn có chút kinh ngạc hỏi: "Làm sao thế?"

Tô Như thở dài nói: "Người nghĩ, nếu sau khi chúng ta rời đi tiểu hoàng cầu sẽ như thế nào đây?"

Điền Bất Dịch suy nghĩ một chút nói: "Ta xem nó hẳn là đã cầu, đại khái sẽ tiếp tục phiêu bạt đó."

Tô Như mấp máy miệng trên mặt lướt qua một chút không đành lòng: "Nghe có chút đáng thương a, nếu sau đó lại gặp chuyện như vậy, chỉ sợ...cũng không có ai cứu nó a."

Điền Bất Dịch lắc đầu nói: "Việc như thế này rất nhiều, chúng ta không cứu hết được."

Tô Như thở dài, gật đầu nói: "Người nói cũng đúng, do ta nhìn thấy tiểu cầu đáng thương nên tâm không đành lòng thôi."

Hình như nghe hiểu được ý tứ trong lời nói của Tô Như nên tiểu hoàng cầu đang vui đùa ăn bỗng nhiên ngẩng đầu lên nhìn hai người kêu "gâu gâu". Sau đó ngoác ngoác cái đuôi, dường như muốn đi qua, nhưng cuối cùng còn không thoát khỏi dụ hoặc của xương cốt mỹ thực nên cúi đầu mãnh liệt gặm ăn tiếp.

Điền Bất Dịch lắc đầu bật cười, nghĩ thầm con chó này thật ngu xuẩn à, sau đó đảo mắt nhìn Tô Như lại phát hiện trong mắt nàng có nét không chịu được. Đầu óc Điền Bất Dịch có chút rối loạn, liền thử thăm dò ý của Tô Như: "Tô sư muội, nếu như người thật sự ưa thích đầu tiểu cầu này, thì cứ...mang về Tiểu Trúc Phong mà nuôi nó?"

Tô Như khẽ giật mình, trên mặt vốn vui vẻ sau đó lại lắc đầu, mặt lướt qua nét âm trầm nói: "Không được đâu, ta thật sự ưa thích tiểu cầu này nhưng Thủy Nguyệt sư tỷ bình thường thấy phiền nhất là mấy con chó mèo đấy, thấy nó sẽ nhất định nổi giận. Ta không muốn làm sư tỷ tức giận a."

Điền Bất Dịch giờ khắc này trong lòng phát sáng, đầu óc hiện linh quang, dường như cả đời thông minh cơ trí đều bạo phát ra, nghiêm mặt nói với Tô Như: "Như vậy à, cũng khó cho muội thật. A... không bằng để ta nuôi dưỡng con tiểu cầu này tại Đại Trúc Phong, người nếu như rảnh rồi hoặc nếu muốn gặp nó, có thể đến Đại Trúc Phong tìm ta, tiện thể nhìn nó luôn."

Tô Như hai mắt tỏa sáng, vỗ tay cười nói: "Ai nha, thật là một ý kiến hay, thích thì thích thôi!" Nói xong nàng che miệng cười, ôn nhu lại vui vẻ, dường như cảm thấy giờ phút này tên mập mập càng nhìn càng thuận mắt.

Bạn đang đọc truyện *Mạn Hoang Hành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 72: Không từ chối (thượng)

Dịch giả: Vananh Vu

Ngày đại hội Thất Mạch Hội Võ cử hành rất nhanh đã được Thông Thiên Phong của Ngọc Thanh Điện công bố. Ngay lập tức, trên dưới Thanh Vân Môn đều xôn xao. Tất cả sự chú ý của mọi người đều đổ dồn về nơi này, sau đó theo quy định, danh sách đệ tử tham gia thi chính thức của các phong chưa nộp lên, cũng rất nhanh sẽ chuyển đến Ngọc Thanh Điện.

Hôm nay, Tô Như lại một lần nữa kéo sư tỷ Thủy Nguyệt lên Ngọc Thanh Điện, vẫn là muốn nghe ngóng về sự tình danh sách Đại Trúc Phong. Từ giờ tới đại hội Thất Mạch Hội Võ chỉ còn năm ngày, tất cả danh sách các phong cũng đã cơ bản xác định rồi.

Thủy Nguyệt là Đại đệ tử của Chân Vu đại sư thủ tọa Tiểu Trúc Phong. Đạo hạnh, thiên tư, dung mạo đều cực kì xuất sắc, trong Thanh Vân Môn cũng là người có tiếng tăm, người người đều coi đây là người đương nhiên sẽ được chọn làm người kế vị Tiểu Trúc Phong. Vì thế, dù là Đạo Huyền hay Vạn Kiếm Nhất thì đều có vài phần khách khí đối với Thủy Nguyệt. Về phần Tô Như chính là lôi kéo da hổ làm đại kỳ.

Đạo Huyền và Vạn Kiếm Nhất quen biết hai nàng đã lâu, cũng không ngại phiền toái. Đạo Huyền trực tiếp đi lấy danh sách Đại Trúc Phong, đưa cho Thủy Nguyệt xem.

Tô Như đứng bên cạnh có chút lo lắng, nôn nóng liếc liếc, nhìn hết một dãy, nhưng vẫn không thấy ba chữ "Điền Bất Dịch". Đây không phải chuyện nhỏ, Tô Như suýt nữa muốn kêu lên. May mắn là rốt cục, ánh mắt nàng cũng thấy được ba chữ chờ đợi đã lâu trong một nhóm tên ở phía cuối danh sách.

Tên Điền Bất Dịch được ghi tại phần cuối danh sách, rút cuộc cũng miễn cưỡng chen vào được võ đài này.

Tô Như tay đặt lên ngực, thở phào một cái, trên mặt cũng lộ ra vẻ vui mừng.

Đạo Huyền đứng một bên nhìn phản ứng của Tô Như, trầm lắc đầu, liền quay đầu lại nhìn Vạn Kiếm Nhất, lại chỉ thấy Vạn Kiếm Nhất đứng đó mỉm cười, nói với Tô Như: "Tô sư muội, chỉ còn năm ngày nữa là đến đại hội Thất Mạch Hội Võ. Ta nhớ là ngươi cũng có mặt trong danh sách của Tiểu Trúc Phong, hôm nay đã chuẩn bị xong chưa?"

Tô Như cười hi hi, lấy tay vỗ vỗ ngực, nói: "Vạn sư huynh yên tâm, lần này hãy xem ta thể hiện thần uy nha. Tuy rằng chưa dám nói chắc, nhưng vì có huynh cùng sư huynh Đạo Huyền còn có cả sư tỷ nữa mà, nên những kẻ khác, muội thật sự không sợ một người nào cả!"

Nói rồi, nàng còn tiện thể giơ tay lên, lập tức, Hồ Phách Chu Lãng trên người phát phơ theo gió.

Vạn Kiếm Nhất nhìn qua Hồ Phách Chu Lãng, mỉm cười nói: "Hồ Phách Chu Lãng, thật là pháp bảo cực kì lợi hại, xem ra Tô sư muội thật sự rất tự tin, như vậy chúng ta cùng đợi đến lúc đó xem biểu hiện của muội nha."

Tô Như cười ha ha, lập tức nhớ ra điều gì đó, liền cáo từ Đạo Huyền và Vạn Kiếm Nhất, rồi kéo Thủy Nguyệt ra khỏi đây.

Nhưng xem ra Thủy Nguyệt lại không có ý muốn đi ngay lập tức, vẫn đứng cách Vạn Kiếm Nhất không xa, một bước cũng không nhúc nhích. Trái lại, Vạn Kiếm Nhất liếc nhìn Tô Như, bỗng cười nói: "Đúng rồi, Tô sư muội, muội từ từ hãy đi. Ta có một thứ muốn tặng muội."

Tô Như có chút kinh ngạc, xoay người lại nhìn Vạn Kiếm Nhất, cười nói: "Vạn sư huynh, hảo huynh muốn tặng muội thứ gì vậy?"

Vạn Kiếm Nhất lấy ra một hộp kiếm, đưa cho Tô Như, nói: "Tô sư muội, trong hộp có một thanh đoản kiếm thần kì hiếm thấy, tên là "Mặc Tuyết", vô cùng sắc bén, linh lực tràn đầy, thích hợp nhất cho nữ sử dụng. Kiếm này là đoạt được từ tay một yêu nhân trên đường tiến vào Man Hoang, hôm nay tặng cho muội đấy."

Tô Như kinh hãi, vội vàng từ chối: "Vạn sư huynh, như vậy sao được?"

Vạn Kiếm Nhất cười cười, đem hộp kiếm ấn vào tay Tô Như, nói: "Chẳng qua chỉ là một thanh linh kiếm thật tốt mà thôi, có gì mà phải bận tâm. Muội nhìn kỹ đi rồi hãy nói."

Đạo Huyền và Thủy Nguyệt đứng bên cạnh vẻ mặt kì lạ, ánh mắt đều nhìn vào hộp kiếm kia.

Nhất là Thủy Nguyệt, vẻ tươi cười vốn có trên mặt lúc này cũng đã lặn im, không còn thấy nữa.

Tô Như do dự một chút, nhìn ánh mắt cổ vũ của Vạn Kiếm Nhất, rồi mở hộp kiếm ra.

Ánh sáng trong trẻo của thanh kiếm, đột nhiên từ trong hộp phát ra, như sương như tuyết, lạnh lẽo vô cùng. Trong nháy mắt, mọi người chung quanh đều cảm thấy thân thể có chút mát lạnh, dường như nhiệt độ xung quanh cũng giảm đi một chút.

Tô Như chăm chú nhìn lại, chỉ thấy một thanh đoản kiếm đang nằm trong hộp, chuôi kiếm như ngọc đen, mũi kiếm trong suốt như nước, linh khí bức người, nhìn qua hào quang tỏa ra bốn phía, thần uy đầy mình.

Tô Như dù sao cũng là đệ tử của Thanh Vân danh môn, lại đang theo Chân Vu đại sư tu hành, ánh mắt tinh tường nào có sai, liếc nhìn là biết thanh Mặc Tuyết này là thần binh lợi khí cực kỳ sắc bén, nếu linh lực đạo hạnh càng lớn, uy lực của nó lại càng khó có thể tưởng tượng được. Lập tức kinh hãi đến mức cả hai tay run lên một chút.

Tựa hồ trong nháy mắt, nàng như bỗng nhiên hiểu ra điều gì đó, sắc mặt đột nhiên tái nhợt đi vài phần, lắc đầu liên tục, nhìn Vạn Kiếm Nhất, thấp giọng nói: "Vạn sư huynh, cái này, thanh thần kiếm Mặc Tuyết này thật sự quá quý giá, muội không nhận được, xin huynh hãy thu lại đi."

Vạn Kiếm Nhất mỉm cười, khoát tay nói: "Vật đã tặng rồi, làm sao có thể lấy lại. Tô sư muội, muội nhận lấy đi. Thứ nhất, ta đã có Trảm Long Kiếm, không cần thứ này, giữ ở bên người thật là lãng phí. Thứ hai, thanh Mặc Tuyết nhỏ bé này để nữ tử dùng vẫn thích hợp hơn."

Nói rồi, hắn lại quay đầu nhìn về phía Thủy Nguyệt đang đứng một bên, cười nói: "Thủy Nguyệt sư muội, đáng lẽ muội dùng thanh kiếm Mặc Tuyết này cũng không tồi, song nếu lời ta đoán không sai, đại hội Thất Mạch Hội Võ lần này, e là Chân Vu sư thúc sẽ đem thanh Thiên Gia Thần Kiếm thiên hạ vô song kia truyền cho muội."

Thủy Nguyệt gật gật đầu, lộ ra vẻ tươi cười, thần sắc nhìn qua ôn hòa không ít.

Tô Như vẫn muốn từ chối. Vạn Kiếm Nhất một mực ngăn cản nàng, cười nói nàng vài câu, Tô Như cuối cùng đành phải im lặng nhận lấy. Một lát sau, Thủy Nguyệt dẫn Tô Như cáo từ rồi đi.

Trước kia, Đạo Huyền một mực thờ ơ lạnh nhạt cùng Vạn Kiếm Nhất đưa từng người các nàng đến cửa Ngọc Thanh Điện. Sau khi nhìn hai cô nương cực kỳ xinh đẹp đoạn trang kia sóng vai nhau rồi đi, Đạo Huyền xoay người, lại thấy Vạn Kiếm Nhất vẫn đang đứng chấp tay, nhìn xa xa về phía hai bóng lưng đang đi khuất kia.

Gió núi thổi qua, áo trắng trên người hắn phất phơ chậm chậm, mày kiếm mắt sáng, phong thái hiên ngang. Cho dù thiếu đi một tay, vẻ phóng khoáng anh tuấn và khí chất hùng hồn của hắn cũng không hư hao chút nào. Đạo Huyền muốn nói lại thôi, cuối cùng, chỉ khe khẽ thở dài trong lòng, quay người trở vào trong Ngọc Thanh Điện.

※※※

Một ngày trời qua, Vạn Kiếm Nhất rảnh rỗi lên Thông Thiên Phong đi dạo, vốn là đến Bích Thủy Hân Đàm chào Linh Tôn Thủy Kỳ Lân, nhưng Linh Tôn lại nằm ngáy o..o... không để ý tới hắn. Sau đó hắn liền đi qua Hồng Kiêu, tới phía trên Vân Hải.

Lúc Thanh Vân Sơn đang thời điểm chính ma đại chiến, Vân Hải địa thế bằng phẳng rộng lớn được hai bên coi là nơi quyết chiến quan trọng nhất. Các loại thần thông, đạo pháp giống như ném tiền qua cửa sổ mà đua nhau tung ra, khiến cho một nơi đẹp đẽ của tiên gia trở nên tối tăm rối loạn, tổn hại nghiêm trọng. Nhưng đến bây giờ, trải qua thời gian tu sửa Thanh Vân Môn, cảnh sắc Vân Hải rõ ràng lại có thêm vài phần tiên khí mờ ảo, trừ nơi xa xôi giáp ranh vẫn có thể thấy mấy vết tích hư hại bên ngoài, phần lớn vùng này đều đã được khôi phục lại như ban đầu.

Đương nhiên cũng ít nhiều liên quan tới việc Đạo Huyền những ngày này chủ trì Thanh Vân Môn đã xử lý ổn thỏa rất nhiều sự vụ. Trong lòng Vạn Kiếm Nhất cũng là có chút khâm phục, nhìn khắp nơi, tán thưởng vài tiếng rồi rời đi, lại thấy hai người từ bên kia Vân Hải đi tới, chính là Thương Tùng và Thương Chính Lương.

Hai người này đều theo chân hắn cùng đi tới Man Hoang, cùng vào sinh ra tử, thật sự là tình cảm còn thân thiết hơn cả tính mạng. Bên kia hai người thấy Vạn Kiếm Nhất đứng ở chỗ này, vội vàng tiến đến chào hỏi.

Vạn Kiếm Nhất cũng hết sức vui vẻ, cùng hai người bọn họ tán gẫu một hồi, cuối cùng, lại dặn dò họ một câu: "Hai người các ngươi đều muốn tham gia Thất Mạch Hội Võ, những ngày này vết thương đều đã khá lên chưa? Đừng để lại nội thương, đến lúc đó lại ảnh hưởng tới thành tích Hội Võ, ta đây không yên tâm."

Thương Tùng cùng Thương Chính Lương đều nở nụ cười, sau đó Thương Tùng nói: "Sư huynh quá lo, thương thế của chúng đệ sớm đã chữa trị nghỉ ngơi tốt rồi, chỉ còn chờ Thất Mạch Hội Võ bắt đầu mà thôi."

Thương Chính Lương cũng cười nói: "Đúng vậy, tuy nói lần tới chúng ta không dám so bì thứ hạng với Vạn sư huynh, nhưng chuyến này tới Man Hoang, ta cũng cảm thấy nắm chắc vài phần thành công, cũng không bại bởi những sư huynh đệ khác trong sư môn. Đến lúc đó không thể nói trước, cũng phải liều mạng tranh hạng một lần."

Vạn Kiếm Nhất vỗ tay cười nói: "Nói hay lắm, nhị vị sư đệ có chí khí, vì huynh sẽ phải mỏi mắt mong chờ rồi."

Ba người ta nói ngượng cười một hồi, rồi giải tán.

Vạn Kiếm Nhất đi vài bước lên Vân Hải, trong lòng liền nghĩ tới hai người khác cùng đi Man Hoang. Tăng Thúc Thường sư đệ là con trai độc nhất của thủ tọa Phong Hồi Phong Tăng Vô Cực sư thúc, đương nhiên không cần lo lắng, trái lại Điền sư đệ của Đại Trúc Phong, nhất định phải tới gặp.

Vừa nghĩ đến đây, trong lòng Vạn Kiếm Nhất suy tư một lát, dứt khoát gọi Trảm Long Kiếm ra, nhảy lên, điều khiển kiếm quang rời khỏi Thông Thiên Phong, đi thẳng một mạch hướng tới Đại Trúc Phong.

※※※

Bây giờ trên Đại Trúc Phong của Thanh Vân Sơn, so với ngày xưa lại náo nhiệt hơn vài phần. Nguyên nhân rất đơn giản, so với những phong đông đúc khác của Thanh Vân, nhân khẩu ở Đại Trúc Phong tương đối thưa thớt, hiện nay lại có thêm một con chó hoạt bát, tiếng sủa sang sảng.

Đó là một con chó nhỏ màu vàng, là do đệ tử Đại Trúc Phong là Điền Bất Dịch bỗng một ngày mang về. Khi có người hỏi, hắn chỉ nói là vô tình cứu được sau một lần xuống núi, rồi cảm thấy có duyên với con chó này nên mang lên trên núi nuôi.

Lời giải thích nghe có vẻ dễ khiến người ta cảm thấy kì lạ, nhìn thấy một đứa trẻ thiên tư xuất sắc rồi thu làm đệ tử, gọi là có duyên với nó còn nghe được, hắn đây nhận nuôi một con chó cũng gọi là có duyên sao?

Chẳng qua trên Đại Trúc Phong hầu như tất cả đều là nam tử, ngày thường tuy là môn phái tiên gia, nhưng là đã quen với âm thanh âm ỉ, cho nên cũng không để ý, kể cả thủ tọa Trịnh Thông cũng chẳng muốn quan tâm chuyện nhỏ nhặt thế này. Cho nên vài ngày vừa rồi, tiểu hoàng cầu có thể an tâm ở lại Đại Trúc Phong, ngày thường đều theo chân Điền Bất Dịch chạy đông chạy tây, hơn nữa bị Điền Bất Dịch thuận miệng gọi là "Đại Hoàng", nên nghiêm nhiên đã một bước lên trời, trở thành một thành viên chính thức trên Đại Trúc Phong.

Đại Hoàng là một con chó rất bình thường, bây giờ cũng chưa quá lớn, lúc mới cứu được bộ dạng vẫn là hữu khí vô lực, nhưng có lẽ là mạng rể, Điền Bất Dịch cũng không phải cứu chữa nhiều, chẳng qua là sau khi kín đáo đưa đồ ăn đầy đủ cho nó. Thế rồi, Đại Hoàng phàm ăn, dường như là chỉ qua một đêm liền hồi phục.

Bây giờ, bộ lông Đại Hoàng sáng bóng mềm mại, nhìn qua cực kì đáng yêu. Cũng vì Điền Bất Dịch đã cứu nó, nên nó tỏ ra vô cùng thân thiết với Điền Bất Dịch, cũng không muốn rời xa. Hơn nữa, thấy đồ vật gì thú vị đều rất hiếu kỳ, nhìn đông nhìn tây, cả ngày không ngừng vẫy đuôi, há miệng vô cùng vui vẻ.

Bạn đang đọc truyện *Man Hoang Hành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 73: Không từ chối (hạ)

Dịch giả: Ars. Tương Cầm

Mặt khác, con tiểu hoàng cầu này còn ở ngọn Đại Trúc Phong to lớn như vậy, chọn ra rất nhiều chỗ mà vãi ra nước tiểu. Chuyện này là phiền toái nhất, Điền Bất Dịch đã mắng Đại Hoàng nhiều lần mà nó vẫn không nghe. Tuy nhiên thấy nó thường chỉ tìm những cây trúc ở trong rừng trúc kia, hoặc là một vài phòng ốc vắng vẻ ở chỗ hẻo lánh, Điền Bất Dịch cũng liền chẳng muốn nói nhiều nữa. Mãi cho đến một lần, không biết như thế nào mà con chó ngu xuẩn này phát điên, không hiểu sao lại chạy vào Thủ Tĩnh đường, sau đó tiểu vào góc tường phòng ngủ của thủ tọa Trịnh Thông một cái, lập tức trở thành trò cười mới nhất, sốt dẻo nhất của Đại Trúc Phong.

Trịnh Thông sau khi biết rõ việc này cũng không biết là nên khóc hay cười. Tuy nhiên lão dù sao cũng là tiền bối cao nhân đã tu đạo thành công, nơi nào lại đi so đo cùng với một con chó nhỏ, bất quá cũng chỉ cười cười rồi bỏ qua.

Điền Bất Dịch ngược lại kính sợ, muốn phản chặt vật chạy về chỗ sư phụ thỉnh tội, lại tóm lấy Đại Hoàng trở về phòng thu thập một trận.

Chẳng qua có mắng thì mắng, con chó nhỏ này thoát nhìn lại là một bộ lười biếng ngu xuẩn, một chút dấu hiệu khôn ra cũng không có. Điền Bất Dịch tức quá đành chỉ đem Đại Hoàng trói vào xích chó, buộc ở trong sân nhà mình, còn không cho Đại Hoàng đồ ăn. Đến khi lâu quá, lập tức khiến cho Đại Hoàng hoảng loạn không chịu nổi, tội nghiệp ngồi ở trong sân, hướng về phía Điền Bất Dịch mà sủa gâu gâu.

Tiếng kêu vang rất to, tựa hồ truyền khắp toàn bộ ngọn Đại Trúc Phong.

Điền Bất Dịch đứng ở trong sân, hai tay chống nạnh, nhìn Đại Hoàng cười lạnh nói: “Con chó ngu xuẩn, đã biết sợ rồi sao?”

Đại Hoàng vẫy vẫy đuôi: “Uông, uông uông...”

Điền Bất Dịch quát: “Sau này có còn dám đi tiểu bừa bãi nữa không?”

Cái đuôi Đại Hoàng lại ngoắc vài cái: “Uông uông uông, uông uông...”

Điền Bất Dịch cá giận nói: “Cứ kêu như vậy nữa, có tin ta bỏ đói ngươi ba ngày ba đêm không!”

Cái đuôi của Đại Hoàng lập tức ve vẩy không ngừng: “Uông, uông, uông, uông...”

Điền Bất Dịch còn muốn nói tiếp cái gì đó nữa, bỗng nhiên chỉ nghe thấy ở ngoài cửa có một âm thanh mang theo vài phần kính ngạc truyền tới: “Ồ, đã xảy ra chuyện gì, ngươi làm gì mà muốn bỏ đói Đại Hoàng ba ngày ba đêm thế?”

Điền Bất Dịch giật mình một cái, nhìn lại. Chỉ thấy Tô Như chẳng biết từ lúc nào đã đứng ở cửa ra vào, lúc này đang đi vào trong sân nhỏ, nhìn thấy Đại Hoàng thì lập tức mặt mày hớn hờ, đi tới đưa tay sờ sờ đầu của Đại Hoàng, cười nói: “Ai nha, Đại Hoàng, chúng ta lại gặp mặt. Ô, hình như gần đây lại lớn thêm một tí rồi nha, so với khi ta nhìn thấy ngươi lần trước lại cao hơn một chút.”

Đại Hoàng sau khi nhìn thấy Tô Như, thoáng cái liền lập tức hưng phấn hẳn lên, hai mắt tỏa sáng, nhìn Tô Như mà trong miệng sủa liên tục “gâu gâu, gâu gâu”, đồng thời lè lưỡi không ngừng liếm láp lòng bàn tay Tô Như, lại dùng đầu cọ cọ vào mắt cá chân của nàng, lộ ra vẻ vô cùng thân mật.

Với tư cách là một trong hai người cứu nó, ngày bình thường, ngoại trừ Điền Bất Dịch thì người mà mà Đại Hoàng thích thân cận nhất chính là Tô Như rồi.

Tô Như cười khanh khách, thoát nhìn cũng rất yêu thích con chó nhỏ này, chơi đùa với nó một hồi lâu, lúc này mới quay sang Điền Bất Dịch cười nói: “Ai, vừa rồi ngươi nói cái gì đó?”

Điền Bất Dịch bất động thanh sắc, trên tay giống như là ảo thuật lập tức hiện ra một cái bồn lớn đầy xương, đặt xuống mặt đất bên cạnh Đại Hoàng, sau đó nghiêm mặt nói: “Ta mỗi lần rời khỏi là nó lại giống như là quý chết đói mà dốc sức liều mạng ăn bậy ăn bạ, ta mua thêm một ít đồ ăn cho nó cũng không sao, nhưng mà sợ nó ăn hư mất thân thể a.”

Hiển nhiên là Tô Như cũng biết rõ một chút về tập tính thường ngày của Đại Hoàng, nghe vậy thì liên tục gật đầu, đi tới sờ lên đầu của Đại Hoàng, cười nói: “Điền Bất Dịch nói đúng a, Đại Hoàng, bình thường ngươi phải nghe lời hần nói a.”

Đại Hoàng trong miệng ngậm một cục xương, ngẩng đầu nhìn thoáng qua Điền Bất Dịch, sau đó ngo ngoe gật đầu, rồi lại tiếp tục vui đầu gặm lấy gặm để.

Điền Bất Dịch thở dài một hơi, hặc hặc cười, nói với Tô Như: “Đại Hoàng thật sự là một con chó thông minh.”

Tô Như che miệng mà cười.

Hai người nhìn Đại Hoàng một lúc, rồi Điền Bất Dịch liền cùng với nàng đi tới bên kia sân nhỏ, ngồi xuống bên cạnh một cái bàn đá, mỉm cười nói: “Hôm nay là đặc biệt sang đây thăm Đại Hoàng hay sao?”

Trên mặt Tô Như vốn là có dáng tươi cười, nhưng lúc này lại chậm rãi thu hồi, vốn là gật đầu đáp: “Vâng.” Nhưng sau đó lại chậm rãi lắc đầu, thấp giọng nói: “Cũng không phải a...”

Điền Bất Dịch có chút kỳ quái nói: “Tô sư muội, ngươi làm sao vậy?”

Sắc mặt của Tô Như phức tạp, sau khi do dự một chốc, liền ngẩng đầu nhìn Điền Bất Dịch. Chỉ thấy ánh mắt của hần sáng ngời, đang nhìn chính mình. Trong lòng Tô Như không khỏi mềm nhũn, thở dài một chút, sau đó nói: “Kỳ thật là hôm nay ta trở lại cũng là vì muốn nói cho ngươi một chuyện.”

Điền Bất Dịch nói: “Chuyện gì, ngươi cứ nói.”

Tô Như im lặng một lát rồi nói: “Hôm qua ở trên Ngọc Thanh Điện, Vạn sư huynh hần đột nhiên đưa cho ta một thanh tiên kiếm vô cùng tốt.”

Điền Bất Dịch nhất thời khẽ giật mình, ngo ngác nhìn Tô Như.

Tô Như tiếp tục nói, ngữ điệu tựa hồ có chút trầm thấp: “Thanh tiên kiếm kia tên là “Mặc Tuyết”, ta cảm về đã mời sư phụ lão nhân gia người xem rồi, người cũng nói rằng đúng là kiếm này có phẩm chất cực cao, chính là tiên gia pháp bảo khó có được, cũng có thể xứng với hai chữ Thần Kiếm. So với Trần Sơn Chi Bảo Thiên Gia Thần Kiếm trong truyền trong nhiều thế hệ của Tiểu Trúc Phong chúng ta cũng chỉ kém một chút xíu.”

Điền Bất Dịch ngược lại hít vào một ngụm khí lạnh nói: “Lẽ vật này thật là quý giá a, Vạn sư huynh thật sự là phóng khoáng, vừa ra tay đã mạnh mẽ như vậy.”

Tô Như bỗng nhiên ngẩng đầu lên, giống như là có chút tức giận, trừng mắt liếc nhìn Điền Bất Dịch.

Điền Bất Dịch lấp bắp kinh hãi, đang định hỏi xem thế nào, đột nhiên trong đầu lóe lên linh quang, thân thể chấn động mãnh liệt, sắc mặt trắng bệch, thất thanh nói: “Chẳng lẽ, chẳng lẽ là Vạn sư huynh đối với ngươi...”

Tô Như im lặng, ánh mắt phức tạp.

Điền Bất Dịch bỗng nhiên đứng dậy, sắc mặt kịch động, con mắt không nháy nhìn chăm chăm vào Tô Như. Giờ phút này, thậm chí ngay cả lời nói cũng không còn rõ ràng nữa rồi, chỉ nghe thấy hần lấp bắp nói: “Ta... Ta... Ngươi... Tô sư muội, ngươi... Trong lòng ngươi...”

Tô Như hít sâu một hơi, nói: “Ngươi nói cái gì, ta nghe không hiểu.”

Điền Bất Dịch cắn răng, hơi bình phục lại một chút tâm tình kích động của mình, âm thanh chua chát nói: “Ngươi, trong lòng ngươi muốn thế nào?”

Tô Như hừ một tiếng, trên mặt tựa như hiện lên vài phần xấu hổ, lập tức thần nhiên nói: “Kỳ lạ không, ngươi dựa vào cái gì mà muốn biết trong lòng ta như thế nào?”

Điền Bất Dịch cứng họng, không phản bác được.

Tô Như nhìn bộ dáng của hắn, tựa như càng thấy tức thêm, thoáng cái cũng đứng dậy, thoạt nhìn bộ dáng như muốn đi.

Điền Bất Dịch sợ hãi kêu lên một tiếng, trong lòng có một tia dự cảm bất tường mãnh liệt xẹt qua, chỉ cảm thấy nếu như lúc này để cho người thiếu nữ xinh đẹp động lòng người này đi thật, chỉ sợ chính mình sẽ phải hối hận cả đời.

Hắn cũng không biết là có dũng khí đến từ nơi đâu, bỗng nhiên bước ra một bước dài, chặn ở trước mặt Tô Như, nói: “Ngươi đừng đi!”

Tô Như lặng yên nhìn hắn, nói: “Ngươi không đồng ý để ta đi, là có gì muốn nói với ta hay sao?”

Điền Bất Dịch muốn nói lại thôi. Tô Như hừ lạnh một tiếng, quay người muốn cất bước đi. Điền Bất Dịch gấp đến mức đầu đầy mồ hôi, tâm tình chột cứng rần, như là bằng bất cứ giá nào rồi, kéo bàn tay Tô Như lại, nhìn vào mắt Tô Như, vội la lên: “Ta, ta, ta cũng thích ngươi a!”

Thân hình Tô Như nhất thời ngừng lại, lập tức đỏ bừng cả mặt cúi đầu, nhưng cùng lúc đó, ở sâu trong đáy mắt của nàng lại vui thích tự đáy lòng. Nàng khẽ cắn răng, sau một lúc lâu, mới phát hiện ra tay của mình vẫn còn bị Điền Bất Dịch nắm trong tay, có một tia cảm giác ôn nhu, khiến cho tim của nàng mơ hồ có phần đập nhanh hơn.

Nàng hít một hơi thật sâu, sau đó lại một lần nữa ngẩng đầu lên, nhìn Điền Bất Dịch, nói: “Ngươi nói ngươi yêu thích ta, nhưng nếu Vạn sư huynh hắn cũng có ý với ta, ngươi sẽ như thế nào?”

Điền Bất Dịch như bị sét đánh, trong lúc nhất thời ngơ ra tại chỗ, còn Tô Như thì cứ chăm chú theo dõi hắn như vậy, nhìn gương mặt béo căng hiện lên đủ loại thần tình. Một lát sau đó, cơ mặt Điền Bất Dịch co rúm hai cái, rồi nhìn về phía Tô Như.

Tô Như không biết vì sao, bỗng nhiên hơi khấn trương lên.

Chỉ nghe Điền Bất Dịch chậm rãi nói: “Ta nghĩ rồi, Vạn sư huynh đối với ta ân trọng như núi, có ân tái tạo mấy lần. Lần này ở trong Man Hoang, hắn lại càng là mấy lần cứu tính mạng của ta, lại vui lòng dạy bảo để đạo hạnh của ta tiến nhanh, ta, ta...” Nói đến đoạn sau, hắn có chút nghẹn ngào, ngay cả lời nói đều không nói ra được nữa.

Bờ môi Tô Như khẽ run lên, trong mắt hình như có chút ngấn lệ, dừng ở trên người Điền Bất Dịch, thấp giọng nói: “Ngươi, chẳng lẽ ngươi muốn...”

Điền Bất Dịch lại đột nhiên hơi ngửa đầu, lớn tiếng nói: “Nếu là chuyện khác, Vạn sư huynh muốn ta làm cái gì, ta tự nhiên sẽ làm, muốn ta đi cùng với những người khác dốc sức liều mạng, ta cũng tuyệt không hai lời. Thế nhưng, chỉ có chuyện của ngươi, ta, ta, ta...” Hắn liên tục nói ra vài tiếng “ta”, cuối cùng hung hăng cắn răng một cái, ở trong ánh mắt chờ mong lại mang theo nước mắt của Tô Như, nói: “Chỉ có ngươi, là ta quyết không thể nhường cho được. Nếu vì thế mà Vạn sư huynh hận ta, ta cũng không thể nói gì hơn. Coi như là hắn muốn giết ta, thì cứ lấy tính mạng của ta là được.”

“Nhưng mà muốn ta phải nhường ngươi, có chết ta cũng không chịu!”

Mấy chữ cuối cùng này, hắn quả thật là chém đinh chặt sắt, từng chữ từng chữ đều giống như ngựa mặt lên trời mà thề, tuyệt không có chút nào do dự.

Tô Như lấy tay che miệng, trong lúc bất tri bất giác lệ đã rơi đầy mặt. Giờ phút này, nàng chỉ cảm thấy tâm thần kích động, toàn thân tràn đầy một cổ vui sướng chưa bao giờ có, như muốn bay lên.

Nam tử ở trước mắt này, nam tử đang nắm lấy tay nàng này, nam tử chém đinh chặt sắt không sợ hi sinh, dù chết cũng không chịu đưa nàng nhường đi này, ở trong mắt nàng bây giờ, chính là người tốt nhất thế gian.

Nàng thở nhẹ một tiếng, cũng không nhịn được nữa, hơi tựa vào ngực của hắn, dựa vào vai của hắn mà khóc lên. Nước mắt óng ánh như chuỗi trân châu bị đứt, thoáng cái đã thấm ướt bờ vai Điền Bất Dịch.

Thân thể của Điền Bất Dịch cứng đờ, lập tức vô thức đưa tay ôm lấy Tô Như, lúc đang định nói gì đó để an ủi nàng, thì đột nhiên từ cửa vào của tiểu viện này có một tiếng vang truyền tới, giống như cửa phòng bị gió thổi động, hoặc như là có người đẩy cửa vào.

Điền Bất Dịch và Tô Như đồng thời cùng quay đầu nhìn lại, lập tức cùng ngây người tại chỗ.

Chỉ thấy ở cửa cổng chỗ sân nhỏ kia có một nam tử áo trắng, cụt một tay đeo kiếm, thần sắc tiêu điều, lẳng lặng đứng nhìn hai người bọn họ.

Gió núi thổi qua làm áo trắng của hắn nhẹ nhàng phiêu động, mang thêm vài phần cô tịch.

Sắc mặt Điền Bất Dịch trắng bệch, nói thì thảo một câu: “Vạn sư huynh...”

Bạn đang đọc truyện *Man Hoang Hành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 74: Dị biến (thượng)

Dịch giả: Ars. Tương Cầm

Vạn Kiếm Nhất cất bước đi vào trong căn viện này, chẳng biết tại sao, gió vốn đang thổi phàn phật lại đột nhiên ngừng lại, cả trong lẫn ngoài viện đều hoàn toàn yên tĩnh. Mà ngay cả Đại Hoàng đang vui đùa ăn ở sân nhỏ kia lúc này cũng giật mình một cái, bộ lông toàn thân dựng thẳng cả lên, sau đó phát ra một âm thanh nghẹn ngào, sợ hãi lui lại phía sau, lạnh run trốn ở trong một bụi cỏ rậm.

Bầu trời trong xanh, ánh nắng mặt trời ôn hòa rơi xuống, nhưng hết thảy mọi thứ ở trong căn viện này lại giống như đột nhiên đóng băng. Theo cái thân hình của nam tử áo trắng kia di động, tất cả mọi thứ đều trở nên xơ xác tiêu điều cùng yên tĩnh.

Điền Bất Dịch có chút cứng ngắc đứng nguyên tại chỗ. Giờ phút này trong đầu của hắn trống rỗng, chẳng qua chỉ vô thức cắn răng gắng gượng đứng ở chỗ đó, chuẩn bị nghênh đón mưa to gió lớn sắp đến, không có bất kỳ xúc động và ý muốn đánh trả nào.

Đúng lúc này, đột nhiên có một thân ảnh mở ra hai tay, mãnh liệt ngăn ở trước người của Điền Bất Dịch, chính là Tô Như. Sắc mặt của nàng cũng tái nhợt, trong mắt ngấn lệ, nhưng ánh mắt lại đặc biệt kiên định. Nàng hướng về Vạn Kiếm Nhất, lớn tiếng nói: “Vạn sư huynh, chuyện không liên quan đến hắn. Đây hết thảy đều là lỗi của ta, ngươi muốn giết, thì giết ta đi!”

Thân hình của Vạn Kiếm Nhất và Điền Bất Dịch đồng thời cùng chấn động, nhìn về phía Tô Như. Chỉ thấy cô gái này cắn chặt hàm răng, ngay cả thân thể cũng đang khẽ run, nhưng sắc mặt lại không có dù chỉ một tia hối hận.

Vạn Kiếm Nhất nhìn Tô Như, qua một lúc lâu, mới chua chát nói: “Vì cái gì, ta so với Điền sư đệ có chỗ nào kém hơn chứ.”

Điền Bất Dịch cắn răng cúi đầu, dờ dẩn im lặng. Tô Như thì chậm rãi lắc đầu, nước mắt lại một lần nữa từ trên gương mặt chảy xuống. Nàng nói khẽ:

“Không phải, Vạn sư huynh ngươi kỳ tài ngút trời, tuấn kiệt phóng khoáng, Bất Dịch hắn không bằng ngươi.”

“Vậy vì sao ngươi...”

“Nhưng ta yêu thích hắn.”

Vạn Kiếm Nhất giật mình, hắn ngờ ngác nhìn Tô Như. Sau nửa ngày mới ngửa đầu cười khổ một tiếng, chỉ cảm thấy thương khung đại địa, trời đất trong sáng thế này, chính mình đúng là không phản bác được.

Tô Như nhìn hắn, nói: “Vạn sư huynh, tất cả đều là lỗi của ta, ngươi chớ nên trách hắn. Trước hôm nay, Bất Dịch hắn căn bản là cũng không biết ngươi yêu thích ta. Đối với ngươi hắn vẫn kính ngưỡng muôn phần, thường ngày đã nói với ta không biết bao nhiêu lần là ngươi đối với hắn ân trọng như núi, dù ngươi có muốn hắn đi dốc sức liều mạng cho ngươi, hắn cũng sẽ không nhiều lời.”

“Là ta, đều là do ta làm hỏng tình cảm huynh đệ các ngươi. Ta... Ta là nữ nhân xấu, ngươi giết ta đi!” Nàng khóc nói.

Vạn Kiếm Nhất lắc đầu, thở ra một hơi thật dài, sau đó sắc mặt dần dần bình tĩnh lại. Mặc dù sâu trong đáy mắt của hắn vẫn có một tia thống khổ khó hiểu.

Hắn hướng về chỗ Điền Bất Dịch và Tô Như đi tới.

Gió lạnh chợt thổi, xẹt qua đình viện, thổi bay áo trắng như tuyết. Vài phần điêu hui, đôi phần khắc nghiệt.

Khóe miệng Điền Bất Dịch bỗng nhúc nhích, đưa tay ra muốn kéo Tô Như tới sau lưng mình. Nhưng Tô Như lập tức né tránh cánh tay của hắn, vẫn một mực gắt gao ngăn ở trước người Điền Bất Dịch như lúc trước. Thân hình nhỏ bé và yếu ớt kia, dường như lại có được lực lượng vô cùng và sự kiên định không cách nào dao động, dù là thương tâm, dù là sinh tử, ai cũng không thể mê hoặc được lòng ta.

Muốn dả thương hắn, trước giết chết ta!

Một màn này như gió rét cắt da cắt thịt, khiến người ở trong tuế nguyệt tang thương máu chảy đầm đìa nhưng lại không nhìn thấy vết máu. Vạn Kiếm Nhất ngửa mặt lên trời thở dài, đứng vững bước chân, sau đó khẽ nói với Tô Như: “Ngươi tránh ra a, ta có mấy câu muốn nói với Điền sư đệ.”

Bờ môi Tô Như run lên vài cái, dường như vẫn còn có vài phần sợ hãi và hoảng hốt. Nhưng vào lúc này, một cánh tay mộc mạc ôn hòa từ sau lưng nàng kéo đến, Điền Bất Dịch ôn nhu nói: “Không cần lo lắng, nếu Vạn sư huynh thực sự muốn giết ta, trên đời này không có ai ngăn được hắn.”

Tô Như quay đầu, kinh ngạc nhìn Điền Bất Dịch, sau đó nhìn Điền Bất Dịch đi đến trước mặt Vạn Kiếm Nhất. Sắc mặt của hắn vẫn tái nhợt như thế, hắn im lặng không nói gì, lẳng lặng nhìn Vạn Kiếm Nhất, sau đó cúi đầu gọi một câu, nói: “Vạn sư huynh.”

Vạn Kiếm Nhất vươn tay về phía hắn. Tô Như ở chỗ kia thân hình có chút phát run, nàng gắt gao cắn bờ môi của mình, hai mắt nhìn chằm chằm vào bàn tay kia.

Sau một lúc, Vạn Kiếm Nhất đem tay đặt ở vai Điền Bất Dịch. Thân hình Điền Bất Dịch vẫn không nhúc nhích, chẳng qua là một lần nữa chậm rãi ngẩng đầu lên, nhìn Vạn Kiếm Nhất.

Đó là một khuôn mặt quen thuộc, tuấn đạt tiêu sái, phóng khoáng hào hiệp, còn có một loại tiêu sái không bị trời buộc bẩm sinh, làm cho người ta vô thức sinh lòng tin phục. Chính nam tử này, đã mang bốn người bọn họ, liên tục chiến đấu trên ngàn dặm chiến trường, xâm nhập Man Hoang, xem khó khăn hiểm trở trên đường như bình thường, tiểu ngạo gió tuyết gian nan vất vả, tung hoành hoang mạc Ma Sơn.

Bao nhiêu lần cùng sinh cùng tử, bao nhiêu lần dốc sức liều mạng giãy dụa, máu cùng với kiếm quang, còn có cả tiếng cười vui vẻ, như chưa từng ngưng nghỉ.

Mà ngay cả cánh tay đặt ở bả vai kia, dường như vẫn còn mang theo khí tức quen thuộc.

Điền Bất Dịch cắn chặt hàm răng, đột nhiên mãnh liệt quay mạnh đầu dúi đi chỗ khác, bộ ngực của hắn mãnh liệt phập phồng, trong miệng của hắn bắt đầu nghẹn ngào, dốc sức liều mạng cố nén ngăn lệ trong khóe mắt. Hắn khàn khàn thấp giọng nói: “Vạn sư huynh, thực xin lỗi... Thực xin lỗi...”

Vạn Kiếm Nhất lắc đầu, bình tĩnh nhìn hắn rồi nói: “Điền sư đệ, ngươi không có làm điều gì không phải với ta.” Sau khi dừng lại một chút, hắn lại liếc nhìn Tô Như đang đứng ở một bên, rồi nói: “Tô sư muội là một cô gái tốt, đầy lòng thiện lương, lan tâm huệ chất. Ngươi phải hứa với ta một chuyện, đời này về sau, nhất định phải tốt với nàng.”

Điền Bất Dịch hung hăng cắn răng, dùng tay quệt qua khuôn mặt của mình, nói: “Ta biết rồi.”

Vạn Kiếm Nhất gật gật đầu, lập tức lại liếc nhìn Tô Như đầy thâm ý, rồi xoay người ngựa đầu bước đi.

Người ở giữa đất trời, áo trắng như tuyết. Hắn giữ được thân hình thẳng tắp, đi được phóng khoáng tiêu sái, dường như lần này chẳng qua chỉ là một lần gặp gỡ bất ngờ tùy ý, lơ đãng bái phỏng, dường như đây chỉ là một lần dừng lại ngăn ngui ở trong nhân sinh, nhìn một lần cảnh xuân đẹp nhất, thấy một lần hoa hồng khiến người say mê.

Đường còn xa, vẫn còn ở phía trước, cho nên hắn rất nhanh đi về phía trước.

Ánh mặt trời mùa xuân rơi lên trên người của hắn, làm bộ áo trắng kia có thêm vài đạo vàng rực, giống như thần tiên hạ phàm, không hề đem chuyện đời phàm tục đặt ở trong lòng.

Chẳng qua là không ai có thể nhìn thấy, bên trong ánh mắt kia của hắn là một chút cô đơn lạnh lẽo, tiêu điều.

***

Trong nháy mắt, thời gian mấy ngày đã vội vã trôi qua, đã đến một ngày trước Thanh Vân Môn Thất Mạch Hội Võ.

Buổi sáng hôm nay, Đạo Huyền hẹn Vạn Kiếm Nhất, một lần nữa cùng tiến đến Tô Sư Từ Đường ở phía sau ngọn Thông Thiên Phong, cung thỉnh sư phụ Thiên Thành Từ xuất quan, cũng để chuẩn bị chủ trì khánh điển đại hội ngày mai.

Dọc đường đi, cỏ mọc rậm rạp, ý xanh dạt dào. Đi được một chốc, Đạo Huyền bỗng nhiên cảm giác có chút không đúng, quay đầu liếc nhìn Vạn Kiếm Nhất, nói: “Sư đệ, sao đạo gần đây ngươi lại trầm mặc ít nói như thế, đã xảy ra chuyện gì sao?”

Vạn Kiếm Nhất lắc đầu, hướng về phía Đạo Huyền cười lớn một chút, sau đó nói: “Ta không sao, đa tạ sư huynh quan tâm.”

Đạo Huyền gật đầu, cũng không hỏi nhiều. Rất nhanh, hai người đã đi đến đại điện Tô Sư Từ Đường.

Đứng ở bên ngoài điện, hai người cùng hướng vào bên trong đại điện hành lễ, sau đó cao giọng mở miệng nói: “Sư phụ, đệ tử Đạo Huyền, Vạn Kiếm Nhất cầu kiến.”

Một lúc lâu sau, từ bên trong đại điện mờ tối truyền ra một âm thanh khàn khàn trầm thấp: “Chuyện gì?”

Đạo Huyền có chút ngờ ngác, cảm thấy giọng nói này hình như có chút khác biệt nhỏ so với mấy lần trước, còn Vạn Kiếm Nhất ngược lại lại không lưu ý cái này, dù sao nghe âm thanh đúng là của Thiên Thành Từ là được, cho nên hắn đi về phía trước một bước, nói: “Sư phụ, ngày mai chính là thời điểm tổ chức đại hội Thất Mạch Hội Võ, ta cùng sư huynh đặc biệt đi tới đây mời người đi tới Ngọc Thanh Điện, để ngày mai chủ trì đại điển.”

Thiên Thành Từ trầm mặc một chút, rồi chậm rãi nói: “Mấy ngày gần đây ta thân thể không khỏe, không tiện đi xa tiếp xúc với ánh sáng. Ta không đi, tất cả giao cho hai người các ngươi xử lý là được.”

Đạo Huyền cùng Vạn Kiếm Nhất đều giật mình, sắc mặt Đạo Huyền lại càng khê biến, vội vàng nói: “Sư phụ, xin thứ cho đệ tử nói thẳng. Kể từ sau khi Thanh Vân Sơn Chính Ma đại chiến, sư phụ liên bế quan ở đây rất lâu, chưa bao giờ gặp gỡ người ngoài, trong tông môn cũng vì chuyện này mà có bàn tán. Dù sao ngài cũng là chủ môn của Thanh Vân ta, là trọng tâm của môn phái, nếu người không hiện thân, vậy thì Thanh Vân cuối cùng khó giữ được cùng một lòng a. Khẩn cầu sư phụ vì cơ nghiệp của Thanh Vân Môn mà suy nghĩ, ngày mai tới một lần mới được.”

Thiên Thành Từ hừ lạnh một tiếng, nói: “Đã nói không đi, là không đi!”

Đạo Huyền ngạc nhiên, tiếp theo đó lại tận lực cầu khẩn, nhưng Thiên Thành Từ vẫn không đồng ý. Dù Đạo Huyền nói ra những câu có lý, lão cũng bỏ mặc, cuối cùng, thậm chí còn có chút không kiên nhẫn mà rống lên một tiếng, quát: “Cút!”

Đạo Huyền quỳ trên mặt đất, mặt xám như tro, còn Vạn Kiếm Nhất thì mặt mũi tràn đầy kinh ngạc, tựa như là lần đầu tiên phát hiện ra sự phụ của mình đã hoàn toàn biến thành một người khác mà mình không biết.

Sau khi Thiên Thành Tử quát lớn một tiếng không thể tin được, Vạn Kiếm Nhất rút cuộc cũng không thể kìm được, mở miệng nói: “Sự phụ, sao người lại có thể nhục mạ sư huynh như thế. Người không biết, những ngày này sư huynh một mình gánh trên vai toàn bộ trách nhiệm của Thanh Vân, ngày đêm vất vả dốc hết tâm huyết, vừa qua mới khiến cho trên dưới Thanh Vân ta thoát khỏi xu hướng suy tàn, lần nữa có được sinh cơ. Sự phụ, người, người thì...”

Lời còn chưa dứt, bỗng nhiên chỉ nghe thấy một tiếng gào to ở bên trong đại điện Tổ Sư Từ Đường, giống như yêu thú nổi giận gầm lên một tiếng, tràn đầy sát ý hung hiểm, hắc ám bốc lên như thủy triều. Một âm thanh vô cùng âm lãnh truyền tới, nói: “Đã như thế, chẳng lẽ hai người các ngươi muốn chiếm cái chức chương môn này ở trên người lão phu sao?”

Lời này vừa nói ra, bên ngoài Tổ Sư Từ Đường lập tức hoàn toàn yên tĩnh, phong chỉ điệp lạc, toát lên vẻ xơ xác tiêu điều.

Sắc mặt của Đạo Huyền và Vạn Kiếm Nhất tái nhợt, trong lúc nhất thời đều không nói nên lời.

Một lúc lâu sau đó, Đạo Huyền là người kịp phản ứng lại trước hết, kéo Vạn Kiếm Nhất quỳ xuống trên mặt đất, sau đó chính mình thì dốc sức liều mạng dập đầu, trên mặt đất phát ra vài tiếng trầm đục. Đồng thời bi thương nói: “Sự phụ, sự phụ, chúng đệ tử tuyệt không có ý này. Hai huynh đệ chúng con, từ nhỏ đều là do sư phụ dạy dỗ tu đạo, ân đức như núi, không có sự phụ, há có huynh đệ hai người chúng con hôm nay.”

Trong đại điện, tiếng cười lạnh liên tục, nhưng không có câu trả lời.

Đạo Huyền quỳ trên mặt đất, lễ gối tiến về phía trước vài bước, đi tới bên cạnh cánh cửa của đại điện, mắt nhắm lệ nóng vịn vào cánh cửa, hướng vào trong đại điện hô: “Sự phụ, tất cả đều do lão nhân gia ngài làm chủ, chỉ cầu người... Bảo trọng thân thể, vạn lần, ngàn lần bảo trọng thân thể, đề cho trên dưới Thanh Vân chúng ta có chút hi vọng a.”

Trong tiếng kêu này mang theo vài phần thể lương, khiến người xúc động. Vạn Kiếm Nhất đứng ở bên cạnh thấy Đạo Huyền hành động như thế, có chút không đành lòng nhìn, đành quay đầu đi.

Nhưng mà, ngay khi hắn vừa quay đầu đi, đột nhiên từ bên trong đại điện truyền ra một đạo kinh phong, hung lệ âm hàn, như búa tạ trực tiếp đánh lên trên người Đạo Huyền.

Đạo Huyền kêu thảm một tiếng, toàn bộ thân hình bay ngược về phía sau. “Phanh” một tiếng, trùng trùng điệp điệp ngã ở trên mặt đất cách bảy tám trượng!

Bạn đang đọc truyện *Man Hoang Hành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 75: Dị biến (hạ)

Dịch giả: Ars. Tương Cầm

Vạn Kiếm Nhất bỗng nhiên quay đầu lại, kinh hãi không hiểu. Hắn ngạc nhiên nhìn đại điện Tổ Sư Từ Đường tối đen như mực kia, vội vàng chạy đến bên cạnh Đạo Huyền, nâng hắn dậy, đồng thời ánh mắt lộ ra thần sắc khó có thể tin, nhìn về chỗ Tổ Sư Từ Đường, la lớn: “Sự phụ, người, người làm cái gì vậy? Tại sao lại đã thương Đạo Huyền sư huynh!”

Thiên Thành Tử ẩn trong đại điện cười lạnh nói: “Tên nghịch đồ ngỗ ngược bất hiếu này, bất kính với ta, lại còn nhòm ngó đại vị chương môn Thanh Vân, gian trá hiểm ác, đức hạnh bại hoại, phải bị xử tử!”

Thân hình Đạo Huyền nằm trên mặt đất khẽ rung lên một cái, khuôn mặt tái nhợt lộ ra vẻ tuyệt vọng, nhìn về cái đại điện màu đen kia, tựa như ngay cả một tia hi vọng cuối cùng cũng đều đã tan vỡ.

Mà Vạn Kiếm Nhất thì gần như không thể tin được vào lỗ tai của mình, mồm há to miệng, sau một lúc lâu mới lắc đầu hô lên: “Sự phụ! Người... Người điên rồi sao?”

“Lớn mật!” Người ở trong đại điện gầm lên một tiếng, ngay sau đó, một cỗ hắc khí giống như là độc xà bỏ nài lao ra. Thậm chí Vạn Kiếm Nhất căn bản là không nghĩ tới sự phụ vậy mà sẽ hạ độc thủ với mình, vì thế nên không hề có phản ứng.

May mắn là trong lúc nguy cấp này, Đạo Huyền ở bên cạnh lại mạnh mẽ đẩy Vạn Kiếm Nhất, đem hắn đẩy ra khỏi chỗ. Sau đó, chỉ nghe thấy một tiếng âm trầm quái dị như độc xà thổ tín vang lên, nơi mà Vạn Kiếm Nhất đứng lúc trước biến thành một mảnh cháy đen, gạch xanh nát bấy.

Vạn Kiếm Nhất chỉ cảm thấy trong đầu là một mảnh hỗn loạn, tựa như vẫn chưa thể tiếp nhận được tất cả những điều không thể tưởng tượng ở trước mắt. Nhưng một kích không trúng tựa như đã chọc giận Thiên Thành Tử ở trong đại điện, lão gầm lên giận dữ, hắc ám bỗng nhiên cuộn cuộn, dường như sau mỗi một khắc đều muốn phóng tới.

Nhưng vừa lúc đó, đột nhiên, Đạo Huyền mãnh liệt ngăn ở trước mặt Vạn Kiếm Nhất, sau đó lạnh lùng nhìn vào đại điện kia, rồi nói ra hai chữ: “Bạch Thạch.”

Hắc ám đột nhiên yên tĩnh trở lại, tất cả âm hàn giống như độc xà kia chậm rãi ẩn nấp, lại hoặc như ẩn náu ở trong bóng đêm, tùy thời có thể bạo khởi giết người một lần nữa. Một mảnh kia dường như ngưng kết trong bóng tối, sau một lúc lâu, mới nghe được Thiên Thành Tử lạnh lùng cười một tiếng, nói: “Người quả nhiên là đồ đệ tốt của ta.”

***

Sắc mặt Vạn Kiếm Nhất tái nhợt, mạnh mẽ đi về phía trước một bước, nhưng lại bị Đạo Huyền đột nhiên giữ chặt, rồi lập tức nghe được Đạo Huyền ở bên cạnh thấp giọng nói: “Sur đệ, người về Ngọc Thanh Điện trước, chuyện hôm nay xem như chưa từng thấy, chưa từng nghe qua.”

Vạn Kiếm Nhất sợ hãi cả kinh, nhìn về phía Đạo Huyền, nói: “Sur huynh, vậy còn người?”

Đạo Huyền hít sâu một hơi, nhìn về Tổ Sư Từ Đường, khoe miệng hơi run một chút, nói: “Ta thân là đại đồ đệ của sư phụ, lại thay người chấp chương Thanh Vân Môn, có một số việc, chung quy vẫn phải nói rõ ràng với sư phụ.”

Vạn Kiếm Nhất còn muốn nói tiếp, bỗng nhiên một cỗ đại lực ập tới, là Đạo Huyền mạnh mẽ đẩy hắn đi một chút, đưa hắn đẩy đi thật xa, sau đó chính mình thì quay người cất bước, cuối cùng một bước bước vào đại điện. Cùng lúc đó, truyền đến còn có một tiếng quát khê của hắn: “Đi!”

Vạn Kiếm Nhất lao đảo lui về phía sau, khi quay đầu lại, chỉ thấy trong đại điện kia là một mảnh hắc ám, rốt cuộc đã không nhìn thấy bóng dáng của Đạo Huyền nữa rồi. Hắn có chút mờ mịt, trong khoảng thời gian ngắn không rõ cuối cùng đã xảy ra chuyện gì.

Giữa lúc đang lưỡng lự, đột nhiên chỉ nghe thấy ở trong đại điện ở đằng kia vang lên một tràng tiếng cười âm lạnh, một tiếng nổ mạnh truyền ra, như tiếng yêu thú gầm gừ vô cùng bạo ngược. Mà truyền ra cùng với nó, còn có âm thanh tiếng kêu đau đớn của sư huynh Đạo Huyền, mang theo vài phản thống khổ, bộ dạng như là phun ra một ngụm máu tươi.

Vạn Kiếm Nhất đột nhiên quay người, không thể kìm được, đạp chân một cái, bỗng nhiên, Trảm Long Thần Kiếm ra khỏi vỏ, kiếm quang xanh biếc lập lòe sáng rực, trực tiếp vọt vào đại điện Tổ Sư Từ Đường.

Vừa vào bên trong đại điện, trước mắt chính là một màu đen. Ngay sau đó, phía trước có hai thân ảnh tựa như tia chớp lập lòe bay lên lại rơi xuống, liên tục phanh phanh phanh phanh va chạm chính diện mấy lần, âm thanh như là kinh lôi. Sắc mặt Vạn Kiếm Nhất đại biến, không thể tưởng được là Đạo Huyền dĩ nhiên lại bị sư phụ dồn ép phải toàn lực ra tay. Hắn còn chưa kịp làm ra phản ứng gì, chợt nghe thấy một tiếng hét thảm, thân hình Đạo Huyền từ trên không trung trùng trùng điệp điệp rơi xuống, liên tục lăn lộn trên mặt đất vài cái.

Nhờ có ánh kiếm nhàn nhạt, Vạn Kiếm Nhất chợt nhìn thấy ở trên ngực của Đạo Huyền lại có một thủ ấn màu đen, phá thịt thực cốt vô cùng âm độc, hơn nữa hắn nhìn lại có vài phần quen mắt, rồi đột nhiên kinh hô một tiếng, khó mà có thể tin hô lên một câu, nói: “Huynh Âm quỷ khí!”

Đây là tuyệt thế công pháp bí truyền của Ma giáo, bất ngờ lại một lần nữa xuất hiện ở chính trong Tổ Sư Từ Đường của Thanh Vân Môn, mà người thi triển lại chính là Chương môn của Thanh Vân Môn Thiên Thành Tử! Tại thời khắc này, Vạn Kiếm Nhất cơ hồ cảm thấy toàn bộ thế giới đều điên đảo cả rồi. Vào lúc này, hắn nghĩ tới mình cùng với bốn sư đệ không để ý sinh tử tiến nhanh vạn dặm, xâm nhập Vạn Hoang, thẳng vào Thánh Điện... Mọi chuyện đã làm, hôm nay xem ra, giống như đều đã biến thành một trò cười.

Hắn kinh ngạc nhìn đoàn hắc ảnh kia, đột nhiên gầm lên giận dữ, âm thanh thê lương vô cùng, trong mắt đã có nước mắt thoáng hiện, lớn tiếng kêu: “Sư phụ! Người đây là vì cái gì a!”

Đáp trả lại hắn là một tràng tiếng cười âm hiểm đáng sợ và âm ảnh phô thiên cái địa cuốn tới. Vạn Kiếm Nhất ngửa mặt lên trời thét dài, áo trắng tung bay, tại một khắc này đột nhiên buông xuống tất cả gân cốt xiềng xích khúc mắc, sắc mặt tái nhợt nhưng lại dừng mảnh kiên định mà chém ra một kiếm!

Một kiếm kia, đánh đầu thẳng đó!

Một kiếm kia, đã đi là không trở về!

Âm thanh rền ngâm vang lên, kiếm quang thiêu đốt, cả tòa đại điện Tổ Sư Từ Đường lờ mờ lập tức nhìn thấy bích quang vạn trượng, Trảm Long Kiếm chặn lại âm ảnh đánh tới, đánh tan hắc khí quỷ dị, đồng thời cũng chiếu sáng tất cả hắc ám ở trong đại điện này.

Dưới hào quang, Vạn Kiếm Nhất và Đạo Huyền đồng thời nhìn thấy được Thiên Thành Tử vốn vẫn ẩn nấp ở bên trong âm ảnh hắc ám, thân thể đều đại chấn!

Chỉ thấy, Thiên Thành Tử chân nhân vốn tiên phong đạo cốt, chẳng biết vì sao lúc này toàn thân đen kịt, vẻ mặt đầy sát khí, đồng thời tóc xòa xuống gương mặt vụn vỡ, nhìn qua giống như một đầu yêu thú hung ác giống hình người.

Bị tia sáng này chiếu vào, Thiên Thành Tử như là bỗng nhiên nhận phải kích thích thật lớn, kêu to một tiếng, thân hình nhanh như điện, mãnh liệt biến mất ở trước mắt hai người. Sau một lát, hắc ám chợt lên, từ bốn phương tám hướng lao đến.

Đạo Huyền bỗng nhiên rống to một tiếng, nói: “Cẩn thận sau lưng!”

Vạn Kiếm Nhất không cần nghĩ ngợi, liền trực tiếp chém về phía sau một kiếm. Chỉ nghe thấy một tiếng giong vang như kim thạch, cổ họng Vạn Kiếm Nhất ngòn ngọt, bay về phía trước. Mà sau lưng hắn cũng truyền đến một tiếng kêu đau đớn, một cổ máu tươi màu lam vậy ra.

Thiên Thành Tử lại một lần nữa hiện thân, sau khi nhìn thấy vết thương trên người thì như lâm vào cuồng nộ, ngửa mặt lên trời kêu to, rồi điên cuồng hướng về phía hai người Đạo Huyền và Vạn Kiếm Nhất phát động công kích.

Tuy Đạo Huyền và Vạn Kiếm Nhất có đạo hạnh cực cao, nhưng lúc này, Thiên Thành Tử sau khi đã tu luyện công pháp quỷ dị của Ma giáo thì tựa như còn lợi hại hơn so với ngày xưa, lấy một địch hai mà vẫn đang chiếm thượng phong, đánh cho hai người liên tục lùi về phía sau. Đặc biệt là, loại thân pháp quỷ dị khó lường kia, còn có cả Huyền Âm Quỷ Khí cường hãn vô cùng, mỗi một lần đánh trúng hai người Đạo Huyền, Vạn Kiếm Nhất thì hầu như đều khiến cho bọn họ lập tức thổ huyết, đồng thời ăn mòn huyết nhục xèo xèo...

Mất thấy, hai người sẽ phải chết ở nơi đây dưới tay của sư phụ như đã nổi điên.

Bạn đang đọc truyện *Man Hoang Hành* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 76: Thí sư (thượng)

Dịch giả: Tiểu Hắc

Thiên Thành Tử lúc này nhìn chẳng khác gì ma quỷ, nhe răng cười điên cuồng, giống như ác ma tóitừ địa ngục, trong mắt chỉ có giết chóc, không còn chút nhân tính nào.

Đạo Huyền và Vạn Kiếm Nhất liên tục bị dồn ép về phía sau, trên thân mang đầy vết thương, máu tươi chảy ròng ròng hơn nữa màu máu đỏ cũng thoáng chốc đã biến thành đen kịt.

Tình thế trước mắt đã vô cùng nguy ngập, hai người có thể bị Thiên Thành Tử giết chết bất cứ lúc nào. Thiên Thành Tử vô cùng đắc ý, cười to một tiếng rồi đột nhiên đập bay Vạn Kiếm Nhất. Sau đó hắn nắm chặt tay, cánh tay đột nhiên dài ra gấp đôi, lập tức bóp lấy cổ của Đạo Huyền đang còn chưa kịp đề phòng, rồi túm trở lại.

Vạn Kiếm Nhất vẫn đang ở giữa không trung, nhìn thấy vẻ mặt sư huynh Đạo Huyền đầy thống khổ, khóe miệng cũng trào ra đầy máu tươi. Hắn nhìn không được gằm lên một tiếng, Trảm Long Kiếm trong tay bỗng thật mạnh xuống đất để mượn phản lực bắn ngược trở về. Nhưng cùng với đó, cả người hắn cũng chấn động kịch liệt, bị lực trùng kích cắt đứt mấy cái xương sườn.

Có điều dù động tác của hắn rất nhanh nhưng vẫn không cách nào đuổi theo Thiên Thành Tử đầy quỷ mị. Sắc mặt Đạo Huyền lúc này đã đen kịt, tựa hồ lập tức sẽ phải chết dưới tay Thiên Thành Tử. Trong lúc nguy cấp, chỉ thấy Đạo Huyền đột nhiên xoay người một cái, cố gắng thò tay tới sau lưng. Rồi từ dưới đạo bào của hắn đột nhiên thò ra một thanh thạch kiếm cổ xưa, trong nháy mắt đâm về phía Thiên Thành Tử.

Thiên Thành Tử vốn lơ đãng, vẫn đang nhe răng cười và định vận đầu Đạo Huyền xuống. Nhưng bỗng nhiên sắc mặt hắn đại biến, nổi giận gằm lên một tiếng, lập tức buông tay tránh xa Đạo Huyền.

Vạn Kiếm Nhất ở xa nhìn thấy thế cũng biến sắc, vì thanh cổ kiếm nhìn như bình thường này chính là trấn sơn chí bảo của Thanh Vân Môn

- Tru Tiên Kiếm.

Thanh cổ kiếm này từng xuất hiện một lần trong đại chiến chính ma trên núi Thanh Vân. Nhưng sau đó nó đã bị thu hồi, lập tức bị Thiên Thành Tử để lại trong Huyền Nguyệt Động Phủ. Không thể ngờ lúc này nó lại đột nhiên xuất hiện, ý nghĩa của nó khiến người ta không rét mà run.

Thiên Thành Tử có vẻ vô cùng sợ hãi đối với thanh Tru Tiên cổ kiếm này, hắn gằm lên rồi lập tức lui về phía sau. Nhưng Đạo Huyền sau khi được thả lỏng ở cổ cũng không định lui lại thờ dốt. Mà ngược lại, hắn xông thẳng lên, quét kiếm ngang một phát. Trên kiếm không hề có kiếm quang chói lọi, chỉ như một thanh thạch kiếm bình thường, trong lúc Thiên Thành Tử tận lực né tránh đã quét tới trên lưng hắn.

Nhất thời không có một thanh âm nào vang lên, nhưng sau đó Thiên Thành Tử chợt ngừng đầu, ngửa mặt lên trời gào thét một tiếng đầy thê lương, đồng thời vung tay đập xuống.

Đạo Huyền vốn đã bị trọng thương, lúc này còn chưa kịp thu hồi Tru Tiên Kiếm thì đã bị đánh bay ra ngoài. Cùng lúc đó, thanh cổ kiếm Tru Tiên trong tay hắn cũng văng ra, rơi xuống trên mặt đất.

Thiên Thành Tử dùng hai cái đồng tử vô cùng quỷ dị của mình hung hăng trừng mắt với Đạo Huyền, hắn cười gằn một tiếng rồi bước tới, cất giọng thê thê: "Ngịch đồ! Người còn dám nói bản thân mình không muốn hãm hại ta? Từ xưa tới nay chỉ có chương môn mới có thể tiến vào Huyền Nguyệt Động Phủ, nhưng người dám vào cấm địa trộm kiếm, không phải vì muốn giết ta, mưu đoạt chức vị chương môn thì là vì cái gì?"

Đạo Huyền ở dưới đất chặt vật xoay người, hấn nỏ một nụ cười đầy thê lương, nhìn Thiên Thành Tử đang bước tới gần, nói: "Sư phụ, người đã nhập ma quá sâu, đã không thể quay lại rồi. Nếu việc này bại lộ, thanh danh nghìn năm qua của Thanh Vân Môn ta sợ là sẽ bị hủy hoại trong chốc lát, đệ tử chỉ muốn đồng quy vu tận cùng người mà thôi."

Thiên Thành Tử giận dữ gầm lên một tiếng, cườì gằn nói: "Nằm mơ! Đợi ta giết xong hai tên nghịch đồ các người, rồi lại lên trước núi đại sát một hồi. Cho đến khi Huyền Âm quý khí của ta đại công cáo thành, sẽ cho đám đồ đệ giả dối như các người..."

Lời còn chưa dứt, đột nhiên Đạo Huyền từ dưới đất bắn lên, lao thẳng tới thân thể của hắn, tựa như thật muốn đồng quy vu tận.

Thiên Thành Tử đánh xuống một chiêu, trong hư không hình thành một cái quỹ trào không lồ chụp tới sau lưng Đạo Huyền.

Cả người Đạo Huyền chấn động, nhưng hắn vẫn cắn chặt răng, gầm lên một tiếng, thân thể hắn không lùi mà tiến, nhảy tới ôm chặt eo lưng của Thiên Thành Tử. Sau đó hắn quát lớn một tiếng: "Sư đệ!"

Vạn Kiếm Nhất lúc này đã ngã xuống đất, đột nhiên nghe được tiếng thét thê lương như vậy, cả người không khỏi run rẩy một cái.

Thiên Thành Tử rống lên đầy giận dữ, ra sức nện thật mạnh lên lưng Đạo Huyền. Đạo Huyền vẫn như là nổi điên, khóa chặt thân thể của Thiên Thành Tử lại, không cho hắn tiếp tục dùng thân pháp quý mị kia nữa. Sau đó hắn lại dùng giọng khàn khàn hô lên: "Sư đệ..."

Vạn Kiếm Nhất tiến về phía trước một bước, nhìn bóng lưng quen thuộc của Thiên Thành Tử. Toàn thân hắn lúc này đột nhiên phát run, chỉ nghe "đương" một tiếng, Trảm Long Kiếm trong tay hắn đã rơi xuống đất.

Thiên Thành Tử liên tục giãy giụa, nhưng vẫn không thể dứt ra khỏi Đạo Huyền. Trong lúc nhất thời hắn "Rống" lên một tiếng, như tiếng yêu thú gào thét, rồi túm lấy cổ của Đạo Huyền, định dùng sức xé đầu và thân thể hắn ra làm hai phần.

Đôi mắt của Đạo Huyền tròn to, mười ngón tay bám chặt sau lưng sư phụ mình, cho dù chết cũng không muốn buông ra. Bỗng từ trên thân Thiên Thành Tử vang lên "phịch" một tiếng.

Một đoạn mũi kiếm xuyên qua ngực Thiên Thành Tử. Phía sau hắn, Vạn Kiếm Nhất nắm Tru Tiên cổ kiếm, cánh tay duy nhất của hắn không ngừng run rẩy, sau đó mới chậm rãi buông lỏng ngón tay.

Mũi kiếm cổ xưa chọc qua lồng ngực Thiên Thành Tử, sau đó bắt đầu có ánh sáng từ thân kiếm phát ra. Vô số vùng hắc ám trong người Thiên Thành Tử phát ra tiếng gào rú, rồi bị dè ép ra bên ngoài.

Hào quang trên thân kiếm ngày càng rực sáng, đẩy lui hắc ám về phía sau. Cuối cùng màn hắc ám không chống chọi lại được hào quang, dần dần bị tiêu tán...

Mà Thiên Thành Tử đứng ở trung tâm màn hào quang sáng rực, hắn chậm rãi nhìn mũi kiếm trên ngực mình, sau đó từ từ nhắm mắt lại.

Lát sau, tất cả hào quang cuối cùng cũng biến mất, lui về bên trong cổ kiếm Tru Tiên khiến chuôi cổ kiếm này trở lại hình dáng một thanh kiếm cổ xưa bình thường. Mà thân thể Thiên Thành Tử lay động vài cái, cuối cùng nghiêng sang một bên, ngã rạp lên mặt đất.

Trong đại điện Tổ Sư Từ Đường, chìm trong một không gian tĩnh mịch, còn lại vài ánh nến le lói, vẫn đang lẳng lặng thiêu đốt lên. Ánh nến soi rọi những linh vị màu đen kia, giống như lịch đại tổ sư Thanh Vân Môn đang lặng yên theo dõi trận thảm kịch này.

Ánh mắt Đạo Huyền cùng Vạn Kiếm Nhất từ đầu tới cuối đều nhìn chằm chằm vào thân ảnh đã ngã xuống trên mặt đất.

Người đó là sư phụ của bọn hắn, nuôi dưỡng bọn hắn lớn lên, là ân sư truyền thụ đạo pháp, là người bọn hắn coi như phụ thân.

Hôm nay, bọn hắn tự tay giết người đó đi...

Sắc mặt Đạo Huyền trắng bệch như tờ giấy, ngẩn ngơ ngồi trên mặt đất. Mà ở bên kia, Vạn Kiếm Nhất chậm rãi quỳ xuống, khuôn mặt tràn đầy vẻ thống khổ, trong miệng phát ra những tiếng nói vô thanh, nước mắt rơi đầy trên mặt...

Bạn đang đọc truyện *Man Hoang Hành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 77: Thí sư (hạ)

Dịch giả: Tiểu Hắc

Hôm sau, Thất Mạch Hội Võ của Thanh Vân Môn đúng hạn bắt đầu, bất quá là lần này chủ trì đại hội cũng không phải theo lệ cũ là chương môn đương đại Thiên Thành Tử chân nhân, mà lại là đại đệ tử Đạo Huyền của ông. Có điều vì đoạn thời gian này đều do Đạo Huyền chấp chương toàn bộ Thanh

Vân Môn, cao thấp trong môn phái đều đã quen đối với điều này. Cho nên tuy rằng có không ít người ngạc nhiên, nhưng không có ai lời ra tiếng vào vì điều này.

Đối với bên ngoài thông báo rằng Thiên Thành Tử chân nhân gần đây đang bế quan, trong tu luyện gặp phải ngăn trở, bản thân bị cản trở, nên muốn an tâm tĩnh dưỡng, không muốn đi ra ngoài.

Đây là một lý do vô cùng tốt, không ai có thể nói được gì. Mà cùng lúc đó, cũng có người trên đại hội chú ý tới tình trạng của Đạo Huyền sư huynh hiện không được tốt lắm. Nhìn qua thấy hắn không đáng lo lắm, nhưng khi nói chuyện thì trung khí chưa đủ, sắc mặt cũng trắng bệnh, tựa hồ tâm sự rất nặng nề. Có lẽ hắn đang lo lắng cho thương thế của sư phụ Thiên Thành Tử chân nhân.

Trừ điều đó ra, Vạn Kiếm Nhất vốn luôn đồng hành cùng Đạo Huyền cũng không thấy xuất hiện ở trên đại hội lần này. Mọi người tuy rằng thấy chút khó hiểu, nhưng rất nhiều người cũng biết lúc trước Vạn Kiếm Nhất tựa hồ xảy ra một chuyện ngoài ý muốn, đã mất đi một cánh tay, có thể nói là nguyên khí đại thương, tổn hại không ít đạo hạnh, có lẽ vì vậy mới buông tha cho Thất Mạch Hội Võ lần này.

Nhưng với bậc anh hùng như Vạn Kiếm Nhất này mà nói, dù không tham gia Thất Mạch Hội Võ cũng không ngăn trở được đồng môn đệ tử ở Thanh Vân Môn kính ngưỡng với vị đại anh hùng trở về từ Man Hoang này.

Còn hai vị danh túc Thanh Vân Môn trên đài cao là Tiểu Trúc Phong Chân Vu đại sư cùng Đại Trúc Phong Trịnh Thông đều có sắc mặt vô cùng âm trầm, thậm chí âm trầm tới mức dọa người, khiến những đệ tử thường ngày được họ thương yêu nhất cũng không dám quấy rầy bọn hắn. Bất quá thấy nơi đây long trọng trang nghiêm như vậy, mọi người cũng cảm thấy thoải mái trong lòng.

Thất Mạch Hội Võ được an bài đúng tiến trình, kỳ thật mọi thứ vốn đã được sắp xếp xong xuôi, từng mục cứ thế mà tiến hành, cho nên đại hội diễn ra rất thuận lợi. Đệ tử xuất sắc của bảy mạch Thanh Vân Môn ở trên võ đài này tha hồ thi triển tài nghệ của bản thân, tranh đấu vô cùng kịch liệt.

Mấy ngày liên tiếp, trong Thất Mạch Hội Võ của Thanh Vân Môn xuất hiện rất nhiều đệ tử trẻ tuổi đạo hạnh cao thâm, vượt xa trước đây. Khiến cho người ta cảm giác Thanh Vân Môn tương lai vô cùng phồn vinh, tiền đồ vô hạn. Mà trong rất nhiều đệ tử đó, có lẽ là trùng hợp, bốn người Thương Tùng, Điền Bất Dịch, Tăng Thúc Thường cùng Thương Chính Lương vừa mới trải qua sinh tử ma luyện ở Man Hoang trở về đều có biểu hiện cực kỳ xuất sắc, liên tiếp đã bại đối thủ, khiến người ta lau mắt mà nhìn.

Trong đó, Đại Trúc Phong Điền Bất Dịch lại là hắc mã lớn nhất của Thất Mạch Hội Võ lần này. Bằng vào một thanh Xích Diễm tiên kiếm, cùng với thực lực cường hãn, hắn một lần hành động đã tiến vào vòng bán kết, oanh động toàn bộ Thanh Vân Môn. Từ đó thanh danh của hắn đại chấn, cũng chính thức được thủ tọa Đại Trúc Phong Trịnh Thông trọng lão ưu ái cùng khen ngợi.

Đối với thành tựu của bản thân thì Điền Bất Dịch đương nhiên là vô cùng cao hứng, nhưng cao hứng nhất hẳn phải là Tô Như. Lần Thất Mạch Hội Võ này Tô Như cũng tham gia, hơn nữa biểu hiện cũng xuất chúng. Nàng dùng một cái pháp bảo kỳ lạ tên Hồ Phách Chu Lăng đánh bại hàng loạt đồng môn sư huynh đệ. Dù gặp phải đồng môn mạnh mẽ, thì trong lúc kịch chiến nàng lại tế ra một thanh Mịch Tuyết kiếm vô cùng sắc bén, áp chế địch thủ, danh chấn tông môn.

Chẳng qua trong những tiếng hoan hô của mọi người, Đạo Huyền đứng ở đằng xa nhìn thanh Mịch Tuyết Thần Kiếm này bằng ánh mắt đầy âm đạm.

Thất Mạch Hội Võ cuối cùng cũng kết thúc trong ngày hôm đó, trời cao rực vàng ánh nắng chiều, khiến thiên địa càng thêm hùng vĩ và tráng lệ. Tất cả mọi người rời đi trong tiếng hoan hô đầy phấn khích, họ tin rằng môn phái cổ xưa này ngày sau sẽ càng ngày càng lớn mạnh.

***

Hôm nay tâm tình của Tô Như vô cùng tốt, mừng vì bản thân mình và đặc biệt là mừng vì Điền Bất Dịch. Có điều nàng hiện đang có một việc trọng đại muốn tìm Chân Vu đại sư nói chuyện ngay lập tức. Đó chính là việc nàng muốn lão nhân gia đáp ứng nàng và Điền Bất Dịch có thể kết làm đạo侣.

Nàng từ nhỏ đã tu hành dưới trướng của Chân Vu đại sư, hiểu rất rõ tính tình của sư phụ mình. Nếu ngày thường có nam đệ tử vô danh nào đó muốn tới Tiểu Trúc Phong chỉ sợ lập tức sẽ bị người đá bay ra ngoài, càng không phải nói đến việc muốn tìm nữ đệ tử Tiểu Trúc Phong làm bằng hữu. Thế nhưng lần này Điền Bất Dịch đại phóng dị sắc, hẳn là có thể lọt vào pháp nhãn của sư phụ, cho nên cần phải rèn sắt khi còn nóng, nhanh chóng tìm bà ta nói chuyện một chút.

Chỉ là sau khi kết thúc đại hội, mọi người đều tản đi, Tô Như chợt phát hiện sư phụ mình đã không thấy đâu rồi. Chẳng những thế, ngay cả Đại Trúc Phong Trịnh Thông sư thúc cùng Đạo Huyền sư huynh luôn chủ trì đại hội cũng đều không thấy bóng dáng. Tô Như hơi chút bối rối, đến Ngọc Thanh Điện hỏi thăm nhưng không ai biết rõ. Cuối cùng nàng bỗng nhiên khẽ động linh cơ, nhớ lại vài hôm trước có người nói Đạo Huyền sư huynh thường đến Tổ Sư Từ Đường phía hậu sơn.

Chương môn Thiên Thành Tử tu hành bị thương, chắc bọn họ đều đi thăm ông ấy rồi!

Tô Như nghĩ tới đó, lập tức vội vàng đi về phía hậu sơn, trên đường đi chỉ thấy sắc trời tối đen, cỏ thụ trên núi vụn vụn đầy dử tợn. Cứ đi như vậy cho tới bên ngoài Tổ Sư Từ Đường, Tô Như thoáng thấy trong đại điện có vài ngọn nến đang le lói, vài bóng người đứng ở cạnh đó. Nàng vô cùng cao hứng, bước chân thẳng tới nơi đó.

Chỉ là mới đi được vài bước, nàng đột nhiên nghe được một tiếng gầm lên từ trong đại điện phát ra, đó lại là thanh âm của sư phụ nàng Chân Vu đại sư. Trước giờ Tô Như chưa hề nghe được thanh âm lạnh lẽo như vậy của sư phụ:

"Khốn nạn, người có tin hay không lão thân sẽ đập chết tên tặc tử ngỗ nghịch nhà ngươi!"

Tô Như chấn động, cả người co rụt lại, sau đó trốn vào sau một bóng cây, rồi từ từ lộ đầu ra nhìn vào trong đại điện.

Chỉ thấy trong đại điện Tô Sư Từ Đường lúc này có bốn bóng người, Chân Vu đại sư cùng Trịnh Thông sư thúc đều đứng ở nơi đó với sắc mặt tái nhợt, mà Đạo Huyền sư huynh lại quỳ trước mặt bọn họ, bên cạnh Đạo Huyền còn có một người vận áo trắng, chính là Vạn Kiếm Nhất. Trừ họ ra, sau lưng bốn người tựa hồ còn có một người nữa, người đó nằm ngang trên đất nhưng trên thân đang đắp một tấm vải vàng, khiến người ngoài không rõ đó là ai.

Nghe Chân Vu đại sư tức giận quát mắng, sắc mặt Đạo Huyền trắng bệch, quỳ trên mặt đất rồi nói bằng giọng đầy đắng chát: "Hai vị sư thúc, trong chuyện này có nhiều khúc chiết, xin nghe đệ tử một lời."

Chân Vu đại sư trước nay có tính tình cương liệt, căn bản không cho Đạo Huyền cơ hội biện bạch, chỉ cười lạnh nói: "Người đã làm ra chuyện ác ngập trời như vậy, ngộ nghịch thí sư, còn dám cùng ta nói chuyện gì nữa!"

Ở bên ngoài đại điện, Tô Như trong khoảnh khắc như rơi vào hầm băng, cả người run rẩy, giơ tay che miệng mình, khuôn mặt đầy sợ hãi quan sát tình cảnh trong đại điện.

Đạo Huyền cười thầm, không phản bác được lời nào, nhưng đúng lúc ấy, Vạn Kiếm Nhất đột nhiên quỳ ở trước người Đạo Huyền, mặt không đổi sắc nhìn hai người Chân Vu đại sư cùng Trịnh Thông, nói:

"Hai vị sư thúc, các người đều trách oan sư huynh rồi. Kỳ thực ngày đó động thủ thí sư chính là ta, sư huynh vì cứu ta nên lúc này mới đem toàn bộ tội trạng đặt ở trên thân mình."

Đạo Huyền bỗng nhiên ngừng đầu, nhìn chằm chằm Vạn Kiếm Nhất. Vạn Kiếm Nhất mặt xám như tro, dường như tất cả lý tưởng hào hùng cả một đời đều đã tiêu biến, chỉ còn lại một trái tim đã héo rũ. Hắn quay đầu nhìn Đạo Huyền, chậm rãi nói:

"Sư huynh, tài nghệ của huynh thắng ta mười lần, ngày sau mới có thể dẫn dắt Thanh Vân Môn ta đi lên cao hơn, trở thành đại phái chính đạo đệ nhất thiên hạ. Ta đã làm ra chuyện ác bực này, có chết trăm lần cũng chẳng đủ, Thanh Vân Môn sau này đành nhờ toàn bộ vào huynh thôi."

Đạo Huyền tựa hồ muốn nói điều gì, nhưng Chân Vu cùng Trịnh Thông lúc này hai mặt nhìn nhau. lát sau, Trịnh Thông đột nhiên tiến lên một bước, trầm giọng nói:

"Mặc kệ chuyện này ra sao, nhưng Thiên Thành Từ sư huynh là chủ môn Thanh Vân Môn ta, danh dự cả đời không thể bị hủy hoại như vậy được. Hơn nữa lão nhân gia đã dốc hết tâm sức nuôi dưỡng hai người các người lớn lên, bất luận thế nào cũng không nên gặp kết cục như thế này!"

Đạo Huyền cùng Vạn Kiếm Nhất đều cúi người, không thể nói lời gì ra miệng.

Chân Vu đại sư lạnh lùng nói: "Lời vừa rồi đều đã rõ ràng, vì Thanh Vân Môn chúng ta, lão thân cùng Trịnh Thông sư đệ có thể làm người mù lòa một lần. Nhưng công đức cả đời của Thiên Thành Từ sư huynh không thể bị mai một như vậy. Một thế hệ chủ môn chân nhân không thể chết không minh bạch như vậy, cũng cần phải có người lưu lại."

Dứt lời, bà cùng Trịnh Thông quay người, đi ra ngoài đại điện, nhưng họ cũng không có đi xa mà dừng chân đứng ở bên cửa đại điện. Xa xa, trong một chỗ bụi rậm ngoài đại điện, bóng cây thoáng rung động, lúc này đã không còn bóng người ở đó.

Giờ này, bầu trời đen lại, ban đêm rút cục đã tới.

Trong đại điện, Đạo Huyền cùng Vạn Kiếm Nhất chậm rãi đứng lên. Nhìn qua thấy hai người đều có gương mặt trắng bệch, Vạn Kiếm Nhất cười lớn, khuôn mặt có vẻ âm trầm, nhỏ giọng nói:

"Sư huynh, động thủ đi."

Khóe môi Đạo Huyền run rẩy vài cái, lại quay đầu nhìn hai thân ảnh ngoài cửa điện. Sau hồi lâu, hắn mới chậm rãi giơ thanh trường kiếm trong tay mình lên.

Thân kiếm thoáng rung động, kiếm quang sáng ngời soi rọi khuôn mặt hai người bọn họ.

Trong ngôi từ đường cổ xưa, dường như có một khúc bi ca vang lên, như Phật âm tế điển, như khúc nhạc cổ xưa đầy âm u và lạnh lẽo.

Đột nhiên có một thanh âm bén nhọn gào thét, tựa như sao băng vạch phá trời cao, soi sáng cả tòa đại điện. Trong nháy mắt, hào quang đó như nhân sinh của hắn, chốc lát đã thiêu đốt toàn bộ cảm xúc cùng nhiệt huyết, phóng ra ánh sáng chói lọi, chiếu tới tận mỗi góc hẻo lánh trên núi Thanh Vân.

Sau đó âm thầm..

Rồi tan biến..

Chìm lại trong hắc ám..

***

Ba ngày sau, Ngọc Thanh Điện trên núi Thanh Vân vang lên tiếng chuông u buồn. Chưởng môn Thiên Thành Từ chân nhân trong tu hành gặp phải vết thương cũ cần trả, đã tọa hóa tại Tổ Sư Từ Đường sau đình Thông Thiên Phong, lúc lâm chung đã lưu lại di mệnh, đem ngôi vị chưởng môn truyền cho đại đệ tử Đạo Huyền.

Từ đó trở đi, số mệnh Thanh Vân Môn ngày càng mạnh mẽ, không ngừng phát triển, sinh ra vô số anh tài cao thủ, danh chấn thiên hạ. Rốt cục, mấy chục năm sau họ đã leo lên vị trí thiên hạ đệ nhất chính đạo môn phái, khiến thế nhân kính ngưỡng cùng sùng bái.

Mà mỗi ngày mỗi tháng mỗi năm, trong ngôi Tổ Sư Từ Đường đầy bụi bặm này, bỗng có thêm một lão nhân tóc trắng cụt tay. Hắn thường cầm lấy một cây chổi, quét lá rụng bên ngoài đại điện. Thỉnh thoảng hắn còn nhìn về phương xa, xuyên qua khu rừng cổ thụ rậm rạp, thấy Thông Thiên Phong sừng sững một phương, gương mặt hắn thất thần, cứ như thế mà vượt qua từng ngày từng năm một.

Thời gian vẫn như trước, nhưng không còn thấy thiếu niên tao nhã ngày nào, chỉ có kiếm ngâm gào rít, thán thê sự tang thương.

*****

*****

— *Chương cuối Man Hoang Hành! Ngày kết thúc dịch: 27/01/2017 (30 Tết Đinh Dậu 2017)* —

Cảm ơn các dịch giả và thành viên thơ đề tự trong suốt 2 năm qua: Bánh Bao Xâm Lấn, avast1, Vạn Nhân Vãng, thanh54321, Đông Hy, todryan, Gacon3492, Trác Hồn, Thienvu, Đình Phong, Tuyết Mưa Hạ, Xiaobaobei, tiểu miêu tử, kethattinhthu7, Ngụy Khách, talasoixanh, Tiểu Nhu, Tiểu Hắc, hoangtruc, Xôi, TeVatLuan, Đậu bắp, Vananh Vu, Ars. Tương Cầm. Một lần nữa xin chân thành cảm ơn mọi người và quý độc giả đã ủng hộ truyện.

Bonus thêm phần chúc Tết nhé: Năm hết Tết đến - Đón Gà tiền Khỉ - Chúc anh chúc chị - Sức khỏe dồi dào - Niềm vui tuôn trào - Tiền vào nặng túi - Bạc vàng đầy bao - Đi ăn được khao - Về có người rước - Tiền vô như nước - Tình vào đầy tim - Chăn ấm nệm êm - Ban đêm sung sướng - Hạnh phúc ban ngày - Luôn luôn gặp may - Vạn sự như ý!

Bạn đang đọc truyện *Man Hoang Hành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.